

Noel şimdi çok daha güzel.

Unutulmaz
Bir
Noel

SOPHIE SULLIVAN

Kariyerine odaklı bir fotoğrafçıyla profesyonel bir hokey oyuncusu, Noel dönemini birlikte geçirmek zorunda kaldıklarında tüm kurallar bozulmuştu.

Maisie Smart'ın hayatında bazı prensipleri vardı ve asla geçmişe takılıp kalmazdı. Altı ay önce yaşadığı tek gecelik ilişki ise tüm prensiplerine tamamen tersti. Neredeyse hiç tanımadığı biriyle birlikte olmak zaten ona göre değildi; bir de adamın ertesi sabah ortadan kaybolması... Bu bambaşka bir utanç seviyesiydi. Neyse ki Noel'i ailesiyle Tickle Tree Çiftliği'nde geçirecekti. Bu, Maisie'ye iyi gelecek, onu ihtiyaç duyduğu tatil ruhuna sokacaktı. Ta ki evrenin onun için bambaşka planları olduğunu öğrenene kadar...

Nick King'in hayatı ise tam bir karmaşa içindeydi. Ciddi bir sakatlık nedeniyle yedek kulübesine mahkûm olunca Maisie ile geçirdiği o geceyi düşünmek için bolca zamanı olmuştu. Bu sırada Noel sezonu da yaklaşıyordu. Nick, kız kardeşi ve yeğenini Noel ağacı çiftliğinde ziyaret etmenin kendisine iyi geleceğini düşünmüştü. Ancak oraya gider gitmez beklenmedik bir sürprizle karşılaştı. Maisie de oradaydı. Nick'in ona duyduğu çekim ne kadar güçlüyse, Maisie'nin onun kaçıp gitmesini duyduğu öfke de bir o kadar fazlaydı. Bu zoraki yakınlık, ikinci şansların en güzel zamanı Noel'de Maisie ve Nick'i bir araya getirebilecek miydi?

**“Yılbaşı filmi tadında. Sullivan’ın
sıcacık ve komik Noel temalı romantik
kurgusunu çok seveceksiniz.”**

—BOOKLIST

**“Kasaba atmosferini ve yavaş ilerleyen
romantik kurguları seven okurlar, Sullivan’ın
bu kitabını bir solukta okuyacak.”**

—LIBRARY JOURNAL

**“Sophie Sullivan tatlı ve romantik
kurguların kraliçesi!”**

—FALON BALLARD

**“Sophie’nin yazdıkları sıcak
bir kucaklama gibi hissettiriyor.”**

—RACHEL LYNN SOLOMON

Unutulmaz Bir Noel
Özgün Adı | *You Make It Feel Like Christmas*
Sophie Sullivan

Yabancı Yayınları | 549

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi
Redaksiyon | Pelin Ökmen
Düzeltili | Zeynep Işıklar
Kapak Uygulama ve Baskıya Hazırlık | Hüseyin Akütrk

1. Baskı, Aralık 2025, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-66-3

© Sophie Sullivan, 2025
© Yabancı Yayınları, 2025
Türkçe Çeviri © Çiğdem Köföncü, 2025

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır. ★
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

SOPHIE SULLIVAN

Unutulmaz Bir Nöel

Çeviren
Çiğdem Köföncü

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

*Cole ve Stacey'ye. Bu yolculuğun tamamında
bana katıldığınız için minnettarım.*

*Okurlarıma. Umarım siz de bunu
benim kadar seversiniz.*

*Gerçek şu ki herkes sana zarar verecek. Yapman gereken
uğruna acı çekmeye değeri olanları bulmak.*

–Bob Marley

1. Bölüm

Maisie Smart, yedi yaşma geldiğinde Noel Baba'ya inanmayı bırakmıştı ama *asla* Noel'in büyüüne kapılmayacak kadar büyümecekti. Ancak bir gün, olur da Noel ruhunu yakalamakta bir sorun yaşarsa şu an içinden geçmekte olduğu bu sevimli ve şenlikli kasabaya geri dönecekti. Washington'da yer alan ve memleketi Seattle'a sadece birkaç saat uzaklıktaki Merry kasabası, her çocuğun –ve kendisinin– hayallerindeki Kuzey Kutbu gibiydi. Elflerle doluydu.

Birbirinin ardına sıralanmış, kışlık montlarının üzerine baston şekerleri anımsatan çizgili önlükler geçirmiş ve yün şapkalar takmış küçük çocuklar yaya geçidinde bekliyordu. Anacadde, vitrinlerinde özenle hazırlanmış tatil süslemeleri sergileyen sevimli dükkânlarla doluydu. Maisie'nin midesi guruldadı ve aynı anda, tesadüfen "Karma" adlı bir mağazanın önünde bir park yeri açıldı. Ve şansına, hemen sağındaki kafe Washington'daki en iyi sıcak çikolata ve kurabiyeleri vadediyordu.

Kontağı kapatıp çantasını kaptı, sonra kapıya yaslanıp kulpu çekti ve itti. Kulp soğuk havada biraz takılıyordu ama Junie – Juniper'ın kısaltması– onun sadece cipi değil, aynı zamanda bebeğiydi. Cip ikinci eldi ve onu, bir film setindeki fotoğrafçılık çalışmasından elde ettiği ilk büyük çekle satın almıştı.

Noel müziğini, cipten dışarı çıkıp kapısını kapatana kadar duymamıştı. Etrafta herhangi bir hoparlörün görünmemesi müziği daha da büyülü hâle getiriyordu. Karanlık sokak lambalarının her biri, güneş battığında aydınlanan mevsimlik süslemelerle doluydu. Çanlar, kızaklar, ökseotları, baston şekerler

ve melekler, görebildiği kadarıyla sokağın her iki tarafına da sıra sıra dizilmişti.

Noel'e bir hafta kalmıştı ve Maisie, yanından geçerken kendisine el sallayan o küçük çocuklar gibi hissediyordu: umut dolu ve mevsimin büyüüne hazır.

Birkaç yılın ardından Noel'i ilk kez ailesiyle geçirecekti. Ailesi gerçek bir ağaç çiftliğinde kalıyordu. Maisie de, tam şehirden ayrılırken, ocak ayından nisana kadar –bu sürenin uzama ihtimali vardı– Washington Üniversitesi'nde misafir sanatçı olacağı bir sözleşme imzalamıştı. Bu çok büyük bir şeydi. Altı ay önce, başvurup başvuramaması gerektiğinden bile emin değildi. Eğitimin her şeyden önce geldiği bir evde büyümüş olmasına rağmen bu, Maisie'nin güçlü yanı değildi ve bunu annesine hiçbir zaman açıklayamamıştı. Şimdi ise resmi bir okulda bir nevi personel olacaktı.

Önünde açılan bu yeni yolu her düşündüğünde olduğu gibi, yine midesinde bir gerginlik hissetti. Cebinden telefonunu alıp dişleriyle bir eldivenini çıkardı ve en yakın arkadaşına yazdı.

Maisie

Bu kasaba çok sevimli. Çok heyecanlıyım.

Lexi

İnternette baktım. Özellikle de yazın, inek yarışması sayesinde daha da sevimli oluyormuş. Fotoğraf isterim.

Maisie bir sürü mutlu yüz ve Noel ağacı emoji gönderip hızlıca bir video çekti. En iyi arkadaşı Lexi, şu an muhtemelen nişanlısının kollarında huzurla dolu bir şekilde yatıyordu. Ufak bir sancı kaburgalarını dürttü. Özlem. Tatillerin paylaşılınca daha tatlı olduğu bir sır değildi.

Videoyu gönderdikten birkaç saniye sonra telefonu çaldı ve Lexi'nin yüzü ekranda belirdi. Maisie daha telefonu kulağına götüremeden arkadaşına konuşmaya başlamıştı.

“Buranın Kuzey Kutbu olmadığından emin misin? Noel Baba’yı gördün mü? Kucağına oturdun mu?”

Maisie, birkaç meraklı bakışı üzerine çekecek kadar yüksek sesle güldü. “Kucakta oturmak falan yok, çok teşekkürler ama kalsın. Bir erkeğin kulağına isteklerimi fısıldadığımda gerçekleştireceklerine inanmayı bıraktım artık.”

“Bir gün bana seni ilişkiden kimin soğuttuğunu anlatacaksın. Kendin için. Benim ilişkimde bana sonuna kadar destek olmuş-tun,” dedi Lexi.

Maisie’nin aklına, 1.80’den epey uzun bir boya, gözlerine düşecek uzunlukta koyu sarı saçlara ve insan beyninden tutarlı kelimelerin dökülmesini engelleyecek kaslara sahip Nicholas King geldi. İstenmeyen bir şekilde. Hayatının en güzel gecesinden sonra bir otel odasında yalnız uyandığında kendisinin de hissettiği gibi.

“Noel Baba’dan bahsediyorduk. Spesifik olmak gerekirse kucağından. Biraz düşününce bu gelenek çok ürkütücü geliyor. ‘Al bakalım, tuhaf adam. İzin ver de çocuğum kucağına otursun.’”

Lexi’nin kahkahası yumuşak ve rahatlatıcıydı. Maisie, arkadaşı kendini aşka kaptırdığından beri bu kahkahayı daha sık duymanın zevkini yaşıyordu. Sonsuza dek ve belki daha da uzun sürecek türden, gerçek bir aşktı bu. Maisie’yi es geçen türden.

“Konuyu saptırıp başka yöne çekme konusunda resmen ustasın. Fotoğrafçılık işe yaramazsa avukat olmayı deneyebilirsin.”

Bu, ailesini çok mutlu ederdi. “Hayır, teşekkürler. Jacob bunu çoktan halletti.” Ağabeyi, Doğu Yakası’nın eğlence sektöründeki en saygın avukatlardan biriydi. Her iki kardeşi de okulda ve hayatlarında çok başarılı olmuştu. Maisie’nin aksine birçok burs, derece ve eğitim ödülü almış olmanın gururunu yaşıyorlardı. Üstelik ikisinin de sevgi dolu ve ciddi birer ilişkileri vardı.

“İyi misin?” diye sordu Lexi.

Arkadaşı onu göremese de Maisie başını salladı. “Harikayım. Noel Baba’mın köyündeyim, ailemle yeniden bağ kuracağım bir hafta geçirmek üzere bir ağaç çiftliğine gitmeden önce sıcak çi-

kolata içip kurabiye yiyeceğim. Kızakla kaymaya gideceğim, bir ağaç keseceğim ve bu kasabanın bana sunduğu her Noel etkinliğini yapacağım.”

Anne ve babası tüm aktivitelere katılmayabilirdi ancak ailesinin geri kalanını katılmaya ikna edebileceğinden oldukça emindi. Maisie büyürken bazen ailesinde biraz dışlandığını hissedirdi, bu yüzden keyif aldığı şeyleri tek başına yapmak onun için yeni bir şey değildi. Sıkı akademisyenlerle dolu bir evdeki hayalperestti o.

“Harika vakit geçireceksin,” dedi Lexi. “Ah, Will geldi. Bana ağaç çiftliğinin videolarını gönder ya da daha sonra görüntülü konuşalım.”

“Tamamdır.” Maisie telefonu kapattı ve bir kez daha, duygularını bir hediye paketi gibi sımsıkı sarmak yerine onları en yakın arkadaşına açsa mı diye düşündü.

Ama Lexi’nin gökkuşağının üzerindeki yağmur bulutu olmak istemiyordu. O ve nişanlısı Will daha yeni birbirlerini bulmuşlardı. Maisie’nin, ona kendisini bir anda terk eden bir adam hakkında bir şeyler anlatıp canını sıkmasına hiç gerek yoktu. Aradan altı ay geçmiş olmasına rağmen adamın her detayı hâlâ aklından çıkmamış olsa bile. *Noel yüzünden. İnsanları daha umutlu ve nostaljik yapıyor.* Oysa Maisie tamamen ileri bakmakla ilgileniyordu. Yani, şu andan itibaren.

Maisie, sevimli bir şekilde dekore edilmiş Bits and Bites pastanesinden bir kutu Noel tatlısı aldıktan sonra cipine atlayıp ağaç çiftliğine doğru yola çıktı. Küçük kasabanın hareketli merkezi yerini daha sakin yollara ve geniş arazilere bırakırken Maisie’nin parmakları fotoğraf çekmek için kıvranıyordu. El değmemiş, pırıl pırıl karlar dağların eteklerini battaniye gibi örtmüştü. Maisie’nin damarlarında o tanıdık karıncalanma hissi uyandı. Ailesi, onun fotoğrafçılığa olan sevgisini hiçbir zaman anlamamıştı. Bunun bir hobi, büyüdüğünde aşacağı bir şey olduğunu sanmışlardı.

Ancak o, hayatı bir vizörden görüp ânu yakalamak istemesine neden olan o hissi her duyduğunda doğru seçimi yaptığını biliyor-

du. Meslek hayatının başlarında biraz moda fotoğrafçılığı yapmış ve kendi yolunu çizmeden önce Hollywood'da birden fazla sette çalışmıştı. Şu an Maisie'nin işi istikrarlı, tatmin edici ve Seattle sınırları içerisindeydi. Zengin değildi. Ama mutluydu. Ailesi, özellikle de annesi, neden bu iki şeye bir arada sahip olup *bir de* isminin önünde birkaç prestijli harf taşımadığını bilmiyordu.

Onun dünyasında, tanınmak için illa akademik kariyer gerekmiyordu. Maisie hâlâ sanatçılara açık çağrı yapan küçük bir Seattle galerisinde adını duyurmak isteyip istemediğine karar verme aşamasındaydı. *Adım adım ilerliyordu.* Üniversiteye başvurma cesaretini göstermesi, ailesine eğitimin başarıya giden tek yol olmadığını kanıtlama arzusunu harekete geçirmişti. Ama bir şeyi sırf bu amaçla yapmak istemiyordu. İşini seviyordu. Ancak eserlerini geniş ve fikir sahibi bir kitleye sergileyecek türden bir savunmasızlığa hazır olup olmadığından emin değildi.

Tickle Tree Çiftliği tabelasını gördüğünde düşünceleri parlak havai fişekler misali dağılmıştı. Vücudunu sersemletici bir his ele geçirmiş, yerinde duramayıp sürücü koltuğunda hafifçe zıplamıştı. Uzun, çakıltaşı araba yolunun iki tarafı, Maisie'nin çok sevdiği büyük ampullerle sarılmış ahşap çitlerle çevriliydi. Gökkuşağı renkleri, öğleden sonrasının ışığında yumuşak bir ahenkle dans ediyordu. Uzun, kalın gövdeli ağaçlar çitlerin kenarlarında sıralanıyordu ve daha küçük, beyaz ışıklarla süslenmişlerdi. Manzara büyüleyiciydi ve Maisie bunu karanlıkta görmeyi ipe çekiyordu.

Yolun sonunda devasa arazinin farklı bölgelerini gösteren, *Alice Harikalar Diyarında* tarzında yapılmış, dünyanın en sevimli tabelası vardı. Cipi durdurdu ve Lexi'ye göndermek üzere telefonuyla bir fotoğraf çekti. Sevimli, kıvrımlı harflerle yukarıyı gösteren bir okun üzerinde "Kuzey Kutbu" yazıyordu. Sağı gösteren, farklı ve sevimli bir yazı tipiyle basılmış bir okta "Kendin Kes" ve onun altında, yine sağ tarafa dönük başka bir okta "Önceden Kesilmiş" yazıyordu. İki ok sola işaret ediyordu; birinde "Ahır", diğesinde "Ana Ev" yazıyordu.

Maisie telefonunu bırakıp sola döndü. Etrafını çevreleyen bir verandası ve çatılarında pencereleri olan muhteşem, iki katlı, soluk yeşil bir çiftlik evi görüş alanına girdi. Sanki bu manzara yeterince kartpostallık değilmiş gibi, kışlık giysiler giymiş küçük bir çocuk bahçede bir ileri bir geri koşturuyordu. Cipi park edip sadece omuz çantasıyla dışarı çıkarken gülümsüyordu ama küçük çocuğun ne yaptığını görünce bir kahkaha patlattı.

Çocuk eğildi, bir kartopu yapıp fırlattı; sonra kartopunun düştüğü yere doğru koştu, bir kartopu daha yaptı ve onu da fırlattı. Maisie'yi görünce kocaman sırtarak el salladı.

"Kendimle kartopu savaşı yapıyorum," diye açıkladı, gösterdiği çaba yüzünden nefes nefeseydi. Botları yerden kalkmaktan ziyade sürükleniyordu.

"Kim kazanıyor?" diye sordu Maisie, evin parlak sarı ön kapısı açılırken.

Örme şapkasından taşan uzun, dalgalı sarı saçlara sahip, elinde bir termos olan, uzun ekose bir ceket ve harika bir çift siyah bot giymiş uzun boylu bir kadın Maisie'ye el salladı.

"Sen Maisie'sin! Colton bana herkesin fotoğrafını mesaj attı," dedi verandadan birkaç basamak inerken. "Ben Ellie."

"Evet. Seninle tanıştığım ve tatili burada geçireceğim için çok mutluyum. Buraya şimdiden bayıldım."

Kadının mutlu selamı onu heyecanlandırmıştı. Kadın sarılmak için eğildiğinde daha da heyecanlandı. "Özür dilerim, seni zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum." Ellie oğluna baktı. "Asher, Colt Amca'nın baldızıyla tanış bakalım."

Dört-beş yaşlarında görünen çocuk elinde bir kartopuyla geldi. Çocuk başını geri atınca Maisie, gözlerinin annesininkiyle aynı renk olduğunu gördü. Nedense bu gözler ona tanıdık gelmişti. Belki içlerindeki sıcaklık yüzündendi. Açık kahverengi tonundaki saçları alına yapışmıştı. Ellie gülerek oğlunun saçlarını düzeltti.

"Sen polis misin?" diye sordu Asher.

* Metnin orijinalinde "baldız" kelimesi "sister-in-law" olarak geçmektedir. Bu kelimenin Türkçedeki tam karşılığı "kanun yoluyla edinilen kız kardeş"tir. Asher karakterinin kafa karışıklığının sebebi budur. -yhn

Maisie güldü. "Hayır, neden?"

"Baldızsın ya?" dedi Asher, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi omuz silkerek.

Hem Ellie hem Maisie buna güldüler ama Ellie çömeldi. "Hayır, canım. 'Baldız', Colt Amca'nın, Maisie'nin erkek kardeşi Jacob ile evli olduğu anlamına geliyor. Jacob'la görüntülü konuşmuştuk ya?"

Asher başını salladı ve Maisie'ye baktı. "Annem artık babamla evli değil."

Ellie homurdanarak ayağa kalktı ve Maisie'ye mahcup bir tebessümle baktı. "Herkesin bilmesini istemiyorsan ona hiçbir sırrını verme."

Maisie gülmemek için dudağını ısırıldı.

"Kartopu savaşı yapmak ister misiniz?" diye sordu Asher iki kadına da.

"Bence misafirimiz önce odasına yerleşmek ister, küçük beyefendi. Bu da çantalarını boşaltmasına yardım etmeliyiz demek oluyor, sence de öyle değil mi?"

Çocuğun minik gülümsemesi kaybolunca Maisie'nin yüreği sızladı.

Cipini işaret etti. "Çantalarımı ben halledebilirim ama belki getirdiğim Noel kurabiyelerini sen taşımak istersin?"

Bunun üzerine çocuğun gözleri büyüdü, gülümsemesi geri geldi ve koşarak cipe doğru gitti.

Ellie kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Aferin. Mükemmel bir dikkat dağıtmaydı. Çocuklarla mı çalışıyorsun?"

Birlikte araca doğru yürüdüler. "Fotoğrafçılık yapıyorum. O yüzden evet, bazen çocuklarla çalışıyorum. Konusu açılmışken, burası nefes kesici derecede muhteşem. Kesinlikle birkaç fotoğraf çekmem gerekecek."

Asher kurabiyeleri içeri götürüp tüm eşyalar yerleşene kadar bir tane bile yemeyeceğine söz verirken Maisie, cipinin arkasını boşaltıp küçük valizini ve fotoğraf makinesinin olduğu çantayı aldı. Ellie, Maisie'nin hâlâ paketlemesi gereken hediyelerinin bulunduğu kutuyu taşıyordu.

“Burayı ilkbaharda satın aldım. Bu benim ilk resmi ağaç satışı sezonum. İnternet sitesi için birkaç güncel fotoğraf çok isterim,” dedi Ellie merdivenleri çıkarken. Açık kapıda durdu. “Tabii ki sana parasını ödeyeceğim.”

O karıncalanma hissi yeniden tenine yayıldı. “Kesinlikle hayır. Burayı fotoğraflama şansım olacak? Seni, sevimli çocuğunu ve tüm o Noel harikalarımı? Bunu bir hediye ve kalmamıza izin verdiğin için bir teşekkür olarak kabul et.”

Maisie, Ellie’nin itirazlarını duysa da yüksek tavanlı girişe adım attıkları anda dikkati başka yere kaymıştı. Taze çam kokusu onları eve davet ediyordu. Maisie’den çok da uzun olmayan bir ağaç, ev yapımı gibi duran süslemelerle donatılmıştı.

Ayaklarını sildiği paspasın üzerinde *burada dur Noel Baba* yazıyordu. Maisie başını iki yana salladı ve evsahibinin bakışlarıyla karşılaştı. “Bana ödeme yapacağını söylemeyi bırak. Benim ve tüm ailemin burada kalmasına izin veriyorsun. Fotoğrafları çekeceğim. Ve bunun için sabırsızlanıyorum.”

Ellie güldü. “Colton, ben ve erkek kardeşim için aileden biri, bu yüzden Noel’de bizimle olmanız asla yük falan değil. Ayrıca, insanlarla dolu bir evi iple çekiyorum.”

Maisie botlarını çıkardı. “Colton benim *zaten* ailem; eğer senin de ailense bu, hepimizin aile olduğu anlamına gelir. Yani, fotoğraflar benden.”

Asher gıcırdayan botlarıyla koşarak odaya girdi. Ellie yüzünü buruşturdu. “Ash. Botlarını çıkarman gerekiyor.”

Çocuğun omuzları düştü. “Ama kurabiyelerden sonra tekrar dışarı çıkacağım.”

“Botlar,” dedi Ellie.

Maisie bir kez daha dudağını ısırıldı. Ah, evet. Maisie bu haftayı, bu Noel’i, aktiviteleri, insanları ve kamerasıyla yakalayacağı anları dört gözle bekliyordu. Bu, şimdiye kadarki en iyi Noel olacaktı.

2. Bölüm

Nicholas King, park yeri bulmak için çift şeritli dar sokağı gözleriyle taradı ama devasa kamyonunun dar beyaz çizgilerin arasına sığması imkânsızdı. Kız kardeşi Ellie küçük bir kasaba dediğinde buranın Hallmark filmlerinden fırlamış gibi olacağını hiç düşünmemişti. Dört yol ağzında sağa dönerek kaldırımdaki başka bir aracın arkasına yanaştı.

Motoru durdurduktan sonra gözlerini kapattı ve birkaç derin nefes aldı. Geç kalmıştı ve trafik berbat ama sonunda varmıştı. Yani, neredeyse. Sadece yeğeni Asher için kurabiye alması gerekiyordu. Kamyondan inmek dizini sızlattı. İçinden küfretti ve olması gereken formda olmadığı için hissettiği rahatsızlığı yoksaymaya çalıştı. Günlük aktiviteler canını acıtmamalıydı.

Ara sokak bile Noel filmlerinden bir sahne gibi görünüyordu. Her kapıya çelenkler asılmış, pencerelerse ışıklandırma ve yılbaşı süsleriyle donatılmıştı; parkmetrelerde rengeyiği boynuzları vardı. Kullanacağı parkmetredeki boynuzlar devrilmişti, bu yüzden parayı atmak için onları itmek zorunda kaldı.

Anacaddeye döndüğünde, gizli hoparlörlerden klasik bir Bing Crosby melodisi yükseliyordu. Güneş gökyüzünde alçalıyor, uzaktaki karlı dağların üzerine hafif, sarıya çalan bir parıltı misali düşüyordu. Ellie muhtemelen Nick'in kurabiyelerle gelmesine laf edecekti ama bu, bir dayının hakkıydı ve Nick, görüntülü konuşmaları dışında Asher'ı çok uzun zamandır görmemişti.

Son zamanlarda Asher ve Ellie'yi her zamankinden çok daha fazla özliyordu. Nick kaldırımdaki insanların etrafından do-

ladolaşıyor, ona birkaç saniyeden fazla baktıklarında omuzları geriliyordu. Fakat sadece “Mutlu Noeller” deyip geçmeleri onu gevşetti ve daha rahat nefes aldı.

Ne memleketindesin ne de bir hokey sahasında. Kendine gel. Bu insanların çoğunun görmekten heyecan duyduğu tek kişi Noel Baba.

Kendini pek neşeli hissetmese de bu düşünce onu güldürdü. Neşeli hâllerinin üzerinden epey zaman geçmişti.

Nick, ancak Noel Baba’nın elflerinin işlettiği bir fırın olarak tanımlanabilecek bir yerden kurabiye aldıktan sonra kız kardeşinin evine doğru ilerledi. Nick, bir elf kadar olmasa da, Noel sabahı ailesiyle birlikte uyanacağı için heyecanlıydı. Ellie’nin yeni evine yaklaştıkça kendini daha da iyi hissetti. Sakatlanmış olmaktan nefret ediyordu ama bu molaya ihtiyacı vardı. Hem de itiraf etmek istediğinden çok daha fazla.

Profesyonel sporcu olmak lazer keskinliğinde bir odaklanma ve özveri gerektiriyordu. İsteddiği ve uğruna çalıştığı şey için asla tereddüt etmemişti. Bu durum çoğu zaman ona başka hiçbir şey için zaman bırakmamıştı. Şimdiyse hiçbir şeyin sonsuza dek sürmediğine dair yüzleştiği acı gerçek, ona hayatında bir kenara ittiği diğer tüm şeyleri hatırlatmıştı.

Birkaç ay önceki medya aksiliğinin üstüne bir de bu son yaşadığı sakatlık eklenince ve bunlar yabancılaştığı annesini kaybetmesi ve kız kardeşinin boşanacağını öğrenmesiyle birleşince Nick, zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak sarsılmıştı. Bir terapistte gitmesine, rehabilitasyona her şeyini vermesine ve Zen gibi bir şeye erişmeye çalışmasına rağmen bu çöküntüden kurtulmak hayal ettiğinden daha zor oluyordu.

Uzun yola girdiğinde dağların arasından batan güneş, gerçeklikten çok bir tabloya benziyordu. Kız kardeşinin yeni evini ve işyerini görmek için onlarla görüntülü konuşmuştu ama bizzat görmek çok daha iyiydi. Burası inanılmazdı. Çitlerden birinin arkasında, Noel ışıklarıyla çevrelenmiş, üzerinde Tickle Tree

Çiftliği yazan, geniş bir ahşap tabela duruyordu. Çiftlik, doğal alanında bizzat seçebileceğiniz veya götürülmeye hazır ağaçlar sunan yirmi altı dönümlük güzel bir araziye sahipti. Arazi akşam kapalıydı ama Noel arifesine kadar açık olacaktı.

Ellie ona buradan bahsettiğinde kardeşi için heyecanlanmıştı. Ama altı ay önce, boşanmasından ve ileriye dönük planlarından bahsettiğinde, kız kardeşinin bu kadar çok yükü tek başına üstlenmesi onu endişelendirmişti. Tek istediği kız kardeşinin iyiliği idi. Nick, sadece kendisi ve kariyeri dışında bir şeye odaklanmış olsaydı kız kardeşinin bu kadar çok şeyle tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacağını hissediyordu. Terapisti buna *yersiz suçluluk duygusu* diyordu. En azından bir şeyler öğreniyordu.

Yolun sonundan sola dönünce dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Her yerde ışıklar vardı. İki katlı çiftlik evi görüş alanına girdi ve içini, varlığını son zamanlarda çok nadiren hissettiği bir huzur kapladı. Sol tarafta kalan komşularını göremiyordu ama çok uzakta olmadıklarını biliyordu. Ev izole değil, sadece müstakildi. Ellie ve Asher için mükemmel, onlara özel bir harikalar diyarıydı.

Kız kardeşinin Cherokee'si, eski ve çirkin kırmızı bir cip, kiralık bir sedan ve bir minibüs tarafından kapatılmış olan garaj yoluna park edilmişti. Eğer bu minibüs eski arkadaşı Colton Bell'e aitse onu nasıl kızdıracağını düşünüp gülümsedi. Colton'ı görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kocasını Jacob'la bile tanışmamıştı. Kariyerleri, hayatları ve fiziksel mesafeleri yetmezmiş gibi üzerine bir de sürekli seyahat etmesiyle Nick, son zamanlarda gerçekten kimseyle görüşememişti.

Belki de bu, beyninde çok fazla yer kaplayan listenin artı tarafına ekleyebileceği, dikkate alınması gereken bir durumdu. Kamyonetten indi, çantalarıyla kurabiyeleri aldı ve eve doğru iki adım bile atmadan üzerinde parlak yeşil pijamaları ve ayağında kar botlarıyla yeğeni kapıdan fırladı.

"Nick Dayı!"

Dört yaşındaki yeğeni verandadan âdeta uçarcasına atlarken

Nick'in boğazı düğümlendi, duygulandı. Nick çantalarını bıraktı, kurabiye kutusunu düşürmemek için dikkatle tuttu ve boştaki koluyla yeğenini kucaklamak için eğilirken tuhaf hissetti.

Gözlerini kapattı, bu sefer gülümsemek için kendini zorlamasına gerek yoktu. "Hey, evlat. Güzel pijama."

Küçük kollar boynuna dolandı. "Seni özledim, Nick Dayı."

Gözlerini açtığı anda, kız kardeşinin güzel yüzünde bir gülümsemeyle kapıda durduğunu gördü. Uzun, sarı, dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu. Nick'in kalbi sızladı. Bu iki insan onun her şeyiydi.

"Ben de seni özledim," dedi. Yeğenini yere indirdi, çantalarını aldı ve Asher'ı dürttü. "Burası çok soğuk. Hadi içeri girelim."

Sonra Asher onu bilgilendirmek istediği her şeyi tek solukta anlatmaya başladı. Çocuk durmadan konuşmaya devam ederken Nick merdivenlerden çıktı, çantalarını tekrar bıraktı ve kız kardeşine sımsıkı sarıldı.

"Selam," dedi. İyi olduklarını kendi gözleriyle görünce omuzlarındaki, sırtındaki ve göğsündeki gerginlik gevşemişti. Kendi ayaklarının üzerinde durabiliyorlardı.

"Sana da selam. Güzel kamyonet."

Asher ona her şey hakkında bilgi vermeye devam ederken Nick geri çekilip gülümsedi. "Ben de seviyorum. Madem buraya kadar arabayla geliyorum, rahat etsem iyi olur diye düşündüm."

"Yorgun görünüyorsun," dedi Ellie, uzun kazağına sıkıca sarınarak.

"Uzun yoldan geldim," dedi Nick. Asher hâlâ anlatıyordu. Çok hızlı konuştuğu için Nick söylediklerinin ancak dörtte birini anlayabiliyordu.

Kadının kaşları kalktı. "Hı hı." Onu fazla iyi tanıyordu.

Evin girişine geçip kapıyı kapattılar. Nick etrafına bakındı; yüksek tavanı, parıldayan ahşap zemini ve tüm o küçük Noel dokunuşlarını inceledi. Koyu renkli ahşap dresuarın üzerindeki kısa, kütük mumların arasında minik titrek ışıklar ve yeşil dallar vardı.

Küçük ağaca sırtarak baktı. "Etrafta süslenmiş kaç ağaç var?"

Ellie çenesini kaldırdı. "Birkaç tane. Ama biri henüz süslenmedi."

Nick güldü. Anneleri asla gerçek ağaç almalarına izin vermezdi çünkü annesi evde "ilgilenilecek başka bir şey" istemezdi. Bu ironikti çünkü zaten Ellie'yle ilgilenen de Nick'ti.

Asher, Nick'in boştaki elini çekiştirdi. "Odamı görmelisin, Nick Dayı. Tüm posterlerimi astım."

Nick, kız kardeşinin bakışlarıyla buluşunca dudakları seğirdi. "Bak, geçiş sürecini gayet iyi idare ediyor."

"Neyi iyi idare etmiyor ki?" diye sordu Ellie.

"Bu kurabiyeler benim mi?" diye sordu Asher, alnuna düşen açık kahverengi saçlarının arasından kutuya bakarak.

"Asher," dedi Ellie, Nick'i hâlâ eğlendiren o alçak, hafif yavaş anne tonuyla. Ellie'nin bunu nereden öğrendiğini bilmiyordu çünkü kendi anneleri onlarla hiç böyle nazik ve kararlı konuşmazdı. Onlarla sadece Ellie'yi her küçük şeyde sıkıştırmak ya da Nick'i daha çok çalışmaya zorlamak için konuşurdu. Sanki bu mümkünmüş gibi.

"Elbette senin," dedi Nick kutuyu uzatarak. Sonra sırayla botlarını ve ceketini çıkardı.

Asher kutuyu aldı ve koridorda koşarak, "Daha da fazla kurabiyem oldu!" diye bağırdı.

Daha da mı fazla? Nick ceketini astı ve botlarını duvardaki dolaplardan birine kaldırıp çantalarını almak için hareket etti ama Ellie önüne geçti.

"Seni özledim, Nicky."

Nick gözlerini devirdi. Ona bu saçmalığı *sadece* kız kardeşi söyleyebilirdi. "Aman Tanrım, hâlâ çok şımarıksın."

Kardeşi güldü ve ona tekrar sıkıca sarıldı. "Bu bir küçük kız kardeş kuralıdır ve asla değişmez."

Kardeşinin mi yoksa evin mi tarçın koktuğundan emin olmayan Nick de ona sarıldı. "İyi misin?"

Kadın geri çekildi; ona, tıpkı kendisinininkine benzeyen ama daha parlak, mavi gözleriyle baktı. "İyiyim."

Nick çantalarını aldı. "Seni aradı mı? İletişime geçti mi?"

Ellie başını iki yana salladı.

"Göt herif."

Kız kardeşi güldü. "Haklısın. Ama ben şu an sadece Noel'e ve güzel şeylere odaklanmak istiyorum."

Nick, Pollyanna gibi davrandığı için onunla dalga geçmeye başladı ama aslında onun her zaman iyi tarafından bakabilme yeteneğine imreniyordu. Eski kocası kardeşini sadece aldatmakla kalmamış, bunun onun suçu olduğunu söyleyerek küstahlığının dozunu daha da artırmıştı. Nick'in o adamla bir daha asla aynı ortamda bulunmaması en iyisiydi.

Düşüncelerini başka bir yere odaklamak için, "Colt nerede?" diye sordu.

Kardeşi onu koridordan aşağı götürdü. "Bahçede yürüyordu. O ve kocası, Jacob'ın kız kardeşi elinde kurabiyelerle geldikten hemen sonra vardılar. Sonra da diğer kız kardeşiyle kocası geldi. Büyük kız kardeş hamile. Uzun zamandır birbirlerini görmedikleri için hepsi oldukça heyecanlı ve kutlamaya hazırlar. Ama Jacob'm anne ve babası yarın gelecek."

Nick, Asher gibi detaylara giren kız kardeşine kaşlarını kaldırarak baktı. Kız kardeşinde fazlasıyla olan insanları ağırlama coşkusuna sahip değildi ama burada olmak ve bir aile tatilinin parçası olacağını bilmek çok iyi hissettiriyordu.

Asher'ın buzdolabından sürahideki sütü aldığı mutfağa girdiler. Tabağında çoktan bir kurabiye vardı.

Saçları hâlâ gözlerinin önünde olan çocuk gururlu bir gülümsemeyle onlara baktı. "Hallediyorum, anne."

"Sadece tek bir kurabiye, Ash."

Küçük altdudağı dişlerinin arasına kayd ve Nick sürahiyi alıp yeğeninin sütünü kendisi koymak istedi ama kız kardeşinin, Ash'in her şeyi kendisinin yapmasına ve bağımsız olmasına izin vermesine bayılıyordu.

"Smartlar dönünce bir Noel filmi izleyebilir miyiz?" diye sordu Asher, fincanını tezgâha koymadan önce sendeleyerek taburesine çıkarken.

“Daha küçük bir sürahi alabilirdin,” diye fısıldadı Nick gülümseyerek. Kararlılık bu ailenin kanında vardı.

“Başarabilir,” dedi Ellie, Asher kapağı çevirip cam kenarına yaslarken.

“Başarıyorum, Nick Dayı. Senin gibi güçlüyüm.”

Nick’in göğsü yine sıkıştı. Kalbi bu hafta vücudunun geri kalanından daha fazla çalışacak gibiydi. “Evet, başarırsın dostum.”

“Gördün mü?” Asher gülümsedi.

Sütü başarıyla doldurduğunda Asher’m yüzündeki gurur, Nick’e uzun zamandır küçük zaferleri kutlamadığını hatırlattı. Ayrıca bu, Asher’m ne kadar hızlı büyüdüğünü fark etmesini de sağlamıştı. Nick bunların hiçbirini kaçırmak istemiyordu.

“Aferin, dostum. Sütü kaldırmayı unutma. Ben Nick Dayı’yı odasına çıkaracağım.”

Nick, kız kardeşinin peşinden merdivenlere gitti. “Şimdi; Colt, kocası, ablası ve kocasının ailesi mi kalıyorlar?”

Geniş, ahşap döşemeli sahanlıkta Ellie tekrar durdu. Ayışığı tavan penceresinden içeri süzülüyordu. “Ayrıca Jacob ve Natalie’nin küçük kız kardeşi de var. Çok tatlı ve güzel bir kız. İnternet sitemi güncellemek için yeni fotoğraflar çekmeyi teklif etti.”

Muhtemelen bir ücret karşılığında. Colt’un ailesi olmaları, Ellie’den faydalanmayacakları anlamına gelmiyordu.

“Bunu yapacak yeterliliğe sahip mi?”

Ellie başını salladı ve holün sağındaki kapılardan birini açtı. “Ne kadar şüphecin.”

Nick kardeşinin yanından geçip odaya girdi ve çantalarını Grinch yorganıyla kaplı devasa yatağa fırlattı. Döndü ve ellerini beline koyarak kardeşine baktı.

“Güzel yatak takımı, velet. Ayrıca ben gerçekçiyim, El. Ve soruma cevap vermedin.”

Eski kocasının sadece kardeşinden değil, Nick’in isminden de faydalandığını hiç fark etmemişti ve bunu bir daha asla yapmayacaktı.

“O Colton’ın baldızı, Nick. Tam olarak belalı bir Disney prensesi gibi görünüyor ve öyle davranıyor, Üstelik çoktan aptal eski sevgililer ve tarçınlı kurabiyeler üzerelerinden bir bağ kurduk, yani şu an temelde en iyi arkadaş falan sayılırız.”

Ellie dönüp odadan çıktı.

Nick de onu takip etti. “İşe bak; hâlâ soruma cevap vermedin.”

Ellie homurdanarak omzunun üzerinden arkasına baktı. “Seni özledim ama korumacı ağabey saçmalıkların için aynısını söyleyemeyeceğim.”

Nick gülmekten kendini alamadı. “Buna saçmalık değil, bilgelik denir.”

Kız kardeşi homurdanarak gülünce bu, Nick’e, onu nefes alamayacak kadar çok güldürdüğü zamanları hatırlattı.

Ellie ağzını kapattı, sonra toparlandı. “Gardını indirebilirsin, Nicky. O profesyonel bir fotoğrafçı. Maisie’yi seveceksin. Bunu garanti ederim.”

Nick duvara çarpmış gibi durdu. *Smartlar geri dönünce...* Smart. Fotoğrafçı. Maisie Smart. *Kahretsin.*

Ciğerleri daraldı ve görüntüler hızla ileri sarılan bir film gibi zihninden geçti.

Direkt içini gören yoğun, kahverengi gözler. İpekten daha yumuşak saçlar. Aylar sonra bile rüyalarına giren o gülümseme. Kulaklarında çınlayan kahkaha. İçini sızlatan o dokunuş. Şampuanının ona doğru hareket edince yayılan kokusu. Parmakları teninde, elleri her yerinde, bacakları ona dolanmış, ağzı onun üzerinde, onu öpüyor, ona dokunuyor, onu öğreniyorken sonsuza dek öyle kalmaktan çok memnun olurdu. Ama gitmek zorundaydı. Ve neredeyse her gün, arkasına bakmamak için kendini zorluyordu.

“Nick?”

Kız kardeşine baktı, nabızı kulaklarında davul gibi atıyordu.

“İyi misin?”

Hayır. Mahvolmuştu.

3. Bölüm

Anacaddedeki dükkânlar ve ağaçlarla çevrili harikalar diyarı arasında, Maisie'nin Seattle'a olan sadakati bu küçük kasaba ambiyansının lehine haince sarsılıyordu. Evsahibi ve oğlu, Maisie'nin kendi özel Noel filminde başrolü oynayabilecek kadar kusursuzlardı. Hayallerindeki Noel'i yaşayabileceği bir filmde.

O, erkek kardeşi, ablası ve eşleri arazide ellerinden geldiğince dolaşmışlardı. Yirmi altı dönümlük arazi tamamen ağaçlarla doluydu. Alanlar arasındaki bütün çakıllı yollar, güneş enerjisiyle çalışan ışıklarla donatılmıştı. Mülkün önündeki ağaçlar ve arabayla geçtiği uzun yolun iki tarafı boyunca uzanan yıpranmış çitler de renkli ışıklarla süslenmişti. Kararan gökyüzünden göz kırpan ayın altında ışıklar daha da parlaktı. Dönüp Natalie ve kocası Kyle'ın el ele yürüdükleri yere baktı. Maisie'nin kardeşi telefonda sohbet ederken kocası Colton da telefonuyla fotoğraf çekiyordu.

Maisie, yüzündeki gülümsemeyi bastıramadı ve kamerasını tekrar kaldırıp onlara doğru çevirdi. Maisie fotoğrafı çekerken Natalie ona dönmüştü. Ablası elini henüz çok belli olmayan karnına koymuştu. Maisie bir fotoğraf daha çekti.

Natalie elini kaldırdı. "Dur. Yol yorgunluğunu daha üstümden atamadım bile."

Maisie kamerasının uzantısını çıkarıp çantasına yerleştirdikten sonra kamerasını da boynuna asılı olan çantaya koydu. İleride artık telefonu kapatmış olan erkek kardeşi diğer adamlara bir şeyler söylüyor, kahkahaları hafif esintili havada yankılanıyordu.

“Çok güzelsin. Anne olacağına inanamıyorum,” dedi Maisie, göğsünün içinde küçük bir kıskançlık kırıntısıyla. Kendine durmadan tek başına iyi olduğunu, hayatını tamamlamak için toplumun mükemmellik anlayışına ihtiyacı olmadığını söylerdi. Ama aslında ablasının ve erkek kardeşinin sahip oldukları şeyi istiyordu. Hatta anne babasının sahip olduklarını bile. Bir aile istiyordu. Çocuk istiyordu. Ona hayatı boyunca tek ihtiyacı kendisiymiş gibi bakan bir adam.

Diğerlerini eve doğru takip ederlerken Nat’in koluna girdi. Birkaç farklılığa rağmen –Maisie omuz hizasında kestirdiği saçlarını Natalie’nin uzun, gevşek buklelerinin doğal renginden daha koyu bir tona boyatmıştı– fiziksel olarak birçok benzer yanları vardı. Aynı hafif kalkık burunlar, kahverengi gözler ve yuvarlak çeneler. Maisie, çocukken doğum günlerinde birçok dilek hakkını daha uzun olmaktan yana kullanıp harcasa da Natalie ondan birkaç santimetre uzundu.

“Ben de anne olacağıma inanamıyorum,” dedi Natalie. Sesinde hafif bir tedirginlik vardı. “Korkuyorum, Maze. Hayvanlarla aram iyidir. Hatta harikadır. Ve dürüst olmak gerekirse, çoğu insanla da iyiyim ama ya bebekler? Tüyleri, kanatları veya dört bacağı yoksa ne yapacağımı hiç bilmiyorum.”

O ve Kyle, Washington, Lacey’de yakın zamanda hayvan hastanesine ek olarak bir eğitim ve öğretim tesisine dönüştürülmüş, çok başarılı bir veteriner kliniği işletiyorlardı.

Maisie, ablasının kolunu çekip onu durdurdu. “Hey.”

Karların üzerine vuran ayışığı, binlerce minik kristalin üzerinde yürüyorlarmış gibi hissettiriyordu.

Natalie iç çekip Maisie’ye baktı.

“Birincisi, daha çok vaktin var. Henüz dört aylık bile değilsin. İkincisi, yaptığın her şeyde mükemmelsin. Harika bir kocan var ve her türlü değişim korkutucudur, özellikle de bu değişim başlı başına sorumlu olacağın minyatür bir insansa.”

Natalie başını eğdi. “Şu an kaygılarımı giderdiğin söylene-
mez.”

Maisie gülerek ablasının kolunu sıktı. "Harika bir anne olacaksın. Küçüklüğümüzden beri karşımıza çıkan her canlıyla ilgilendin. Bu işi becerebilecek biri varsa o da sensin." Buna tüm kalbiyle inanıyordu. Normalde aşırı özgüvenli olan ablasının şüphelerini dile getirmesini dinlemek onu şaşırtmıştı. Belki ablası da henüz her şeyi çözememişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu gözleri Natalie'de olan Kyle.

Gözlerindeki sevgi, Maisie'nin içini ısıttı. Kyle, ablasını o kadar çok seviyordu ki tıpkı ayışığının karın üzerinde parlaması gibi, onun sevgisinin de gözlerinde parladığını görebiliyordu. Şu an Natalie'nin bakışları da minik, ışıltılı kristallerle dolu gibiydi.

"Anne olma konusunda ufak bir panik yaşıyor."

Natalie dilini çıkarınca Maisie ve Kyle güldü. "İspiyoncu."

Elini indiren Maisie gözlerini kısıp, "Koca bebek," diye dalga geçti.

Kyle kolunu karısının omzuna attı ve birlikte yürümeye başladılar. Diğerleri gözden kaybolmuştu.

"Hanginizin daha olgun olduğu tartışılır," dedi Kyle, neşe ve şefkatle.

"Ben," dedi iki kız kardeş de aynı anda.

Üçü de güldü ve Maisie gülümsemesi yüzünden taşıyacakmış gibi hissetti. Bunu özlemişti. Kyle ve Nat uzakta yaşamıyorlardı ama yoğun bir hayatları vardı ve Maisie'nin programı da çekimlere bağlı olarak değişiyordu. Hepsiyle, özellikle de ablasıyla vakit geçirmek çok güzeldi.

"Harika bir anne olacaksın, Natalie," dedi Maisie sessizce.

"Sen de harika bir teyze olacaksın," dedi Natalie.

"Bebeğimize her daim bakıcılık yapan harika bir teyze," diye ekledi Kyle.

Gülerlerken Maisie de onlara katılmıştı ama içten içe sıranın kendisine ne zaman geleceğini merak ediyordu. Aylar önce aptal gibi bu şansı yakaladığını sanmıştı. Bunu düşününce göğsü sıkıştı.

Evin arkasındaki girişte botlarındaki karları silkeleyip montlarını ve atkılarını çıkardılar. Evin içinde bir yerden kahkahalar ve sohbet sesleri geliyordu. Mutfaktan olamazdı çünkü giriş hemen mutfağın yanındaydı. Mutfağa girdiklerinde ablası ve Kyle diğerlerine katılacaklarını söyledi ama Maisie'nin göğsündeki huzursuzluğu yatıştırmak için bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Sahip *olduğu* şeylerin çoğundan memnunken sahip *olmadıklarına* odaklanmaktan nefret ediyordu.

"Ben duşa gireceğim." Merdivenlere doğru döndü ve odasına çıktı.

Noel tutkusuyla dekore edilmiş misafir odasına girdi ve bir dakikalığına kapalı kapıya yaslanıp öylece durdu. Yeşil ve kırmızı yastıklar, yumuşak, siyah ve kırmızı ekoseli bir yorganla kaplı büyük, dört direkli yatakta bolca yer kaplıyordu. Kapıyı itip köşedeki küçük okuma koltuğunda duran Noel desenli pijamalarını aldı. Daha önce, pencereden Rainier Dağı'nı görmüştü. Şimdi ise ay, beyaz bir örtünün üzerinde parlıyordu.

Çantasından bakım malzemelerini çıkarıp bu romantik hâllerine başını salladı. "İnsanların âşık olacaklarını veya âşık olmaları *gerektiğini* düşünmelerine neden olan bu dönemde ne var böyle? Yılın bu zamanı aslında büyüdü değil. Sadece öyleymiş gibi görünüyor."

Aslında o *gayet* iyiydi, hayatın yoluna çıkardığı her şeye göğüs germiş, istediği şeyler için çok çalışmıştı. Kendini risk almaya ve daha fazlasının peşinden gitmeye zorlamıştı. Sonra *onunla* tanışmıştı. Nick'le geçirdiği gece, daha önce deneyimlediği hiçbir geceye benzemiyordu. Varlığından haberdar bile olmadığı yıkıcı bir tutkuyla doluydu. Konu sırf Nick'in, Maisie'nin en yakın arkadaşına bile bahsedemediği kadar ateşli görüntüsü değildi. Çünkü ne diyebilirdi ki? *Bana, sanki çok özel ve değerli bir şeymişim gibi bakan bir adamla tanıştım ve kendimi farklı hissetmemi sağladı. Geceyi, sabahın erken saatlerine kadar beni herkesten daha iyi tanıyormuş gibi görünen bir yabancıyla geçirdim. Dokunuşu tenimde iz bırakan, sözleri kalbime işleyen biriyle. Ve şu an hayatıma devam edemiyorum.*

“Etmelisin,” diye fısıldadı kendi kendine. Zihninin, kalbinin ve bedeninin takılıp kaldığı yerden kurtulması ve devam etmesi gerekiyordu. *Altı ay geçti ve belli ki yaşadığınız şey senin için daha çok şey ifade etmiş, yoksa adam gizlice kaçıp gitmezdi.*

Kendini, çorapları, paketleyeceği hediyeleri ve aşağıdaki muhteşem şöminenin önünde bir kupa sıcak çikolatayla kıvrılacağı ânı düşünmeye zorlayarak kıyafetlerini çıkardı ve hâlâ soğuk olan giysilerini bir yığın hâlinde yere fırlattı. Üstünde külot ve sutyeniyle, elleri duştan sonra kullanacağı şeylerle dolu bir hâlde banyonun kapısını açtı ve içeri girdi, sonra da kapıyı kapatıp eşyalarını banyo tezgâhına koydu. Akli tamamen Noel’le meşguldü, bu yüzden içerideki buharı ve hafifçe tıslayan suyu hissetse de beyni bunların kaynağını algılamamıştı.

Hayatta bazı anlar vardı ki ışık hızında ilerlerken aynı zamanda tamamen durmuş gibi hissettirirdi. Maisie döndü, duşa doğru bir adım attı, perdeyi çekmek için elini kaldırmıştı ama perde aniden açılınca olduğu yerde donakaldı ve keskin bir nefes aldı.

Gözleri koyu sarı saçlı adamın bronz, belirgin göğüs kaslarından süzülen su damlalarına kilitlendi. Gövdesi, koyu mürekkep girdaplarını andıran ayrıntılı dövmeleriyle son derece seksi bir tuvale benziyordu. Maisie’nin bakışları, parmaklarıyla ezberlediği o yüze ve hafızasına kazınmış olan diğer birçok yere kaydı.

Adamın keskin bir nefes aldığını duymak tatmin ediciydi ama gözleri buluştuğunda ikisi de ne hareket etti ne de nefes aldı.

Nicholas –lanet olası– King. San Jose Guardians’ın sağ kanadı. Sert, ketum, rekor kıran hokey oyuncusu ve Maisie’nin ilk ve son tek gecelik ilişkisi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın aklından çıkaramadığı ve çıkarmak için çok çabaladığı o adam.

O gece, Hailey ve Wes Jansen’ın bir arkadaşı olması dışında onun kim olduğunu bilmiyordu. Maisie yanlışlıkla odasına girmeye çalıştıktan sonra, komik ve o zaman için tatlı bir şekilde bütün gece yolları kesişmişti. Nereye giderse gitsin, Maisie’nin

gözleri şık takım elbisesi içinde inanılmaz derecede seksi görünen ama herkesten uzak duran o uzun boylu, geniş omuzlu, somurtkan, keskin çeneli adama kaymıştı. Birlikte gerçek anlamda dans etmeden önce bütün gece birbirlerinin etrafında dolanmışlardı. Adam keskin bakışlar atmış, Maisie cilveli gülümsemeler yollamıştı. Ve sonrası. *Tanrım*. Çok fazla *sonrası* olmuştu.

“Bana bir havlu uzatır mısın, Maze?” dedi adam, Maisie’nin açıkta kalan her yerindeki tüylerin diken diken olmasına neden olan o alçak, pürüzlü ses tonuyla. Güneş resmen doğmadan önce gecenin yavaş yavaş sabaha döndüğü saatlerde duyduğu o ses tonuyla.

Geriledi, kalçası tezgâha çarptı ve bakışlarını ondan çekemediği için eline ilk geçen havluyu –kendi çiçekli, sarı havlusunu– ona verdi.

Nick havluya baktı, kaşlarını çattı ama yine de aldı ve vücudunun alt yarısını örttü. Maisie’nin şakayla karışık “benim” dediği o seksi, V şeklinde gelen kılları, havluyu beline doladığında kayboldu. Adam güldüğünde, Maisie’nin dudaklarının ve ellerinin altında olan karnının o kısmı dalgalanmış ve bu, kıza şeytani ve muhteşem bir güç vermişti. Maisie kendini lanet olası bir büyücü gibi hissetmişti.

“Daha önce görmediğin şey değil,” dedi duştan çıkıp banyo paspasının üzerine basarken.

Bu adam şaka mı yapıyordu? Hem de tamamen sakın ve sinir bozucu derecede seksi bir sesle? Kelimeleri toparlayamadı. Konuşursa ağzından sadece anlaşılmaz sesler çıkacağından korktu. Nasıl hâlâ bu kadar çekiciydi? *Tanrım*.

Hayal ettiğini sandı. Kendine hayal ettiğini söyledi... Bu, onun hatırladığı kişi olamazdı. Sonra, üzerlerine düşen ayışığının sessiz parıltısında söylediklerini ve ardından adamın tek kelime bile etmeden gittiğini hatırladı ve yüreği kaskatı kesildi. Ama sonra döngü yeniden başladı. Yüzünü hatırladı. Ağzını ve o gözlerini. Vücudunu. Sanki mükemmelliğe ulaşmak için incelikle yontulup şekillendirilmiş gibiydi ama Maisie, adamın

vücudunun saatler süren sıkı çalışmanın sonucu olduğunu biliyordu. Bir soruya gerçekten cevap vermek istemediğinde bakışlarını kaçırdığını ve gözlerini tekrar ona çevirip odaklandığında dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi hissettirdiğini biliyordu.

TOPLA KENDİNİ, MAISIE SMART. Evet. Bunu yapmalıydı.

Nick yaklaştı. "Çok daha konuşkan olduğunu hatırlıyorum," dedi.

Kumralımsı saçlarından akan sular tenine değiyor, Maisie'nin beynine kısa devre yaptırıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Ve neden hiç şaşırılmış görünmüyordu?

"Burası kız kardeşimin evi," dedi Nick, nefes almaya korkacağı kadar yakınında durarak.

Kahretsin. Kahretsin. Ama... *bir dakika*. "Onun soyadı Kingston." Ellerini beline koymaya hazırlanırken şu an Nick'ten daha çıplak olduğunu fark etti.

Nick'in dudakları kıvrıldı. Maisie sakallı erkeklerden hoşlanmazdı ama Nick kendine yakışacak kadar sakal bırakıyordu ve o sakallar tenine her değdiğinde Maisie nasıl ürperdiğini hatırladı. Tam da bu yüzden şu an adamın tıraş etmediği çenesine bakarken bunu kesinlikle düşünmek istemiyordu. Sakalları onu bakımsız değil, daha da seksi gösteriyordu. Eğer gözlerini biraz daha gezdirirse pazularından omuzlarına ve kürek kemiklerine kadar uzanan o dövmele kilitlenip kalacaktı.

"Biliyorum. Teknik olarak benim de aynı. Bu an daha da garipleşmeden bana öyle bakmayı kesmelisin." Adam iç çekti ve ona çözemediği bir ifadeyle baktı.

En azından durumun garip olduğunu kabul etmişti. Maisie'nin bakışları Nick'in havlusuna kaydı, sonra onu en sevdiği tatlı gibi süzdüğünü fark edince gözlerini hemen yine yukarı çevirdi. Güçlkle yutkunurken nasıl yalnız uyandığını hatırladı. Wes'in yakın arkadaşının hokey yıldızı Nicholas King olduğunu bilmiyordu. Çünkü Maisie için o sadece Nick'ti.

Ama şu an Nick onun hiç kimseydi. Sadece iyileşmeyen bir yara, solmayan bir anıydı. Her şey yolundaydı.

“Doğru.” Bakışlarını indirdi ama göğsüne bakarken sağ tarafına yeri yaptırdığı ve keşfetmeye ne zamanı ne de hakkı olmayan dövmelelerini görünce gözlerini bu kez ayaklarına indirdi. Çünkü ayaklar, kesinlikle ve yüzde yüz, seksi şeyler değildi. Nick King’inkiler hariç.

Nick başparmağıyla çenesine dokunup kızın başını kaldırdı. Maisie, her şeyiyle bu temasa doğru koşmak ve onu değerlendirmek istedi.

“Bu beklenmedik oldu,” dedi Nick.

Kıza onu umursuyormuş gibi bakamazdı. Çünkü çekip gitmişti. Hayatının en muhteşem gecelerinden birini, engabeli ve acı dolu bir anıya dönüştürmüştü.

Maisie yüzünü çevirdi, gücünü toplamak için bakışlarını kaçırdı, sonra daha kararlı bir şekilde Nick’in gözlerine baktı.

“Evet. Noel’i çalan Grinch gibi.”

Nick, umduğu gibi susmak yerine, sanki hem çekici hem de eğlenceli biriymiş gibi başını sallayarak güldü.

“Komik değil,” dedi Maisie dişlerini sıkarak.

Nick ona baktı, sonra geri çekildi ve kendi yatak odasına açılan kapıya doğru yürüdü. Aptal ortak banyo. Maisie tatilin geri kalanında kesinlikle banyonun kapısını kilitleyecekti.

Nick kapıda arkasına döndü, gözleri kızı dikkatle süzüp yüzünde durdu. “Biliyor musun, sonunda herkes Grinch’i sever. O değişmeyi başarmış bir adamdır. Ya da her neyse işte.”

Maisie kaşlarını çattı. “Belki öyle ama o yola çok küçük de olsa bir kalple başladı. Sense tamamen kalpsiz başladın.”

Adamın fena hâlde yakışıklı yüzündeki gülümsemesi söndü. Dudakları gerildi ve bakışları donuklaştı. Geri döndü, hiçbir yerini gizlemeyen ve onu daha çok istemesini sağlayan havlusuyla kıza doğru yürüdü.

Kızın elini alıp göğsüne bastırdı. Maisie adamın kalp atışlarının hızlandığını hissetti; güm güm güm. Nefesi de kızın nabzı gibi hızlanmıştı.

“İşte burada,” dedi yumuşak bir sesle, bakışlarını kızdan ayırmadan. “Ama az kullanılmış diyelim.”

Adamın gözleri dudaklarına kaydığında hava âdeta enerjiyle vızıldadı. Ya da belki de vızıldayan Maisie’nin bedeniydi.

Nick’in dudaklarında minicik bir tebessüm belirdi ve geri çekildi. Sonunda başka seçeneği kalmayana kadar kızm elini bırakmadı. Parmak uçları birbirine değdi.

Maisie onun kendi odasına açılan kapıdan içeri girmesini izledi, kapıyı kapatıp gözden kaybolurken çıkan tık sesini duydu; vücut sıcaklığının yokluğunu hissetti. Hâlâ sabun ve Nick’in o keskin, taze kokusunu alabiliyordu. Tüm bunlara rağmen Maisie, o ânın gerçek olduğuna inanamıyordu. Üzerine bir şeyler giymek için aceleyle odasına gitti. Duygularını bastırmaya hiçbir faydası olmayacak pamuklu bariyerlere bürünmeye.

Nefes nefese bir hâlde şifonyere yaslandı. Düşünceler buz pateni yapan amatör patenciler gibi beyinde hızla çarpışıyordu. Sanki Noel Baba, bu Noel’de ona şimdiye kadarki en seksi pakete sarılmış kafa karışıklığı ve özlem hediye ediyordu.

Çorap daha güvenli bir seçenek olurdu, Noel Baba. En azından kalbim için.

4. Bölüm

Nick yıpranmış, mavi bir San Jose Guardians tişörtünü başından öyle sabırsızca geçirdi ki ters olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Tişörtü düzeltti, hâlâ nemli olan vücudundan aşağı çekti ve kapıya baktı. *Vay canına*. Onun geleceğini birkaç saat önce fark etmişti. Bu durumda, onu gördüğünde vereceği tepkiye hazırlanması için yeterince vakti vardı. Ama kahretsin. Kızın onu *tamamen* görmesini veya birlikte oldukları her saniyeyi onun da hatırladığının gözlerinden okunmasını hiç beklemiyordu. Kız ona uzun zamandır kayıp olan fantezisinin gerçeğe dönüşmüş hâliymiş gibi bakmıştı. Gerçi Nick gözlerindeki ateşi *bekliyordu*. Kızın öfkesini hak etmişti. Ama geri kalanı; kızın sesi, yüzü, gözleri... Sırf onunla aynı odada olmak bile Nick'i hiç beklemediği bir şekilde sarsmıştı.

Nick karmaya ya da kadere, Noel Baba'ya inandığından daha fazla inanmıyordu ama Maisie'yi aylarca kafasından çıkarmaya çalıştıktan sonra tekrar görmek... bir işaret gibiydi.

Son zamanlarda kaybolduğu karanlık tüneldeki bir ışık. Tam batacağından emin olduğu anda karşısına çıkan bir şamandıra. Dizini tedavi ettirmenin, kız kardeşi ve Asher için endişelenmenin ve kariyerinin en büyük kararını vermeye çalışmanın yanı sıra, aklında Maisie Smart da vardı. Kızın aklındaki görüntüsünü hokeyle, sert antrenmanlarla, müzikle, viskiyle, birayla, arkadaşlarıyla bastırmaya çalışmış ama... yapamamıştı. Yaptığı hiçbir şey kızı aklından silememişti... Onunla birlikteyken tattığı hisleri ya da daha önemlisi, yanından ayrıldığı için kendini bir pislik gibi hissetmesini.

Ve tüm bunlar yetmezmiş gibi kaygıları için bir de terapistle gitmeye başlamıştı. Henüz koçu dışında kimseye söylememişti, Ellie'ye bile. Utandığından değil, kaygısını neden kontrol altına alamadığını, neden davetsiz bir misafir gibi gelip gittiğini anlamadığı için. Ve onun için halihazırda endişelenen takımını veya diğer koçlarını daha fazla endişelendirmemek için.

Derin bir nefesle ciğerlerindeki tüm havayı dışarı verdi. Kızın bakışları, huzla aldığı nefesler, geçmiş ve bugünü öylesine sert bir şekilde iç içe geçirmişti ki aralarındaki bu şey her neyse, henüz bitmediğinden emindi. Henüz değil. Bu daha önce hiç bilmediği bir şeydi ve tek istediği kızı çekip öpmekken kendine yalan söyleyemezdi.

Bunun gerçekleşmesi için Maisie'nin ona ölümcül hançerler fırlatmayı bırakması ve Nick'in geçmişteki hatasını telafi etmek için iyi bir açıklama yapması gerekecekti. Kız kardeşi, Noel'in büyüğü olduğunu söylerdi. Maisie Smart'ın, onu tam anlamıyla bir göt olduğu için affetmesini sağlamak adına Nick'in de büyüye ihtiyacı vardı.

Maisie'nin odasının kapısından içeri adım attığında –düşün kapandığını duymuştu ve banyoda olmadığını biliyordu– kalbi sıkıştı. Kız bir eşofman takımını giymiş, başı öne eğik bir hâlde yatağın kenarına oturmuştu. Omuz hizasındaki koyu renk saçları öne doğru dökülüyordu.

Başını kaldırınca Nick'in göğsü sıkıştı. Maisie ağlayacak gibi görünüyordu. *Siktir*. Yanına koşup dizlerinin üzerine çökmek ve kızı kucağına çekip ona sarılmamak için kendini fiziksel olarak tutmak zorunda kaldı. Ne kadar istese de bunu yapmaya hakkı yoktu. Ona böyle kızgın kalmasına izin vermeliydi. Çünkü bu daha kolaydı. Kızın kendisinden nefret etmesine izin verecekti. Çünkü Nick'in şu anki hayatı, tanıştıkları zamankinden bile daha karmaşıktı.

Bunun yerine yavaş ve ölçülü adımlarla yürüdü, kızın önünde çömeldi ve yumruklarını sıktı.

“Özür dilerim. Ben bir pisliğim. Veda etmeden gitmemeliydim.

Bu iğrenç bir hareketti ve sen bunu hak etmiyordun.” Sabahın erken saatlerinde ona sıkıca sarılmış, mükemmel kıvrımlara sahip vücudunun kendi vücuduyla uyumuna hayran kalırken gelen mesajdan söz etmek istemedi.

Ellie mesajında annelerinin hastanede olduğunu söylüyordu ve bu, felaketlerle dolu birkaç ayın başlangıcıydı. Annelerinin ani ve beklenmedik ölümünden kısa bir süre sonra, boşanması sonuçlanan kız kardeşine destek olması gerektiğini söyleyerek ona kendini acındırmak istemedi. Bir arkadaşının düğününde tanıştığı bu güzel, komik, çekici kızı düşünmenin yüzeye çıkıp nefes almasına yardımcı olduğunu da söyleyememişti.

Tam şu anda, özellikle de henüz doğru sözcükleri bulamamışken bunları ona yığmak çok fazla olurdu. İkisinin de duyguları yoğundu... Onunki sadece kızı görmenin verdiği gerçek mutluluktan, kızınsa haklı olarak hissettiği öfkeden.

Kız burnunu çekti ve çıkan ses Nick’in midesine bir yumruk gibi indi. “Tabii. Böyle diyorsun çünkü rasgele ilişkiye girdiğin ve bir daha asla görmek istemeyeceğin biriyle karşılaştığında başka ne söyleyebilirsin ki?”

Nick’in kaşları havaya kalktı ve o an hiç de komik bir şey olmasa da dudakları seğirdi. Medya yaşam tarzlarını abartılı resmetme konusunda harika bir iş çıkarır ve hatta bazen doğruları gösterirdi. Ancak Nick, ağzının sıklığı ve muhabirlere karşı son derece ketum olmasıyla bilinirdi. Özellikle kötü bir gününde kendisine yöneltilen, özel hayatına burnunu sokan bazı soruların ardından bir muhabirin kamerasını parçaladığında kendisine karşı büyük bir şok ve öfke duyulmasının sebeplerinden biri de buydu. Ancak *zamparalığıyla* ünlü biri olduğu söylenemezdi. “Sen benim tam olarak kaç kişiyle takıldığımı düşünüyorsun?”

Başkalarının ne yaptığı umurunda değildi ama huysuz, bekâr bir anneyle büyüyen ve kız kardeşini büyütmeye yardım eden biri olarak kafasında, rasgele bir kıza kapılıp gitmek için çok fazla “ya böyle olursa” döngüsü vardı. Ta ki Maisie’ye kadar. Ama Maisie *öylesine* biri değildi. Nick’in sert tavrını bir değil, iki değil,

aynı gün içinde tam üç kez aşmıştı. Onu güldürmüş ve ânu yaşamasını sağlamıştı. Nick'e ferah bir nefes gibi iyi gelmişti.

Kız doğruldu ve kahverengi gözleri göğsüne bir yumruk gibi uzanıp Nick'in yüreğini sızlattı. "Bilmiyorum! Hokey romantizmi okudum. Amigo tavşanları bilirim," dedi kız tiz bir sesle ve eliyle Nick'i gösterdi. "Ama ben onlardan biri değildim. Senin kim olduğunu bile bilmiyordum ve aramızda daha fazlası olduğunu sandım. Hoş, sanmamalıydım çünkü tek gecelik ilişkinin amacı da bu zaten. Ama sandım işte ve sonra sen gittin ve ben senin kim olduğunu öğrendikten sonra ne kadar aptal olduğumu fark ettim."

Kucağında kavuşturduğu ellerine bakıyordu.

Hokey romantizmi mi? Ne diyordu bu kız? Nick ne olduğunu bilmek istemiyordu. Hâlâ onu her şeyden uzakta, nefes alabileceği ve yeniden toparlanabileceği bir yerde gördüğü için sarsılmış durumdaydı ve henüz her şeyi çözememişti ama kızm, onun için özel biri olmadığına inanmasına asla izin vermeyecekti. Çünkü o muhteşemdi. "Bana bak, Maisie," dedi pürüzlü bir sesle.

Kızın bakışları yukarı kaydı.

Nick, kızın vücudundan yükselen –ve tanıdık gelmemesi gerektiği hâlde lanet olsun ki tanıdık gelen– sabunun kokusunu içine çekecek kadar yaklaştı. Ya da losyonunun. Ya da belki de Maisie'nin kendi kokusuydu ama ağzı sulandı, yüreği kabardı. "Sen özeldin ve hâlâ özelsin. Paylaştıklarımız önemliydi. Sürekli başkalarıyla yatma gibi bir alışkanlığım yok. Sadece tarzım olmadığı veya genelde vaktim olmadığı için değil, *ben öyle biri olmadığım için*. Yanından tek kelime etmeden gitmem berbattı ve bunun için özür dilerim. Sandığından çok daha üzgünüm." *Yumuşak davran*. "İkimiz de tatilin tadını çıkarmak ve ailelerimizle zaman geçirmek için buradayız. Bunu söylemek benim için şu an çok kolay, biliyorum ama o geceden sonra sana ulaşmayı gerçekten istedim. Çok... çok şey oldu ve yapamadım. Bu benim hatam. Ama bunun sebebi senin önemsiz olman değildi."

Tamam. Şimdilik bu kadar yeterdi. Kızın gözleri hâlâ nemliydi ama en azından artık kafasına bir disk fırlatmak istiyormuş gibi görünmüyordu.

Gözlerini kısıp hafifçe gülümseyerek kıza bakarken bazı geceler onu rüyasında gördüğü gibi gülümsemesini bekledi. "Eğer tarçınlı kurabiyelerime zehir katmayı planlıyorsan bu tüm eğlenceyi mahvedebilir."

Maisie ona o muhteşem gülümsemesini sunmadı ama Nick yine de onun gülmemek için kendiyle bir savaş verdiğini gördü ve bu bile başlıbaşına bir zafer gibi hissettirdi.

"Mükemmel kurabiyeleri senin için harcamazdım zaten."

"Bu yeterince adil," dedi Nick ayağa kalkarken. Kızı kendine çekip saçlarını güzel yüzünden geriye atma hakkının olmasını isterdi.

Şu anda içinde dönüp duran çok fazla duygu vardı ve hepsi farklı yönlere gidiyordu.

Onları bastırmak için elinden geleni yapıyordu. "Bu haftayı atlatabilir miyiz? Bilmiyorum, hatta belki sonra--"

Kız ayağa kalkınca o kadar yaklaştılar ki Nick ona bu kadar yakın olmanın yaşattığı his dışında hiçbir şeye dikkatini veremedi. "Arkadaş olabiliriz *deme*, sakın. Haftayı atlatacağız ve sonra bir daha asla görüşmeyeceğiz."

Kız sanki kendini metanetle dolduruyormuş gibi derin bir nefes aldı. Maisie, Nick'in hatırladığı kadar muhteşemdi ama sözleri acıydı ve yanlışı geliyordu.

"Hafta bittiğinde ne olacağını söylemek zor," dedi. Onu dikkatle izleyip dudaklarını kulağına yaklaştırmak için çenesini eğdiğinde nefesinin nasıl kesildiğini fark etti. "Belki bir Noel mucizesi olur ve sonunda benden hoşlanmaya başlarsın."

"Anca rüyalarında, King," diye fısıldadı kız, buna kendisi de pek inanmıyormuş gibi.

Nick geri çekildi. *Hiçbir fikrin yok, Smart. Hiçbir fikrin yok.*

Nick, kafası Maisie ile dolu bir şekilde aşağı indi. Hiçbir zaman romantik bir adam olmamıştı. Kesinlikle geçmişe takılıp kalacak biri de değildi. Profesyonel bir sporcu olmak, en iyisi olmak için güçlü bir kararlılık gerektiriyordu. Ve çoğu zaman bu bile yeterli olmuyordu. Özellikle yedi yaşından beri inatçı bir odağa sahip olan biri olarak, flört ve ilişkilere pek vakti olmamıştı.

Buza çıkmadan önce veya bir maçtan önceki rutininde olduğu gibi odaklandığında, hiçbir şey kafasını karıştıramazdı. Peki, bu tek amaca odaklanma alışkanlığını, kendisinden ikinci bir şans istemeyi düşündüğü bu kıza yöneltip o şans elde etmek için kullanabilir miydi? Yoksa moralini bozan şeylerden uzaklaşmak için dikkatini dağıtacak bir şey mi arıyordu? *Hayır*. Maisie bir dikkat dağıtıcı değildi. O, hiç beklemediği bir anda ortaya çıkan, canlı ve nefes kesici renklere sahip bir gökkuşağıydı. Ve şimdi ikinci kez karşısına çıkmıştı.

Asher ve Ellie'nin kahkahaları yemek odasından mutfığa yayılıyor, erkek seslerinin arasında yumuşak bir şekilde yankılanıyordu. Pizza kokusu Nick'e saatlerdir bir şey yemediğini hatırlattı.

Derin bir nefes aldı, mutfakla yemek odasını ayıran sürgülü kapıdan geçmeden önce nefesini yavaşça verdi. Kaç kişinin geldiğinden emin değildi. Son zamanlarda, tanımadığı kalabalık insan gruplarının etrafında olmak onu çok geriyordu. Kendini dinledi ve hızla yükselen nabzını tüm uzuvlarında hissetti, tenini saran rahatsızlığı fark etti. Nefes alıp bu hissin geçmesini bekledi. Nasıl yapacağını biliyordu... Nasıl sosyalleşeceğini ve nasıl çekici olacağını. Bu insanlar ondan bir şeyler isteyecek rasgele bir hayran grubu değildi. Bir aileydi.

"Nick Dayı." Asher, Nick'in kendine gelmesine fırsat vermeden üzerine atladı ve Nick onu yakalayıp kucağına aldı. "Hey, evlat. Herkesi eğlendiriyorsun galiba."

Nick'in bakışları odayı taradı ve sadece kendi ailesiyle Colt'un kocasını ve kendisine kocaman gülümseyen Colt'u görünce tüm endişesinin uçup gittiğini hissetti. "Bana bir saniye ver, Ash."

Yeğenini yere bırakıp büyük ahşap yemek masasının tam ortasında Colton'la buluştu ve ona sımsıkı sarıldı. Colton'ın ailesi, zamanında Kingston çocuklarına göz kulak olmuştu. Komşuları, çoğunlukla kendi başlarına büyüyen Nick ve Ellie'ye böyle hitap ederdi.

"Düğünü kaçırdığım için üzgünüm, dostum," dedi Nick arkadaşına.

Colton onun sırtını sıvazladı. "Bizi Barbados'a balayına gönderdin. Bence aramız gayet iyi." Arkadaşının sesi duygu doluydu.

Geri çekilip birbirlerine sırtttılar. Colton ve Nick, uzun boylu ve geniş omuzlu olmaları dışında birbirlerine hiç benzemiyordu ama bu adam, kan bağı olsun ya da olmasın, onun kardeşiydi. *Daha fazla ilgiyi hak eden bir ilişki daha.*

"Bu arada," dedi Colton, Nick'i bırakıp bakımlı sakalıyla uyumlu koyu kahverengi saçlı adamı işaret ederek. "Görüntülü konuşup tanıştınız ama seni kocam Jacob Smart ile resmen tanıştırayım."

Jacob öne çıktı, Nick'le tokalaştı ve ona sarıldı. "Seninle bizzat tanıştığıma memnun oldum. Colt bana hakkında çok şey anlattı, zaten daha tanışmadan önce bile büyük bir hayranındım. Gördüğüm en iyi sağ kanat oyuncularından birisin."

Nick geri çekildi, insanlar işini yaptığı için onu övdüğünde hissettiği rahatsızlığı bastırmaya çalıştı. "Teşekkürler, böyle düşünmene sevindim. Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum."

"Biraz pizza yesene, Nick," dedi Ellie yanına gelerek.

Kız kardeşinin, yüzündeki ifadeden konuyu değiştirmek istediğini anlayıp anlamadığını bilmese de Nick bunun için ona içinden teşekkür etti.

"Diğer herkes nerede?" diye sordu, üzerinde kalın bir dilim pepperoni –en sevdiği– pizza olan kâğıt tabağı alırken.

"Annemler yarın geliyor. Kız kardeşim Natalie hamile ve çok yorgun, o yüzden Kyle'la odalarına çıktılar," dedi Jacob ve masanın ortasındaki açık kutulardan birinden bir dilim peynirli pizza çıkardı.

"Maisie'yi de henüz görmedik," dedi Colton, gazozundan bir yudum alırken.

Nick, şimdilik sadece ikisinin olmasından memnün bir şekilde Asher'ın yanına, Colt ve kocasının karşısına oturdu.

"Maisie ile tanışmıştın, değil mi?" diye sordu Colton gazozunu bırakırken.

"Doğru. Arkadaşı Hailey'nin düğününde," dedi pizzasını ısıran Jacob.

Nick bakışlarını onunkilere çevirdi, kalbi kulaklarında güm-bür güm-bür atıyordu. Nasıl yani? *Biliyorlar mıydı?* Ailesi hakkında yaptıkları küçük sohbetten Maisie'nin, kardeşleriyle iyi anlaştığını söylediğini hatırlıyordu. Maisie, diğerlerinin anne babasının gururu ve neşesi, kendisininse henüz yapım aşamasındaki projeleri olduğunu söyleyerek şaka yapmıştı. Aslında Nick ne demek istediğini anlamamıştı ama Maisie'ye onu ne kadar mükemmel bulduğunu göstermişti. Hem de birkaç defa.

"Gerçi duyduğuma göre büyük bir düğünmüş, o yüzden belki de tanışmamışsındır," dedi Jacob.

Nick lokmasını yuttu, başını salladı, bakışlarını sabitledi. "Evet. Karşılaşmıştık." *Tekrar tekrar. Ta ki ikimiz de birbirimizden uzak duramayana ve karşı koyamayana kadar.* Asher yanına yaslanınca Nick'in dikkatini dağıttı ve onu anında gülümsetti.

Nick tatilde yabancılarla, özellikle de aklından çıkaramadığı kızın ailesiyle birlikte olmaktan hoşlanmayabilirdi ama doğru yerde olduğunu biliyordu ve burada olmaktan çok mutluydu.

"Seni seviyorum, Nicky Dayı."

Nick kız kardeşine bir bakış attı ama kız kardeşi bu lakaba sırttı. "Ben de seni seviyorum, evlat."

"Eğlence ne zaman başlıyor anne?" diye sordu Asher, Ellie'ye.

"Çoktan başladı tatlım. Ama yarın çok daha kalabalık olacağımız için daha da iyi olacak."

Yedi gün. Maisie ondan kaçacak mıydı? Onu, daima kendisini sessizce terk eden bir pislik olarak mı görecekti?

Duştan çıkınca onu karşısında gördüğü ânu hatırlayıp kızın

yüzünde oluşan şehvetli ifadeyi düşününce teninin yandığını hissetti. Kız hızla çıplaklığını gizlemişti ama onu külot ve sutyeniyle göremese bile her santimetresini, her kıvrımını ve enfes noktasını hatırlaması için zaten yardıma ihtiyacı yoktu. Sakalının yumuşacık, güzel karnını gıdıklamasıyla nasıl güldüğünü ya da kulağının hemen altını öptüğünde nefesinin nasıl kesildiğini hatırlaması için de. Kahretsin. Ona ulaşmadığı için ne kadar pişman olduğunu göstermek adına yedi uzun günü vardı. Onu geri kazanabileceğini düşünerek saflık mı ediyordu?

Noel tatilindelerdi. Maisie Smart'ın bu dönemi sevdiğini biliyordu çünkü yılın en sevdiği zamanlarından biri olduğunu daha önce konuşmuşlardı. Tek yapması gereken, Maisie Smart'ın Noel dileğinin, Nick'in kendisi olmasını sağlamaktı.

5. Bölüm

Natalie kapıyı bile çalmadan içeri girdiğinde Maisie güne nasıl başlaması gerektiğini düşünerek tavana bakıyordu. Maisie irkil-di ve dirseklerinin üzerinde doğruldu.

“Görünüşe bakılırsa birileri hâlâ asık suratla uyanıyor,” dedi Natalie, yatağın ucuna çökerek.

“Kabasın,” dedi Maisie ve gülerek doğrulup oturdu. Artık önündeki günden kaçamayacaktı. Ya da o hokey oyuncusundan. Odasında o kadar içten ve o kadar ateşli görünüyordu ki tüm geceyi onu düşünerek geçirmişti. Dün gece onunla tekrar yüzleşemeyecek kadar korkak olduğundan, ev sessizken soğuk bir dilim pizza almak için mutfığa gizlice inmişti. Yemeği düşününce midesi guruldadı. Bugün için odasına biraz atıştırma aşırıydı ama ailesi bir açıklama yapmadan saklanması asla izin vermezdi. Ve Nick King’i açıklayacak falan da *değildi*.

“Kabalık değil, doğruyu söylüyorum. Günün planları neler?” Natalie çoktan saçlarını düzgünce örmüş, güzelce giyinmişti ve en az bir tane kafeinli içecek içmiş gibi görünüyordu. Bu haksız bir avantajdı.

Maisie iç çekti. “Neden bana soruyorsun?”

Elinde bir kupayla Jacob odaya daldı; o da çoktan duş almış, kot pantolon ve kazağını giymişti.

Maisie ellerini uzattı. “Onu bana ver. İkiniz odama böyle dalarsanız ben de kahvenizi alırım.”

Jacob gülümsedi, ona doğru yürüdü ama Natalie’ye bakıyordu. “Birileri hâlâ çok huysuz uyanıyor.”

Maisie kupayı aldı. Çevirdiğinde üzerinde, Noel pijamaları giymiş, çizgi film karakteri gibi bir rengeyiği olduğunu gördü. Kupayı dudaklarına götürdü ve huzurlu birkaç saniye boyunca kardeşlerini görmezden geldi. Jacob sandalyeye oturdu, yüzünde neşeli bir ifade vardı.

Maisie fincanı indirip yatak başlığına yaslandı. "Biliyor musunuz, eskiden sizin odanıza daldığımda ikiniz de beni kovardınız."

"Çünkü sinir bozucuydun," diye takıldı Jacob.

Maisie sırf ağabeyini daha da gıcık etmek için kahve ağzını yaksa da istifini bozmayıp uzun bir yudum daha aldı.

İki kardeşi de gülünce Maisie buraya asıl gelme sebebini hatırladı. Ailesiyle vakit geçirmek. Düşünceleri Nick'in ellerinin hatırladığı kadar becerikli olup olmadığını görmek için onu yalnız yakalamakla ondan kaçmak arasında gidip gelse de bunu kendine saklayacaktı.

"Bugünün planları neler?" diye tekrar sordu Natalie, Jacob kupasını geri alıp kahvenin sonunu içerken.

Maisie omuz silkti. "Ben ne bileyim?"

Jacob homurdanarak güldü. "Cümle kurmayı söktüğünden beri her sene Noel döneminde bize bir aktivite listesi veren sensin."

"Merhaba, Maisie," dedi Asher kapıda belirerek. "Ne yapıyorsunuz?"

Maisie cevap vermeden önce Jacob ve Nat'e sıırttı. "Kardeşlerim canımı sıkıyor çünkü kardeşler böyle yapar."

Natalie ve Jacob, üzerinde Noel Baba şapkalı minik Darth Vader'larla kaplı pijaması olan sevimli, dağınık saçlı çocuğa selam verdiler.

"Annem de Nicky Dayı'nın onun canını sıkıldığını söyler," dedi Asher odaya girerken ciddi bir şekilde.

Üç yetişkin güldü ama Nick, Maisie'nin o an algılayabileceğinden çok daha iyi bir hâlde kapıda belirince Maisie'nin kahkahası yarıda kesildi. Guardians tişörtü -dün gecekinden farklı

bir tişörttü- göğsünü sarıyor, kaslı kollarını vurguluyordu. Tek koluyla Asher'ı kucakladı.

"Asıl senin annen benim canımı sıkardı. Tıpkı senin gibi küçük maymun," dedi Nick, küçük çocuğu güldüren bir tonda. Yeğenini iyice kendine doğru çekti ve ona sıkıca sarıldı.

Nick'in seksiliğiyle birleşen sevimliliği neredeyse göz kamaştırıcıydı. Maisie gözlerini ondan güçlükle ayırırken Natalie'nin, kendisini bilmiş bir ifadeyle süzen bakışlarını yakaladı.

"Böldüğüm için üzgünüm," dedi Nick, Maisie hariç her yere bakarak. Ama hiç de üzgün görünmüyordu.

"Özür dilemene hiç gerek yok," dedi Natalie. Sesi Maisie'nin midesini bulandırdı çünkü bu tonu biliyordu. Küçükken Maisie'nin hoşlandığı bir çocuktan bahsederken, kıyafetini izinsiz aldığı veya fıstık ezmesi çikolatalı kurabiyelerin sonuncusunu yediğinde kullandığı ses tonuydu bu. Ve durum asla Maisie'nin lehine sonuçlanmazdı. Ablasını dürtmeye ve yapmak üzere olduğu şey her neyse onu yapmaktan vazgeçirmeye çalışırken ayağı çarşaflara dolandı.

"Maisie'nin bugünkü planı söylemesini bekliyoruz. Eğlenceli aktiviteler organize etmeyi çok sever ve senin yaşından beri bize patronluk taslıyor, Asher."

Maisie yorganın altında kaybolma dürtüsüne direndi. Sanki Nick'in karşısında darmadağın bir saçla yatakta olması yeterince kötü değilmiş gibi bir de ablası onu tatil talim çavuşu gibi göstermeye çalışıyordu.

Dayısının kalçasına tünemiş olan Asher, anladığını belli eder gibi başını salladı.

"Annem de patronun kendisi olduğunu söyler." Sonra Maisie'ye baktı. "Ben ve Nicky Dayı da seninle planlayabilir miyiz? Kardan adam yapabiliriz!"

"Elbette yapabilirsiniz," dedi Jacob neşeyle ayağa kalkarak.

"Önce Maisie'nin yataktan kalkmasına izin vermeye ne dersin?" dedi Nick, "yatak" kelimesini vurgulayarak. Kapıdan çıkarken bakışları kısa bir anlığına Maisie'nin üzerinde gezindi.

Maisie, vücudunu elektriklendiren şeyin Nick'in bakışları mı yoksa ismini söyleme şekli mi olduğundan emin olamadı. Her iki durumda da bunu görmezden gelmesi gerekiyordu.

Neyse ki Maisie, herkese yetişmek için giyinmesi gerektiğini söyleyerek kardeşlerini odadan aceleyle çıkarabilmişti. Natalie'nin bakışlarından kaçındı zira tahmin etmesinin hiçbir yolu olmasa bile, ablasının bir şeyleri fark ettiğini anlamıştı. Maisie tek gecelik ilişki yaşayan bir tip değildi ve pes edip Natalie'ye söylese dahi ablası ona hayatta inanmazdı. Ama kimseye anlatmayacaktı. Natalie'ye de. Lexi'ye de. Çünkü ilerlemek, geriye bakmamak anlamına geliyordu. Geçmiş, bir tişört ve bir kot pantolonla ne kadar ateşli görünse de. Ya da hiçbir şey giymeden. *Natalie bilmiyor.* Ama bir şeylerden şüpheleniyordu. Belki de hamilelik ona bir çeşit romantik Örümcek Adam önsezileri vermişti.

Aşağı indiğinde nefis pankek kokusu dikkatini dağıttı, neredeyse ağzının suyu akacaktı. Gece yediği bir dilim pizza yetmemişti.

"Hey, güneydın," dedi Colton, elinde bir tepsi pankekle tezgâhın etrafından dolaşırken. Üzerine, üstünde "ÜZGÜNÜM, NOEL BABA" yazan çok parlak, renkli bir önlük giymişti.

Maisie'nin omzuna kolunu atıp şakağına bir öpücük kondurdu. "Nasılsın?"

Maisie de onun bu şefkatli sarılışına karşılık vermek için kolunu ona doladı ve tepsideki mükemmel pankeklerden birini kaptı. "Şimdi daha iyiyim." Büyük bir ısırık alınca Colton güldü.

Yemek odasında diğerlerine katıldılar ve Maisie, Nick'in iki yanının Ellie ve Asher tarafından doldurulmuş olduğunu görünce şükretti. Başını öne eğerek Natalie'nin yanındaki boş yere doğru yürüdü.

"Saçlarını böyle arkaya doğru toplayınca çok tatlı görünüyorsun," dedi ablası portakal suyunu alırken.

Tatlı mı? Vay canına, teşekkürler Nat. Nick birlikte oldukları gecenin çoğunu ona, gördüğü en güzel gözlere sahip olduğunu

söyleyerek geçirmişti. Peki, bu yüzden mi sabah saçlarını arkaya toplayıp biraz maskara sürerek gözlerini belirginleştirmişti? Belki. Ama amacı “tatlı” olmak değildi.

Nick, gözlerinde anlaşılmayan bir ifadeyle ona baktı.

Colton ve Jacob pankekleri masaya koyarken, “Evsahibi olarak benim yapmam gerekirken başka birinin kahvaltı hazırlayıp servis etmesi garip oldu. Kendimi neredeyse kötü hissedeceğim,” dedi Ellie. Pankekin yanı sıra masada omlet, pastırma, kızarmış ekmek ve meyve kâseleri de vardı.

Colton eğilip Ellie’nin başının tepesini öyle tatlı, kardeşçe bir şekilde öptü ki Maisie kamerasını aşağı getirmiş olmayı diledi. Colton yerine geçerken sırttı. “Ömür boyu süren arkadaşlıkların en iyi yanı zayıflıklarınızı bilmeleri ve yine de sizi sevmeleridir.”

Kirpiklerinin altından etrafı süzen Maisie, Nick’in kız kardeşini dürtmesini ve biraz yumurta alıp Asher’ın tabağına koymasını izledi. “Kimsenin senin yemeklerini yemek istemediğini söylemeye çalışıyor.”

Asher başını annesinin omzuna yasladı. “Ben yemek istiyorum anneciğim. Dinozor *nugget*larını çok seviyorum.”

Ellie gülerek gözlerini kapattı ve oğluna sırtıp hafifçe burnuna vurdu. “Onlar benim uzmanlık alanım.”

Maisie’nin göğsünde bir şey kıpırdandı. Hüzünle özlem arasında bir histi. En yakın arkadaşının kısa süre önce âşık olmasından beri bu, içinde tuhaf bir umut yeşertmişti. Nick’le aynı ortamdayken hissetmek istemediği bir umut.

Herkes sohbet ediyor, gülüyor, birbirlerinin sözünü keserek konuşuyor, kabarık pankeklerin ve lezzetli kahvaltılıkların tadını çıkarıyordu. Maisie de Nick’in varlığının fazlasıyla farkında olma sorununu bir çözebilse harika vakit geçirecekti.

“Maze, hadi ama, hazırlandığını hepimiz biliyoruz. Neden bize planlarından birkaçını anlatmıyorsun?” dedi Jacob. “Yoksa anne ve babamızı mı bekliyoruz?”

Maisie herkesin ona baktığını hissetti ama en çok Nick’in ba-

kışlarını. Çatalına aldığı pastırmayı bıraktı, ellerini peçeteye sildi ve Nick'e değil, Ellie'ye baktı.

"Aktivite organize etmeyi sevdiğim için bana takılıyorlar. Ama burası senin evin."

Ellie elini salladı. "Lütfen. Benim evim senin evin; özellikle de yemekleri ve aktiviteleri başkası planlayıp yapacaksa."

Jacob, kardeşinin tabağına bıraktığı pastırma dilimini kapı. "Ne zamandan beri aktivitelerin başında olmak istemiyorsun?"

"Ben kontrolün bende olmasını severim," dedi Asher dizle-riyle sandalyenin üzerine çıkarak.

"Maisie de seviyor," dedi Natalie masanın karşısından.

"Bence de," diye mınıldandı Nick kendi kendine.

Maisie nefesini tuttu ama görünüşe bakılırsa onu duyan tek kişi kendisiydi. Ya da belki de ne demek istediğini anlayan tek kişi oydu. Gözleri tekrar kenetlendi ve bu farkındalık giderek büyüyen bir ateşe dönüştü. Maisie kapıyı kapatır kapatmaz Nick'in onu kapıya yasladığı anları hatırlatan türden bir ateşe. Elleri her yerindeydi, ağzı akıl sağlığını zorluyordu, ta ki şehvetli bir gülümsemeyle geri çekilip önce topuklu ayakkabılarını, sonra da elbisesini çıkararak ona kontrolün kendisinde olduğunu söyleyene kadar. Maisie o âna kadar hiç tek gecelik ilişki yaşamamış olsa da hayatında hiçbir erkeği bu kadar istememişti. Ve görünüşe bakılırsa bu durum onu cesaretlendirmişti. Ta ki ertesi gün, Nick ortadan kaybolup onu ağlatana kadar.

"Merhaba," dedi Nat onu dirseğiyle dürterek. "Dünyadan Maisie'ye, nereye gittin?"

Maisie başını iki yana salladı ve içinden kendine kızıp toparlanmasını söyledi. *Nick'i denklemden çıkar.* "Pekâlâ. Bugün için bir oyun turnuvası düzenleyebiliriz diye düşündüm."

Jake, Colt ve Kyle yüksek sesle, hep bir ağızdan homurdandılar. Nat, Kyle'ın koluna şakacı bir şekilde vurdu.

"Kes şunu. Büyüdük. Artık oyunlar yüzünden tartışan küçük çocuklar değiliz," dedi Natalie, ciddi ve kahkahasını bastırmak ister gibi bir sesle.

Maisie ve ablası çocukken sportmenlikleriyle tanınmazdı. Kardeş rekabeti, birbirleriyle ne kadar zorlu bir yarış içinde olduklarını tanımlamak için çok yetersiz bir terimdi.

Jacob çatalını ağzına götürürken durdu. “Üç yıl önce, Noel için en son bir arada olduğumuzda Maisie, *Pictionary** oynarken bir lambayı kırmıştı.” Maisie’ye haylaz bir ifadeyle baktı.

“O lambayı gerçekten çok seviyordum,” dedi Kyle.

“Neden bütün suçu bana atıyorsunuz? Nat bana kalem fırlatmıştı, onu yakalamaya çalışıyordum ve Jake’in o büyük, aptal ayaklarına takıldım,” dedi Maisie, kendi sesinden ve söylediklerinden irkilerek.

“Aptal dememeliyiz,” dedi Asher. “Ama bence öğle uykusu aptalca.”

Maisie de dahil olmak üzere tüm yetişkinler güldü ve Ellie de sessizce gülerek omuz silkti.

“Özür dilerim, Asher. Haklısın. Ama ağabeyimin ayakları gerçekten çok büyük.” Bir şeyler söylemeye hazırlanan –muhtemelen, şey... *aptalca* ve iğrenç bir şeyler çünkü o ağabeyiydi– Jacob’ı işaret etti.

“Ancak,” diye araya girdi Nat. “Filmler ve atıştırma ile dolu sakın bir oyun günü harika olur. Maisie Noel fantezilerinin geri kalanını üzerimize yağdırmadan önce alıştırma yapmış oluruz.”

Maisie, Nick’in bakışlarını yakaladı ve kendisine baktığını fark etti. Büyülenmiş mi yoksa endişeli miydi, emin olamadı.

“Bir şey yağdıracığım falan yok, sadece birkaç fikir sunacağım,” diye mırıldandı.

Diğerleri buna güldü. Ve Maisie kendine hâkim olamayıp, “Yarın için bir hazine avı planladım. Ama yapılması gereken herhangi bir şey varsa halledelim. Ellie, senin ağaç alanında olman gerekip gerekmediğinden emin değildim ve kesinlikle bizi eğlendirmek zorunda da değilsin. Henüz hediyeleri paketlemeye başlamadım ve kurabiye de yapmak istiyorum,” diye ekledi.

* Bir desteden rasgele bir kart çekip çıkan kelimenin aynı gruptaki oyunculara çizerek anlatılmaya çalışıldığı bir oyundur. –yhn

Colton herkesi arkadaşının çiftliğine davet ettiğinde ve herkes kabul ettiğinde Maisie, hemen yıllar önceki Noelleri yeniden yaşamak için plan yapmaya koyulmuştu. Büyümeden ve ailesi hem coğrafi hem de farklı açılardan birbirinden uzaklaşmadan önceki Noelleri. Natalie kadar hızlı okuyamadığını veya sayılarla arasının Jake kadar iyi olmadığını fark etmeden önceki o günlere geri dönmek istemişti. Elbette bunları, annesi ergenlik yıllarında dikkatini oraya çekmeye başlayana kadar fark etmemişti.

Ellie ayağa kalktı ve birkaç tabak kaptı. "Tüm hafta boşuz. Burayı satın aldığında müdür ve personelin kalmak istemesi benim için büyük bir şanstı. Son birkaç ayı elimden geldiğince her şeyi öğrenerek geçirdim ancak bu kadar deneyimli personel sayesinde işletme gerçekten iyi idare ediyor. Çok şanslıyım."

"Canın çıkana kadar çalışmanın şansla alakası yok," dedi Nick, tabakları kız kardeşinin elinden alırken. Diğerleri de yardım etmek için ayağa kalktı.

Maisie, Nick'in bu koruyucu tavrından etkilenmişti. Nick bir pislik olabilirdi –gerçi tamamen değil çünkü içtenlikle özür dilemişti– ama Asher ve Ellie'yi sevdiği çok belliydi. Colt da onu seviyordu. Yani, gerçekleri kabullenip bir hafta boyunca Nick'le aynı yerde kalmaya dayanabilirdi. Altı üstü bir haftaydı. Karşılıksız hoşlantısını kendine saklayabilirdi, özellikle de ailesi etraftayken.

Diğerlerine katılıp bulaşıkları topladı ve herkes mutfağa doğru sıralandı.

"Kurabiye süsleme yarışması seziyorum," dedi Natalie.

Maisie ablasına sırttı. "Yarışma olmazsa ne zevki olur ki? Ama asıl rekabeti yarın kızlara karşı erkekler olarak yarışacağımız hazine avına saklayalım."

"Hawaii'yi önermediğime şimdiden pişman oldum bile," dedi Jake, kalçasını şakacı bir şekilde Maisie'ninkine vurarak.

Maisie kardeşine sırttı. "Ah, bu daha başlangıç. Ellie'ye beni sevmesi için bir gün daha veriyorum ama sonra hodri meydan. Hile yapmadan ve hiçbir şeyi atlamadan hazine avını bitiren ilk

grup kazanır. Kaybeden takım rengineyiği pijaması giymek zorunda.”

“Özür dilerim. Ne?” dedi Nick. O alçak, hırıltılı sabah sesi Maisie’nin teninde yankılandı. Bulaşıkları tezgâha koyarken tabaklar birbirine çarptı.

Maisie dönüp ona baktı ve tabaklarını yavaşça bıraktı. “Sorun nedir, Hokey Adam? Eminim ki rengineyiği tulumuyla harika görüneceksin.”

Ellie güldü. “Aman Tanrım. *Gerçekten* rengineyiği tulumları mı getirdin?”

Maisie’nin gülümsemesi bu sefer içtendi. “Colton bana herkesin bedenini gönderdi. Tanıdıklarım var.”

Maisie bir an için Colton’m, Ellie’nin ailesinin bedenleri yerine burada *kimlerin* olacağını söyleseydi kendisinin ne yapacağını merak etti.

“Endişelenme,” dedi Jacob, bulaşık makinesine doğru yürürken Nick’e. “Kazanacağız.”

Natalie güldü. “Bol şans.”

“İşte yine başladık,” diye mırıldandı Kyle.

“Ben de oynayacak mıyım?” diye sordu Asher. Peşlerinden gelmişti.

“Elbette oynayacaksın, dostum.” Nick adanın etrafından do-laştı, çöp kutusunun olduğu dolabı açtı ve tabakların içindeki artıkları boşaltmaya başladı. Büyük bir hokey oyuncusu olarak sadece kendisinin değil, başkalarının da arkasını toplaması Maisie’yi biraz –sadece *biraz*– şaşırtmıştı. “Sen benim takımımda olacaksın. Ve ben her zaman kazanırım.”

Bakışları Maisie’ye kaydı ve Maisie kaybetmeye hiç niyeti olmasa da Nick King’in, bir şeyi aklına koyduğunda ne kadar kararlı bir şekilde odaklandığını hatırlamadan edemedi.

Başı büyük belada olabilirdi.

6. Bölüm

Ellie ve Asher; Nick, Colton ve Jacob'ı götürüp etrafı gezdirirken Maisie, Kyle ve Nat'e doğaçlama bir fotoğraf çekimi önermişti. Maisie'nin bakışları, diğerleriyle birlikte uzaklaşan Nick'in üzerinde biraz fazla kalmış olabilirdi ama kimse onu suçlayamazdı; adam âdeta bir sanat eseri idi. Yapılı ama fit, geniş omuzlu, uzun boyluydu ve kendinden emin adımlarla yürüyordu. Oda'nın diğer ucundan bile sürekli kendisini yakalayan o düşünceli gözleri...

Maisie hâlâ ona bu kadar çekilmek istemiyordu ama mesela, çift çikolatalı *browni*leri de sevmek istemiyordu. Bazı şeyler onun kontrolünün dışındaydı. O sadece sıradan bir insandı. Ama mesafesini koruyabilirdi. Uyanıp onun çoktan gitmiş olduğunu gördükten *sonra* bir çeşit hokey yıldızı olduğunu öğrenmenin nasıl bir his olduğunu kendine hatırlatabilirdi.

Kyle ve Natalie, Maisie'nin onları beklediği, tavana kadar yükselen ve onu tatlı bir çam kokusuyla saran ağacın olduğu oturma odasına geldiler.

"Hey," dedi Natalie, ellerini fildişi rengi elbisesinin üzerinde gezdirirken. Etekleri uçuşan elbisesi hamile karnını tatlı bir şekilde sarmıştı. "Bu kıyafet uygun mu?"

Kyle, bir kot pantolon ve Natalie'nin seçimini daha da yumuşatan koyu yeşil bir kazak giymişti.

"Harika görünüyorsunuz. Önce ağacın yanına gelin, sonra merdivenlerde birkaç poz istiyorum."

Uzun pencerelerden gelen ışık ve Ellie'nin süslemelerle yarattığı ambiyans, mükemmel bir arka plan oluşturuyordu. Maisie,

Kyle ve Nat'in birbirlerine ve doğmamış bebeklerine duydukları sevgiyi kadrajına alırken kendini kaptırmıştı. Ablası için duyduğu mutluluk ve bu çiftin paylaştığı şeylere karşı duyduğu özlem, fotoğraf üstüne fotoğraf çekerken birbirine karışmıştı.

Natalie, Kyle'ın kolunun altına sokulduğu ve birbirlerine baktıkları kanepeden fırladığında Maisie derin bir mutluluk içindeydi.

"Anne," dedi Natalie, Maisie'nin yanından geçerek.

Maisie döndüğünde, fotoğrafçılık modundan sıyrılırken kendini dalgalara karşı koyuyormuş gibi hissetti. Annesi Natalie ve Kyle'a sarılırken Maisie kamerasını bıraktı ve kendisi de annesini karşılayıp sarılmak için yanlarına gitti.

"Ah, hepiniz çok iyi görünüyorsunuz. Sizi özledim," dedi annesi. Maisie'yi bıraktı ve Natalie'nin yanına dönüp kızının karnına baktı. "Bebek sahibi olacağına inanamıyorum. İyi hissediyor musun?"

"İyiym, anne. İyiyiz," dedi Natalie, bir kez daha sarılmak için eğilirken.

Maisie girişe, sonra annesine baktı. "Babam nerede? Dışarıda mı? Diğerleri etrafı turluyor."

Annesi ve o, ileriye dönük adımlar konusunda her zaman aynı fikirde olmuyorlardı. En küçük çocuğunun, ailenin geri kalanı gibi diploma koleksiyonu yapmış olmaması Dr. Laura Smart'm hoşuna gitmiyordu. Ama onu seviyordu ve gördüğüne çok memnun olmuştu. Bu konulara girmediklerinde her şey daha kolay oluyordu.

"Baban bir ameliyata çağrıldı. Noel'de, hatta şanslıysak bir gün öncesinde bize katılacak." Annesinin neşeli ve gururlu sesi, bakışlarını kaçırmaya çalışmasıyla uyuşmuyordu. Ellerini çırparak her birine tek tek baktı. "Bir konunun en iyisiyseniz böyle olur işte. Talep görürsünüz. Şimdi, etrafı gezmeye ne dersiniz? Oğlumu ve diğer damadımı görmek istiyorum. Ve tabii evsahibi-bimizle tanışmak."

Kyle önden yürürken Natalie de annesinin koluna girmişti.

Maisie ise kamerasını alıp hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. Babasıyla fazladan birkaç gün geçirmek ve Noel öncesi eğlencelere onun da katılması güzel olurdu. Ünlü bir cerrah olan babası, işinin doğası sebebiyle aile aktivitelerini çoğunlukla kaçırdı. Maisie, bu duruma yine çocukken olduğu kadar üzüldüğünü fark edince şaşırdı. Annesi, babasının önemli şeyleri kaçırmamasından rahatsız olsa da onun yaptıklarından, kim olduğundan ve genelde tıp ve akademi topluluklarına yaptıkları ortak katkılardan ötürü duyduğu gurur, tüm üzüntüsünü gölgede bırakırdı.

Ceketlerini ve botlarını giydiler. Maisie, onları biraz geriden takip edip ailesinin, dağların ve ağaç çiftliğinin fotoğraflarını çekiyordu. Hava serin ve insanın ruhuyla kalbini enerjiyle dolduracak kadar aydınlıktı. Grubu görmeden önce Asher'ın sesini duydular. Çocuk çok komikti, sanki bu alanda yarışmaya hazırlanan genç bir Olimpiyat oyuncusu gibi durmadan, hızla konuşuyordu.

"Ve Nick Dayı bana kendi patenlerimi aldı," dedi Asher yüksek bir sesle. Nick ve Jacob'la birlikte koyu yeşil, sundurmalı bir ek binadan çıkıyorlardı. Maisie bir fotoğraf daha çekti, bu sefer iki adam da Asher'a bakıyordu; Jacob'ın yüzünde eğlenceli bir ifade vardı, Nick ise dikkatle dinliyordu.

Kamerasının çıkardığı sesle hepsinin gözleri Maisie'ye döndü ama onun soluğunu kesen tek kişi Nick'ti.

"Anne!"

Jacob öne atıldı ve annelerini kucakladı. Maisie en küçükleriydi ama annelerinin bebeği Jake'ti. O ve Natalie, ağabeylerine bu konuda takılmayı çok seviyordu.

Jacob onu yere bırakınca annesi, "O harika kocan nerede?" diye sordu.

"Colt Amca annemle birlikte. Ağaç satıyorlar; burada yaptığımız şey bu," dedi Asher, Laura'nın önüne gelerek.

Anneleri çocuğa gülümseyerek baktı. "Öyle mi? Peki sen kimsin?"

Asher küçük elini uzattı, parmakları soğuktan kızarmıştı. Maisie kartopu savaşı yaptıklarından şüphelendi. "Ben Asher

Kingston. Ve bu da dayım Nick. Hokey oynuyor. Ben de hokey oynayacağım. Ama aynı zamanda ağaç da satacağım."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Asher. Nick."

Nick'in gülümsemesi Maisie'nin dikkatini çekti. Nazik kahkahası göz kenarlarının kırışmasına neden olmuştu ve bu görüntü Maisie'yi, ailesinin yanındayken hatırlamak istemediği anlara geri götürdü. Nick'in gözleri sanki onun ne düşündüğünü tahmin etmiş gibi karardı.

Bir adım öne çıktı, Asher'ı kucakladı ve anneleriyle tokalaşmak için elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de öyle, Nick. İsmim Laura. Hokey mi oynuyorsun?"

Nick'in çenesinin nasıl gerildiğini veya dudaklarının nasıl düzleştiğini görmek için Maisie'nin kamera lensine ihtiyacı yoktu. Bu, asla konuşmak istemediği bir konu muydu? Birlikteyken o yüzden mi bundan hiç bahsetmemişti? Gizleniyor muydu yoksa sadece bunun hakkında konuşmaktan mı hoşlanmıyordu?

Nick başını salladı. "Evet. Ash'e sıcak çikolata sözü vermiştim. Başka isteyen var mı?" Teklif herkeseydi ama bakışlarının hedefi Maisie'ydi. Bakışlarıyla midesinde kelebekler uçuşan Maisie.

Natalie, Maisie'ye yaklaştı ve kaşlarını kaldırdı. Maisie ablasını görmezden gelebilmeyi çok isterdi.

Kamerasını kaldırdı. Nick King dışında fotoğraflaması ve düşünmesi gereken çok şey vardı.

"Sıcak çikolata değil, teşekkürler ama," dedi Natalie, Maisie'ye küçüklüklerinde başını belaya sokmadan hemen önceki hâllerini anımsatan bir sesle. "Senin o lezzetli *smoothieler*inden kesinlikle isterim, Maisie."

"*Smoothieleri* severim," dedi Asher, Nick'in kollarında zıplayarak.

"*Smoothie* için hava biraz soğuk," dedi Nick.

"Evet, Nat," dedi Maisie, anlaması umarken *kes şunu* der gibi bir ifadeyle bakarak. "Biraz soğuk."

İnce imalara hiç aldırmayan Natalie başını yana eğdi ve

Maisie'ye ceylan gibi iri gözlerle baktı. "Olabilir ama canım çekti. Birkaç yıl önce yaptığın o Noel *smoothies*ini hatırlıyor musun? Adını ne koymuştun? Kardan adam *smoothie* miydi? Muz, yoğurt ve biraz hindistancevizi vardı. Yanına da çilek koymuştun sanki."

"Kulağa gerçekten hoş geliyor," dedi Kyle.

Karısının Maisie ve Nick'i yakınlaştırma çabasını fark etmeyen Kyle'a dik dik bakmak haksızlık olurdu.

Natalie'nin gülümsemesi büyüdü. "Lütfen ama? Doğmamış yeğenin için?"

Nick kucağında kıvranan Asher'ı yere indirdi. Ash, "Kardan adamlara bayılırım. Hadi gidip bir tane yapalım, Nick Dayı," dedi ve eve doğru koştu.

Maisie, Nick'in yeğenini takip edeceğinden emindi. Çocuk, Natalie'nin Maisie'ye adamın parfümünü solutma veya onu Nick'e yakınlaştırma çabalarını engelleyebilirdi.

Ama Nick, yeğeninin peşinden gitmek yerine Maisie'ye yaklaştı. "Artık vazgeçmez. Gelip bana nasıl yapıldığını göstermen gerek."

Kızın gözlerinin içine baktı ve Maisie uygunsuz bir tepki vermemek için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Bu adam işini biliyordu. Hem de her türlüşünü.

Nefesi kesilmeden konuşabileceğini hissettiğinde bir kez daha denedi. "Ablamın *smoothie*ye ihtiyacı yok."

"Ah, Maisie. Hamile ablana içecek bir şeyler hazırlayabileceğinden eminim. Fazla bir şey istemiyor," dedi annesi.

Natalie'nin fal taşı gibi açılan gözlerinde kahkaha pırıltıları vardı. "Ne diyebilirim ki? Aşermek diye bir gerçek var."

"Pekâlâ." Annesinin onun bu tavrından şikâyet ettiğini çok iyi bilen Maisie eve doğru ilerlerken Jacob ve Kyle şaşkın gözlerle bakıyor, Natalie de kesin içinden kendine bir beşlik çıkıyordu.

"Smart, bekle," dedi Nick, kızın yanına gidip.

"Hah. Sanki yetişemeyeceksin de," dedi Maisie, sonra irkilererek adamın bu yorumu boş vermesini umut etti.

Yürürken parmakları onunkilere değiyordu. "Sana yetişme-mi mi istiyorsun?"

Aptal, boğuk, seksi bir sesi vardı. Elinin kendi elinin yanında olmasının verdiği his aptalcaydı.

"Hayır. Sen şansımı kullandın," diye mırıldandı, yaşadıkları gecenin bundan çok daha fazlası olduğunu düşündüğü için ken-dinden nefret ederek.

Hailey'nin düğününde yollarının kazara kesişmesinden bı-kıp birbirleriyle bilerek karşılaşmaya karar verdiklerinde geri-de kalan her şey bir anda yok olmuştu. Yanlış anlaşılma ve an-lamsız bir çekim olarak başlayan şey sohbe, kahkahalara ve Maisie'nin yaşadığı en iyi sekse dönüşmüştü. Ama bundan daha fazlası vardı. Konuşurken ona sanki onu çözemiyormuş ve ger-çekten çözmek istiyormuş gibi bakması. Seviştikten sonra onu bırakma fikrine dayanamıyormuş gibi tutuşu, elinin saçlarını ok-şaması, nefesinin boynunda dolanması. Saatlerce kim oldukları, onları neyin korkuttuğu, neyin heyecanlandırıldığı hakkında ko-nuşmuşlardı. Ama Nick'in işinden hiç bahsetmemişlerdi. Maisie o an buna hiç dikkat etmemişti.

Verandanın ilk basamağına ulaşmışlardı ki Nick'in parmak-ları kızınkileri gevşekçe tuttu. Maisie ona dik dik baktı.

Nick daha da yaklaştı. "O şansını teptiğim için tam bir aptalım. İkinci bir şans için ne yapmam gerekiyor?"

Maisie başını iki yana salladı. Adamın gözlerindeki o bakış, kız kardeşine ve yeğenine bir şey olması düşüncesinin onu ba-zen geceleri uyutmadığını söylediği zamanki kadar yoğun ve dürüst olmasma rağmen Maisie ona inanmıyordu.

Asher ön kapıyı açtı. "Miksere ulaşamıyorum," dedi sabır-sızlıkla.

Maisie elini Nick'in elinden çekti ve basamakları çıktı.

"Umarım denememişsindir. Yaralanmanı istemeyiz, dostum."

Maisie dönüp Nick'e baktığında basamağı çıkarken hafifçe irkildiğini gördü. Asher kızm elini tutup onu eve doğru çekti.

"Kardan adam yapmanıza yardım edebilir miyim?"

“Elbette.” Sevimli, komik, tatlı çocuğa odaklan. Muhtemelen samimi olmadığı şeyler söyleyen seksi hokey oyuncusuna değil.

Asher tabii ki aceleyle önden gitti. Nick arkalarından geliyordu; Maisie duyularının keskinleştiğini, her adımda ona daha fazla odaklandığını hissediyordu. Mutfak, retro ve modern tasarımın çok hoş bir karışımıydı. Yepyeni paslanmaz çelik aletler, beyaz dolaplar... Büyük bir mutfak adası, tencere ve tavaları koymak için bakır raflar. Çok fazla yemek yapmadığını söyleyen biri için oldukça donanımlı bir mutfaktı. Maisie’nin böyle bir mutfakçı olsaydı, yemek yapmayı hobisi hâline getirirdi.

İçeri girdiklerinde Asher tezgâhın üzerinde oturuyordu. Nick aceleyle gidip onu kucakladı.

“Hey. Ya düşersen? Yanında seni koruyacak kimse yokken bir şeylere tırmanma, tamam mı?”

Nick’in sesindeki endişeyi duyan Maisie, onun sadece aşırı korumacı bir dayı mı olduğunu yoksa Asher’ın başına daha önce bir şey mi geldiğini merak etti.

Asher başını sallayıp kollarını Nick’in boynuna doladı. “Özür dilerim.”

Nick, Asher’ı yere bırakırken başının tepesini öptü. “Sorun değil. Sadece yaralanmanı istemiyorum.”

“Senin gibi mi?” diye sordu Asher.

Maisie derin bir nefes aldı. Doğru. Buzda yaralandığını görmüştü. Bir ihtimal, görüntüleri tekrar izlediğinde endişelenmiş olabilirdi.

Nick’in bakışları kısa bir an için Maisie’ye kaydı, sonra dolaba gidip yüksek rafta duran mikseri çıkardı. “Artık iyiyim, Ash. Ama evet, aynen öyle. Dikkatli olmalı ve her şeyi önceden düşünmelisin.”

“Nasıl yaralandın?” diye sordu Maisie sessizce, tezgâhın kenarında durarak.

Mikseri adaya yerleştiren Nick, Noel Baba’nın karnından meyve çıkıyormuş gibi tasarlanmış olan büyük kırmızı kâsedden birkaç muz aldı.

“Nick Dayı buzun üzerine düştü. Annem çok ağladı,” dedi Asher ve buzdolabından çilekleri alıp tezgâha koydu.

Nick’in çenesi tekrar kasıldı ve Maisie’nin göğsü acı dolu bir şekilde sıkıştı. Ona yumuşak bir gülümsemeyle baktı, sonra Asher’a döndü. “Artık iyi olduğuna sevindim. Yoğurt ve hindis-tancevizi var mı?”

Birlikte malzemeleri topladılar ve Asher her adımda söyleyecek bir şeyler bulurken Maisie birkaç kez güldü. Yoğurt, hindis-tancevizi ve muz kullanmışlardı.

“Hiç yorulduğun oluyor mu, evlat?” Nick yeğeninin saçlarını karıştırdı.

Düğün başlamadan önce ilk kez tanıştığı o sert, ketum adam, Asher’ın yanında gözle görülür şekilde yumuşamıştı. Bu... çok tatlıydı.

“Annem duvara çarpıp çakılacağımı söylüyor ama ben hiç duvara çarpmadım,” dedi Asher.

Maisie’nin annesi ve Ellie de onlara katıldığında mikser vızıldıyordu.

Asher, Nick’in uzattığı bir taburenin üzerine çıkıp düğmeye bastı. Sırtışı küçük yanaklarını gerdi.

“Anne, *kardan adam* yaptık,” dedi.

Ellie güldü. “Duydum.”

Ellie ve Laura tezgâha yaslanmış sohbet ederken onlar da *smoothieleri* beyaz karton bardaklara döktüler.

Asher kaşlarını çattı. “Erimiş bir kardan adama benziyor.”

Nick kahkahasını bastırırken Maisie de sırtıyordu. “Şimdilik öyle ama en önemli kısmı unuttuk. Siyah ve turuncu keçeli kalemin var mı?”

Asher başını salladı. Tabureden inip mutfaktan koşarak çıktı ve birkaç saniye sonra iki keçeli kalemle geri döndü.

“Tamam, şimdi sana birini nasıl yapacağımı göstereceğim, sen de diğerlerini yap.” Maisie siyah keçeli kalemi aldı ve fincana iki göz ve gülümseme şeklinde bir dizi nokta çizdi. Renkleri değiştirerek gözlerin ve ağzın arasma uzun, turuncu bir üçgen çizdi.

Asher sevinçle gülünce Maisie, bir gün kendi ailesine sahip olma konusunda iliklerine kadar işleyen bir arzuyla sarsıldı. Nat ve Kyle'ın, Jake ve Colt'un, Lexi ve Will'in, hatta anne ve babasının sahip olduğu şeye.

Nick'e bakınca kendisini izlediğini görmesi çırpınan duygularına hiç yardımcı olmadı.

"Sıra sende," dedi Maisie, her şeyi geri yerle tirmeden önce.

Nick, kızın süslediği kardan adam bardağını kaldırıp bir yudum aldı. Bardağı indirdiğinde, üst dudağında biraz *smoot-hie* kaldığını gördü. Diliyle dudağmdaki izi silerken gözlerini Maisie'den hiç ayırmadı. Sonra ağzını kapattı ve beğendiğini belirten bir *mmm* sesi çıkardı.

"Nefis," dedi. "Sakladığın başka hangi gizli yeteneklerin var?"

Annesi ve ablası, Maisie'nin duyduğu imayı anlamadan güldüler. Maisie yanağının içini ısıtırken tenine yayılan sıcaklığın yüzünü kızartmamasını diliyordu.

Tiz bir sesle, "Hiç yok," dedi ablası için bir tane kardan adamlı *smoothie* alırken. Nick, onun tüm sırlarını biliyordu. Diğer erkeklerin aylarca öğrenemediği şeyleri tek gecede ağzından almıştı. Duygularını bastırmak için Maisie'nin biraz daha fazla çabalaması gerekecekti, yoksa adamı tekrar arzulamaya ba layacaktı. Maisie'nin geleceği Seattle'daydı ama Nick'inki... her yerdeydi. Sadece tatille güçlenen hormonlarının etkisi altındaydı. Hem, ona bir kez kanmı tı. İkinci kez kanarsa bu aptallık olurdu.

Duzenleme

Ny.ozlem

7. Bölüm

Bu liste tamamen saçmalıktı. Nick ertesi sabah telefonuna bakarken onu karlara fırlatmamak için kendini zor tuttu. O aslında cana yakın biriydi. Genelde. Özellikle de pist dışında ve iyi bir rol model olmak istediği Asher ile birlikteyken. Mesele eğlence ve Noel anıları oluşturmaktı. Eğer bu süreçte Maisie'ye o gece gösterdiğinden daha fazlası olduğunu kanıtlayabilirse daha da iyi olurdu. Aslında, ona kendini başka hiçbir kadına göstermediği kadar fazla açmıştı. Ama asıl istediği, birlikte geçirdikleri geceden sonra sandığı o adam olmadığını ispatlamaktı.

Asher heyecandan neredeyse titreyerek zıplayıp durmasa Nick şikâyetini dile getirebilirdi. Bunun yerine Kyle, Colton, Jacob ve Asher ile yarım daire şeklinde durmuş, nereden başlayacağına karar vermeye çalışıyordu.

"Ara ve Paylaş da nedir?" diye sordu Maisie'nin grup mesajını okurken.

"Bu bir hazine avı uygulaması. Hepimizin yüklemesine gerek yok. Ben şimdi giriş yapıyorum," dedi Colton telefonunu göstererek.

Nick listeye bakmaya devam etti ve düşüncelerini kendine sakladı.

Ağaç Çiftliği Hazine Avı: Listedeki her şeyi bulmalı veya yapmalı ve fotoğraflarınızı Ara ve Paylaş'a yüklemelisiniz. Tüm grubunuzun fotoğrafta olması gerekiyor.

- Yan yana 3 tane kar meleği
- Bir Douglas köknarı
- Bir ağacın yanında duran bir ağaç dikme elemanı
- Bir dizi yanıp sönen ışık
- Karda ayak izleri
- Üzerinde Noel yazan bir tabela
- Lastik izleri
- Sıcak, paket servisi bir içecek
- Bir balta
- Bir ağaç kütüğünün halkaları

Nick telefonunu kaldırdı. "Hangilerinin lanet Douglas köknarı olduğunu nasıl bileceğiz?"

"Kötü söz yok, Nick Dayı."

Nick gözlerini devirdi ama yeğeninin omzunu sıvazladı. "Özür dilerim, dostum."

"Bob'a sorabiliriz," dedi Asher, Nick'in elini tutarak.

Beşli grup Ellie'nin bahçesinden çıkıp ağaçlık alana doğru yürümeye başladı.

Nick, dün Ellie'nin ekibinden kimlerle tanıştığını düşündü. "Çiftlik müdürü mü?"

Asher, birleşmiş ellerini sallayarak dayısına baktı. "O ağaç patronudur."

"Bu unvanı daha çok sevdim," dedi Colton.

Önceden kesilmiş ağaçlara doğru ilerleyince çalışanları kolayca buldular. Yeşil Tickle Tree kazakları giymişlerdi ve çoğu müşterilere yardım ediyordu.

Dün kız kardeşi onu gezdirirken tanıştığı Bob'un koyu renk kıvrıkcık saçları ve tıknaz bir yapısı vardı; kırmızı flaneliyle uyumlu bir Noel Baba şapkası takıyordu. "Günaydın, Asher. Nasılsın, küçük adam?"

"Merhaba, Bob. Bir hazine avına çıkıyoruz," dedi Asher gururla.

Nick'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Bir hazine avını kazanıyoruz, dostum."

Colton gülerken Bob da dağılmasın diye dikkatle sarılmış olan uzun bir ağaç hakkında konuştuğu çifte yardım etmeye devam etti. Yeterince yakından bakarsa Nick, fiyongun üzerinde ağacın türünün yazdığını göreceğinden emindi. Bu, en azından listedeki bir maddeyi kolaylaştırmış olacaktı.

Çiftler ve ailelerden oluşan birkaç grup etrafta dolaşıyordu. Ellie devralmadan önce de işletme sağlam bir temele sahipti. Kardeşi evrakları incelemiş, Nick'e yaklaşık sekiz bin soru sormuş ve duymak istediği cevabı almak için onu nazikçe dürtmüştü. Nick, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için inceleme masraflarının parasını ödemeyi teklif etmişti. Ellie bunu kabul ettiğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydı. Bu ağaç çiftliğini satın alma kararı nihai ayrılığa sebep olsa da Ellie'nin evliliği bundan çok daha önce de sıkıntıdaydı. İncelemeyi yapması için güvendiği adam, eski kocasının bir arkadaşıydı. Ellie evin ne durumda olduğunu bilerek satış ihalesine girmiş ve Nick bu süreçte onun yanında olamayacağı için kardeşinin de işe dahil olmasına izin vermesine sevinmişti. En azından maddi olarak.

Asher, Jacob'ı Bob'un satışını bitirdiği yere doğru çekiştirdi. Colton ve Kyle arkalarından sohbet ederek yürüyordu. Colton mutluydu. Hayatındaki en önemli insanların iyi anlaştığını görmekten çok memnundu. Bir arada olmalarından. Büyüyen bir aile olmalarından. Nick'in bakışları yolun karşısındaki Maisie'ye takıldı. Ya da belki de sadece ona yöneldi çünkü Maisie söz konusu olduğunda Nick, tam bir bumeranga dönüşüyordu. Aylardır kızı aklının bir köşesine itmekte başarılı olmuştu ama şu an burada olduğu için artık düşünceleriyle savaşıyor. Hayatında olup biten diğer tüm boktan şeyler onu yıpratmıştı ve Maisie, içindeki kasveti aydınlatan lanet bir güneş ışığı gibiydi.

Ellie'nin, Maisie'nin söylediği bir şeye güldüğünü görünce göğsünde bir sıkışma hissetti. Natalie ve biraz gergin görünen Dr. Smart, Natalie'nin telefonuna bakıyorlardı.

"İyi misin, dostum?" diyerek yanına geldi Colton.

Asher'ın Jacob'a hiç durmadan bir şeyler söylediği yere doğ-

ru baktı. Nick, babasının onu terk ettiği düşünülünce çocuğun hiç bağlanma sorunu yaşamamasına mutlu oldu. *Dayısı da pek ortalıkta değildi.* Çenesi kasıldı. *Bu durum değişmeli.*

“İyiym. Dizim her geçen gün daha iyi oluyor. Yine de Maisie’nin bizi engelli parkurda koşturmamasına sevindim.”

Colton, Nick’in bakışlarını takip ederek güldü. “Çok da ümitlenme. Smart kardeşler rekabetçi bir grup. Yediğin darbe bayağı sağladı. Seni görmek için uçağa atlayıp gelmek, Ellie’ye destek olmak istemiştin.”

Nick ellerini ceplerine soktu. Birkaç kamyon hareketlendi ve arkalarında ağaçlarla yoldan aşağı doğru gürültüyle ilerlediler.

“Teşekkür ederim ama o dönem yanımda kimseyi istemiyordum. Ellie’nin gelmesini bile istemedim. Zaten bütün bunlarla yeterince uğraşıyordu.”

Colton çocukluklarından beri yaptığı şeyi yaptı. Nick’in içini dökmesini bekledi.

Göğsündeki baskı artıyordu. “Otuz dört yaşında rehabilitasyona girmek, yirmi iki yaşındayken aynı dizimi sakatladığım dönemden kesinlikle çok daha zordu.”

“Tahmin edebiliyorum. Hapşırırken ters bir hareket yaptığında bile sırtımı incitme tehlikesiyle karşı karşıyayım.”

Nick güldü ve göğsündeki baskının azaldığını hissetti. Colton ondan iki yaş büyüktü. Arkadaşının sırtını sıvazladı. “Bu muhtemelen iyi bir şey değil, dostum.”

Nick hâlâ Maisie’ye baktıklarını ya da en azından kendisinin baktığını fark etmemişti bile. Colton alçak sesle bir ıslık çalıp, “Çok güzel, değil mi? Şimdiye kadar tanıştığım en tatlı insanlardan,” dedi. Boğazını temizleyen Nick arkadaşına baktı ve yüzündeki ifadeyi anlamlandırmaya çalıştı. “Maisie mi? Evet. İyi birine benziyor. Bütün aile öyle. Kocan da çok iyi bir adam.”

Colton gözlerine bakmaya devam edince Nick, çok fazla şey görecektir diye endişelendi. “O harika bir adam. Onu seviyorum. Birine bu kadar âşık olmak biraz korkutucu, sanki bir parçan ona aitmiş gibi geliyor.”

Nick karşıya doğru bakıp gergin bir şekilde gülümsedi. "Bilemem."

Colton'ın hafifçe, "hummm" demesi, arkadaşının Nick'in duygularını fark ettiği yönündeki endişelerini gidermeye hiç yardımcı olmamıştı.

Diğerlerine doğru yürümeye başladılar. Colton onu yine hızlıca süzdü. "Yarın şehre gidip birkaç şey almam gerek. Gelmek ister misin?"

Muhtemelen Maisie'yi çok da bıktırmamak iyi bir fikirdi. "Elbette."

Asher aceleyle yanına gelip dayısının elini tuttu. "Hadi, Nick Dayı. Fotoğraf çektirelim de kazanalım."

"Toplamda on fotoğrafa ihtiyacımız var ama evet, kesinlikle kazanacağız." Maisie Smart'ı, kendine itiraf edemeyecek kadar çok istiyor olabilirdi ama hiçbir kadın için rengineyiği tulumu giymeye de niyeti yoktu.

Bob'un işaret ettiği bir Douglas köknarının etrafına yerleştiler ve Colton bir *selfie* çekti. Kadınlar acele ediyor gibi görünmüyorlardı ama Nick bu işi bitirmek ve hayvanlı pijama giyme fikrini geleceğinden yok etmek için sabırsızlanıyordu.

Dört kişilik bir grubun onlara doğru geldiğini, heyecanla sohbet ettiklerini ve ona baktıklarını gördü. Adamlardan biri yanındaki kıza işaret edip eğilerek bir şeyler söyledi. Nick'in teni, sanki ağaçlardan birinin üzerinde sürükleniyormuş gibi, rahatsız edici bir şekilde karıncalandı.

"İki maddeye de bunu yüklüyorum. Bu kesinlikle ikisini de kapsıyor," dedi telefonuyla meşgul olan Colton. Kyle ve Jake bir sonraki maddenin hangisi olması gerektiğini tartıştılar ve kar meleklerinde karar kıldılar. Asher ilkinin yapmak için gönüllü oldu ancak sesi Nick'in kulağma uzaktan geliyordu. Parmaklarını avucunun içine doğru kıvırdı. Arkadaşlarını takip etmeye başladı ancak o iki erkek ve iki kızdan oluşan grup yanına gelip tam önünde durmuşlardı.

Nick derin bir nefes aldı; avuçlarında hissettiği parmaklarına,

yanaklarındaki soğuk rüzgâra, dağ havasının ve ağaçların kokusuna odaklandı.

Adamlardan biri kollarını iki yana açmıştı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Aman Tanrım. Sen olduğunu tahmin etmiştim. Nick King. Dostum, sen bir harikası. Biz de bir *selfie* çekebilir miyiz?"

Burada ailesiyle birlikte olduğunu, az öncekinin bir hayran *selfiesi* olmadığını söylecekti ama bunun bir önemi yoktu. Mesele bu değildi. İlk başladığında bunu çok sevmişti. Hatta yakın zamana kadar buna bayılıyordu. Taraftarlar oyuna daha fazla hayat katıyor, onu motive ediyor ve yükseltiyordu. En azından eskiden böyleydi. Uzaklaştırılmasından sonra oynadığı ilk maçın ardından çok zor bir gece geçirmişti. Her şeyden uzaklaşması ve kalabalıktan, muhabirlerden, taraftarlardan uzak durması gerekiyordu. Bunu yapamadığı zaman âdeta içinde bir düğmeye basılmış gibi oluyordu. Nefes alamıyor, gözleri bulanıklaşıyor, göğsü sıkışıyor. Tıpkı şu an olduğu gibi.

"Elbette," dedi, sesinin boğuk çıkmış olmasından endişelenecek. *Önemli bir şey değil. Taraftarlarla bir fotoğraf. Bunu daha önce binlerce kez yaptın.*

İki adam bir yanında, kadınlar da diğer yanında durdu. Adamlardan biri kolunu Nick'in omzuna dolamak için kaldırdı. Adamın kolu ancak sırtının üst kısmına yetişmişti ve Nick iyice rahatsız oldu. Telefonunu uzatan adam başını iki yana sallayarak kocaman gülümsedi. "Geçen sezon kırk iki gol attın. Sen bir makinesin, dostum. Bu sezon da aynısını yapardın ama kimse o darbeyi beklemiyordu. Bu işler hiç belli olmuyor. Rugger sana çarptığında ayağa kalkıp televizyona bağırdım. Dizin nasıl?"

Nick yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırdı. Dizi, şu an kafasında olup bitenlerden çok daha iyiydi. "Harika. İyi hissediyorum."

Birkaç fotoğraf çektiler; Nick, Noel ağacı çiftliği Bingo kartını imzaladı. Beynine sızan sislerin arasında, bu pazarlama taktiğini Ellie'nin akıl edip etmediğini merak etti. Kız kardeşi gerçekten

her şeyi yoluna koymuştu. Keşke bir de işinin ona daha önce asla zor gelmeyen bu lanet kısmını yapabilmek için derin bir nefes alabilseydi.

“Tanıştığımıza memnun oldum, dostum. Umarım seni yakında tekrar buzda görürüz,” dedi adam.

Diğerleri de el salladı ve Nick ellerinin titrediği belli olmasın diye yumruklarını sıkı. Ama pek fark yaratmadı çünkü tüm vücudu titriyordu. Çitin diğer tarafında onu bekleyen Colton ve Jacob’ın yanına gitti. Diğerlerinin kar meleği yaptığını görünce dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Nick’in kalbi kulaklarında uğulduyor, zihnini bulanıklaştıran yavaş ve istikrarlı bir gümbürtüyle atıyordu. Sırf Asher da taksin diye boğazına sardığı atkıyı çıkarmamak için kendini zorlarken midesi bulandı.

“Bu adam hiç eskimez mi?” diye sordu Colton gülümseyerek.

Jacob başını iki yana salladı. “Nasıl eskisin? O en iyilerden biri. Artık alışmış olmalısın.”

Nick’in ağzı kurudu. Kabalaşmak istemiyordu ama biraz nefes alıp en azından bir saat daha dayanabilmek istiyorsa bir dakikaya ihtiyacı vardı.

“Alıştım ama yine de minnettarım.” Kalbi daha da hızlı atmaya başladı. “Bir dakikaya dönerim. Üzgünüm.”

Onları iterek geçti, eve doğru koştu ve içeri girdi. Kahretsin. Ceketinin fermuarını açtı, atkısını çıkardı, askılığa fırlattı ve kendini ölçülü nefesler almaya zorladı. Zamanlama onu çileden çıkarıyordu. Bu atakların ne zaman geleceğini bilse daha iyi olurdu ama bir anda ortaya çıkıyor, tüm vücudunu ele geçiriyor ve ona kendini güçsüz hissettiriyorlardı. Aptal gibi. Kahrolası işe yaramaz biri gibi.

Alnında ter damlaları birikmişti. Bunun daha iyi nefes almasına yardımcı olmayacağını bilmesine rağmen eğildi. İlk panikatağına tünelde yakalanmış, sonrasında eve gitmiş, küvetine oturmuş ve kendine bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemişti; sadece stresten olduğunu. Annesi ölmüştü, kız kardeşi

boşanıyordu, sözleşmesi bitmek üzereydi ve etrafta yaşıyla ilgili söylentiler vardı. Bir muhabirin kamerasını kırdığı için takımdan uzaklaştırma almıştı. Her şey bir anda olmuştu. Ama ataklar daha sık olmaya başlamıştı. Belirli aralıklarla veya sadece hayranlarıyla birlikteyken değil. Daha tam anlamıyla ne olduğunu çözememişti. Ellerini gözlerine bastırdı.

Parkede ayak sesleri duyunca doğruldu ve kocaman bir kamera taşıyan Maisie ile yüz yüze geldi.

Kız neredeyse kayarak durdu. "Hey." Birkaç saniye ona baktı, Nick'in istediğinden çok daha fazlasını görebiliyormuş gibi. "Sen iyi misin?"

Keşke insanlar ona bunu sormayı bıraksaydı. "İyiym. Biraz susamıştım."

Maisie kaşlarını kaldırıp üç metre kadar ötesinde durdu ve bekledi. "Getirmemi ister misin?"

Nick kapıdan çekildi, doğruldu ve başını kaldırdı. Kısa aralıklarla nefes alıyordu. "Hayır. İyiym."

Nick kızın yanından geçerken göğsünün tamamen sıkışacağından endişelendi ve parmakları onun parmaklarına değdiğinde donakaldı. Daha ne düşüneceğini bile bilemeden Maisie elini tuttu ve yumuşak, sıcak tenini avucuna bastırdı.

Nick dosdoğru karşıya bakıyor ve hiç kıpırdamıyordu; nefes almaya devam etti ve Maisie'nin avucunun kendi avucuna değmesine odaklanarak nefesini yavaşlatmayı başardı. Ona bakmadı ve nabzının, onun dokunuşuyla neden yavaşladığını merak etmedi. Sadece bağlandıkları noktaya odaklandı.

"Sudan daha fazlasına ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi Maisie yumuşak bir sesle.

Gözlerini kapattı, birkaç nefes daha aldı ve sonra açtı. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı."

Maisie elini daha sıkı kavradı. Nick, kızın neden ona bir düzine soru sormadığından veya ondan bir şey talep etmediğinden emin değildi. Sadece orada durup elini tutuyor, hiçbir şey yapmadan onu bir şekilde daha iyi hissettiriyordu. Sanki kendisi ne istediği-

ni bilmemesine rağmen o biliyormuş gibiydi. Maisie'nin nefesini dinlerken kendi kalp atışlarının kulaklarındaki sesi azaldı.

Nabzını artık vücudunun her yerinde hissetmediğinde kendine geldiğini anladı. Kızın onu tüm gerçeğiyle ve savunmasız yakaladığının farkındaydı.

Gözlerini indirince kızın kendisine baktığını gördü, o öpülesi dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. "Suyunu alsan iyi olur, Hokey Adam. İkimiz de buradayız, bu yüzden bizim takım seninkini yendiğinde sakın su içmek için gittin diye kazandığımızı söylemeye kalkma. Bahane istemem."

Aman Tanrım. Neredeyse onu kollarına çekip deli gibi öpecekti. Bunun yerine, vücudunu çevirip başını eğdi. "Bana adımla seslenmen daha çok hoşuma gidiyor."

Maisie'nin yüz ifadesi değişti ve Nick'in kalp atışları bu kez farklı bir sebepten dolayı hızlandı.

Artık kolayca gülümsüyordu. "Özellikle de böyle soluk soluğa ve bu kadar tatlıyken."

Bakışlarındaki alev, Nick'in vücuduna bir adrenalin dalgası gönderdi. Kız ona arsızca sıırttı, elini elinden çekti ve hızla kapıdan çıkıp gitti.

Nick arkasından bakarken kaderin hangi tuhaf cilvesiyle, yanında olduğunda nefes almasını kolaylaştıran ve istediği tek kadın olan bu kadına sahip olma hakkını elinden kaçırdığını merak etti. Onunla tanışmadan önce de pek kimseyle randevuya çıkmıyordu ama Maisie ile tanıştığı geceden beri başka bir kadına ilgiyle bakmamıştı bile.

Ama ona bunu nasıl söyleyebilirdi ki? İkinci bir şansı her ne kadar çok istese de bir anda dağılmayacağından emin değildi. Bazen, kötüleşmeyi beklediği bir anda hiçbir şey olmuyordu. Bazı zamanlarda ise bu ataklar, onları neyin tetiklediğini bile anlamadan geliyordu. Yaşadığı şeyler –terlemesi, mide bulantısı ve hızlanan nabzı– beklenmedik ve açıklanamaz bir tsunami gibi onu ezip geçiyordu. Ve boğuluyormuş gibi hisseden Nick, bunu atlatabilmek için elinden gelenin en iyisini yapmak zorunda kalıyordu.

Evde dolanıp biraz su aldı, bir bardak içti ve grubuyla buluşmak için arka kapıdan çıktı.

Kesin olan bir şey vardı. O aptal hazine avını kazansa da kazanmasa da Maisie Smart'ı aklından çıkarması mümkün olmayacaktı. Onu en kötü hâlinde görmüştü ve duşta ona attığı bakışlarla kıyaslayınca söyleyebilirdi ki gördüğü şeyden daha çok hoşlanmış gibiydi.

Bölüm Sekiz

On maddeden yedisini halletmişler ve erkekleri birkaç dakikadır görmemişlerdi. Maisie, Nick'in tekrar onlara katıldığını fark etmiş ve listedeki eşyaları kontrol ederken kendini, onu birden fazla kez ararken bulmuştu.

Kendine bunun, Nick'in iyi olduğunu görmek için dostça bir ilgi olduğunu söylemek istiyordu. Adamın gergin hâli için endişelendiğini. Ama Nick'i çevreleyen paniği *hissetmiş* ve onu kendine çekip elinden gelen her şekilde sakinleştirmeyi çok istemişti. Adamın seksi imalarını ve gerçeküstü özgüvenini görmezden gelmek zordu. Ama Maisie'nin onun elini tutmasıyla adamın hiç kıpırdamadan öylece kalması ve elini çektiğinde gözlerindeki bakış, kızın tenine ve kalbine asla silinmeyecek bir şekilde işlemişti.

"Uygulama berabere olduğumuzu söylüyor," dedi Natalie, kar meleği fotoğraflarını yükledikten sonra.

Maisie, Cascade Dağları'nı öpen bulutların fotoğrafını çektiği yerden hızla döndü. "Ne? Ama onları izledik. Bizimle aynı şeyi yapmadılar." Düşünceleri ve dikkati dağılmıştı, evet ama üstünlüklerini tehlikeye atacak kadar değil.

"Ağabeyim kazanmanın bir yolunu bulursa kazanır. Onu hafife alma. Colt da aynı," dedi Ellie. Onları yanına çağırdı. "Hadi, ayak izlerimiz de burada. Onları da yükleyelim."

"Yükleme sırası sende, Maze," dedi Nat, telefonu ona uzatırken. "Ayrıca ben acıkmaya başladım."

"İki kişilik yiyorsun, tatlım," dedi anneleri.

“Aslında bu bir efsane, anne. Bunu bilmen gerekirdi.” Annesi çoğu zaman her şeyi bilirdi ve onun bilmediği ufacak da olsa bir şeyler varsa onları da babası bilirdi. Onlar şüphesiz Maisie’nin tanıdığı en zeki insanlardı.

Kadınlar karda ayak izlerinin yanına toplandılar ve *selfi*lerini çektiler.

Maisie fotoğrafları yüklerken uygulama dondu, bu yüzden onları iki kez yüklemek zorunda kaldı.

“Bildiğim şey,” dedi annesi, “kızım hamile ve doğru beslenmesi, kendine iyi bakması veya bizim ona bakmamıza izin vermesi lazım. Siz kızlar kendinizi o kadar çok şeye kaptırıyorsunuz ki kendinize bakmayı unutuyorsunuz. En azından Natalie’nin kendisine göz kulak olan bir Kyle’ı var.”

Maisie sinirlenerek telefondan başını kaldırdı. Doğru. Çünkü ablası burs kazanmanın, veterinerlik fakültesine gitmeden önce bilim alanında lisans derecesi almanın ve kendi kliniğini açmanın yanı sıra, bir de kendine bir adam bulmuştu.

İç çekti ve göğsündeki sancıya rağmen nefes almaya çalıştı. Annesi onu seviyordu. Bunu biliyordu. Keşke Maisie daha fazlası olsaydı. Ve daha fazlasına sahip olsaydı. Diplomalara, bilgiye susamışlığa, daha fazla tutkuya ve hayatım süsleyecek bir eşe.

“Hadi gidelim. Daha yanıp sönen ışıklarla Noel tabelasını bulmamız gerek,” dedi Nat.

Aceleyle ilerlediler ve ek binalardan birinin önündeki yanıp sönen ışıkları çektikten sonra onların da gözlerine kestirdikleri tabelayı fotoğraflayan erkekleri gördüler.

Erkekler geri döndüğünde verandada oturuyorlardı. Maisie “We Are the Champions” şarkısını mırıldanmaya başladı.

“Vay canına,” dedi Jacob, kaybeden biri için fazla geniş bir gülümsemeyle. “Genelde kaybettiğinde mızıkçılık yaparsın.”

Colton ve Kyle güldüler. Asher annesine koştu ve Nick hafifçe sırtarak ona kaşını kaldırdı, belli ki kendine gelmişti.

“Belki de olurum ama bu sefer ben kazandığım için bir önemi yok,” dedi Maisie ayağa kalkarken sarsılmasın diye elini fotoğraf makinesinin üzerine koyarak.

“Ne kazanması?” diye sordu Nick.

Maisie önce diğer kadınlara, sonra Nick’e baktı, kalp atışları biraz hızlandı. “İşte. Biz kazandık. On dakikadır burada oturuyoruz.”

Jacob telefonunu uzattı. “Vaktinizi boşa harcamışsınız.”

Arkasında duran Natalie küfredip ardından özür dilerken Maisie ağabeyinin telefonuna baktı. “Maisie, son fotoğrafı yüklememişsin.”

Ağabeyinin telefonunu bırakıp Natalie’ninkine bakmak için hızla arkasını döndü. Ara ve Paylaş uygulaması iki takımı da gösteriyor ama sadece erkekler takımının listesinde bir sürü yıldız yanıp sönüyordu.

Boğazından anlaşılmaz bir ses çıktı. “Bu doğru değil! Siz de gördünüz. Kesinlikle yükledim.”

“Kazandık mı, Nick Dayı?” Asher merdivenlerden atlayıp amcasının yanına koştu.

“Sen benim takımında mısın?”

Maisie arkasını dönünce Nick’in Asher’ı havaya kaldırdığını ve yeğeninin “evet” diyerek kıkırdadığını gördü.

“O zaman kazandık, dostum.”

Erkekler birbirlerine beşlik çakıp “We Are the Champions” şarkısını o kadar yüksek sesle söylediler ki ağaçlık alanda yürüyen birkaç kişi dönüp onlara baktı. Maisie’nin bir yanı gülmek istiyor, diğer yanı onlara rövanş teklif etmek istiyordu. Sportmen biri olmadığı biliniyordu zaten ama üç çocuğun en küçüğü olarak kardeşlerinin karşılarna çıkan her akademik alanda başarılı olduğu bir evde büyüyen Maisie için bu tip şeyler önemliydi. Bir ders kitabını ilk okuyuşta anlama yeteneğindeki eksikliğini kart oyunları, masa oyunları ve meydan okuma becerileriyle telafi ederdi. Burası onun arenasıydı. Ve şu anda herkes ona bakıyordu.

Sorun değil. Bu sadece bir oyun. Sadece biraz eğlence. Kendini gülmeye zorladı. “Teknik bir hata olmuş ama tamam.”

“Maisie,” dedi annesi. “Kazanmak en önemli şey değil.”

“Belki değil ama kazanmak için oynadık,” dedi Maisie.

Nick dudaklarını ısırđı, gözleri kocaman açılmıştı. Doğru. Maisie pek de iyi bir izlenim bırakmıyordu.

“Biraz sportmen ol,” dedi Jacob.

Onun için söylemesi kolaydı. Ne de olsa ağabeyi her şeyde iyiydi.

“Teknoloji bize karşı çalışmamalı,” dedi Natalie, Maisie’yi yatıştıran bir tonda.

Ellie, Asher’in yanına gidip oğlunu kucağına aldı. “Ben kendi adıma pijamalarımı giyip birkaç Noel filmi izlemek için heyecanlıyım. Buna kaybetmek deniyorsa benim için sorun yok.”

Maisie’nin omuzları gevşedi. “Haklısın, Ellie.” Erkeklerle dilini çıkarmadı ama yanlarından geçerken onlara küstahça bir bakış attı. “Kazanmaktan daha önemli şeyler var.”

Natalie’nin, “Atıştırmalık gibi mi? Çok açım,” diye homurdandığını duydu.

Annesi arkalarından güldü.

Maisie sportmenliğinden geriye kalan son kırıntıları da silkeleyerek merdivenlerden yukarı çıktı. “Herkesin rengineyiğı tulumlarımı odalarına koyacağım. Erkekler şimdilik kurtuldu.”

Ağabeyi seslenince kapıda durup döndü.

“Pijamalı hâlinizi çekmek için fotoğraf makineni ödünç alabilir miyiz?”

Nick de dahil olmak üzere tüm erkekler buna çok güldü. Maisie de eve girene kadar gülmemek için yanağını ısırmıştı.

Merdivenlerin tepesinde, sağ duvar boyunca yatak odaları ve banyonun bulunduğu, U şeklinde uzanan geniş bir sahanlık, sola giden bir koridor ve keşfe çıkınca öğrendiğı sola giden ve U’nun diğer kolunu oluşturan başka bir koridor vardı. Her kattanatta –koridorlar; yüksek tavanları ve ferah odalarıyla bu unvanı hak ediyordu– üçer tane kapı vardı.

Her şeye rağmen rüya gibi bir evdi; bir fotoğrafçı olarak, en çok sert hatların yumuşak dekorasyonla uyumunu sevmişti. Özel olarak yaptırdığı pijamaları herkesin kapısına bıraktıktan sonra kendisinininkini giymek için odasına yöneldi.

Köşeyi döndüğünde aniden durdu. Nick merdivenlerden çıkıyordu ve onu görünce sahanlıkta durmuştu. Gülümsemesi yavaş yavaş büyüdü, birkaç saniyede sevimliden çekiciye dönüştü. Maisie'nin oyunu kaybettiği için bozulan morali yavaş yavaş düzelmeye ve uzuvlarına bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı.

"Senin pijaman nerede?"

Maisie pijamasını giymek *istiyordu*. Pijamaları, moda fotoğrafçılığı günlerinden tanıdığı bir kadına özel olarak diktirmişti. Eğlenceliydiler ve fotoğrafları çok tatlı olacaktı. Peki, onları Nick'in karşısında giyme düşüncesi neden yatak odasına saklanmak istemesine neden oluyordu?

"Ben de tam giymek üzereydim," dedi ciddi bir ses tonuyla.

Nick, iki yatak odasının arasındaki banyonun önünden geçip onun karşısında durdu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Maisie güldü. Bu adam çok küstahtı ve bu hoşuna gidiyordu. Gerçekten gidiyordu. Adamın neredeyse diğer yönleri kadar, bu yönünü de başkalarına çok sık göstermediği hissine kapıldı. "Gerçekten mi? Bay Hilekâr Hazine Avcısı? Bayat repliğin bu mu?"

Nick'in genelde temkinli olan bakışları bu kez neşeliydi. Bu, Maisie'nin onun hakkında fark ettiği ilk özelliklerden biriydi. "İyi ki lakaplardan sorumlu değilsin. Hem biz hile yapmadık. Siz kendiniz kaybettiniz."

Maisie daha cevap bile veremeden, sanki dünyadaki yüm vakti onlarınmış gibi Nick, omzunu duvara yasladı. Sanki bu kadar yakın durmak nabzını veya nefesini hiç etkilemiyormuş gibi.

Maisie, Nick'in sabununun, deodorantının veya tenine sürünce bu kadar güzel kokmasını sağlayan ve bağımlılık yapan kimyasal her neyse onun yerine sözlerine odaklandı ya da en azından odaklanmaya çalıştı. "Peki, senin lakabın King* mi? Formanda öyle yazıyor. Neden soyadın olan Kingston yazmıyor?"

Adamın ağzının sağ köşesi yukarı kıvrıldı. "Maçlarımı mı izliyorsun, Maze?"

* (İng.) Kral

Çok az kişinin bildiği ve beraber oldukları o gece de kullandığı lakabı Nick'in tekrar kullanması Maisie'yi şaşkına çevirdi. Ağzı açık kaldı ve nefesi kesildi. Sakinliği elden bırakmamak için kendini zorlaması gerekti. "Hayır. Yani, formanı gördüm. Ben hokey izlemem."

Nick yaslandığı duvardan çekilip kıza yaklaştı. "Hiç mi, yoksa benim yüzümden mi?"

Maisie gözlerini devirdi ve yatak odasının kapısını açtı. "Lakabın Ego Kralı olabilirdi aslında."

Nick'in dudakları seğirdi. "Bu bir cevap değil."

Kız odaya girdi ve adama hakkını vermek gerekirse, kızın peşinden odaya girmek yerine sadece kapıya yaslandı.

Maisie rengineyiği tulumunu aldı ve sesinin şu an hissettiğinden daha kararlı çıkmasını umarak ona döndü. "Hokey izlemiyorum. O geceden sonra adını Google'da arattım. Formanla bir sürü resmin var." Takım elbiseli, smokinli, birkaç tane şort ve tişörtlü, birkaç tane de üstsüz, bir sürü fotoğrafı vardı. Ama Maisie onlara baktığını itiraf etmeyecekti.

Nick'in yüzündeki neşe kayboldu. "Beni internette aramak zorunda kalmamalıydın. Özür dilerim. O geceyle ilgili her şey gerçektir ama kim olduğum hakkında hiçbir şey söylememenin yalan söylemek olmadığını söylemeyeceğim. Fakat kariyerim hakkında hiçbir şey bilmeden bana bakış şeklin çok hoşuma gitmişti. Ben sadece kazara karşına çıkan öylesine bir adamdım."

Maisie titrek bir nefes aldı. "Öylesine bir adam değildin," dedi, otel odasının anahtar kartını kapıda nasıl da ısrarla kullanmaya çalıştığını hatırlayarak. "Seni ilk gördüğümde oldukça huysuzdun."

Adam ona yaklaşmış mıydı? Çenesi aşağı dönüktü. "Odama girmeye çalışıyordun."

Maisie'nin başı o kadar hızlı kalktı ki Nick geriye doğru çekilmek zorunda kaldı. "Benim odam olduğunu sanmıştım."

Kartını altı kere okutmaya çalıştıktan sonra kapı açılmış, öfkeli ve son derece yakışıklı bir yüz onu karşılamıştı. Maisie ger-

çekten de ne diyeceğini bilememişti. Birkaç şey mırıldanmış ama tutarlı cümleler kuramamıştı.

“Biliyorum. Özür dilemiştim.”

O gece, ilk sevişmelerinden sonra, Maisie ona çok az kişinin bildiği bir şeyi itiraf etmişti; bazen baktığı sayılar karışıyordu. Artık küçükken olduğundan daha iyiydi ve genellikle dikkat etmediği veya bir şeyi çok hızlı yaptığı zamanlarda oluyordu. Bu, ona kendisini aptal gibi hissettiriyordu ama Nick’e bunu söylemek, yüzüne düşen saçlarını geriye doğru okşarken bakışlarının nasıl yumuşadığını görmek kıza görüldüğünü hissettirmişti. Nick, onu kapısına getiren bu özelliğine minnettar olduğunu söylemişti.

Maisie’nin boğazı kurudu ve onunla nasıl tanıştığını düşünürken Nick’in hâlâ kendisine baktığını fark etti.

“Biliyorum.”

Tek gecelik ilişkisine âşık olmamalıydı. Bu adam, onu hayatında çok uzun süredir olan insanlardan daha iyi tanıyormuş gibi hissettirmemeliydi. Ve ertesi sabah uyanıp da onun gittiğini gördüğünde, bunu ona hiç yakıştıramamıştı. Fakat şu anda onu kendine çekmemek için tüm gücünü kullanıyormuş gibi bakıyor ve bu hâli, tanıdığını düşündüğü Nick gibi hissettiriyordu.

Ah. Yine kanıyorsun. Ve bu sefer, gideceğini biliyorsun. Devam eden hayatına geri döneceğini. Maisie ile ya da hisleriyle hiçbir ilgisi olmayan, Seattle’dan uzak hayatına.

Nick eğildi, o kadar yakındı ki nefesini yanağında hissetti. “Ayrıca biliyor musun, hiç hile yapmadan kazandığım hâlde kız kardeşim ve Asher dışında gidip uğruna rengineyiği tulumu giyeceğim tek kişi de sensin.”

Aman Tanrım. Hızla atması, Maisie’nin kalbinin bundan çok hoşlandığını gösteriyordu. “Hâlâ giyebilirsin, bunu göz ardı etme.”

Nick geriye yaslandı ve hafif bir kahkaha atarak kızın o çok özlediği ama alamadığı öpücük şansını yok etti. “Endişelenme, Maze. Hiçbir şeyi göz ardı ettiğim yok.”

Bu ânı daha da komik hâle getirmek için ihtiyaç duydukları tek şey, Maisie'nin kreşteki çocukların üzerinde gördüğü yürüme iplerinden biriydi. Ablası en öne geçti, annesi onun arkasındaydı, onu Maisie, sonra da Ellie takip ediyordu. Bunu gerçekten de enine boyuna düşünmemişti.

"Sıçrayarak mı yürümeliyiz?" diye sordu Ellie.

"Bunu giymemin tek sebebi sportmenliğimin zirvede olması," diye yanıtladı annesi.

"Benimki çok dar," dedi Nat, pijamasım yuvarlak karnından çekiştirerek.

Ellie güldü. "Bence rahat ve şirinler. Erkeklerle nasıl giydireceğini görmek için sabırsızlanıyorum, Maisie."

Şöminenin çıtırdayarak yandığı yüksek tavanlı oturma odasına girdiklerinde Maisie, seyirciler arasında hoşlandığı çocuğun da olduğu bir ortaokul yetenek yarışmasında gösteri yapıyormuş gibi hissetti. Utancının âdeta kanatları vardı. Göğsünde çırpınıyor, oradan hemen kaçmasını istiyordu. Nick şöminenin yanında durmuş, kolunu ahşap şömine rafına dayamıştı. Üzerinde daha önceki kot pantolonu ve tişörtü vardı, saçları mükemmel bir şekilde dağınıktı. Gülümsemesi genişlerken bile gözleri Maisie'ye kilitlenmişti. Bu adam bir matruşka bebeği gibiydi. Maisie ne zaman hakkında bir şeyi ortaya çıkarsa adam başka bir katmanını, içinde gömülü başka bir parçasını gösteriyordu.

İlk önce Jacob'ın kahkahası duyuldu. Colton ve Kyle'inkiler onu takip etti. Asher kanepeden atladı ve dört kadına doğru koşarak geldi.

"Rengeyiği olmuşsunuz!" Etraflarında bir daire çizerek koştu ve Ellie'nin önünde durdu. "Ben Noel Baba olayım, siz de rengelikleri."

Kyle, Natalie'yi kendine çekip sarıldı ve kulağına ne söylediye Natalie başını geriye atıp güldü.

Ellie, Asher'in önünde çömeldi. "Eğer sen de rengeliği olmak istersen, Maisie sana da bir tane getirmiş."

Maisie aşağı bakıp küçük çocuğun ifadesini gördü ve güldü.

Çocuğun ağzı bir karış açıldı ve gözleri gerçek bir rengeyiğine bakıyormuş gibi kocaman olmuştu. "Olabilir miyim?"

Maisie'nin bakışları yukarı fırladı ve Nick'in üzerinde durdu. Aklına az evvelki o seksi gülümsemesi ve sözleri geldi. *Hiçbir şeyi göz ardı ettiğim yok.* Altdudağını ısırды. Nick'in gözlerinin kı-sıldığını, çenesinin gerildiğini gördü.

Maisie gülümsedi, Ellie gibi o da çömeldi ve Nick'in gözleri-ne birkaç saniye daha baktı. Nick'in alnında sanki planını anla-muş gibi çizgiler belirdi. Maisie'nin *içini okumuşt*u.

"Elbette olabilirsin," dedi Maisie, Asher'a bakarak. "Şu ana kadar gördüğüm en havalı şey ne olurdu biliyor musun?"

Başını çevirip Ellie'ye baktı ve çenesiyle Nick'i işaret etti.

"Ne?" dedi Asher heyecanla zıplayarak.

Ellie, durumu anlamış gibi küçük oğluna baktı. "Nicky Dayı ile aynı pijamaları giymeniz dünyanın en güzel Noel hediyesi olur." Sesi çocuğu iyice derinden etkilemek için hülyalı, kelime-leri iç çeker gibi uzundu.

"Ellie." Nick'in sesi daha çok homurdanır gibiydi.

Ellie onu duymazdan geldi. Kahkahasını Maisie'den daha ba-şarılı bir şekilde kontrol altında tutuyordu.

Asher, dayısına koştu ve elini tutup onu şimdi ayakta duran Maisie ile Ellie'nin yanına götürdü.

"Kazanmamıza rağmen Nicky Dayı da pijama giyebilir mi?"

"Giyebilir, tatlım," dedi Ellie kıkırdarak.

Maisie başını salladı, gözleri Nick'inkilere kilitlendi. "Elbette giyebilir. Gidip pijamaları getireyim. Belki de herkes giyme-li." Neler olduğunu anlamaya başlayan diğer erkeklere baktı. "Pijamaları odalarınıza bırakacağım. Yarım saat sonra tekrar toplanalım mı?"

Jacob başını iki yana salladı. "Tam bir mızıkçısın."

Colton kolunu Jacob'ın omzuna doladı. "Bunu zaten biliyor. Bu sizin ailede genetik."

Natalie, Maisie ve Jacob aynı anda "Hey," diye karşı çıkıp herkesi güldürdüler.

Kyle, Natalie'nin eline uzandı. "Bu işten tartışarak sıyrılamayacağımı çok iyi biliyorum."

Natalie kocasının yanağını öptü. "Doğru. Enerjini başka bir şeye sakla."

Anneleri ve Ellie oturmak için kanepeye giderken Colton ve Jacob fısıldaşarak odadan çıktılar.

Asher ellerini çırpı ve Nick'i kolundan çekti. "Hadi gidelim, Nick Dayı."

Yeğeninin peşinden giden Nick, Maisie'nin yanından geçerken yavaşladı ve Asher'ın öne geçmesini sağladı. Sonra eğildi, dudakları kızın kulağına değdi. "Kıyafetlerimi çıkarmanın daha kolay yolları da var, Smart," diye fısıldadı. Sesi o kadar alçaktı ki ne annesi ne de Ellie'nin onu duymasına imkan yoktu. Ama Maisie'ye baksalar muhtemelen yüzünün nasıl pembeleştiğini görürlerdi.

"İnan bana," diye fısıldadı Maisie, "eğer kıyafetlerini çıkarmaya çalışıyor olsaydım, bunu rengineyiği tulumu giymen için yapmazdım."

Nick'in kahkahası ile irkildi ve bu, annesiyle Ellie'nin de dikkatini çekti.

"Bu kadar komik olan ne, Maisie?" diye sordu annesi.

Maisie odadan aceleyle çıkarken, "Hiçbir şey," diye mırıldandı.

Nick ve kahkahası da onu takip etti.

9. Bölüm

Nick ertesi gün, öğlen güneşinden gözlerini koruyarak çite yaslanmış, Ellie'nin Douglas ve Türk köknarları ile Ulu köknarlar arasındaki farkı, detaylarla gerçekten ilgileniyor gibi görünen bir çifte açıklamasını dinliyordu. Nick'in göğsü gururla kabarmıştı. Kardeşi hem ne anlattığını biliyor hem de bunu yapmaktan hoşlanıyordu.

Ağaç çiftliğini sadece işletmekle kalmıyor, aynı zamanda mükemmelleştiriyordu. Annelerini birlikte kaybetmişlerdi. Defalarca kez önceliğinin *onlar* olmadığını açıkça belirten kadını. En azından, Nick bir takıma alınana kadar. Çünkü o zaman artık Nick, onun için bir öncelikten ziyade geçim kaynağıydı. Büyürlerken anneleri, onların kendisinin hayatını ve potansiyelini nasıl kısıtladığından şikâyet edip dururdu.

Nick onu özlemiyordu ama Ellie'nin özlüyor olabileceğinden endişeleniyordu. Kariyerinin başlarında annesi ondan ilk kez para sızdırmaya çalıştığında Nick, artık onun onayını almaya çalışmaktan vazgeçmişti. Annesi hayattayken Nick, Ellie için endişeleniyordu. Öldüğünde de öyle. Ama kız kardeşi kendini toparlamış, boşandıktan sonra kendi ayakları üzerinde durmuştu ve annelerini kaybettiklerinde hayatını yeniden bir düzene koymayı başaran da kardeşi olmuştu.

Ancak Nick, kardeşinin aksine kendini dünyaya kapatmıştı; arkadaşlarıyla görüşmeyi kesmiş, Maisie'den kaçmıştı. Antrenmanlara, işine gitmiş, Ellie ve Asher ile görüntülü konuşmuş ama daha fazlasını yapmamıştı. Tüm hayatı buydu. Ta ki bir

muhabir, San Jose'ye ma için gelen yeni boşanmış, çok çekici kız kardeşi hakkında yorumlar yapana kadar. Adam bunun ardından annesinin vefatıyla ilgili bir soru sormuştu. Nick adama defolup gitmesini söylemişti ki bu, muhabirlere röportaj vermeyi reddettiğı için Sessiz Kral lakabını taktıkları Nick'in karakterine aykırı bir tepkiydi. Muhabir, Nick'in genellikle sakın olan tavrındaki bu çatlağı sezerek ona daha fazla soru sorup yorumlarda bulunmuş ve Nick adamın kayıt yapmak için kullandığı telefonunu kaptığı gibi yere fırlatmıştı. Pek iyi bir gününde değildi ve son zamanlarda bunu çok sık söylüyordu.

Ellie'nin yardım ettiği müşteri, ağacı –bir Ulu köknarı?– taşıyacak olan çalışanlardan biriyle bekleyen kamyonlarına gitti. Asher, küçük yumruğunda bir doları çılgınca sallayarak koşa koşa yanına geldi.

“Nick Dayı! Bahşış aldım,” dedi minik botları karda kayarak dururken.

Nick elini uzattı ve Asher da eldivenli eliyle Nick'in devasa yumruğuna var gücüyle vurdu .

Ellie yanlarına geldi. Ekoseli bir ceket, krem rengi bir örgü şapka ve kenarları kürklü, siyah bir çift bot giymişti. Nick, kardeşinin buranın sahibi mi yoksa reklam mankeni gibi mi göründüğünden emin değildi. Ellie'nin kapısını çalan birden fazla erkek olduğunu biliyordu. Kadın güzeldi, komikti ve harika bir anneydi. Kardeşinin tekrar incineceğini düşünmek Nick'i çileden çıkartıyordu. Danışmanı sakatlığının, kötü şeylerin ansızın olabileceğini fark etmesini sağladığını söylemişti. Dizini incitmeden önce bile bunu birçok kez görmüştü. Ama belki de annesinin ölümü ve Ellie'nin evliliğinin bitmesi de hiçbir şeyin sonsuza dek sürmediğı gerçeğini vurgulamıştı. Tabii sakatlığı da bu gerçeğe büyük bir ışık tutmuştu.

Nick, Asher'ı kucaklayıp kalasma yerleştirdi. “Onlara çok iyi yardım etmiş olmalısın.”

“Harika bir yardımcı. Burada devamlı çalışması için ona para ödemeye başlayabilirim.”

Asher, Nick'in boynuna sokuldu –yüzü inanılmaz derecede soğuktu– ve başını salladı. “Ve Nicky Dayı gibi hokey oyuncusu olacağım.”

Ellie neşeli görünüyordu ve Nick o an, onu geride bırakıp gittiği için kardeşinin ona hiç gücenip gücenmediğini merak etti.

“Neden bana öyle bakıyorsun?” diye sordu Ellie, burnunu kırıstırarak.

“Hiç. İkinizle vakit geçirebildiğim için mutluyum, hepsi bu. Buralarda olmadığım zaman sizi özlüyorum.”

Asher, küçük parmaklarını Nick'in sakalında dalgın dalgın gezdirdi. Çocuğun bu sevgisi Nick'in yüreğini sızlattı. Alması gereken bazı zor kararlar vardı. Ellie ile her şey hakkında konuşabilirlerdi ama doğru vakti bulamıyorlardı. Yeğeniyle geçirdiği vaktin tadını çıkarırken kardeşine her şeyi anlatmak istemiyordu. Tatil bitince kız kardeşiyle bir sonraki adımları hakkında konuşmak için yeterince vakti olacaktı.

“Vakti geliyor, biliyorsun. Bir gün emekli olman gerekecek. O zaman nereye yerleşeceğini düşünebilirsin,” dedi kardeşi, sanki az önce aklından geçenleri okumamışçasına sakince.

Çitlerle çevrili “Kendin Seç” alanının çıkışma doğru yürümeye başladıklarında bile Nick ona bakmaya devam etti. Öğrendiğine göre, her sabah ihtiyaca göre ağaç kesiliyordu. Personel, bir rehber istemedikleri sürece insanları kendi ağaçlarını kesmeye götürüyordu. Kızak gezileri, atıştırmalıklar, fotoğraf çekmelik alanlar, akşamları rağbet gören ıııklı bir yol ve çocuklar için bir hazine avıyla kart oyunları vardı.

Ellie sessizliğini yanlış anlamış olmalıydı. Ellerini kaldırdı. “Ya da olmazsm. Yani, sen Nick King'sin. Sonsuza kadar oynayabilirsin.”

Asher kollarında kıvranınca yeğenimi yere bıraktı. Çocuk Nick'in elini tuttu. “Hediyelik eşya dükkânına gidiyoruz.”

“Bob, bana senin bu sezon uzun saatler boyunca çalıştığını söyledi.”

Kardeşi sırtıttı. Nick, onun küçükken yaptığı gibi haylaz bir

ifadeyle sırtıttığını fark etti. Kaç yaşma gelirse gelsin, hep böyle olacaktı. "Bazılarımız yirmişer dakikalık üç periyottan daha fazla çalışıyoruz."

Kardeşini şakacı bir şekilde dürttü. "*Bazılarımız* hiç çalışmak zorunda kalmasın diye."

Ellie güldü. "Doğru. Çünkü hiçbir şey yapmasam sıkılmazdım?"

Nick söylediklerini biraz düşündü ama kardeşi için bu, çalışmaktan daha fazla anlam ifade ediyordu. "Ayrıca, bunu seviyorsun ve gerçekten de iyisin."

Çakıllı patikadan geçip diğer alana yürüdüler. Üç ek bina vardı ama sadece ikisi kullanılıyordu. Biri hediyelik eşya dükkânı, diğeri de depo olarak. Yuvarlak çatılı bir ahıra benzeyen üçüncüsünün yanından geçerlerken Ellie binayı işaret etti.

"Önceki sahipleri burada etkinlik düzenlemeyi bırakmış ama ben orayı onarırsam çiftliği belki yıl boyunca daha uzun süre açık tutabileceğimi düşündüm. Maisie çoktan harika fotoğraflar çekmiş. Düğünler ya da partiler için muhteşem bir yer olabileceğini söyledi."

"Öyle mi?" Nick huysuzluk etmek istemiyordu ama Maisie'yi düşünmeden tam yarım saat geçirebilmişti. Sadece adı bile kızı tekrar aklının merkezine koydu. Birlikte oldukları gece Maisie'nin gözlerinin mutlulukla parladığını görmüştü ama bu, kız onu rengeyikli pijamayla gördüğünde tüm varlığında oluşan ısıltıyla kıyaslanamazdı. Aptal pijama çok dar ve gerçekten çok garipti. Maisie o kadar çok gülmüştü ki neredeyse fotografik kanıt elde edemeyecekti. Neredeyse.

Maisie'nin yerine başka biri olsa Nick, o fotoğrafların internete düşeceğinden endişe ederdi. Ama Maisie en delirmiş ânında bile böyle bir şey yapmazdı. Tüm hırçınlığına rağmen yumuşak bir kalbi vardı. Bunu düğünde birden fazla kez fark etmişti. Yeni evli arkadaşlarını nasıl süzdüğünü görmüş ve duygulandığını hissetmişti. Kalbinin güzelliği gözlerinden taşıyordu.

Onu izlemekten düğünün ilk kısmında dikkati dağılmıştı.

Sandalyelerine gitmeye çalışan birkaç yaşlı kadına yardım ettiğini, büyük büyükbabası yaşında bir adamla flört ediyormuş gibi yaptığını, birkaç çocukla oyun oynadığını ve kadeh kaldırırken hayallere daldığını görmüştü. Evet, Maisie almayı seven biri değildi. Nick'in ne iş yaptığını bile umursamamıştı. Aslında, bir spor yıldızı olması onu hiç etkilemişe benzemiyordu. Belki de Nick o gece ona bu yüzden söylememişti. Söyleseydi de umursamazdı. Ama sonunda Nick'in kendisinden bu bilgiyi tamamen farklı bir sebeple sakladığını düşünmüştü.

Ellie, Asher'ın hediyelik eşya dükkânına girmesi için ahır kapılarından birini açtı. Çocuk önlerinden koştu. İçeride sadece birkaç kişi geziniyordu.

"Sence bu kötü bir fikir mi?" diye sordu Ellie.

Mekân küçüktü. Şu an şık olarak kabul edilen türden, yıpranmış bir yerdi. Orijinal ahşap panel duvarları ve elle boyanmış tahta tabelaları vardı. Bir duvarda sıcak çikolata, elma şarabı, su ve kahvenin yanı sıra patlamış mısır ve cips gibi atıştırmalıkların bulunduğu, beyzbol sahalarında bulunan tarzda bir büfe vardı. Mekânın geri kalanı Tickle Tree ürünleri ve hediyelik eşyalarının bulunduğu masalar, teşhir ve duvar raflarıyla doluydu. İçerisi tarçın, çam ve kurabiye kokuyordu, bu hoş bir dokunuştur ve kız kardeşi yemek yapamadığı için bu kokuyu muhtemelen bir difüzör veya mumla sağlamışlardı.

Asher büfenin arkasındaki genç çalışanla sohbete başlarken Ellie durdu.

Nick'e dönüp, "Dünyadan Nicky'ye. Fikri hiç mi sevmedin?" diye sordu.

Nick başını eğip kız kardeşine baktı. "Ne? Hayır. Sadece düşünüyordum. Belki bu konuda biraz tavsiye almalıyız. Birkaç fikir alalım ve üzerinde çalışmaya değip değmeyeceğine karar verelim."

"Bunu yapmana gerek yok. Araştırmayı ve ayak işlerini kendim de yapabilirim. Her şeyi benim için sen yapmak zorunda değilsin, Nick. Ve fark etmediysen söyleyeyim," dedi kollarını açarak. "Burası onarılması gereken bir yer değil. Ben burayı sevi-

yorum. Hem ipotek için zaten kefil oldun. Dürüst olmak gerekirse, personelden eve kadar her şeyin bu kadar kolay hallolmasına çok şaşırdım. Kusursuzdu.”

Nick de nasıl olduğunu bilmiyordu ama her ikisi de sağlam bir çalışma etiği, kararlılık ve azimle büyümüşü. Bir şey isterlerse onun peşinden giderlerdi. Dışarıdan kusursuz gibi görünebilirdi ama bunun nedeni kız kardeşinin sıkı çalışma kavramına yabancı olmamasıydı.

“Her şeyin yolunda gitmesi için çok çalıştın, El.”

“Anne, bunu Maisie’ye alabilir miyim?” Asher, üzerinde Tickle Tree yazan küçük, rengineyikli bir magnet tutuyordu.

“Bu harika bir fikir, tatlım. Elbette.”

Yeğeninin bile Maisie’den büyülenmesi Nick’i hiç şaşırtmadı. Nick onu suçlayamazdı. Gerçi, *büyülenmek* Nick’in hissettiklerini anlatmak için doğru kelime değildi. Birlikte geçirdikleri gece çekim, şehvet ve kimyaya dayanıyordu. Nick’in, kız hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için can atması kendini çok şaşırtmıştı. Gülmüş ve hikâyelerini paylaşmışlardı. Maisie, öğrenmenin ve eğitimin nefes almak kadar önemli olduğu bir evde büyüdüğünü söylemişti. Ve sanki... nefes alamıyormuş gibi hissettiğini. Nick o anda onu öpmüş ve onun nefesini alabileceğini söylemişti. Kahretsin. Maisie bayat replikleri konusunda haklıydı.

Ellie ile Asher ödeme yapmak ve hediye paketlemek için gidince Nick de mağazada dolaştı. Ailesi ve Colton için hediyeler almıştı. Ama Smart ailesi için hiçbir şeyi yoktu. Maisie için de. Acaba Maisie ne hediye isterdi? Maddi değerle alakası olmayan bir şey. Maisie’yi gördüğünü, onu anladığını anlatan bir şey olmalıydı. Fotoğraf çekmeden hemen önce güzel bir manzaraya bakarken olduğundaki gibi, gözlerinde yine o hayalperest bakışı yaratacak bir şey.

Kız kardeşi ve Asher yanına geldiklerinde içeri giren bir çiftte gülümseyerek kapıyı tuttu. Çift ona iki kez dönüp baktı ama Nick kapıyı bıraktı ve yürümeye devam etti.

“Şehre inip birkaç şey almam gerek. Asher’ı da götürmeyi düşünüyorum,” dedi Ellie’ye.

“Bits and Bites’a gidebilir miyiz?” diye sordu Asher.

“Evlat, daha fazla şekere ihtiyacın var mı bilmiyorum,” dedi Nick gülerek. Kız kardeşine baktı. “Nasıl yetişiyorsun?”

Ellie şefkatle gülümsedi. “Birini veya bir şeyi tüm benliğimle, her şeyinle sevdiğinde bir yolunu buluyorsun.”

Asher, cevap alamamayı umursamamış gibiydi çünkü çoktan eve doğru koşmaya başlamıştı.

“Hokey için sen de hep böyle hissederdin. Ama nedense artık farklı görünüyorsun. Dizin gerçekten iyi mi?”

Nick iç çekti, kardeşinin onu çok iyi tanıdığını ve bu konuyu geçiştiremeyeceğini biliyordu. “İstediğim kadar hızlı iyileşmiyor. Normalde birkaç maç daha oynamazdım ama iki haftaya oynayacağım. Doktorum yanıl hareketten endişe ediyor ve dizim hâlâ rahatsız edici bir şekilde sızlıyor.”

“Peki, bu ilerisi için ne anlama geliyor?”

Bu, Nick’in de beyninde ışık hızıyla dönüp duran bir soruydu. “Bilmiyorum.”

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. Ellie ağabeyini hafifçe dürttü. “Tamam, konuyu değiştirelim. Sen ve Maisie’nin arasındaki yürek eriten kimyaya gelelim.”

Nick durdu ve kız kardeşine bakmak için döndü. “Öncelikle, bu ifade biraz karanlık ve çarpık oldu. İkincisi, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Kardeşinin bakışlarından kaçınmaya çalışırken bile, buna inanmayacağını biliyordu.

Ev görüş alanlarına girdiğinde Ellie’nin kahkahası hafif esintiyle havaya yayıldı. “Tabii tabii. Hiçbir fikrin yok. Ona, o sanki suymuş da sen de susuzluktan ölüyormuşsun gibi bakmıyorsun. Onunla flört etmiyor ve onun yakınında olmak için elinden geleni yapmıyorsun. Onun için hayvanlı pijama da giymedin.”

“Bu konu hakkında konuşmuyoruz.” Adımlarını hızlandırdı. Kariyeri dışında konuşmak istemediği bir şey varsa o da Maisie’ydi. Özellikle de kız kardeşiyle.

“Güzel. Benim hayatımı bir kurabiye paketi gibi açalım ama seninki mühürlü kalsın.”

Kardeşi yanından geçerken Nick kolunu tutup onu durdurdu. "Pijamaları Asher için giydim." Maisie konusunda göğüska-fesini kemiren endişeyi ona anlatmak istiyordu.

Ellie kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona meydan okur gibi yukarıdan baktı. Nick'ten birkaç santim kısa olduğu için bu inanılmaz etkileyiciydi.

"Ben ilişki adamı değilim, El. En uzun ilişkim bir sporla oldu."

Ellie gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve ona tekrar bakmadan önce nefesini verdi. "Bu saçmalık, Nick. Sen böyle söylebilirsin ama doğru değil. Tıpkı fiziksel ve duygusal olarak iyi olduğunu söylediğin gibi. Hayatımız boyunca beni her şeyden korumaya çalıştın ama işe yaramıyor." Nick onu bırakınca kardeşi elini ağabeyinin koluna koydu. "Kötü şeyler de olduğunu ve peri masallarının gerçek olmadığını biliyorum. Her şeyin mükemmel olduğunu iddia etmene gerek yok. Sana açılmamı istiyorsan sen de aynısını yapabilmelisin. Buradayım, Nick ve kırılgan değilim. Bana zor şeyleri anlatabilirsin. Seni görüyorum. Maisie'ye bakışını, düşüncelere dalıp gidişini. Geleceğini ve bundan sonra ne olacağını düşünmediğine inanmıyorum. Belki de hissettiğin veya yaşadığın şeylerle başa çıkamayacağımı sanıyorsun ama bu doğru değil. Belki de başa çıkamayan sensindir. Hayatın uzun zamandır hokeyden ibaret ve onsuz kim ya da ne olacağından korkuyorsun. Bilmen gereken şey, işin ne olursa olsun her zaman ağabeyim olacağın ve en güzel yanlarının buzdaki yeteneğinle hiçbir ilgisinin olmadığı. Bu yüzden, hazır olduğunda ben buradayım. Her zaman."

Ellie arkasını dönüp uzaklaşırken Nick, asıl kırılgan olan kişinin kendisi olduğunu hissetti.

10. Bölüm

Maisie'nin son zamanlarda yaptığı birçok seçim gibi –aklı bir karış havadayken bir banyoya dalmak, kaslı bir vücuda daracık bir pijama giydirmek– evden çıkmak da iyi bir fikir gibi gelmişti. Colton ve Jacob son dakikaya kalan birkaç işi halletmek ve şenlikleri görmek için şehre gidiyorlardı. Maisie, Noel ağacının önünde çektiği birkaç fotoğrafı düzenlemeyi planlamıştı ama annesi yanına oturmuş ve bunu neden yapması gerektiğini, neden ilk seferde fotoğrafları düzgün çekmediğini sormuştu. Onun kadar zeki biri için bu soru...

Ailesine misafir sanatçı projesine seçildiğini söylemeyi çok istiyordu ama gergindi. Gerginliğinin sebebi heyecanı ve annesinin bu habere şüphe tohumları ekmesini istememesiydi.

Colt dışarı çıkacaklarını söylediğinde Maisie de onlara katılma fırsatını değerlendirdi. Annesinden ve yakışıklı hokey oyuncusundan biraz uzaklaşabilirdi.

Ama elbette evrenin başka planları vardı. Kafasını karıştırmaktan gerçekten keyif alıyordu. Sorun olmazdı çünkü Asher da gitmek istiyordu ve küçük çocuk gelmiş geçmiş en tatlı şeydi. Fakat öğle yemeğinden kısa bir süre sonra ağacın altında uyuyakalmıştı.

Nick *tam* karşısındayken onu düşünmeyi nasıl bırakacaktı? Bu sabah yataktan kalktığında akli hemen Nick'e gitmişti. O rengiği pijamasıyla çekilmiş fotoğraflarına, itiraf edebileceğinden daha fazla bakmıştı. Colt sayesinde Nick'in bedenini öğrenmiş olabilirdi ama *Tanrım*, pijama tam üstüne göreydi. Nick'in, hafızasına kazman her kasını ve muhteşem açılarını ortaya çıkarmış-

tı. Maisie, kamerasına salyalarını akıtmadığına minnettardı ve Nick King'in pijamalarıyla bile çekici olduğunu Lexi'ye dahi itiraf etmeyecekti. Çünkü bu hem yanlıştı hem de hiç adil değildi.

Hafif hafif düşen kar taneleri ön camına çarpıyor ve geçtikleri tarlaları da minik elmaslar gibi ışılatıyordu. Direksiyonu sertçe kavrayan parmaklarına bakılırsa, lastikleri eskimiş bir aracı tipide kullanıyor gibiydi. Nick'in kokusu –temiz hava gibi, keskin ve canlı– cipinde uzun süre kalacaktı, bunu biliyordu.

Bu konuda endişelenirken Colton'ın Nick'e, Jake'in daha çok ilgi gerektiren müşterilerinden biriyle içki içmek için buluşacağını anlatmasını yarım yamalak dinledi. Nick yolcu koltuğunda oturmuş, ellerini bacaklarının üzerinde yumruk yapmış gülüyordu ama sesi bir şekilde uzaktan geliyor gibiydi. Gergindi. Ona bakınca Nick'in de kendisini izlediğini gördü. Sonra bakışlarını tekrar yola çevirdi.

Anacaddede, tekrar Bits and Bites'in hemen önünde bir park yeri bulduğunda keyfi yerine geldi. *Tatlıyı hak ettiğimin kesin işareti*, diye düşündü.

"Asher'a biraz daha kurabiye alacağıma dair söz verdim," dedi Maisie, motoru kapatırken.

Nick'in bakışlarını hissedip döndü. Nick dudaklarını büzdü ve "Bu çocuk herkesi işletiyor. Benden de istedi," dedi.

Maisie'nin dudaklarında bir tebessüm belirdi.

"Maisie, eğer sende fazladan yoksa hediye paketi de almam gerek," dedi Jake, arka kapılardan birini açarken.

Maisie omzunu sürücü kapısına dayadı ama kapı kımıldamadı. Kolu kaldırdı, sonra tüm ağırlığını kapıya vererek tekrar denedi. Soğuk, kapının her zamankinden daha fazla yapışmasına neden olmuştu.

"Neden kapını omuzluyorsun?" diye sordu Nick, bir ayağı araçtan çıkmış vaziyette ona bakmak için dönerek.

Maisie bir kez daha yüklenip kapıyı açtı ve düşmemek için sabit durmaya çalıştı. Jake ve Colton yeni evli çiftler gibi kendi aralarında fısıldaşırken Nick onu cipin ön tarafında karşıladı.

"Biraz yapışıyor da."

Nick kaşlarını kaldırdı. “Bunu sürekli yaparsan kendine zarar vereceksin.”

“Bunu sivriltilmiş bıçakların üzerinde buzda yarışan, duvarlara, bariyerlere ve diğer adamlara çarpan adam mı söylüyor?”

Jake, ikisi el ele ilk dükkâna doğru yürümeden önce Colton’ın söylediği bir şeye yüksek sesle güldü. Bu manzara, Maisie’nin göğsünde görmezden gelmekte zorlandığı bir sızıya neden oldu.

Ağabeyi ve Colton’m arkasından giderken, uzun adımlarıyla ona yetişen Nick’e kaşlarını çatmamaya çalıştı.

“Benim işimin tanımı bu. Ayrıca bunu yaparken ipleri elimde tutuyorum. Kontrol bende oluyor.”

Maisie gülümsemeden edemedi. Durup Nick’e baktı. “Endişen beni çok duygulandırır da inan bana iyiyim. Acırsa adımı seslenip beni çağıran o muhteşem jakuziye girerim.”

Ellie dün ona daha kapsamlı bir tur attırmış, direkler arasına gerilmiş büyük ampullü ışıklarla donatılan muhteşem arka verandayı ve rahatlayıp dağların tepesindeki yıldızlara bakmalarını sağlayacak jakuziyi, ateş çukurunu ve son derece rahat, büyük boy dış mekân oturma alanını göstermişti.

Nick’in karanlık bakışları daha da karardı ve gözleri Maisie’nin tenini alev alev yaktı. Nick uzanıp kızın az evvel kapıya yüklendiği omzunu nazikçe okşadı. “Kapını tamir ettir.”

“Tabii ki, patron,” dedi Maisie. Şaka yapmak, Nick’in bakışlarına karşılık vermekten veya ona bu kadar yakın durmaktan çok daha kolaydı. Ağabeyiyle Colton’a yetiştii. Onlar da kapıyı tutmuş, ikisini bekliyorlardı.

Tiny Treasures, Maisie’yi çok mutlu eden çeşitli objelerle dolu, mükemmel bir küçük işletmeydi. Kapı kapanırken ziller şingirdadı. Tezgâhın arkasındaki yaşlı kadının bembeyaz saçları vardı ve bir yanında hareketli rengeyiği figürleri olan parlak kırmızı bir hırka giymişti. Maisie’nin bakışları Nick’inkilerle buluşunca gülmemek için kendini zor tuttu. Nick’in karanlık ifadesini okumak çok kolaydı. Aklına pijamaları gelmişti. Pijamalardan onun kadar hoşlanmamıştı.

“Bugün kimin için alışveriş yapıyoruz?” diye sordu yaşlı kadın, hepsi oldukça dar olan mağazaya girdiklerinde.

“Kız kardeşim için bir şey alacağım,” dedi Jake.

Maisie ağabeyinin omzunu dürttü. “Beni kendi hediyemi seçmem için alışverişe mi getirdin?”

Jake kardeşine baktı. “İki tane kız kardeşim var. Nat’e Noel köyü için bir şey almak istiyorum. Burayı internette görmüştüm.”

“Ah evet. Noel köyü parçalarımız eşsizdir. Gelin de size göstereyim,” dedi kadın kasanın arkasından çıkarken. Colton kardeşine katıldı ama Maisie komik Noel kartpostallarına bakarken Nick yanında kaldı.

“Colton’ı bu kadar mutlu görmek güzel,” dedi Nick küçük bir kar küresini eline alarak.

“Jake’i de. Bir elmanın iki yarısı gibiler. Muhtemelen ikisi de bu kasabadaki her mağazayı araştırmıştır ve her birinin stoklarında neler olduğunu biliyorlardır. Alışverişini neden bu kadar sona bıraktığını şimdi anlıyorum.”

Nick’in omzu Maisie’nin koluna değdi. Basit bir dokunuş onu alarma geçirmemeliydi ama Nick King tam da bunu yapmıştı. Duyularını kontrolden çıkarmıştı. Kapının üzerindeki zil şingırdadı ama ikisi de dönüp bakmadı.

Maisie ilerlemeye başlamıştı ki Nick ceketini çekiştirdi. Maisie başını kaldırıp baktı.

Nick’in bakışları düşünceli, sevimli ve biraz da hüzünlüydü. Ona bakmak kuma gömülmek gibiydi. Onu önemsemek istem-siz bir refleksti. Nefes almak gibi.

“Pijamaların karşılığını alacağım.”

Havanın birkaç derece ısındığını hisseden Maisie gülümsedi. “Bir *hediyenin* mi karşılığını alacaksın? Bu pek nazik bir davranış değil.”

Nick eğilince Maisie kokusunu içine çekti ve yüzünü adamın göğsüne gömmek istedi. “Fotoğrafları istiyorum.”

Maisie başını iki yana salladı. “Ah. Mümkün değil, Hokey Adam. Onlar *benim* Noel hediyem.”

Kaşlarını kaldıran Nick aralarındaki boşluğu kapattı ve uzanıp kızın saçlarına dokunarak bir tutamını parmağına doladı, sonra da kızın gözlerinin içine baktı. Bakışları Maisie'nin yanmasına yetecek kadar sıcaktı. "Eğer bir fotoğrafımı istiyorsan Maisie, daha iyisini çekmene izin veririm."

Tamam. Maisie ceketinin yakasını çekiştirdi. Daha otuzuna bile gelmeden ateş basması mı yaşıyordu? Bir şeyler söylemeye çalıştı ama kalbi o kadar hızlı atıyordu ki söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

Nick daha da yaklaştı. "Özel bir çekim yapabiliriz. Sadece ikimiz."

Maisie kararlılığının bir buz parçası gibi kırıldığını hissetti. Adam sürekli, kollarına atılıp onu incitmemiş, onu terk etmemiş gibi davranmak isteyeceği şeyler söylerken o nasıl güçlü kalabilirdi ki?

Sözcükler ağzında kaybolurken bu adamın bakışlarından ve varlığından başka birinin de alev alıp almadığını görmek için çılgınca etrafına bakındı. Hayır mı? Sadece kendisi mi? Harika.

Adamın ona bakış şekli Maisie'yi telaşlandırırsa da içini baş döndüren bir özgüvenle doldurdu. *Blöfünü yeme.* Geri adım atmak yerine, aralarındaki mesafeyi iyice kapattı ve elini adamın göğsüne koydu. Aralarında hiçbir kumaş parçası yokken geçirdikleri gecenin anıları zihnine hücum etti ve tenine bir sıcaklık yayıldı.

"Tamam. Peki. Bunu kabul ediyorsan sonrasında sana rengeyiği resimlerini veririm."

Nick güldü, başı geriye doğru düştü ve âdemelması hareketlendi. Maisie oracıkta yanıp kül olacakmış gibi hissetti. Nicholas King'in kahkahası onun ölümü olacaktı. Buna karşı hiçbir savunması yoktu. Özellikle de dün onu acımasız bir paniğin pençesinde gördükten sonra. Bu adamın gözlerini mutlulukla parlatabileceğini bilmek güçlü bir uyuşturucu gibiydi. Evet, Nick onu incitmişti ama henüz konuşmadıkları bir sebebi olduğunu da ima etmişti. Belki de artık vakti gelmişti. Birlikte geçirdikleri

gece, kitaplara ya da filmlere konu olan türden bir geceydi. Her ne kadar birbirlerine çekilmiş olsalar da çekimle hiç ilgisi olmayan bir seviyede bağ kurmuşlardı. Belki evren o kadar da aptal değildi. Belki de, *İşte sana ikinci bir şans*, diyordu. Gerçi geçici bir şanstı çünkü Nick yine gidecekti ama bu hiç yoktan iyiydi.

Burun delikleri genişleyen Nick'in eli boynuna gitti ve parmakları ensesine kayd. Maisie o an onunla yalnız kalabilmeyi diledi. "Ama kamerayı ben de kullanacağım."

Derin bir nefes alan Maisie aklını kaybetmemek için kendini çok zor tutuyordu. "Kimse kamerama dokunamaz."

"Hımm. Bu bana bir meydan okuma gibi geldi," dedi Nick yanağına doğru fısıldayarak.

"Affedersiniz?"

İkisi de küçük çocuğun sesini duyunca döndüler. Uzun, kürk astarlı bir palto ve onu Maisie'den birkaç santimetre uzun gösteren çizmeler giyen çekici bir kadın olan annesi, ellerini çocuğun dağınık sarı saçlarında gezdirdi.

"Hey," dedi Nick. Sesi her zamanki hırıltılı, hatta neredeyse çatlamış tonundan biraz farklı çıktı. Bu, sevimli komşu sesiydi.

"Sen Nick King'sin. Babam senin NHL'deki gelmiş geçmiş en iyi sağ kanat oyuncularından biri olduğunu söylüyor," dedi çocuk. Ses tonunda, duruşunda ve kocaman gözlerinde hayranlık vardı.

Maisie, Nick'in yüzünde beliren gülümsemeyi izledi ama birbirlerine dokunmuyor olmalarına rağmen vücudundaki gerginliği de hissetmişti.

"Öyle mi?"

Küçük çocuk başını salladı. Maisie, annesinin Nick'e bir parça şekere bakar gibi baktığını fark etti. O an hem Nick'e sokulmak hem de oradan kaçıp gitmek istedi.

"Annem de senin çok çekici olduğunu söylüyor," diye ekledi küçük çocuk.

Maisie gülmemek için dudağını ısır. Annesi haksız değildi.

Kadının yanakları pembeleşti ama gülüp hafifçe omuz silkererek durumu iyi idare etmişti. "Gerçeklere itiraz edemem."

Maisie *yanlarında* olmasına rağmen anne, Nick'e biraz daha yaklaştı. Bu tür şeyler başına ne sıklıkla geliyordu? Sadece birlikte geçirdikleri geceden sonra onu Google'da aramıştı ama fotoğraflarının çoğu hokeyle ilgiliydi. Manken gibi kadınlarla birlikte etkinliklerde çekilmiş birkaç fotoğrafı da vardı. Birçok spor yıldızıyla çalışan ağabeyinden, onların eğilimleri hakkında hikâyeler duymuştu. Nick'in herhangi biriyle böyle şeyler yaşadığını düşünmek bile midelerini bulandırdı.

Maisie yanlarından uzaklaşırken bu gereksiz ve yersiz kıskançlığın yarattığı küçük acıyı görmezden gelmeye çalıştı.

Nick elini saçlarında gezdirdi. Maisie'nin parmakları adamın saçlarını düzeltmek, elinden tutup onu sakinleştirmek için kaşınıyordu âdeta. Ama Nick her ne kadar onunla flört edip ikinci şanslardan bahsetse de şu an buna hakkı yoktu.

Küçük çocuk bir kâğıt ve kalem kaldırdı. "Bunu imzalayabilir misin?" dedi.

Nick kâğıdı imzalarken Maisie sessizce sıvışıp dükkânın arkasındaki son derece sevimli Noel köyü süslerine bakan ağabeyi ile Colton'ın yanına gitti.

"Sence Nat bunu beğenir mi?" Jake karla kaplı ağaçlarla çevrili, parlak yüzeyde kayan minik patencilerin olduğu avuçiçi büyüklüğünde bir minyatür buz pateni pistini havaya kaldırdı.

"Ah, muhteşem. Buna bayılacak." Maisie etiketi alıp çevirdi. Fiyatı görünce ağabeyine bir bakış attı. "Benim hediyem de en az bu kadar güzel olmalı."

Colton güldü. "Sana bayılıyorum."

İkisi ödeme yapmaya giderken Maisie de Nick'in dışarı çıktığını fark etti ve onu bulmaya gitti. Şu an iyi görünmesine rağmen dün sanki korku onu pençesine almış gibi kapıya nasıl yaslandığını düşünmeden edemedi. Panikatakları tanırdı çünkü en yakın arkadaşının annesi de onları geçirirdi. Bu ataklara tanık olmak, birini rahatlatmaya çalışırken ortaya çıkmalarına izin vermek hayal ettiğinden de zordu. Bir şey yapamadığı için bu anlar ona çaresiz hissettiriyordu ama Nick'leyken... onun kendisine *ihtiyaç duyduğunu* hissetmişti.

Kaldırımında tatil alışverişi yapanlara gülümserken Nick'i iki bina arasındaki küçük bir ara sokakta, tuğladan bir duvara yaslanmış hâlde buldu. Kaşlarını çatmış telefonuna bakıyordu.

"Hey." Yanına gitti.

Başını kaldıran Nick'in gözleri onunkilerle buluşunca Maisie, adam hiçbir şey yapmadığı hâlde kalbinin böyle çırpınmasından nefret etti. Neyse ki Nick paniklemiş görünmüyordu.

Aslında neşeyle öfke arasında bir yerde gibiydi. "Amma hızlı kaçtın. Beni o anneye baş başa bıraktın. Sen uzaklaşır uzaklaşmaz yarım düzine imada bulundu. İyi ki oğlu yanıımızdaydı yoksa kim bilir daha neler söyler ya da yapardı." Telefonunu cebine koydu.

Maisie, onun bu ciddiyeti karşısında gülmemek için kendini zorladı. "Lütfen. Koca adamsın. Hem sen böyle şeylere alışkın olmalısın." *Alışkın olmadığını söyle. Ya da alışkın olduğunu ama nefret ettiğini.*

Nick cevap vermeyince Maisie bir şeyler gevelemeye başladı. "Bu yaşadığın şey muhtemelen hep oluyordur. Eminim ara sıra sıkıcıdır ama kim hayran olunmaktan ve idol olarak görülmekten hoşlanmaz ki, değil mi? Özellikle de dikkatini çekmek için her şeyi yapacak güzel kadınlar tarafından."

Nick'in parmakları kızın kollarını kavrayınca Maisie bulunduğu sarmaldan çıkıp kendine geldi. Montunun şişkinliğine rağmen, Nick'in eli neredeyse tüm kolunu kavramıştı. Yüz yüze bakabilmeleri için kızı kendine çevirdi. "Asla öyle biri olmadım. Senin de olduğuna emin olduğum gibi benim de bir geçmişim var ama beni yanlış nedenlerle isteyen birini asla çekici bulmam. Ve yaklaşık altı aydır ilgisini özlediğim ve arzuladığım tek bir kadın var."

Kelimeler o an, sanki bir yönetmen çıkıp "kestik" diye bağırarakmış gibi aralarında asılı kaldı. Maisie nefes alamıyor, konuşmıyordu.

Kalp atışları göğüs kafesinde çırpınıyor, muhtemelen ona oksijene ihtiyacı olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu.

“Öyleyse beni neden aramadın? Neden *çekip gittin*?” Kelimeler vücudundan kopar gibiydi. O soruları derinlerine gömmüştü ama bu itirafla hepsini altında kaldıkları enkazdan çekip çıkarmıştı.

Kollarım saran elleri onu daha da yakına çekti. “Dürüst olayım mı? Ellie’den bir mesaj aldım. Annemiz hastanedeydi. O günün ilerleyen saatlerinde öldü. Yanından ayrılırken sadece kız kardeşime ulaşmak için endişeliydim ama o noktadan sonra hayatım kontrolden çıktı. Kafam sana takılı kalmıştı, ne kadar harika olduğunu ben mi uydurdum diye merak ediyor, hiçbirinin gerçek olmadığından endişeleniyordum. Cenaze için izin aldım ama çok sürmedi ve yola çıktım ama zaman geçtikçe sana daha da ulaşamayacakmışım gibi hissettim. Sonra bir muhabirle tartıştım ve uzaklaştırma aldım.” Sözleri bir yük treni gibi ağzından hızla çıkıp duvara çarptı, sonra durdu; geriye sadece hızlı nefeslerinin sesi kaldı. Uzaklara, sonra tekrar Maisie’ye baktı. “Derken kaygı sorunlarım başladı ve sakatlandım. Ve işte şimdi buradayız.”

Maisie hem o zaman hem de bu sefer onu gördüğü andan beri istediği gibi üzerine atlamadan önce kendine nefes alması gerektiğini hatırlattı. Nick gevşedi ve Maisie’nin vücudu hiç düşünmeden adamın kollarına kıvrıldı. Kendi iradesiyle. Nick iki kolunu da nazik ama kararlı bir şekilde kavradı ve onu sırtı duvara dönük olacak şekilde çevirdi. Başını eğdi. “Kadınlarla rasgele takılmıyorum. Seninle tanıştığımda bir yıldan fazla bir süredir kimseyle birlikte olmamıştım ve o muhteşem gözlerin ve o şeytani gülümsemen, o düğünde kendi mükemmelliğin hariç her şeyi görmen ve zarif tavırların olmasaydı, senden de uzak durabilirdim. Ama sen sürekli karşıma çıkıp durdun.” Nefesi kızın yanağına sıcak, pürüzlü bir şekilde yayıldı ve adamın göğsünün kendi göğsüne doğru inip kalktığını hissetti.

O da duyguları konusunda tıpkı Maisie gibi çaresiz görünüyordu. O gece olduğu gibi Maisie’nin mantığı uçup gitti ve geriye sadece hisleri kaldı. Parmak uçlarında yükselerek kollarını ada-

mın boynuna doladı. Dudakları onunkilere değdiğinde ve son altı aydır her gün tekrar tekrar yapmayı hayal ettiği gibi onu öperken bedenlerini birbirine olabildiğince yaklaştırdı. Nick onu bir anda daha da kendine çekti. Bir eli sırtını okşayıp kürekkemiklerinin arasına yerleşirken diğer eli belinin alt kısmındaki kıvrıma doğru indi. Vücudunu kızınkine bastırdı, öpücüğüyle ikisini de eşsiz bir ihtiyaç havuzunda âdeta boğdu. Maisie onu böylesine istememeliydi. Sanki doyması asla mümkün değilmiş gibiydi.

İkisinden biri ya da her ikisi anlaşılmaz bir ses çıkardılar ve vahşi bir şekilde öpüşmeye devam ettiler. Sanki ikisi de ayrı kaldıkları süre boyunca nefes alamamış da şu an çılgınca bir istekle, birleşen dudakları sayesinde ciğerlerini doldurabiliyorlardı. Nick'in dili arayışta, Maisie'nin parmakları adamın saçlarındaydı.

Nick onu görebilecek kadar geri çekilirken nefesi sert patlamalar hâlinde çıkıyordu. Elleri, vücudundaki gerginlik ve bakişlarındaki ihtiyaçla çelişen çok yumuşak, çok tatlı bir şekilde kızın yüzünü okşadı. Gözleri, onu ezberliyormuş gibi üzerinde dolaştı. Sonra ağzını tekrar indirdi ama bu sefer dudağının köşesini, yukarısını ve elmacikkemiğini öptü; bu yumuşak öpücükler kızın kalan duyularını da yok etti. Maisie gözlerini kapattı ve Nick'in dudaklarının yanağına, şakağına, alnına ve sonra tekrar aşağı doğru yol alışının verdiği hisse odaklandı, şu an ikisinin dışında var olan her şeyi alıp götürmesine izin verdi. Nick adını fısıldadığında bunun rüyalarına gireceğine emin oldu.

Arka planda, zihninin puslu bir köşesinden, çanların şingirtisini ve ağabeyinin ona seslendiğini duydu.

Nick yavaşça geri çekildi, hissettiği kadar sersemlemiş görünüyordu. Jacob kardeşine tekrar seslendi.

Nick eğilip kızın burnunun ucuna hızlıca bir öpücük kondurdu. "Git," diye fısıldadı.

Maisie ondan uzaklaşırken bacakları titriyordu.

Sokağın köşesini döndüğünde az kalsın ağabeyine çarpacaktı.

"Hey. Biz de seni arıyorduk." Kaşlarını çatarak kardeşine baktı. "İyi misin?"

Maisie başını salladı ve ağabeyiyle birlikte yürümeye başladı. Colton, cipin kaputuna yaslanmıştı.

Maisie parmaklarını dudaklarına bastırdı. Dudakları, sanki ayrı bir kalbi varmış gibi atıyordu. "İyiyim ama sıcak çikolataya ihtiyacım var."

Arkalarında Nick'i hissetti. Parfümü, nefis kokan bir battaniye gibi her yeri sardı.

Jake ve Colt'un yanında sakin olmak için kendini zorlayan Maisie, ağabeyi ile birlikte birkaç dükkâna daha uğramadan önce küçük bir sokak satıcısından sıcak çikolata aldı. Nick hiçbir şey söylemeden sadece Colt'un yanında yürüyor ya da elleri ceplerinde bekliyordu ama Maisie, adamın gerginliğini hissedebiliyordu.

Maisie bunun öpücük yüzünden mi yoksa sokakta sürekli tanındığı için mi olduğunu bilmiyordu. Nick'in zamanında bundan hoşlandığını tahmin ediyordu ama hayatında birçok köklü değişiklik ve olay olmuştu. Her ne kadar Ellie, ikisinin de anneleriyle gergin bir ilişkileri olduğunu söylese de Nick'in annesini kaybettiğini düşünmek Maisie'nin yüreğini sızlattı.

Muhabirlerle konuşmuyordu ama bir tanesiyle tartışmış mıydı? Nick şu an toparlanmış gibiydi ama Maisie onun kaygı sorununu ve yaşadıklarını öğrendiği için acaba sadece yalnız kalmak mı istedi diye merak etti. Şu an bunu yapamazdı. Her durakta daha fazla göz ona çevriliyor, etraflarındaki enerji yükseliyor ve Maisie insanların ona baktığı hissinin giderek daha fazla farkına varıyordu. Nick, Jake ile yer değiştirip Maisie'nin yanına geçti. Ve Maisie ilk kez, Nick acaba sürekli böyle mi hissediyor diye merak etti: Tetikte. Savunmada. İzleniyor gibi.

Cipe geri dönerlerken gökkuşağı rengine komik bir şapka takan yaşlı bir kadın önlerinde durdu ve Nick'e baktı.

"Ben Hester Landly, Merry'nin belediye başkanıyım. Sizi daha önce gördüm ve tanıdık geldiğinizi düşündüm," dedi. Güçlü sesi kısa boyunu telafi ediyordu.

Tokalaşmak için elini uzatan kişi Colton oldu. "Tanıştığımıza memnun oldum. Küçük kasabanıza bayıldık."

Jake de kadının elini sıktı ama Nick, sanki bir şeyin geleceğini bekliyormuş gibi sessiz kaldı. Nick ile işlerin nereye gittiği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen Maisie onu koruma içgüdüüne engel olamadı. Yaklaşıp koluna girdi. Nick dudaklarında küçük bir gülümseme ve gözlerinde şaşkınlıkla ona baktı.

Hester, Nick'in sessizliğinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Sen Nick King'sin." Kemikli parmağını ona doğru uzattı; parlak kırmızı ojesi harika bir renk olsa da nedense biraz uğursuz görünüyordu.

"Evet, hanımefendi." Nick başını öne doğru salladı.

Hester yüzünü buruşturdu, alnındaki şapkayı biraz oynattı. "Bana Hester de. Yarın yıllık festivalimizi düzenliyoruz. Noel'i karşılamak ve ihtiyaç sahipleri için para toplamak amacıyla biraraya geldiğimiz ufak bir kutlama. Bir keresinde haberlere de çıkmıştık, görmüşsünüzdür." Mağazaları işaret etti. "Açık hava pazarı gibi bir etkinlik olacak. Çocuk korosu ve kilise gösteriler düzenliyor, yiyecek de var ve topladığımız tüm para iyi bir Noel geçiremeyeceklerle yardım etmek için kullanılıyor."

"Çok güzel," dedi Maisie. "Kasabanızda bir gazeteci veya bir fotoğrafçı var mı?" Ara sıra *The Seattle Times* için bağımsız işler yapardı. Haberleri kendisi yazmazdı ama kullanılan fotoğrafları o gönderir ve bundan iyi para kazanırdı.

"Var. Olmayan şey," dedi Hester, Nick'e yaklaşıp ona bakmaya devam etmek için boynunu uzatmak zorunda kalarak. "Ünlü bir jüri üyesi. Tatlı keçimiz David'in durumu pek iyi değil."

Nick önce Maisie'ye, sonra Colton ve Jake'e baktı. Sanki konunun varacağı yerle hiç ilgilenmek istemiyormuş gibi biraz geri çekildi.

Küçük bir kalabalık yanlarında toplanırken Jake kız kardeşine ağzını oynatıp sessizce *keçi mi?* diyordu. Fotoğraf çekmek için çıkarılan telefonlardan pek de memnun olmayan Nick'e dönen Maisie, kolunun hareket ettiğini hissederek irkildi. Nick elini cebinden çıkarıp Maisie'yi kendine doğru çekti ve elini beline koydu.

"Hangi David?" diye sordu Nick.

Hester'ın kaşları kalktı. "David Rose. Adını *Schitt's Creek*'teki karakterden alıyor. Yanlışlıkla bir yılbaşı çiçeğini kemirdi. İyileşecek ama kurabiye yarışmasında jürilik yapacak kadar iyi olacağını sanmıyorum."

"Ne?" Nick'in duruşu, daha fazla insan onları çevreledikçe sertleşti. "O neyin keçisi?"

"Soruyu anlamadım, genç adam. Yarın şehirde misin? David'in yerine geçmen için seni ikna etmemin bir yolu var mı? Çok memnun oluruz ve yardımın için sana bir düzine Noel kurabiyesi veririz."

Colton kahkahasını saklamak için yüzünü Jake'in omzuna gömdü.

Nick bir yandan kalabalığı tararken bir yandan da parmaklarını Maisie'nin parmaklarına değdirdi. "Tüm zamanların en iyisi olduğunu söylemişsiniz. Hangi sporu yapıyor?"

Kalabalıktan birisi, kolunu Colton'm omzuna dolamış olan Jake'e bir fotoğraf gösterince Jake yüksek sesle güldü.

"Keçiler spor yapmaz. Eğer jürilik yapamayacaksan sorun değil ama küstahlığın bir anlamı yok," dedi Hester, şişme montunun içinde kollarını olabildiğince kavuşturarak.

Nick bir adım geri çekildi ve Maisie, gerginliğin bir balonu şişirir gibi yavaş yavaş onun içine işlediğini hissetti. Nick'in parmaklarını sıkı ve Nick de parmaklarını onunkilere doladı.

"Şey, Nick?" diye seslendi Colton. "Gerçek bir keçiden bahsediyor."

Yanındaki adam telefonunu çevirip boynunda büyük, kırmızı bir fiyonk olan gri-beyaz bir keçinin fotoğrafını gösterdi.

Hester önce Colton'a, sonra tekrar Nick'e baktı. "Elbette gerçek bir keçiden bahsediyorum. Başka neden bahsedeceğim?"

* Buradaki yanlış anlaşılmanın sebebi, İngilizcedeki "G.O.A.T" teriminden gelmektedir. Açılımı "Greatest of all time" yani "Tüm zamanların en iyisi" anlamına gelir. Fakat aynı zamanda asıl karşılığı da "keçi"dir. G.O.A.T kelimesinin çoğunlukla sporda kullanılan bir terim olması sebebiyle bir yanlış anlaşılma olmuştur. -yhn

Maisie yüzünü Nick'in koluna çevirdi ve dudağını ısırđı. Aman Tanrım. O, Nick'in toplum içinde panikatak geçirmesinden endişelenirken Nick'ten, bir küçükbaş hayvanın yerine geçmesi isteniyordu.

Nick başım, dudakları kızın kulağına değecek kadar eğdi. "Bana mı gülüyorsun, Maze?"

Maisie koluna doğru başını salladı. "Evet. En son ne zaman bir çiftlik hayvanının yerine geçmen istenmişti?"

"Hiçbir zaman."

Maisie başını kaldırdı. Gülümsemesinin saçma bir derecede olduğunu biliyordu. "O zaman bu hayatının fırsatı demektir."

11. Bölüm

Nick, diğerlerinden önce eve girerken bedeni âdeta arzuyla titreyordu. Şu anda Maisie'nin yakınında olup da onu arzulaması *imkânsızdı*. Maisie'nin ağabeyi ve Colt çoktan onlara birkaç meraklı bakış atmış ve kız kardeşi de bir şeyler fark etmişti. Nick'in sakinleşip toparlanması gerekiyordu.

Ayakkabılarını ve ceketini kapıda bırakıp telaşla içeriye girdi, merdivenleri çıktı ve kazağının yakasını çekiştirdi. Burası neden bu kadar sıcaktı? Doğruca odasına gidecekti ve tam hareketlendiği sırada o tanıdık hokey seslerini duydu.

Bir ses aynı anda onu nasıl hem sakinleştirebilir hem de tedirgin edebilirdi? Bu sesler onu hayatının büyük bir kısmında sakinleştirmişti ancak kariyerinin sonraki adımları hakkındaki belirsizlikler başlayınca artık huzursuz da ediyordu. Nick odasının önünden geçip ikinci koridordan aşağı doğru yürüdü ve Ellie'nin üst katta hazırladığı televizyon ve oyun odasının kapısında durdu.

Yüreğinin göğsünde şiştiğini hissetti. Asher, Nick'in doğum günü için gönderdiği özel tasarım sopayı rahat ve doğal bir şekilde ileri-geri hareket ettirip küçük turuncu diski kontrol ederek koşturuyordu. Kask taktığı küçük kafası sanki tam olarak ne yaptığını biliyormuş gibi dönüyordu. Ya da Nick'in maçlarını defalarca izlemiş gibi. Geçen yıl doğum gününde Nick'in ona gönderdiği replika formayı giymişti.

Çocuk çok tatlı görünüyordu. Acaba bunu kaç kez yapmıştı? *Sürekli uzakta olduğun için kimbilir ne çok şey kaçırdın.* Televizyonun

sesi çok yüksekti ve spikerin sesi coşkulu bir tonda odada yankılanıyordu. Asher, kumandaya doğru yönelen Nick'in odaya girdiğini fark etmedi bile.

"King, buzun diğer tarafındaki Sanders'tan pası alıyor. King dönüyor, levhalara doğru ilerlemeye başlıyor. Defans oyuncusunu geçiyor, duruyor. Dönüyor. Bakıyor. Diski buzun ortasına gönderiyor. Tek vuruş. GOL!!! İşte, King sopasını buzun içinden geçen bir hançer gibi indirirken Guardian'ın sevinci geliyor. Ve işte—"

Bir düğmeye basılmasıyla birlikte oda şahane bir sessizliğe büründü. Asher, başında kocaman kaskıyla arabalardaki sallanan kafalı biblolar gibi karşısında durdu.

"Nick Dayı. Ben sen oldum. Hadi oynayalım," dedi.

Nick çömelip ellerini Asher'ın beline koyarken sırttı. "Formun harika, dostum. Ve hızlısın. Sürekli pratik yapıyor olmalısın."

Asher gururla başını salladı.

Nick çenesini indirdi. "Ama ben evde hokey diski yok sayıyordum." Çocuğun sadece hiç hasar vermeyecek, küçük bir plastik top kullanmasına izin verilmişti; Ellie bunu zor yoldan öğrenmişti.

Asher'ın küçük yüzü buruşup dudakları büzülünce Nick güldü. "Annen nerede?"

Yeğeni eğildi. "Duşta," diye fısıldadı.

Nick başını iki yana salladı. "O hâlde seninle bir anlaşma yapalım. Akşam yemeğinden sonra dışarıda, garaj yolunda hokey oynarız. Şimdilik, hava hokeyi oynamaya ne dersin?" diye fısıldadı.

Asher'm omuzları çöktü. "Tamam."

Nick tereddüt etmeye başladı. Bir plastik top kullanabilirlerdi ama topa vurmak bir diske vurmak kadar harika değildi. Oynamayı özlemişti. Ayrıca, dizi hazır değilse tekrar oynamak onu tamamen oyundan uzaklaştırır diye endişeleniyordu. Nemli saçlarını bir tokayla toplamış olan Ellie, gri bir eşofman altı ve ona uyumlu bir kazakla kapıda belirdi.

Asher sopayı bırakıp annesine doğru koştu. "Anne. Nick Dayı'ya ekipmanlarımı gösteriyordum."

Ellie önce Nick'e, sonra televizyona, sonra da Asher'a baktı. "Öyle mi? Evde pratik yapmıyor muydun?"

Sessizlik oldu. Nick bekledi. Ellie oğluna baktı.

Asher başını yere eğdi. "Yapıyordum. Özür dilerim."

Ellie, Nick'e bakarken dudakları seğirdi. Çömeldi. "Önemli olan dürüst olman. Daha sonra hep birlikte oynasak nasıl olur?" dedi. Asher'ın ruh hâli hemen değişti. Kaskını çıkarıp yere fırlattı. "Nick Dayı da öyle dedi."

Ve çocuk bir anda odadan fırladı. Nick eğlenmiş miydi, etkilanmiş mi yoksa bitkin mi düşmüştü, emin olamadı. Emin olduğu tek bir şey vardı, o da son on dakikadır Maisie'yi öpmeyi ve bir keçinin yerine geçmeyi düşünmediği idi.

Ellie içeri girip kaskı ve sopayı alarak dolaba yerleştirdi.

"Neden Carlie Choi bana yarın bir keçinin yerine vekâleten jüriye yapacağına dair bir mesaj attı, anlatmak ister misin?"

Nick ellerini beline koydu. "Carlie Choi kim?"

Ellie ağabeyine baktı. "Cevabın *bu* mu?" Güldü. "Asher'ın arkadaşlarından birinin annesi. Belediye başkanı için çalışıyor."

Nick başını eğdi, sonra pes edip kanepeye çöktü. Başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı.

Ellie de yanına oturdu. Nick kardeşinin kendisine baktığını hissetti. "Bir keçinin yerine geçmek seni bu kadar perişan etmemeli. Duyduğuma göre bu gerçekten büyük bir onurmuş."

Nick kardeşine bakmak için gözlerini açtı. Kadın gülümsüyordu ama elini uzatıp koluna dokunduğunda aslında endişeli olduğunu hissetti. "Gerçekten neler oluyor, Nicky?"

"Beni takas etmekten bahsediyorlar."

Ellie doğruldu, ağzı bir karış açık kalmıştı. "Ne? Neden? Sözleşmenin bitmesine daha on sekiz ay var."

Nick doğrulup kollarını kucağına indirdi. "Evet. Bana para ödemeyi de teklif ettiler."

"Mükemmel bir sezon geçiriyordun. Son üç yıldır puan lide-riydin."

Belki de bu konuşmayı yapmamalıydı çünkü onları suçlaya-

mazdı. Otuz dört yaşındaydı. Ne kadar iyi olursa olsun, artık yirmi iki yaşında değildi. Dizini iyileştirmek için bu sefer harcadığı çaba, bu konuda istediğinden veya ihtiyaç duyduğundan daha fazla kanıt gösteriyordu. Nick yeni yılda oynamayı planlıyordu. Onun geri dönmesini bekliyorlardı. Ama neredeyse hiç kimse bu konuda kafasının karışık olduğunu bilmiyordu. Buzda tekrar darbe alırsa kariyeri elinden tamamen gidecek diye korkuyordu. Şu anda olduğu yerde, yani hâlâ bir seçim yapması gereken yerde olamayacağından.

“Bir süredir emekli olmayı düşünüyorum.”

Ellie derin bir nefes aldı. Nick, dönünce kardeşinin şaşkın bakışlarıyla karşılaştı.

“Neredeyse otuz beş oldum, El.”

“Ama hokey senin hayatın.” Bunlar Nick’in her zaman söylediği sözlerdi.

Asla değişmeyeceğine yürekten inandığı sözler.

“Yorulдум ve sizi özledim. Belki de hâlâ seçme şansım varken gitmenin vakti gelmiştir.” İşte. İçini kemiren şeyi söylemişti. Şu anda insanlar yanına gelip ne kadar harika olduğunu söylediklerinde, sanki başka birinden bahsediyorlardı. Terapisti, eskiden olduğu gibi bir oyuncu olmadığını fark etmesinin ve kabullenmesinin yüzleşmesi gereken bir şey olduğunu söylemişti. *Sağ ol, doktor.*

Ellie elini ağabeyinin koluna koyup başını omzuna yasladı. “Yalan söyleyip seni yanımda daha çok görmenin harika olmayacağını söylemeyeceğim. Ama gerçekten ne istediğini düşünmelisin, Nick. Hep hokey olmadan bir hiç olduğunu söyledin. Buna asla inanmadım ama hissettiğin şeyin bu olduğuna inandım.”

Nick başını kardeşinin başına yasladı. “Hayatımda ilk kez ne istediğimi yüzde yüz bilmiyorum.” Gerçi bu tamamen doğru değildi. Ailesine yakın olmak istiyordu. Yavaşlamak istiyordu ve sürekli yollarda olmak istemiyordu. Uyumak istiyordu. Belki bir köpek edinmek. Diğer şeylerin gölgesinde kalmadan hokeyi tekrar sevmek istiyordu.

Maisie'yi istiyordu. Onu öptüğünde her şeyi unutmuştu. O bir kaçış değil, başka bir dünyaya açılan bir kapıydı.

"Ne karar verirsen ver, ben yanıdayım. Her zaman."

"Biliyorum. Umarım sen de bunun karşılıklı olduğunu biliyorsundur. Boşanman sırasında ya da öncesinde yeterince yanında olamadığımı hissediyorum."

"Sen isteyebileceğim en iyi ağabeysin, Nick. Takıma girdikten sonra bile çocukluğumda bana hep sen baktın. Asla yanımda olmadığını hissetmedim."

Boğazına takılan suçluluk duygusunu bastırmak için güçlükle yutkunan Nick, kardeşine bakmak için hafifçe geri çekildi. "Öyleyse boşanma haberine neden şok oldum? Ne kadar süredir mutsuzdun?"

Kardeşinin dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Sana olan biten her şeyi anlatmadım ama anlatamayacağımdan değil. Evliydim. Anneydim. Kendi hayatımı idare edebileceğimi sanmışım ama sonra işler çok zorlaştı ve enerjimi buna harcamak istemediğimi fark ettim. Özellikle de aldatıldıktan sonra. Artık geriye dönüş yoktu. Bir süre mutsuzdum ama artık mutluyum ve önemli olan da bu."

Colt'un ailesi hariç, hayatlarının çoğunda sadece ikisi vardı. Babaları, Ellie oğlu Asher'dan bile daha küçükken onları terk etmişti. Anneleri, iki çocuğun kendisini bağlamadığı bir hayat istemişti. Nick hep babaları gitmeseydi annelerinin mutlu, hatta belki de iyi bir anne olabileceğini düşünmüştü. Yalnız kalmak kadını öfkeliyordu. Ve öfkesini onlardan çıkarmış, sadece kendisine ve hayattan beklediği şeylere odaklanmıştı. Nick'in hayallerini desteklemeye başlamasının tek nedeni, onun bir geçim kaynağı olabileceğini fark etmesiydi.

"Benim de tek isteğim bu."

Kardeşi tekrar ona yaslandı. "Benim de."

Nick'in bir yuvası vardı. O iyi olacaktı. Ancak bunları bilmek, yine de bir sonuca varmasını hiç kolaylaştırmıyordu. Özellikle

de tek isteği Maisie'yi bulup onu tekrar kendinden geçercesine öpmekken.

Ellie doğruldu ve ona bakmak için döndü. "Ee? David'in yerine geçiyor musun?"

Nick başını salladı, nasıl bu duruma düştüğünden emin değildi. "Tuhaf bir kasabada yaşıyorsun, kardeşim."

"Doğru. Ama burası çok güzel ve biz burayı seviyoruz. Büyük bir etkinlik olacak. Çoğu yerde önemli birisin ama özellikle küçük bir kasabada? İnsanlar seni görmeye gelecek, özellikle de sevdikleri ve saygı duydukları keçilerinin yerini aldığın için."

Nick gülmeden edemedi. Bu noktada başka ne yapabilirdi ki? Gerçi hayır diyebilirdi ama köşeye sıkıştırılmıştı. Hem neden hayır diyecekti ki? Bu, onu kafasını kurcalayan seçeneklerden veya dizini iyileştirmek gibi düşüncülerden uzaklaştıracak bir şeydi.

"Daha önce hiçbir keçinin yerine geçmedim ama bu türden onlarca etkinliğe katıldım. Önemli bir şey değil," dedi ve gerçekten de öyle olacağını umut etti. Kaygısının ne zaman ortaya çıkacağını her zaman tahmin edemiyordu. Ama bu etkinliğin buzda harika olmasıyla ilgili bir şey olmadığını biliyordu. Stratejilerden veya tüm zamanların en çok puan kazandıran oyuncularından bahsetmesine gerek yoktu. Sadece biraz tatlı tadacaktı.

"Bahse girerim bir hokey oyuncusu olarak bunu da yapacağını hayal bile etmemiştin," dedi Ellie.

Nick koltuğunda doğruldu ve Ellie'nin kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Sanırım hayatta bir yerlere geldim."

Kardeşinin kahkahaları onu Asher'ın kahkahaları gibi rahatlattı. Nick'e hokey dışında önemli olan birçok şey olduğunu hatırlattı. Artık şu lanet seçimi de yapabilirse belki daha rahat nefes alabilirdi.

12. Bölüm

Maisie uyuyamadı. Telefonunu fişten çekip mesajlarına girdi.

Maisie

Lex, sana nasıl söyleyeceğimi bilmediğim için söylemedim ama haziran ayında arkadaşım Hailey'nin düğününe gittiğimde yakışıklı bir hokey oyuncusuyla yattım. Şimdi o burada ve onu ne kadar çok istediğim dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum. Bu iyi değil çünkü geçirdiğimiz gece büyütlü gibi gelse de -Will ve Lexi seviyesinde bir büyüden bahsediyorum- bana haber bile vermeden çekip gitti. Ama öğrendim ki çok geçerli bir sebebi varmış ve şimdi kafam daha da karışık. Bugün yine öpüştük ve ben resmen kıvrılıp onun içinde yaşamak istiyorum. Sence endişelenmeli miyim?

Ekrana bir saniye daha baktı ve sonra yazdığı her kelimeyi sildi. Telefonunu yanına fırlatıp yataktan çıktı. Spagetti ve salata eşliğinde gizli bakışmalarla dolu bir akşam yemeğinden sonra Maisie, annesi ve Nat hariç herkes, garaj yolunda hokey oynamak için dışarı çıkmıştı.

Bunu kaçmak için iyi bir fırsat olarak gören Maisie, annesiyle ablasına biraz fotoğraf düzenlemesi gerektiğini söylemiş ve saklanmıştı. Bununla gurur duymuyordu ama iki yolu olduğunu biliyor, hangisinden ilerleyeceğini bilmiyordu: Nick'in kollarına atlamak mı? -Çünkü neden olmasın, adam çok seksiydi ve birbirlerinden hoşlanıyorlardı, biraz tatil eğlencesinin nesi yanlış

olabilirdi?– Ya da bu duyguların sadece çekimden ibaret olmadığı gerçeğiyle yüzleşemeyen bir korkak gibi Nick’in varlığını yok saymak mı? Üstelik aralarındaki çekim tek taraflı bile değildi. Ve bu daha da korkutucu bir farkındalıktı.

İnce bir eşofman altı giyip odasından gizlice çıktı ve merdivenlerden inerek karanlık mutfığa girdi. Ay, lavabonun üzerindeki pencereden içeri sızıyor, etrafı görebileceği kadar aydınlatıyordu. Doğruca buzdolabını açtı ve kurabiye kutusunu kaptı. Kapıyı kapattığında, bir anda yanında iri bir vücut belirdi ve ödünü kopardı. Kutu elinden uçtu ve mutfak adasına hüzünlü bir gürültüyle indi. Nick önce tezgâhtaki dağınıklığa, sonra Maisie’ye baktı.

“Çok kolay korkuyorsun.”

Maisie’nin ağzı açık kaldı. “Cidden mi? Karanlıkta birdenbire ortaya çıktın. Nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyorsun? Üstelik kocamansın.”

Nick’in dudaklarında geniş ve kibirli bir gülümseme görmesine yetecek kadar ışık sızıyordu.

Maisie gözlerini devirdi ve onu iterek yanından geçti, ne kurtarabileceğine bakmak için ezilmiş kutuyu çevirdi. *Tamam, kurabiyelere odaklan. Bu adam neden bu kadar güzel kokuyor?*

“Kurabiye bağımlılığın konusunda endişelenmeli miyim?”

Maisie ufalanmış bir kurabiye parçasını alıp ağzına attı. “Hayır. Ben gayet iyiyim, ilgilendiğin için teşekkürler.”

“Maisie.”

Adam ismini, onu nazikçe azarlar gibi söylemişti ama Maisie’ye bir okşama gibi geldi ve şu an ona bakabilecek hâlde değildi. Az evvel hızlıca baktığında bol kesimli, ekoseli bir pijama altı ve üzerinde bu kadar seksi durmaması gereken bir tişört giydiğini görmüştü. Saçları dağınık ve kısa kesilmiş sakalı düzgün olmaktan ziyade birkaç günlüktü ve teninde gezdiğinde harika hissettirmişti. Onu bir çeşit oduncu-hokey oyuncusu gibi gösteriyordu. Böyle bir şey var mıydı? Böyle bir şey *olabilir miydi?*

Maisie bunu merak etmekle meşgulken Nick cidden bir ninja edasıyla hareket ediyordu. Bu yüzden Maisie onun neredeyse ken-

disine değene kadar yanına kayıp ona sokulduğunu fark etmedi. Kurabiyelere odaklanmak onu adamın, eliyle saçlarını kulağının arkasına sıkıştırması hissine karşı duyarsız kılmıyordu. Kalbinin bir kedi yavrusu gibi hızla çarptığını Nick'in duymamasını umdu. Kurabiyeler değil, Nick King gerçek bir bağımlılıktı.

Parmakları kızın kulağından omzuna doğru uzanan hatta gezinen Nick, "Ben yokmuşum gibi mi davranacaksın?" dedi.

Maisie ellerini tezgâhın soğuk yüzeyine bastırarak başını salladı.

"Nasıl gidiyor peki?" diye fısıldadı Nick, parmağını hâlâ kızın teninde gezdirerek. Maisie'nin tüyleri diken diken oldu.

Maisie, teninin aşırı tetikte, en hafif dokunuşlara karşı bile hassas olduğunu hissetti. Canlıydı ve alev alev yanıyordu.

"Pek iyi değil," dedi. Başını eğdiğinde Nick'in eli, adada duran elinin üzerine kapandı.

Nick arkasına geçerken Maisie başını kaldırdı, adamın sert ve güçlü vücudu onu sarıyor, aralarına bir sıcaklık yayılıyordu. Nick'in diğer eli kızın saçlarına gitti ve onları boynundan geriye doğru çekti.

Maisie gözlerini kapattı, asla uyanmak istemediği bir rüya-ya yakalanmış gibi hissediyordu ve uzaklaşması –kaçması– gerektiğini bilse de başka hiçbir yerde olmak istemiyordu. Buna boyun eğmemek için tek bir sebep bile düşünemiyordu. Geçmiş karardı. Nick dışında her şey siyaha büründü. Nick başını eğdi ve dudakları kızın boynuna değdi.

"Güzel," dedi boğuk bir sesle, dudakları kızın teninde gezinirken.

"Güzel mi?" dedi Maisie hafif bir sesle.

"Evet." Dudakları kulağının arkasındaki boşluğa doğru hareket etti, bir eliyle saçlarını geriye doğru çekerken, diğer eliyle kızı olduğu yere sabitledi. Elleri kenetlendi. "Bunu tek hisseden ben olmak istemiyorum."

Maisie keskin bir nefes alıp başını yana eğerek boynunun daha fazlasını ortaya çıkardı. Boştaki elini adamın uyluğuna koydu ve parmaklarını gömüp pijamasının yumuşak kumaşını

kavradı. Nick kızın kulakmemesini dişlerinin arasına alıp dilini hassas noktalara değdirdiğinde Maisie sessizce inledi. Adam vücudunu ona daha da bastırdı. Arkasında olduğu için Maisie tezgâhın önünde kapana kısılmış gibi hissediyordu ve bu harikaydı. Nick King'in kollarında sıkışıp kalmıştı.

"Senin yanında olmak beni delirtiyor," diye fısıldadı Nick kızın çenesini öperken.

Maisie yüzünü çevirdi, ayışığının altında adamın gözlerine bakmak için başını kaldırdı. Çok fazla şey söylemekten korkuyordu. Ya da herhangi bir şey söylemekten. Bunu istiyordu, onu istiyordu. Ama büyüü bozmak da istemiyordu.

Adam kızın elini bırakıp çenesini kavradı. Diğer eliyle de belini. "Son altı ayda seni o kadar çok düşündüm ki."

Maisie yutkundu, boğazı düğümlenmişti. Bu sözler onun için adamın tahmin edebileceğinden çok daha önemliydi. Ve ona kendi duygularını paylaşma özgürlüğünü vermişti. "Bu konuda da yalnız değilsin."

Adam başparmağını arzuyla ileri geri hareket ettirerek kızın yanağını okşadı. "Seni incittiğim için özür dilerim, Maze. Bunu bir daha yapmak istemiyorum. Ama bu kadar yakınken senden nasıl uzak duracağımı bilmiyorum. Ve senden uzak durmak da istemiyorum."

Maisie kollarında döndü, ellerini adamın göğsüne koydu. "Öyleyse yapma. Benden uzak durma. Ben tam buradayım."

Alnı alnına değdi ve öylece kaldılar, birbirlerine sarılıp aynı havayı soludular. Maisie başını kaldırdığında adamın derin, mavi gözlerinde arzudan fazlasını gördü. Uzanıp ellerini yanaklarına koydu ve avuçlarının altındaki sakalının verdiği hissin tadını çıkardı. Nick onu kolayca kaldırıp tezgâha oturttu ve bacaklarının arasına girdi. Ağızları birleşirken Maisie de bacaklarını adamın beline doladı. Nick'in alçak iniltisi, ona asla yeterince yaklaşamayacağını hissettirdi. Ama deneyebilirdi.

Adam öpüşmelerini derinleştirmek için başını eğdi, dili onunkine değdi, parmakları kalçalarına gömüldü ve onu kendine çekti. Maisie'nin içinde bir ihtiyaç, istek, şefkat ve şehvet kasırgası oluştu;

muhtemelen kız kardeşinin mutfağında adamın gömleğini çıkarmasına ramak kalmıştı ama Nick öpüşünü yumuşattı. Parmakları gevşedi. Öpücüğün tatlılığı, onu bu kadar şefkatle tutması ve aynı şekilde öpmesi Maisie'nin göğsünü sıkıştırdı. Sanki göğsünde, kalbine veya Nick'e hissettirdiklerine yetecek kadar yer yokmuş gibiydi.

Nick geri çekilip kızın gözlerinin içine baktı. Maisie'nin içinde kabaran heyecan ve gerginlik onu, içinde bulundukları bu ânı kesinlikle seksi kılmayacak bir gevezeliğe dönüşmekle tehdit ediyordu. Bir şey söylememek için dudaklarını ısırды. Bakışmaya devam ederlerken nefesini düzenlemeye odaklandı. Sonra adam başını eğdi, kızı kendine doğru çekti. O güçlü kolları sanki kızı hiç bırakmak istemiyormuş gibi sırtına dolandı.

"Bundan sonra ne olacağı hakkında bir cevabım yok ama bunun, seni kollarıma alıp dört gün boyunca öpebileceğim anlamına gelse bile, bir başlangıç olduğunu biliyorum. Gerisini Noel'den sonra düşünelim mi? Ailelerimiz yukarıda veya koridorun sonunda değilken?" dedi Nick yumuşak bir sesle konuşup bir yandan da kızın saçlarını okşarken.

Maisie onu neyin beklediğini bilmek isterdi ama konu Nick olduğunda bunun bir önemi yoktu. Şu anda ve son altı aydır tek istediği oydu.

Bu, fiziksel bir istekten fazlasıydı. Nick'in neler yaşadığını merak ediyordu. Dizi şu an gerçekten iyi miydi? Panikatakları ne zaman başlamıştı? Nick güya tek gecelik bir ilişki olacaktı ama içinden bir ses, kaç gün geçirirlerse geçirsinler, adamın sonsuza dek onun bir parçası olacağını söylüyordu.

Öyleyse, neden olmasındı? Bu adam onun kendisine verdiği bir Noel hediyesi olabilirdi. Rengeyiği tulumuyla bile güzel görünüyorsa, onu *sadece* bir fiyonkla sarsa muhtemelen güzelliğinden kafayı yerdi.

Geri çekilip adama baktı. "Bana söz vermene gerek yok, Nick. Şu anda buradayız ve ben tanıştığımız geceden beri seni istemekten vazgeçmedim." Nabzı tekliyordu. "Belki önümüzdeki birkaç günün tadını çıkarabiliriz. Sadece, akışına bırakalım."

Nick iki eliyle kızın saçlarını yüzünden geriye itti. "Ben birkaç günden fazlasını istiyorum, Maisie. Bunu bilmene ihtiyacım var. Seni önemsiyorum. Seni istiyorum. Hayatımda. Bu birkaç günü birlikte geçirebiliriz ama bu sefer senden uzaklaşmayacağım."

İnsanlar duyguları yoğun olduğunda, tatillerde ve geçmişe özlem duyduklarında birçok şey söylerdi. Belki de Maisie onun için bir dikkat dağınıklığıydı ya da belki, söylediği her kelime de ciddiye. Ama hayatı bu kadar farklıyken Maisie, onun kendi hayatında nasıl kalabileceğini anlayamıyordu. Maisie'nin hayatı onunkinin yanında oldukça durağandı. Seattle'da yaşıyordu ve bunun değişmesini istemiyordu. Şu anda tüm bunları düşünmek çok fazla geliyordu. Düşünüp durmaktan yorulmuştu.

Adamın başparmakları kızın kulaklarının hemen altına yerleşti. "Bu seksten daha fazlası, Maze. Tanıştığımız andan beri öyle. Buradayken biraz hafif yaşayabiliriz ama gerisine tatil bittiğinde bakarız."

"Hafif mi?" Kızın kaşları havaya kalktı ve adamı kendine doğru çekti.

Nick sırtıttı. "Evet, genel izleyici kitlesine uygun şekilde."

Maisie güldü. "O öpücük hiç de genel izleyici kitlesine uygun değildi."

Nick alçak sesle ve biraz da hırıltıyla kıkırdadı. "Beni öldüreceksin." İç çekerken, kelimelerini toplamaya çalışıyormuş gibiydi. "Ben sadece seninle olmak istiyorum. Benden kaçmaya veya aramızdaki şeyle savaşmaya çalışmaktan vazgeç. Hayvan desenli pijamalar giyip beni iktidarsız bir erkek gibi göstermene bile izin verdim."

Maisie bacaklarını adamın kalçalarına daha sıkı dolayarak parmaklarını göğsüne vurdu. "Şey, o pijamalar aslında erkekliğini... daha belirgin hâle getirdi diyebiliriz."

Adamın gürültülü kahkahası Maisie'nin kalbini ısıttı. "Hadi ama, Maisie."

Onu yakından izleyince Maisie duygularını bastırabileceği numarasını yapmayı bıraktı. "Bana ne istediğini söyle." Nick her

şeye sahipmiş gibi görünse de Maisie, onun gerçek isteklerinin herkesin tahmin edebileceğinden çok daha basit olduğu hissine kapılıyordu.

“Seni. Bizi. Önümüzdeki birkaç günü birbirimize yakın geçirmeyi. Seni öpebilmeyi. Yanında oturmayı ve saçlarının çiçek gibi mi koktuğunu, dudaklarının tadının çilek gibi mi olduğunu bilmek için can atmıyormuşum gibi davranmayı kesmek istiyorum.”

Maisie’nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Nick King’i bir daha asla göreceğini sanmıyordu. Bu haftadan sonra olacaklar ona bağlı değildi ama bu karar ona bağlıydı. Maisie de bu haftanın sunduklarını değerlendirecek ve kalbiyle hareket edecekti.

Uzanıp adamın elini tuttu. “Genel izleyici kitlesi kulağa çok da kötü gelmiyor. Genellikle hafif bir sevişme olur. Giysilerin üzerinden yapılan şeyler yani.”

Adamın kahkahası, vücuduna bir sevinç dalgası daha gönderdi. Bu kahkaha. Bu adam.

Nick tekrar eğildi, onu dudaklarından nazikçe öptü, sonra burnuna bir öpücük kondurdu. “Kurabiyelerini al, bebeğim. Boşa gitmelerini istemeyiz.”

Nick’in bu sevgi dolu yaklaşımı Maisie’yi hâlâ şok ediyordu. Adama baktı, adam da ona baktı. Bunun Nick’i de en az kendisi kadar şaşırttığını görebiliyordu.

Maisie bunu yapabilir miydi? Çoktan kalbini kaptırdığı bir adamla dört-beş gün geçirebilir miydi? Asıl soru bu değildi. Asıl soru, onunla mümkün olan her ânı nasıl değerlendiremezdi? Başka hiç kimse ona Nick’in hissettirdiği gibi hissettirmemişti. Tek gecelik ilişkinin uzatılmış bir versiyonu gibi olacaktı. Devam filmi gibi.

Ve bu kez, eğer *ikisi de* çekip giderse Maisie için çok daha iyi olacaktı.

“Anlaştık, Hokey Adam.”

Nick güldü ve kızın tezgâhtan inmesine yardım ederken Maisie’nin kaburgaları hafifçe gıdıklandı. Sonra bacaklarını birbirine dolayıp hiçbir şey hakkında konuşmadan, öylece oturup kırık kurabiye parçalarını yediler.

13. Bölüm

Nick yumruklarını sıkmış, sahnenin kenarında dolanıyordu. Kendi kendine konuşuyor, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. O profesyonel bir atletti; antrenörler ve diğer profesyonellerle çalışıyordu. Ama orada dururken kalbi, ayaklarına çimento bağlayıp bir dağa koşarak tırmanmış gibi hızla çarpıyordu. Hava serindi ama üzerinde sadece uzun kollu kazağı olmasına rağmen soğuğu hiç hissedemiyordu. Bunu kabul ederken ne düşünmüştü acaba? *Bunun büyük bir mesele olmaması gerekiyordu.* Odağı etkinlikte kaldığı ve “Bundan sonra ne yapacaksın?”, “Bu sakatlık senin için sonun başlangıcı mı?”, “Kendini kaybettiğin gün gerçekte ne oldu?” gibi tipik sorular bombardımanına tutulmadığı sürece, hiçbir şey olmayacaktı.

Merry kasabasının olduğundan daha fazla süslenmesinin imkânsız olduğunu sanmıştı ama Noel’e sadece iki gün kala, şehir merkezi onun yanıldığını kanıtladı. Favori Noel tatlısını tadacağı sahne, Noel Baba’nın atölyesi gibi dekore edilmişti. Asher’ın gözleri, sahneyi gördüğünde neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Birkaç büyük çalışma tezgâhında çeşitli oyuncaklar ve hediyeler sergileniyordu. Şişme bir kardan adam bir köşede kolunu sallıyordu. Arkalarındaki fon, zencefilli kurabiye evi gibi kesilip boyanmıştı ve arkaya doğru açılan bir kapısı vardı. Merry’nin, Noel konusunda hiç şakası yoktu.

Sahnenin önünde etkinliğin başlamasını bekleyen yüzlerce insan vardı. Kalabalığın arasında dalgalanan enerji, bir diskin buza hızla düşmesine benziyordu. Maisie’nin ailesi Colt, Ellie

ve Asher’la birlikte önde duruyordu. Nick, Maisie’nin de onlarla birlikte olup olmadığını görmek için çaktırmadan o tarafa baktı.

Maisie kamerasını da getirmiş ve hemen sadece kendisinin farkına varabildiği şeylerin fotoğrafını çekmeye başlamıştı. Nick’e göre bu, sadece bir insan kalabalığıydı ama kızın internet sitesine ve çevrimiçi portföyüne bakınca onun hiçbir şeyi diğerlerinin gördüğü gibi görmediğini anlamıştı. Maisie karmaşanın içindeki güzelliği, mizahın arasından ıstırabı ve sıradanlığın içindeki yakalanmaya değer anları görüyordu. Belki de bu yüzden Nick kızın kendisini farklı görebildiğini hissediyordu. Sanki kendisinin bile gördüğünden daha fazlası varmış gibi. Geçmişleri göz önüne alındığında bunun için minnettardı. Maisie onlara bir şans verdiği için daha da minnettardı.

“Pişt.”

Kamera deklanşörünün belirgin sesini duydu ve daha lensine bile bakmadan onun Maisie olduğunu anladı.

“Dikkat et, aman yanlışlıkla gülümseyeyim deme, “ dedi kız, çekmeye devam ederken.

“Fotoğraflarımı çekmeye devam edersen sıra bana gelecek,” diye takıldı Nick, omuzlarını gevşeterek.

Maisie kamerayı indirdi ve Nick, kendisine doğru çevrilen telefonlar yerine Maisie’nin yüzüne ve anlayışlı bakışlarındaki nezakete odaklanmak için elinden geleni yaptı. Bu kötü bir fikir olabilirdi; kaçınmaya çalıştığı şey tam da buyken vahşi bir sirkin içinde olmayı kabul etmek. Ama herkes bunun harika bir fikir olduğunu söylemişti. Nick’in halkla ilişkiler sorumlusu bütün sabah mesaj atmıştı. Nick onun bunu nasıl öğrendiğinden emin değildi ama işi bu olduğu için sorgulamadı. Kadın ona şu anda sunması gereken neşeli havanın tam da bu olduğunu söylemişti. Bu, imajı için harikalar yaratacak ve buzun üzerine dönüp dönmeyeceği konusundaki dedikoduları biraz olsun dağıtacaktı.

Maisie ona yaklaştı. “İyi misin?”

Maisie’yi içine çekmek ister gibi derin bir nefes aldı. “Meyveli kek yemek zorunda kalırsam hiç iyi olmayacağım.”

Maisie gülümseyince Nick'in içindeki bir kilit açıldı. Maisie, onun kilit altında tutmakta usta olduğu bir şeyi açmıştı. Ama onun yanındayken zaten Nick hiçbir şeyi gizleyemiyordu. "Çok haklısın. Pastaya çikolata koyulur. Garip meyve kütleleri değil."

Nick'in dudakları seğirdi. Kahretsin, bu kızdan çok hoşlanıyordu. "Kütle mi?"

Maisie omuz silkti. "Ben şef değilim. Onlara ne deniyor bilmiyorum."

Nick onu kendine doğru çekip ikisi de nerede olduklarını hatırlayamayacak hâle gelene kadar öpmek istedi ama göz ucuyla, Maisie'nin ailesi ve kendi ailesi de dahil olmak üzere onları merakla izleyen insanları gördü.

Cebindeki telefon vızıldamaya devam ediyordu. Yine halkla ilişkiler sorumlusu, menajeri, temsilcisi ya da bir medya kuruluşu olabilirdi. Herhangi biri de olabilirdi ama konuşmak istediği tek kişi, beyaz bir şişme mont ve kulaklarına kadar çekilmiş soluk pembe bir şapkayla karşısında duruyordu.

"Bu sabahı bizi süslemeye zorlayacağın kurabiyeleri yapmakla geçirmedin mi?" Gerektiğinden daha fazla eğildi ve kızın baş döndürücü, hafif çiçeksi kokusunu içine çekti.

"İzin vereceğim. Zorlayacağım değil. *İzin vereceğim*. Bu beni bir şef değil, sadece tarif dinleyebilen biri yapar. Ayrıca, kötü bir kazanan olmak, kötü bir kaybeden olman gerektiği anlamına da gelmez. Aklında bulunsun."

Nick daha ona cevap bile veremedi Hester, Noel Baba'nın minyonlarından biri gibi yanında belirdi.

"Hazır mısın, güzel çocuk?" Dudakları seğirdi.

Nick'in ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı. Kasaba Ellie'yi kendilerinden biri olarak kabul etmişti, dolayısıyla belki Nick'i de onlardan biri gibi görüyorlardı. Hatta onu öylesine benimsemişlerdi ki Hester onunla rahatça dalga geçebiliyordu. Bu ona neden iyi hissettirmişti? Yine de gözlerini kıstı ve gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Galiba hazırım."

Maisie kahkaha attı ve bir fotoğraf daha çekti. Hester gülümsedi ve kolunu koluna geçirince Nick de pes edip gülümsedi.

Daha önce diğer iki jüri üyesiyle tanıştırmıştı: Yerel bir dükkân sahibi olan Clara ve komşu ilçedeki radyo istasyonunda çalışan Micha. İkisi de kurabiye şekilli kapıdan girip Hester ve Nick'e katıldılar.

Hester mikrofonu alıp kalabalığı susturdu. "Otuz üçüncü geleneksel kış gündönümü kutlamalarına hoş geldiniz. Gün boyu etkinliklerimiz olacak ve bu gece parkta bir film gösterimimiz var. Herkese bağışları için şimdiden çok teşekkür ederiz. Desteyiniz olmadan bunu yapamazdık. Şimdi, finale kalan altı tatlıyı değerlendirecek üç özel konuğu tanıtmak istiyorum."

Nick bağış yapmayı aklının bir köşesine yazdı. Flaşlar patladı ve Nick göğsünde ilk sıkışmayı hissetti.

"Ve elbette tatlı David Rose'umuz hâlâ karın ağrısı çekiyor ama gerçek bir 'keçi' bulduğumuzu sizlerle paylaşmaktan heyecan duyuyorum," dedi Hester, anda kalmak için elinden geleni yapan Nick'e bakarak. "Şimdi anlıyorum." Kadın tekrar kalabalığa döndü. "En yeni sakinimiz ve bildiğiniz gibi Tickle Tree Çiftliği'ni devralan Ellie Kingston'ın ağabeyi, gerçek bir hokey efsanesi. Ellie ve oğlu Asher, birkaç aydır buradalar ve onları topluluğumuzda görmekten mutluluk duyuyoruz. Artık topluluğumuza siz de dahilsiniz, Bay Kingston."

Hımm. Nick King'den başka biri olmayalı uzun zaman olmuştu. Sadece Ellie'nin kardeşi ve Asher'ın dayısı olmak çok daha hafif hissettiriyordu ve göğsündeki düğümleri çözüyordu. Hokey oyuncusu statüsünün onu tanımlayan tek şey olmaması Nick'in içini ferahlattı. Bu kasabada, "keçi" denilince akla gerçek bir keçi geliyordu.

Ya bu farkındalıktan dolayı rahatladığı için ya da kendini korumaya içgüdüğü devreye girdiği için, Nick kendine geldi. Üstelik tatlılar inanılmaz derecede muhteşemdi. Diğer jüri üyelerinin yaptıklarını yaptı, Hester'ın söylediklerini uyguladı ve Noel müziğinin uğultusu eşliğinde kalabalığın şakalaşmalarını dinledi.

“Son olarak, meyveli pastanın üç katlı, modern bir versiyonu var. Çikolata kabuğunun üzerinde bir kat çilek reçeli, ardından vanilyalı pandispanya, bir kat ahududu sosu ve en üstte limon soslu şekerli kurabiyeyle tamamlanan bir tatlı,” dedi Hester kartı okurken.

Jüri üyelerinin her biri birer parça aldı ve Nick ağzından kaçan inlemeye engel olamadı. Bu, kesinlikle arkasında durabileceği türden bir meyveli pastaydı.

“Aman Tanrım, bu harika,” dedi, Hester yüzüne mikrofonu dayadığında.

Kalabalıktan kahkahalar yükseldi ve Nick yanaklarının kızardığını hissetti. Nabızı birkaç kademe hızlanırken kız kardeşinin, Asher’ın ve ardından Maisie’nin yüzlerini gördü. Asher el sallayıp dayısına sesleniyor, Maisie de ona sıırıyordu.

Üç katlı pasta kazanan ilan edildiğinde Nick, olabildiğince çabuk aradan sıyrılmaya çalıştı ama galip gelen kişiyle, belediye başkanıyla, jüri üyeleriyle hatta diğer birkaç kişiyle fotoğraf çektirmek zorunda kaldı. Ardından etrafını hayranları sardı. Sahneden uzaklaşmaya çalışırken bir kabloya takıldı. İnsanlar ona seslenmeye devam ediyordu. Ama Nick iyiydi. Kendine bunu söyleyip duruyordu fakat kalabalığın arasında ilerledikçe buna inanması zorlaştı.

Nick gülümsemeye çalıştı, eline kalemler tutuşturulduğunu hissetti ve kas hafızasıyla imzasını attı. Üç adım attıktan sonra biri kolunu tutup fotoğraf çekti. Ensesi terlemeye başlamıştı. Bundan daha büyük ve daha vahşi kalabalıkların içinde de bulunmuştu. Ama bunu bilmek, şu anda göğsünde biriken baskının gevşemesini sağlamıyordu. *Bir dakika önce iyiydin. Sadece nefes al.*

Ve sonra Maisie karşısında belirdi ve Colton ile Jacob etrafını sardı. İki adam da Nick’ten daha kısaydı ama ikisi de yine de geniş omuzlu ve uzundu. Yer kaplıyorlardı, varlıkları belli oluyordu. Yanlarında konumlanmaları, Maisie’nin de önünde durması Nick’i destekliyordu. Onu koruyorlardı. Ve aynı zamanda kalbinin bir parçasını alıyorlardı. Maisie orada durup parmağını *gel*, der gibi kıvırdı.

Nick eğildi, nefes nefese kalmış ya da anormal derecede hızlı nefes alıyormuş gibi duyulacağından endişelendi ama kız bunu önemsemiyor gibiydi. Nick onunla yarı yolda buluştuğunda kız parmak uçlarında yükseldi ve sonra dudakları kulağına değene kadar burnunu çenesinde gezdirdi. Kızın eli Nick'in belini kavradı ve parmaklarını giydiği kalın tişörtün üzerine bastırdı.

"Göbek adın ne?" diye fısıldadı Maisie.

Nick doğru duyduğundan emin olamadığından, "Ne?" diye sordu.

Kızın parmakları daha gömüldü, Nick iz bırakacağından emindi.

"Göbek adın diyorum, Nick. Nedir?"

"Carter."

Kızın dudakları kulakmemesine değince Nick'in tüm vücudu titredi. "Nicholas Carter King. Hoşuma gitti."

Maisie dönüp vücudunu ona yasladı, kolunu beline doladı ve yürümeye başladı. Nick ona yapışmıştı, bu biraz garipti ama hem Maisie hem de Colt ve kocası ona biraz da olsa alan yaratıkları için kalp atışları sakinleşti ve sonunda derin bir nefes alabildi.

İnsanlar hâlâ ona sesleniyordu ama parmaklarını onun parmaklarına dolayıp sıkıca kavrayan Maisie bir şekilde ilerlemelemini sağladı. Nick, Maisie'nin kalçasındaki elini sıktı ve birlikte köşeyi döndüler. Burada daha az insan, daha az gürültü, daha az Noel süsü vardı. Sokağın sonuna ulaşana kadar yürümeye devam ettiler. Birkaç araba yanlarından geçti.

"İyi misin, dostum?" dedi Colton konuşurken bir adım uzaklaşıp omzuna vurarak. "Bu çok gerici bir şey. Hokey hayranlarının neler yaptığını hayal bile edemiyorum."

Nick hayal edebiliyordu. İlk panikatağını geçirdiğinde tam da o cehennemnin içinde hapsolmuştu. Nabızı tamamen normale dönmemişse de dönmek üzereydi ve bu da utanç kısmının başlamak üzere olduğu anlamına geliyordu.

Jake, yüzünde geniş ve yargılamayan bir gülümsemeyle, "Jüri

üyeliği yaptığın için teşekkür olarak sana arkadaşlarınla paylaşman için o pastadan biraz vermeleri gerekirdi," dedi.

Nick ona dik dik baktı. Maisie, yanında sessizce durarak elini tutmaya devam etti.

"Bir mola verelim, ortalık yatıştıktan sonra sizinle buluşuruz," dedi.

Jacob kız kardeşine baktı ve Nick, bakışlarının birleşmiş ellerine kaydığını gördü. Sonra Jacob başını kaldırdı ve Nick'in gözlerinin içine baktı.

"İyi misin?"

Nick hafifçe başını salladı.

Colton kocasının elini tutup çekti. "Birazdan görüşürüz."

Yalnız kaldıklarında Nick arkasındaki duvara yaslandı. Bir yanı Maisie'nin de gitmesi gerektiğini düşünüyordu. Ama gitmesini istemiyordu, elini tekrar sıktı.

"Teşekkür ederim. Ağabeyin ve Colt keşke beni böyle görseydi ama yardımın için minnettarım."

Maisie, vücudunu bir kez daha onunkine yapıştıracak şekilde döndü. Nick'in elleri doğal bir hareketle kızın kalçalarına yerleşti.

"Nasıl görmeselerdi? İnsan gibi mi? Aynı anda dikkatini çekmeye çalışan ve sana bir santimetre bile nefes alma alanı bırakmayan elli kişinin arasında bunalmış biri gibi mi?"

Maisie onun cevap vermesine izin vermedi. "Jake alışveriş listesini hangi mağazada ne olduğuna göre kategorize ediyor. Colton satın aldığı her şeyin fişini saklıyor. Bir bardak kahvenin, bir paket sakızın bile. Her şeyin. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama herkesin sorunları var. Yani sen o kadar da tuhaf değilsin, şampiyon."

Nick'in göğsünden aniden sert bir kahkaha yükseldi. "Şampiyon mu?"

Maisie omuz silkti ve burnunu sevimli bir şekilde kırıştırdı. "Hokey Adam'ı sevmemiştin."

"Sadece Nick'e ne dersin?"

Maisie gözlerinin içine baktı ve uzanıp parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi. “Fena değil. Şimdilik idare eder, Nick. Yardıma ihtiyaç duymak ya da odağını kaybedecek kadar bunalmak zayıflık değildir. Bence yokmuş gibi davranıp inkâr etmek yerine bunları görüp üzerlerinde çalışman, ne kadar güçlü olduğunu gösterir.”

Nick alnını kızınkine yaklaştırmak için iç çekti. “Öyle mi? Senin zayıf noktan ne, Maisie Smart?” Ellerini kızın vücudundan alamıyordu. Maisie, adamın kalçasını kavramasını ve onu kendine daha da sıkı çekmesini pek umursamamış gibiydi. Bu ona yetmiyordu.

Maisie derin bir nefes aldı. “Görünüşe bakılırsa sert ve mesafeli davranan ama aslında dört yaşındaki yeğenleriyle oyunlar oynayan, hasta bir keçinin yerine geçen ve rengeyikli pijamayla çok iyi görünen, yumuşak huylu hokey oyuncuları.”

Nick bir kahkaha daha attı ve boştaki elini kızın saçlarına daldırıp başını geriye yatırdı. “Hiç kimse o pijamayla iyi görünmez. Hem neden çoğul konuştun? Kaç hokey oyuncusu tanıyorsun ki?”

Ve Nick neden kızın kendisi dışında *hiç kimseyi* tanımasını istemiyordu?

Maisie yüzünü yavaş yavaş yaklaştırıp gülümsedi. “Sadece bir tane.”

“Beni hep en kötü hâllerimde yakalıyorsun, Maisie.”

“Ya da insan olduğun için sen kendin hakkında en kötü şeyleri düşünmeye devam ediyorsun.”

Dudakları dudaklarına değdi. “Her iki durumda da seni görüyorum. Ve gördüklerimi beğeniyorum.”

Nick de ona kendisini beğendiğini söylemek istedi ama Maisie dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve sözlerini kanıtlayan ve onu içine çeken bir şekilde öperek yaşadığı paniğin tüm izlerini yok etti. Nick burada onları gören olur mu diye düşündü ama etrafta kimse yoktu ve o anda bunu umursayamayacağı kadar çok şey hissediyordu. Maisie dışında her şeyi unutmak istiyordu. Maisie’nin onu gördüğü hâlini çok sevmişti.

Nick'in parmakları Maisie'nin saçlarına daha sıkı kenetlendi ve hisse, onun hissine, dudaklarının kendisininkine hevesli ve emin bir şekilde sürtünmesine, vücudunun kendisiyle mükemmel bir şekilde hizalanmasma, ona yaklaştıkça nefesinin kesilmesine, neredeyse onun bir parçası hâline gelene kadar odaklandı. Hayır, her şeyi kontrol edemezdi ama kendini onu kurtaran anlara bırakabilirdi. Tıpkı şu an gibi. Alçak ve boğuk bir hırıltıyla –daha önce bu sesi çıkardığını hiç duymamıştı– ellerini kızın saçlarından çekti ve vücudunu, dokunabildiği her yeri okşadı. Ona doyamıyordu ve bu durum onda farklı bir gerginlik yaratıyordu çünkü istediği şeyin elinden ne kadar çabuk alınabileceğini herkesten daha iyi biliyordu. Ne kadar sıkı tutarsa tutsun.

14. Bölüm

Tarifte, krema fazla çırpılırsa sertleşeceği ve kurabiyeleri süslemek için kullanılmasının zorlaşacağı yazıyordu. Düşürdüğü kaşık tezgâha gürültüyle çarpınca irkildi. Normalde, berbat etmemek için tarifleri dinlerdi ama annesi bu akşam onun gölgesi olmaya karar vermişti ve Maisie annesinin önünde kendini rezil etmeyecekti. Üstelik bu tarif aşırı kolaydı ama annesinin önünde herhangi bir şey yapmak, yaptığı şeyin mükemmel olmasını istemesine neden oluyordu.

Annesi, bir aile dostunun çok başarılı oğlundan bahsetmeye devam ediyor ve adamın Seattle'a taşınacağı için bir tur rehberine ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Annesinin durmadan konuşması, Maisie'nin talimatları takip etmesini zorlaştırıyordu. Maisie kaşığı lavaboya fırlattı ve pudraşekerle sütü karıştırmak için bir çırpıcı aldı. Keşke sadece bir paket hazır krema alsaydı. Pudraşekerin tozu yüzüne sıçradı.

"Neredeyse yirmi yedi yaşındasın, tatlım," dedi annesi şarap kadehini alırken. Babası yakında gelecekti ama Maisie şu an burada olmasını isterdi. Herkes gitmeden önce birlikte fazla vakit geçiremeyeceklerdi. Ayrıca, annesi şu "daha fazlasını yapabilirsin" konuşmalarından birine başladığında babası havayı yumuşatırdı ve Maisie birazdan yine bu konuşmalardan birinin yapılacağından emindi. "Sahip olduğundan daha fazlasını istemelisin."

Kardeşleri ve eşleri, Asher'la birlikte diğer odada karaoke yapıyorlardı. Maisie katılmak istemeyince sesinin o kadar da kötü

olmadığını söyleyerek onunla dalga geçmişlerdi. Hiçbiri onun gerçek tereddüdünün kelimelerin hızına yetişmeye çalışırken onları karıştırmak olduğunu bilmiyordu. Büyürken, ailesine okumanın onun için çok zor olduğunu açıklamış ama ailesi ona biraz daha üstüne düşmesi gerektiğini söylemişti. Maisie de öyle yapmıştı. Zorlanmak yerine, keyif aldığı uğraşlara yönelmişti. Fotoğrafçılık, gözlerini ve kalbini açmış, bir şeyleri keşfetmek istemesine neden olmuştu. Bu onu mutlu ediyordu.

Maisie aldığı krema sıkma torbalarına gıda boyası koymak için kremayı hazırladı. Annesi ona yardım etmek yerine bir tabureye geçti.

Maisie hiçbir şey söylemeden sadece kontrol edebileceği şeye odaklanmayı seçtiğinde annesi, "Biliyor musun, benim üniversitede bir dönem okuyabilirsin," diye bir öneride bulundu.

Maisie başını kaldırıp annesine baktı. "Dört ay boyunca hayatımı altüst edemem, anne."

Annesi başını eğdi ve koyu saçları yanaklarına düştü. "Ah, tatlım. Eminim birkaç fotoğrafçılık işini yeniden alabilirsin."

Maisie derin bir nefes alıp yumuşak bir şekilde verdi. "Fotoğraflarını çekeceğim insanların *düğünlerini* yeniden planlayamam. Bir aile dostuna etrafı gezdirebilirim ama bana birilerini ayarlamana ihtiyacım yok." Maisie, Lexi'nin nişanlısıyla nasıl tanıştığını ve Will'in annesi oğlunu evlendirmeye çalıştığı için Lexi'nin onun gerçek nişanlısı olmadan önce nasıl da sahte nişanlısı olduğunu düşündü. Maisie ailesini sevse de bazen Will'in ailesiyle iyi anlaşacaklarını düşünüyordu. Özellikle de annelerinin.

Annesi, boynundaki altın zincirden sarkan büyük pırlanta tektaşla oynayarak elini göğsüne koydu ve derin bir iç çekip şarabını masaya bıraktı.

"Artık oyun oynamayı bırakmanın vakti geldi, Maisie. Fotoğrafçılık güzel bir hobi ve sen çok yeteneklisin. Bunu inkâr etmiyorum. Ama amacın ne? Altmış yaşına geldiğinde de fotoğraf makinesi ekipmanını her yere taşıyacak, kendininkileri yaratmadan herkesin özel anlarının fotoğraflarını mı çekeceksin?"

Annesiyle çok uzun süre birlikte olduğunda kalbinde beliren küçük dikişler yırtılmaya başladı.

Gıda boyasını alıp kutuyu hışımla açtı. “Bu bir hobi değil, anne. Bu benim tutkum ve bunu kariyere dönüştürebildiğim için çok şanslıyım. Kendi geçimimi kendim sağlıyorum. İnsanlar benden aylar öncesinden rezervasyon alıyor ve programım tamamen dolu.” Gıda boylarının her birini sıraladı ve annesinin bakışlarıyla buluştu. “İnsanları ya da hayvanları kurtarmıyor ya da mahkemede birilerini savunmuyor olabilirim ama bir gelinin kocasını ilk kez öptüğü ya da yeni ebeveynlerin yeni doğmuş bebeklerine baktığı fotoğraflarıma bakarsan yaptığım şeyin ne kadar önemli olduğunu anlarsın. Hem kendim hem de başkaları için.” Maisie, boyayı sıkma torbasına sokmaya çalışırken elleri titriyordu. *Söyle ona. Anneni yakandan silkele. Onu mutlu et. Ama Maisie annesinin, onu bu kadar heyecanlandıran bir şeyi mahvetmesini istemiyordu.*

Annesi pes eder gibi ellerini kaldırdı. “Bu kadar canını sıkmana gerek yok, Maisie. Yetişkin kızım la yetişkince bir sohbet ediyorum sadece.”

Bu, Maisie’nin her zamankinden daha çok çocuk gibi hissetmesine sebep oldu. Annesinin sevdiği ama saygı duymadığı bir çocuk gibi. Maisie bir sonrakine geçmeden önce torbanın kenarına damlayan gıda boyasını sildi. Parmak uçları gökkuşağı gibi boyanmıştı. Gözyaşları onu akmakla tehdit etse de Maisie onlara izin vermeyecekti.

Annesi sessizce şarabını yudumlarken diğer odadan kahkahalar ve detone tonlar yükseliyordu. Maisie öfkesini temizliğe ve Ellie’nin aylarca mutfaktan pudraşeker temizlemesine gerek kalmamasını sağlamaya verdi.

“Maisie.” Annesi devam etmek için ona bakmasını bekledi. Bulaşık bezini kavrayan Maisie başını salladı ve annesine içinden ne geçiyorsa söylemesi için onay verdi.

Gösterişli diplomaları yoktu ama annesinin onunla gurur duyması gerekmez miydi? Hiçbir şey istemiyordu, kendi hâlinde

başarılydı ve en önemlisi mutluydu. Kimseye yük olmuyordu, arkadaşlarının ona ihtiyacı olduğunda her zaman yanlarındaydı, kuyruktayken insanları beklerdi, kapılarını tutardı, yerel gıda bankasına bağış yapıyor ve yerel liselerden birinde gençler için ücretsiz bir fotoğrafçılık dersi veriyordu. Bunların hiçbirisi sayılmaz mıydı? Yoksa sadece adının aylık tıbbi dergilerde ve e-postalarda geçmesi mi önemliydi? Maisie'nin hayatı sessiz ve sadeydi ama bu hâlini seviyordu. Bununla gurur duyuyordu. Genelde.

“Sanırım bir gün çocuk sahibi olursan bunu daha iyi anlayacaksın ama çocukların için en iyisini istememek imkânsız. Onların başarısızlık korkusunun ötesine geçmelerini ve ellerinden gelenin en iyisini yapmalarını istiyorsun.”

Annesinin sesindeki duygu, onun onayını kazanmak isteyen Maisie'nin içine işledi.

“Oakta başlamak üzere Washington Üniversitesi'nde misafir sanatçı pozisyonunu kabul ettim. Başlangıçta dört aylık bir sözleşme. Çok heyecanlıyım. Herkese söyleyecektim ama daha babam gelmediği için söylemedim.”

Annesinin yüzünün sevinçle aydınlanmasını izlemek Maisie'nin ciğerlerindeki nefesi neredeyse kesecekti. Annesi tezgâhın etrafından dolaşp onu kendine çekti.

“Ah, Maisie. Bu harika! Ne muhteşem bir fırsat. Ben de burada durmuş sana ne yapman gerektiğini anlatıyorum ama sen çoktan yapmışsın bile.”

Maisie iliklerine kadar rahatladığını hissetti. Annesi onu bıraktı ve Maisie bulaşık bezini lavaboya fırlattı.

“Çok arzulanan bir pozisyon,” dedi Maisie, şarap şişesine bakıp kendine bir kadeh doldurup doldurmaması konusunda kararsız kalarak.

“Bence de öyle. Gelecek nesillere *eğitim vereceksin*.”

“Geleceğin fotoğrafçılara ve sanatçılara, evet,” dedi Maisie, bu gerçeği sindirmeye çalışarak.

Bu pozisyonu sandığından daha çok istemişti, tıpkı annesinin övgüsü gibi.

Annesi volta atmaya başladı. “Orada mükemmel programlar var. Oradan kaç Nobel Ödülü sahibi mezun oldu, biliyor musun?”

Maisie hafif bir kahkaha attı. “Hayır. Tanıtım paketinde yoktu.” Ya da belki de vardı. Okumamıştı. Eve vardığında bilgisayara aktarıp dinleyecek ve hazır olduğundan emin olacaktı. Hoş, kampüste geçirdiği süre boyunca bu soru muhtemelen gündeme gelmeyecekti.

Maisie’nin annesi karşısında durup ona doğru eğildi. “Ne tür faydaları var? Kredi alacak mısın? Üniversite eğitimin için ayırdığımız parayı hiç harcamadık, bu yüzden hâlâ sana yardım edebiliriz.”

Kaşlarını çatan Maisie daha da dikleşti. “Dört aylık bir pozisyon, anne. Orada okuyacak değilim.”

Annesi elini sallayarak Maisie’nin sözlerini geçiştirdi. “Elbette. Elbette. Ama orada öğretmenlik yapmayı seversen mezun olup yüksek lisans da yapman gerekecek. Uzun bir yol olacak ama buna değer.”

Maisie başını iki yana salladı. “Anne ben diploma istemiyorum. Fotoğrafçılık yoluyla paylaşmak, öğretmek ve ilham vermek için oradayım. Vaktimin bir bölümünde doğrudan öğrencilerle çalışacağım. Atölye çalışmaları sunacağım, kampüste öğrencilerin çalışmalarını sergileyebilecekleri bir sergi düzenleyeceğim ve kendi projelerim üzerinde çalışacağım.” Galeri sergisine girecek fotoğrafları çekmek ve seçmekle ilgilenmek istiyordu.

Annesini ellerini tezgâha sert bir şekilde bırakıp Maisie’ye baktı. “Küçük bir şeyi muazzam bir şeye dönüştürmek için mükemmel bir fırsatın var. Seni anlayamıyorum, Maisie. Ve yemin ederim, anlamaya çalışıyorum.”

Maisie elini kaldırdı. “Ben de anne. Şu anda beni *sevdiğini* hatırlamaya çalışmak için ne kadar çaba harcadığımı bilemezsin. Ve tüm bunları söyleyerek bana kendimi korkunç biri gibi, en iyisini kendin bildiğini sandığın için kızın olarak seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissettiriyorsun.”

Annesi çok şaşırdı. "Maisie." Gözleri, kendi kızının böyle bir şey söyleyebileceğine inanamıyormuş gibi kocaman açıldı.

"En iyisini sen bilemezsin. Bundan eminim. Tam olarak emin olmadığım şey ise beni tanıyıp tanımadığın. Hatta hiç tanımadığından şüpheleniyorum."

Annesinin bir şey söylemesine fırsat vermeyen Maisie merdivenleri aceleyle çıkarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Gözlerini sildi ama valizinden yedek kıyafetlerini alıp banyoya koşarken gözyaşları akmaya devam ediyordu. Her yeri pudraşker olmuştu.

Banyoya girdiğinde duşun suyu zaten akıyordu, içerisi sıcaktı ve nemle ağırlaşmıştı. Banyosunu paylaşmaya alışık değildi. *Nick*'le paylaşmak, onunla geçirdiği anların sonsuza dek sürmesiyle ilgili hayaller kurmasına neden oluyordu.

Bu da Nick şu an duşta çıplakken annesi yüzünden endişelenip ağlamaması gerektiği anlamına geliyordu. Nick... Şarkı söylerken. Yanaklarını tekrar silip dinledi.

Ne? Maisie, Nick'in bir Luke Combs şarkısını söylediğini duyunca şaşkınlıktan donakaldı. Güzel söylediği için değil –çünkü hiç güzel söyleyemiyordu– ama bu şarkıyı bildiği ve çok sevdiği için.

Gözlerinde kalan yaşları kırpıştırarak kıyafetlerini sessizce yere bıraktı. Nick'in, Luke Combs'un o derin, hırıltılı sesini taklit etmeye çalışmasına –ve başaramamasına– gülmek için dudaklarını ısırdı. Buz üzerinde bir harika olabilirdi ama Nick King şarkı söyleyemiyordu.

Fazla düşünmemek ve hissetmek dışında başka bir şey yapmamak için hemen kıyafetlerini çıkardı, iki kapıyı da kilitledi ve duş perdesini açtı.

Nick'in şarkısı, hiç de erkeksi olmayan bir tizlikle aniden kesildi.

"Aman Tanrım, Maisie. Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?" Sonra, karşısında çıplak hâlde olduğunu geç de olsa fark etmiş gibi ağzı açıldı ve gözleri, dudakları ve ellerinin de gitmesini istediği yerlere doğru kaydılar.

Kalbi hızla atan Maisie'nin, onunla duşa girip perdeyi kapatırken kendini yatıştırması çok zordu.

"Kahretsin, Maisie." Nick ıslak saçlarını geriye itince her yere sular saçıldı.

Maisie ellerini adamın göğsüne koydu ve tenini gökkuşağı gibi gıda boyasına buladığını görünce gülümsedi. Nick'in başını eğdiğini ve ellerini, ellerinin üzerine kapattığını hissetti.

"Resim mi yapıyordun?" Bunu söylerken bile renkler adamın karın kaslarının kıvrımları boyunca uçuşuyor, su mavi ve kırmızı şeritler hâlinde akıp mora dönüyordu.

Maisie başını geriye atıp ona baktı. "Kurabiyeler için krema hazırlıyordum."

Duşta daha da koyulaşmış ıslak kaşları, ellerini yüzüne götürüp yanaklarını avuçlamadan hemen önce endişeyle çatıldı. "Sen ağladın mı?"

Saklamanın bir anlamı yoktu. Nick'in ellerinden biri kalktı ve saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı. Duştan gelen su tam olarak üzerine akmadığı için Maisie titriyordu. Nick ısınması için onunla yer değiştirdi. Sıcak suyun tenine değmesi harikaydı ve Maisie aralarında oluşan kimyaya katılmak için hevesle karşısında duruyor olmasına rağmen Nick, ellerini kızın saçlarından ve yüzünden hiç çekmeden gözlerinin içine baktı.

"Maisie?"

Maisie cevap vermek yerine dudaklarını adamın göğsüne bastırdı. Önce bir göğsüne, sonra diğerine. Ardından da burnunu ikisinin arasında gezdirdi, adamın sertçe nefes aldığını fark edince tenine doğru gülümsedi. Nick kızın saçlarını daha sıkı kavradı.

Yüzündeki eliyle çenesini kaldırdı. "Sorun ne, Maze?"

Maisie başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Sadece vakit kaybetmek istemiyorum."

Nick onu anladığını belli edercesine başını salladı ama kız anlamadığını biliyordu. Anlayamazdı. Parmak uçlarında yükselip Nick'in başını aşağı çekti ve sanki bütün kötü hislerini alıp

götürebilecekmiş gibi onu öptü. Nick'e çok fazla yükleniyordu belki ama isteklerini yüksek sesle dile getirmedeği için sorun olmayacağını düşündü. Nick'i arzulamasının yanı sıra, şu an hissettiklerini silmesine de ihtiyacı olduğunu bilmesi gerekmezdi. Ya da her ikisini de.

Nick onu tamamen ve her şeyiyle öptü, bedenini onunkine en az Maisie kadar hevesli olduğunu belli edercesine bastırdı. Maisie'nin gördüğü ve hissettiği tek şey Nick'ti, kalan her şey silinmeye ve kaybolmaya başladı. Sudan ıslanmış bedenleri birbirine daha da yaklaştı ve adam Maisie'yi altına çekti. Dili önce dudaklarında, sonra boynunda nazik ve tatlı bir şekilde gezindi, ardından onu daha sert ve daha derinlemesine öptü. Mükemmel bir şekilde. Nick King onu sadece böyle öpüyordu; evrende ikisinden başka hiçbir şey yokmuş gibi. Nick'in elleri tıpkı Maisie'ninkiler gibi her yerde dolaşüyor, keşfediyor, arıyordu. Su Maisie'nin sırtını ısıtırken Nick, sadece ağzıyla teninin geri kalanını alev alev yakıyordu.

Derken Nick başını kaldırdı. Bakışları, Maisie'nin tüm vücudunda hissettiği arzuyla doluydu. Yanlış yorumlamak mümkün değildi. Bu yüzden arkasına uzanıp aldığı duş jelini eline sıktıktan sonra tekrar ona dönmesi Maisie'nin kafasını karıştırdı.

"Sırtını yıkamama izin ver," diye fısıldadı Nick.

Vücudundaki her sinir tetikteydi, Nick'in temasını arzuluyordu. Nick ona dokundu. Her yerine. Vanilya kokulu elleri vücudunda aşağı ve yukarı doğru gezindi. Bu, Maisie'nin yaşadığı en mahrem andı ama Nick bunu bir kez bile cinselliğe dönüştürmediğinden bu, Maisie'ye daha da mahrem geldi. İşini bitirdiğinde sabun köpüklerinin vücudundan akıp gidişini izledi ve gözlerinde yoğun bir şehvetle Maisie'yi tekrar öptü. Çok tatlı ve çok hızlı bir öpücüktü.

"Saçını yıkaman gerekiyor mu?"

Maisie başını iki yana salladı.

Nick perdeden dışarı elini uzattı ve bir havlu alıp beline dolandı; bu, ne kadar tahrik olduğunu gizlemeye hiç yetmemişti.

Sonra dışarı çıktı ve bir saniye sonra iki havluyla geri döndü. "Saçlarını sar, bebeğim."

Maisie biraz utanmıştı ve geçmemesi gereken bir çizgiyi aşmış olduğunu merak etti. Nick'in o tatlı, sıcak sesiyle söylediği gibi saçlarını sardı. Nick, dışarı çıkmasına yardım etmek için elini uzattı ama havluyu ona vermek yerine, kızın her yerini büyük bir nezaketle kuruladı. Onunla ilgilenmek ister gibiydi. Ama Maisie ondan bunu istememişti ve her nasılsa Nick'in ona ihtiyacı olduğunu bile bilmediği ama belli ki çok ihtiyaç duyduğu bu ilgiyi göstermesi, kızın duygulanmasına ve yine boğazının düğümlenmesine neden oldu.

"Bu şekilde olmaması gerekiyordu," dedi, dalga geçmeye çalışarak ama aynada Nick'in bakışlarıyla karşılaşınca başarılı olmadığını fark etti.

Nick ona yaklaştı ve çıplak omzunu öptü. "Biliyorum. Gece beni hâlâ istiyor olursan yatağıma gizlice girip beni şaşırtabilirsin. Ama şu an ikimiz de ihtiyacın olanın bu olmadığını biliyoruz."

Gözyaşlarını zor tutan Maisie, onu istemekten başka ne yapacağını bilmiyordu. Nick onu kendine doğru çevirdi ve düşen ilk gözyaşını başparmağıyla yakaladı. "Sadece yatağıma kıvrılıp konuşmak ve sana sarılmamı istersen ben buna da tamamım." Sırtarak kaşlarını kaldırıncaya Maisie güldü. "Giyinmek opsiyonel."

Maisie sertçe burnunu çekti, kanı adamın sözleriyle kaynıyordu. "Kurabiye süsleme yarışmasında seni yendikten sonra da böyle hissedeceğinden emin değilim."

Nick güldü. Maisie ona yaslanmış vaziyette olduğu için kahkahasının göğsündeki yankısını hissetti ve bu onu hüzünlü hâlimden çekip çıkarttı.

"Bu rekabetçi ruh hâlini seviyorum. Belki de küçük bir bahse girmeliyiz," dedi Nick, burnunun ucunu kızın elmacıkkemiğinden kulağına doğru gezdirirken. "Kazandığımda aleyhime kullanamayacağın bir şeyin üzerine."

Maisie'nin parmakları Nick'in belindeki havluyu kavradı. Maisie, kazansa da kaybetse de bu gece onun yanında uyuyacağı biliyordu. Bir şey yaşanursa bu muhteşem olurdu çünkü bunu ilk elden biliyordu. Yaşanmasa bile, yine de hayatının en güzel gecelerinden biri olacaktı çünkü Nick King'in kollarında, yani ikisinin de tam olarak olmasını istediği yerde uyuyacaktı.

15. Bölüm

Çoğu kişi Nick'e soyadıyla seslenirdi. Ama o, son altı aydır kurduğu tüm düş fantezilerine –ki hepsinde Maisie vardı– boyun eğmediği için lakabının artık Herakles olması gerektiğini düşünüyordu. Çünkü ikisine de istedikleri şeyi vermemek, hayatında yapmak zorunda kaldığı en *sert* şeylerden biriydi. Bunu düşününce kendi kendine kıkırdadı. *Kelimenin tam anlamıyla en sert.*

Kurulanmak için kullandığı havluyu çamaşır sepetine attı. Boxer, eşofman altı ve bir tişört giyip komodinin üzerinden telefonunu aldı ve halkla ilişkiler uzmanının numarasını çevirdi. Hannah'nın daha ilk çalışta açması onu hiç şaşırtmadı. Oynadığı takımla çalışan biri vardı ama Nick, kendi halkla ilişkiler uzmanının olmasının daha iyi olacağını düşünüyordu.

"Merry adında bir kasaba mı var?" diye sordu Hannah. "Ve sen orada keçilerin yerine mi geçiyorsun?"

"İkisine de evet. Kız kardeşim ve yeğenim burada yaşıyor."

"Söylesene, en sevdiğim yedinci müşterim Nick, ne zaman 'bir süreliğine ortalıkta görünmememi sağla' noktasından hâlâ gerçek olduğuna ikna olmadığım, bilinmeyen bir kasabadaki lanet olası bir *keçinin* yerine geçme noktasına geldin?"

Nick kaşlarını çatarak yatağa çöktü. "Yedinci mi? Daha neler, Han?"

"Bu sabah listede daha tepedeydin ama iki müşterimden kırıma kadar gelen hediyelerle biraz aşağıya düştün."

Nick gülümseyerek başını iki yana salladı. Çok iyi bir ekibi vardı. "Hediyen yakında gelir. O zaman yine bir numara olurum."

“Ah, bu çok tatlı. Ben Carrie Elliot’ı temsil ediyorum. Ama iyi denemeydi.”

Nick bu sefer bir kahkaha attı. Carrie doğuştan ünlü, inanılmaz komik, ayakları yere basan bir hayırsever-sosyetik-bazende-oyuncu’ydu. Nick kadınla birkaç kez karşılaşmış ve ondan çok hoşlanmıştı.

“Neyse, boş ver. Bak, biliyorum, şu aralar beni manşetlerden uzak tutmanı istedim ama kasabadaki etkinlik iyi bir amaç uğrunaydı.” Ve eğleneliydi ama bunu kimseye itiraf etmeyecekti. “İşini zorlaştırdıysam özür dilerim.”

Hannah telefonun öbür ucundan iç çekti. “Bana işimi yaptırdığın için asla özür dileme, Nick. Bunun için buradayım. Aslında çok iyi oldu çünkü takas edileceğin, sakatlığın ve genel olarak geleceğin hakkında söylentiler var. Sen nasılsın, iyi misin?”

Panikataklardan veya emeklilikten bahsedilmiyor olması yine de kazanç sayılırdı.

Düşündüğünden daha iyiydi. “İyiyim. Ailemle vakit geçiriyor ve tatilin tadını çıkarıyorum.” *Emekli olmak istiyorum*, cümlesi dilinin üzerinde ağır bir yük gibi duruyordu. Ama bir kez söylerse, sadece ikisi bilse bile, lafını bir daha asla geri alamazdı. Bu adımı atmaya hazır mıydı? Önce buza geri dönmesi gerekiyordu. Ondan sonra anlayacaktı.

“Sevindim. Buna ihtiyacın vardı. Dizin iyi mi? Otuz bir Aralık’taki Seattle maçına hazır mısınız?”

Aslında bu tatilin mükemmel geçmesinin en önemli nedenlerinden biri tatil programının zamanlamasıydı. Nick fiziksel olarak hazır olduğundan yüzde doksan dokuz oranında emindi. Onu tökezleten işin zihinsel kısmıydı. Ya donup kalırsa? Ya buzda panikatak geçirirse? Ya sakatlanırsa? Ya tekrar buza çıkarak oynama kabiliyetini tamamen kaybederse?

Kalbinin ve akciğerlerinin etrafındaki her bir kaburgasının sıkıştığını hissetti. “Seni ayın yirmi altısında arayacağım.”

“Nick.” Hannah’nın sesindeki şefkati fark etti. Kadın tüm detayları bilmiyor olabilirdi ama onun zorlandığını biliyordu ve

birkaç maçı kaçırmamasını ve bir profesyonel gibi takımla seyahat etmemesini gayet iyi idare etmişti. Her şeyi Nick'in lehine çevirmişti. "Kendin için en iyisini yapmalısın."

Keşke bunun ne olduğunu kesin olarak bilmenin bir yolu olsa, diye düşündü Nick. "Biliyorum. Ben de bunu çözmeye çalışıyorum."

"Tamam. Mutlu Noeller, Nick."

"Sana da."

Kapattıktan sonra Nick telefonu yatağa fırlattı, ellerini hâlâ nemli olan saçlarına götürdü ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. Derken hafif bir tıkırtı sesi geldi ve Asher kapıda belirdi.

"Nick Dayı, yemek vakti. Sonra kurabiye yapacağız," dedi Asher, iki ayağının üzerinde ona doğru zıplayarak.

Nick'i güldürerek iki ayakla zıplamaya devam edip tam karşısına geldi.

"Sen tavşan mısın?"

Asher başını geriye atıp güldü ve sonra ona baktı. "Hayır. Ben bir kanaruyum."

Nick, Asher'ı kucaklayıp havaya kaldırdı, küçük çocuğun kahkahasıyla göğsündeki gerginliğin gevşediğini hissetti. "Kanguru yani?"

"Ben de öyle dedim."

"Elbette, dostum."

Kapıya doğru yöneldiklerinde Asher ona sokulup, "Zıpla, Nick Dayı," dedi.

Nick başını iki yana salladı. "İyi denemeydi, dostum."

Akşam yemeğinde Maisie ile annesi arasında gözle görülür bir gerginlik vardı ve Nick, Maisie'yi daha önce ağlatan şeyin bu olup olmadığını merak etti. Onu korumak istemesinden nefret ediyordu. Aklı onda, kendisinde ve ikisindeyken geleceğine nasıl odaklanabilirdi? Sanki hepsi iç içe geçmişti.

"Havuçlarını ye, Ash," dedi Ellie.

Asher tabağındaki havuçları iteledi. Colton bir tanesini ondan çalarak çocuğu güldürdü.

“Colton Amca, o benim.”

“İstemediğini sanıyordum,” dedi Colt, Asher’ı güldürerek.

Jake’in kocasına attığı bakış Nick’in içinde garip bir his uyardı. Sanà bakan kişinin, seni sonsuza dek istediğini kesin olarak bilmek acaba nasıl bir şeydi? En iyi ve en kötü hâlinle, her şeyinle. Bakışları Maisie’ye kaydı. Kız ona yumuşacık gülümsedi ama gözleri her zamanki ışııyla parlamıyordu.

“Kız kardeşinizin bazı haberleri var,” dedi Maisie’nin annesi –ona Laura diye seslenmelerini söylememiş ve Nick bunu kendini beğenmişçe bulmuştu– yemeğin ortasında.

Maisie’nin çatalı tabakta cınladı ve annesine Nick’in kesinlikle hedefi olmak istemeyeceği bir bakış attı.

Natalie irkildi. Mide bulantılı, zor bir gün geçirmişti ve Nick yukarı çıkmadan önce Ellie ile ikisinin hamilelik hakkında konuştuklarını duymuştu.

“Ne haberi?” diye sordu Natalie.

“Bizden sır mı saklıyorsun?” diye takıldı Jake.

Nick çatalını indirdi, Maisie’ye baktı. Yanında oturuyor olmayı, elini tutabilmeyi ya da yüzündeki o endişeli ifadeyi giderebilmeyi çok isterdi.

Maisie önce ağabeyine, sonra ablasına bakarken çenesi gerildi. “Babam geldiğinde söylemeyi planlıyordum. Washington Üniversitesi’nde misafir sanatçı pozisyonunu kabul ettim. Öğrencilerin sanatları ve portföyleri üzerinde çalışmalarına yardımcı olacağım.”

Nick’in kalbi gururla doldu. Kardeşleri ve eşleri birbirlerinin sözünü keserek heyecanla konuşurken Nick, kıza bakmaya devam etti. “Başardın.”

Maisie ona baktı. Aralarındaki bağ o kadar güçlüydü ki Nick âdeta birbirlerine dokunuyorlarmış gibi hissetti. Maisie başını salladı.

“Seninle gurur duyuyorum.” Maisie, daha önce Nick’e bu

konuyu düşündüğünü ama denemekten korktuğunu söylemişti. Okulda ne kadar zorlandığını, okumanın nasıl sürekli bir mücadeleye olduğunu ve zamanla bunun asla yapmak istemediği bir noktaya geldiğini anlatmıştı. Başarılı akademisyenlerle dolu bir aileye sahip olmak durumunu daha da zorlaştırıyordu. Nick ona içgüdülerini ve kalbini takip etmesini söylemişti. İkisi, aslında doğru cevabı başından beri biliyorlardı.

O zaman belki sen de kendi tavsiyeni dinlemelisin.

Nick, annesi dışında herkesin Maisie'yi övüp tebrik ettiğini görünce mutlu oldu. Annesinin bunu yapmaması Nick'i sinirlendirmişti ama odak noktası bu değildi.

Ta ki annesi konuşana kadar. "Evet," dedi kadın sohbetin arasından. "Bu harika bir fırsat. Çok daha fazlasına dönüşebilecek bir fırsat."

"Nasıl yani?" diye sordu Asher'ın havuçlarından birini daha çalan Colton.

Annesi, Maisie'ye baktı. Fiziksel olarak birbirlerine benziyor olmalarına rağmen kızları annelerinden çok daha yumuşak ve samimiydi. Bu sevimliliklerini annelerinden almadıkları çok belliydi. Ya da belki de Nick önyargılı davranıyordu.

"Lisans derecesini bitirebilir. Yüksek lisansa gidebilir," dedi annesi.

Bu sözleriyle, yaşanan coşkunun üzerine âdeta su dökmüş gibi oldu.

"Ne derecesi? Başarılı bir işi var zaten. Zaten okula geri dönmek için vaktin var mı ki, Maisie?" diye sordu Jake, peçetesini tabağına fırlatarak.

"Lisans derecenin istemediğini sanıyordum? Kesinlikle ihtiyacın yok," dedi gözleri annelerine kayan Natalie gergin bir sesle.

Nick, kardeşlerinin Maisie'yi desteklemesine sevindi.

"Benim de diplomam yok ve gayet iyi idare ediyorum," dedi Nick.

Ellie gergin bir şekilde güldü. "Biz karışmasak iyi olur."

Laura kaskatı kesildi. "Karışılmayacak bir şey yok, canım.

Eğitim almak kötü bir şey değildir. Muhtemelen kariyerinin sonuna yaklaşan biri olarak sen bile, eminim bir B planının olmasının değerini görebiliyorsundur, Nick."

"Anne," diye bağırırçasına fısıldadı Maisie.

Nick'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Şu an yeri değildi ama hiç umursamadı. "Bir B planım var zaten, Laura. Bir grup gayrimenkul ve arazi satın aldım. Bunun için bir diplomaya da ihtiyaç duymadım. Ayrıca hatırı sayılır bir miktar para karşılığında birkaç ürüne de sponsor oluyorum. Bunları işimde iyi olduğum için yapabildim. Tıpkı Maisie'nin üniversitedeki işi aldığı gibi."

"Havuçlarımı istemiyorum," diye sızlandı Asher.

"Tamam, tatlım," diye cevap verdi annesi tabağına uzanırken.

"Gerçekten mi?" Çocuk eline aldığı tabağını salladı.

"Gerçekten. Ama bu gece kurabiye yok."

Asher kaşlarını çatıp tabağını bıraktı. Colton çatalını kaldırdı ama Ellie'nin bakışıyla tekrar indirdi.

"Kanarular havuç sevmez." Asher başını eğdi ve çatalını aldı.

Nick öfkesini bastırmaya çalışıyordu. Haddini aşmıştı ama pişman değildi. Yeğenine doğru eğildi. "Üç tane havuç yersen diğerleri etrafı toparlarken biz dışarı çıkıp hokey oynarız. Sonra da kurabiyeleri süsleriz."

Ellie, Asher'ın başının üzerinden ona gülümsedi. Asher üç havucu silip süpürdü.

Maisie ayağa kalktı.

"Üzgünüm, Ellie. Akşam yemeği çok lezzetliydi. Kurabiye yarışmasını yarın yapsak sizler için bir sorun olur mu?" diye sordu masadakilere.

"Ama havuçlarımı yedim," dedi Asher yüksek sesle.

Maisie, sıkılmaktan bembeyaz olmuş parmaklarıyla önündeki tabağı ikiye ayıracakmış gibi görünmesine rağmen, Nick'in damarlarına adrenalin pompalayan tatlı bir gülümsemeyle çocuğa baktı. "Annen kabul ederse bu akşam da biraz yiyebilirsin, tatlım. Ancak ben biraz yorgunum ve diğerlerini yenerken çok iyi olmak istiyorum."

“Senin takımında olabilir miyim?” diye sordu Asher.

“Elbette.” Maisie annesine baktı, hiçbir şey söylemedi ve mutfağa gitti.

“Herkesten özür dilerim,” dedi Maisie’nin annesi masadakilere.

“Annem özür dilerken ne için dilediğini söylemen gerekir,” dedi çatalını gururla boş tabağına koyan Asher.

Ellie biraz fazla yüksek bir sesle güldü. “Sana bir kurabiye alalım mı, Bay Kanguru?”

Çocuk annesinin peşinden mutfağa gitti.

Nick, Maisie’nin annesinden özür mü dilese yoksa Maisie’nin peşinden mi gitse bilemedi ama Asher’a onu dışarı çıkaracağına söz vermişti. Kocaman bir patatesi ağzına atıp yemeğine odaklandı.

“Anne, ona bunu yapmayı bırakmalısın,” dedi Natalie sessizce ve peçetesini tabağına fırlattı.

“Onun için en iyisini istemeyi mi? Küçük bir dairede yaşıyor ve koridorun karşısındaki, neredeyse dolap kadar bir alanı işi için kiralamış. Onun bundan daha fazlası olduğunu görmesini istemem çok mu yanlış?”

Nick onu koruma, Maisie adına konuşma arzusunu bastırdı. Eskiden bunu sadece kız kardeşi için yapma ihtiyacı duyardı.

“Belki o da aynısını istiyordur,” dedi Jacob, gergin bir sesle.

“Bu ne anlama geliyor?” Laura okların kendisine çevrilmesinden hoşlanmamıştı.

Jacob ayağa kalktı. “Yani, belki de, az önce anlattığından daha fazlası olduğunu *senin* görmeni istiyordur. Arkadaşı Hailey’nin düğününde çektiği fotoğrafları gördün mü? Etkinliğin asıl fotoğrafçısı bile olmamasına rağmen *Page Six*’te onun çektiği fotoğraflar basıldı.”

Laura ayağa kalktı. “Yetenekli olmadığını söylemiyorum.”

“Hayır, anne,” dedi Natalie sessizce, kocasının elini tutarak. “Sadece ona yeteneğinin yeterli olmadığını söylüyorsun.”

Nick, işler daha da kötüye gitmeden önce izin isteyip masadan

kalktı. Maisie'yi düşünmeden edemiyordu. Mutfağa girdiğinde onu orada bulmayı umuyordu ama bulamayınca da şaşırmadı. Asher adada oturmuş iPad'ine bakıyor, Ellie de bulaşık yıkıyordu.

"Aile kalabalıklaştıkça dram da büyüyor," dedi Ellie.

Nick güldü. "Sanırım şanslıyız, ha?"

Ellie, yanında duran ve yıkadığı bulaşıkları kurulamak için bir havlu alan ağabeyine baktı. "Kendimi oldukça şanslı hissediyorum."

Birkaç dakika sessizlik içinde yan yana çalıştılar ama onu istediği kadar sık göremese de Nick, kız kardeşini iyi tanıyordu.

"Neler oluyor?"

Kardeşi başını kaldırıp ona baktı. Sarı saçları gözlerinin üzerine düşmüştü. Onlara doğru üfledi. "Kızmanı istemiyorum. Önemli bir şey değil ve ben hallettim, o yüzden bitti."

Nick bulaşık bezini daha sıkı kavradı. "Ne?"

"Bu gece araziyi kapatırken dışarıda birkaç fotoğrafçı vardı. İçlerinden biri birkaç soru sordu. Onlara yorum yapmayacağımı ve arazimin özel mülk olduğunu söyledim. Çitin dışında kalacak kadar akıllı davrandılar. Ama gitmeden önce tekrar kasabaya inersen diye bil istedim. Ünlü bir keçi gibi gösteriş yapmak bu kadar küçük bir kasabada bile dikkat çekiyor."

Nick, ifadesinin saçmalığına güldü. "Halkla ilişkiler uzmanım bunu harika buldu. İnsanlara oyunum veya sakatlığım dışında konuşacak bir şey vermiş."

Kardeşi, Nick'i kalçasıyla hafifçe dürttü. "Ayrıca Hester teşekkür olarak sana kurabiyelerden bırakmış. Evimde hiç bu kadar çok kurabiye olmamıştı."

"Kurabiyeleri severim," dedi Asher arkalarından. "Noel Baba için biraz ayırmalıyız."

"Ayıracağız, tatlım." Asher ekrandaki bir şeye gülmeye devam ederken Nick kız kardeşinin bakışlarını üzerinde hissetti.

Ona baktığında içini bir sevgi dalgası kapladı.

"Kendine dikkat etmelisin," dedi Ellie sessizce.

Nick'in dudakları gerildi. "Bu ne demek şimdi?"

Ellie başıyla yemek odasını gösterdi. "Colt, Jacob'ın kız kardeşlerine karşı korumacı bir tavır sergiliyor. Bu mantıklı. Benim için de aynı tavrı sergiliyor."

Nick bezi düzeltirken sözlerini dikkatlice tarttı.

"Maisie'de farklı bir şey var, El. Ne olacak bilmiyorum ama vazgeçmeyeceğim."

Ellie, sanki ağabeyi ona güzel bir hediye vermiş gibi sırıttı. "Sen bir şey istersen ve bu senin için önemliyse hiç vazgeçer misin zaten?"

Haklıydı. Ve Nick'in, Maisie'yi bulmaya gitmeden önce tutması gereken bir sözü vardı.

"Kaskını almak ister misin, Ash?"

Asher ekrandan başını kaldırıp esnedi. "Film izlemek istiyorum."

"Tamam. O zaman ben de gidip birkaç hediyemi paketleyebilirim." Bu kısmen doğrudu. Paketlemesi gereken şeyler vardı ama Maisie'nin *paketini açarken* dikkati dağılırsa...

"Sana çok eğlenceli bir hediye aldık, Nick Dayı. Bir--"

"Bir sır," dedi Ellie oğlunun lafını keserek.

Asher'in yanakları kızardı. "Biliyorum."

Nick kız kardeşinin yanağını öptü, sonra yeğeninin yanına gidip saçlarını karıştırdı. "Kıl payı kurtuldun, dostum."

"Nick."

Merdivenlerde duran Nick kız kardeşine baktı.

"Seni seviyorum."

"Ben de."

Üst kata çıkınca yatak odasının kapısını açtı ve içeri girdi. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu çünkü Maisie, paketleme komuta merkezinin tam ortasıydı.

"Paketleme işini gerçekten ciddiye alıyorsun," dedi Nick arkasından kapıyı kapatarak.

Maisie, gözlerine ulaşmayan yumuşak bir gülümsemeyle ona baktı. "Hediyelerimi buraya getirmem umarım senin için sorun olmaz. Kendininkileri paketlerken yardıma ihtiyacın olur diye düşündüm."

Nick ellerini beline koyup kıza alayla karışık kırılgan bir bakış attı. "Bu bana cinsiyetçi bir yaklaşım gibi geldi."

Kızın kahkahası Nick'i mutlu etti. "Amacım o değildi. Jake tanıdığım en iyi hediye paketleyicisidir. Aslında sen bir hokey oyuncusu olduğun için öyle söylemiştim."

Gülme sırası bu kez Nick'teydi. Maisie'nin yanına gidip ona iyice yaklaştı.

Yere oturdu, bağdaş kurmaya çalışmadı bile çünkü bu nafile bir çabaydı. Onun yerine, bir rulo paket kâğıdı alıp baktı.

"Temalı hediye paketlerin mi var?" Kâğıdın her tarafı Grinch'lerle doluydu.

Kız bu sefer gözlerine biraz daha ulaşan bir tebessümle ona baktı. "O senin hediyelerin için."

Nick, kızın şaka mı yaptığını yoksa gerçekten ona hediye mi aldığını merak etti. Kendisi de daha önce gittikleri dükkânda bir şey bulmuş ve Colt'a içerideyken alması için mesaj atmıştı.

Colton da ona, Maisie'ye neden hediye aldığını sorgulaması gerekip gerekmediğini soran bir mesaj atmıştı. Bunlar, Maisie'nin Nick'i ara sokakta bulduğu zaman gerçekleşmişti.

Nick kâğıdı yere bıraktı ve Maisie'ye uzanıp ellerini kızın kalçalarına koyarak onu kucağına çekti.

"Benim hediyem sensin ve kesinlikle paketlenmene gerek yok," diye fısıldadı ve elini kızın ensesine götürüp yüzünü kendine yaklaştırarak alnını alnına dayadı. Birine bu denli *yakın* olmak daha önce hiç bu kadar hoşuna gitmemişti.

Maisie'nin dudakları hafifçe dudaklarına değdi ve o nazik dokunuş, ona olan arzusunu ateşlemeye yetti. Nick'in iki eli de Maisie'nin saçlarının arasına kaydı, onu kendine doğru çekti ve ağızları beynini susturacak şekilde birleşti. Duyduğu tek şey birbirlerinin nefes sesleri, Maisie'nin tatlı iç çekişleri ve elini göğsünün kıvrımına doğru indirdiğinde çıkan o alçak iniltiydi.

Kız, bacaklarını Nick'in kalçasına sarıp kendini ona dolayınca paket kâğıtları ezildi.

Kapının vurulmasıyla Nick aniden geri çekildi. Maisie kucağından indi ve oturduğu yere geri döndü.

“Nick Dayı. Annem senin odanda uyuyabileceğimi söyledi. Eşyalarımı alıp geliyorum.”

Nick homurdanarak başını eğdi. Kapı bir kez daha çalındı. “İçeri girebilir miyim?” Gelen Colt’tu.

“Hayır diyebilir miyim?” diye seslendi Nick, hayal kırıklığını gizlemeye bile zahmet etmeden.

“Neden öyle diyesin ki?” dedi Nick’in ses tonunu hiç umursamayan Colton.

Kapı açıldı ve Colt içeri girdi, bakışları muzipti.

Maisie sırtıttı. “Hey. Görünürde hediye bırakmadığımız için şanslısın.” Nick’e baktı. Nick kızın bakışlarının hâlâ puslu olduğunu fark etti. “Ben şunları toparlayayım.”

“Asher benim odamda uyuduğuna göre, Ellie’nin hediyesini ona paketleteceğim,” dedi Nick ve dönüp Colt’a baktı. “Sana hediye vermeyi tekrar düşünüyorum.”

Maisie öne eğilince Nick meyve ve tam anlamıyla Maisie’ye özgü bir şeyin kokusunu içine çekti. Parmaklarını şıklatırsa da ev onlara kalsa diye düşündü.

Colton’ın gülümsemesi genişledi. “Buna hiç gerek yok. Sadece Asher’a eşlik etmek istedim. İçeri aniden girip de...” Dudakları seğiren Colt duraksadı. “Bir sürprizle filan karşılaşırız diye.”

Maisie afallayarak ayağa kalkarken yanakları pembeleşti. Bu hâli Nick’in çok hoşuna gitti. “Kurnaz eniştem benim.”

Maisie parmak uçlarında yükselip Colt’un yanağını öptü. “Birkaç hafta önce, senin açıkça başka planların varken Jake’i telefonda esir ettiğim için hiç pişman değilim şu an.”

Tanrı aşkına. Nick’in kimseyle ilgili böyle detayları bilmesine gerek yoktu. Maisie hariç. Kendisi ve Maisie.

Colton, Maisie’nin saçını çekiştirdi. “Bunu kasıtlı yaptığını biliyordum, velet.”

Maisie omzunun üzerinden geriye baktı. “Paketleme malzemelerimi sonra alırım, Nick. Sen pijama partinin tadını çıkar.” Nick’e, doğrudan içine işleyen bir şekilde göz kırptı. Colt ellerini ceplerine soktu. Soğukkanlı, sakin ve kendinden emindi. Ve eğer

Nick onu doğru anlıyorsa, espri yapmaya çalışmasına rağmen biraz endişeliydi.

Nick iç çekerek ellerini saçlarından geçirdi. "Beni uyarmaya mı geldin?"

Colton'ın başı şaşkınlıkla geriye doğru kalktı. "Bunu neden yapayım ki?"

Nick ellerini ceplerine soktu. "Çünkü ben bir hokey oyuncusuyum, o senin küçük kız kardeşin sayılır ve sen de onun ağabeyiyle evlisin. En iyi ilişki özgeçmişine sahip olduğum da söylenemez."

Colton yaklaştı ve elini Nick'in omzuna koydu. "Maisie özel biri. Onu gören, anlayan ve değiştirmeye çalışmadan gülümseten birini hak ediyor. Haklısın, bu grubu birbirine bağlayan birçok bağ var ama inan bana kalbinin sahibini seçemezsin. Bazen sen daha durduramadan sinsice yaklaşıp seni yakalar. Tek yapabileceğin sevdiğin kalbe iyi bakmaktır."

Bu sözler Nick'in boğazının düğümlenmesine neden oldu. "Bu konuda bana güveniyor musun?"

Elini indiren Colton başını evet der gibi salladı. "Sana hayatımı emanet ederim, dostum."

Bu beklenmedikti.

"Öyleyse neden yeğenimi kullanıp da bizi e--"

Colt'un yüksek sesli kahkahası Nick'in sözünü kesti. "Bunun için kesinlikle pişman değilim ama Maisie'nin odasının boş olduğunu görünce Asher'ı takip ettim." Asher, *Star Wars*'lu bir uyku tulumu ve Bebek Yoda oyuncağıyla koşarak geri geldi.

"Hazırım," dedi ve doğruca yatağa yöneldi. "Şimdi film izleyebiliriz."

"Evet, dostum, izleyebiliriz." Nick başını iki yana salladı, arkadaşının kahkahasını duymazdan geldi ve bir saniye bile dikkat etmeyeceğini bildiği bir filmi izlemeye koyuldu. Dünyanın en seksi kadını bir kapı ötedeyken bunu yapamazdı.

16. Bölüm

Telefonu çaldığında Maisie bir süredir uyanıktı ama hâlâ yatağından çıkmamıştı. Yastıklara yaslanıp ekranı kaydirdi ve Lexi'nin görüntülü görüşmesini kabul etti.

İkisi de ekrana geldiğinde Lexi, "Mutlu Noel arifeleri," dedi.

Arkadaşının güzel, koyu saçları başının üzerinde topuz yapılmış, bukleleri yanlardan dökülmüştü ve yüzünde hiç makyaj yoktu. Nişanlısıyla sadece birkaç aydır birlikteydiler ama Maisie, bu kısa süredeki mutluluğunun bile arkadaşını gençleştirdiğine yemin edebilirdi. İkisi de çok yaşlı olduklarından değil ama Lexi hem kendisi hem de annesi için çok fazla duygusal yük taşıyordu. Bu yorucuydu ve son birkaç yılda Maisie, birden fazla kez arkadaşının daha ne kadar dayanabileceğini merak etmişti.

Derken kader Will'i, Seattle'ın en kötü garsonu olan Lexi'nin sorumlu olduğu masaya yerleştirdi. Bu da Maisie'ye, Nick'le geçirdiği bu birkaç günden daha fazlasının çıkabileceğine dair bir umut veriyordu. Nick daha çok gülmeye başlamış ve kaygısı hâlâ devam etse de gardını biraz indirmişti. Maisie onun etrafına ördüğü duvarda birkaç delik görmeye başladığını hissediyordu.

"Hâlâ uyuyor musun?" diye sordu Lexi.

Maisie güldü, başını iki yana sallayarak Nick'le ilgili düşüncelerini zihninden atmaya çalıştı. "Özür dilerim. Henüz kahve içmedim."

"Bugün herkes için neler planladın bakalım?" diye sordu Lexi.

"Biliyor musun, ben bir fotoğrafçıyım, etkinlik organizatörü

değil; bu yüzden herkesin bana neden bunu sorup durduğunu anlamıyorum.”

Lexi sırtı ve işaretparmağıyla çenesine vurdu. Muhteşem tekaş pırlantası ekranda parılıyordu. “Belki de yanında ikiden fazla insan olduğu an ortaya çıkan aktivite düzenleme hevesindendir? *Pictionary*, kurabiye yapımı, çelenk atölyesi, temalı partiler? Bunlar sana bir şey çağrıştırdı mı?”

Maisie esnememeye çalışarak bugün yapacaklarını düşündü. Birkaç fikri var mıydı? Evet. Elbette Nick’in yatağına girip ona Mutlu Noeller dilemek ve sonra bütün gün annesinden saklanmak istiyordu. Buradan ayrılırken Nick’le aralarında olacaklar hakkında endişe duymuyormuş gibi davranmak istiyordu. Annesi ona baktığında hissettiği hayal kırıklığının acısını görmezden gelmeyi umuyordu.

“Hey,” dedi Lexi yumuşak bir sesle. “Neler oluyor, Maze?”

Maisie gözlerini kırptırdı, içinde o kadar çok şey kabarıyordu ki paylaşmayı planlamasa da her şey, şimdiye kadar kurduğu en uzun cümleyle ağzından dökülüyordu. Haziran ayında Nick’le geçirdiği geceden üniversitedeki işi kabul etmesine, bir galeride sergi açma ve kendini daha fazla ortaya koyma isteğinden kız kardeşinin bebek sahibi olmasına, sıranın kendisine gelip gelmeyeceğini merak etmesinden annesinin Maisie’nin hayat seçimleri konusundaki bariz hayal kırıklığına kadar, ne varsa anlattı.

Bitirdiğinde gözlerinden sadece birkaç damla gözyaşı dökülmüştü ve arkadaşı ağzı açık, gözleri kocaman olmuş bir şekilde ona bakıyordu. Maisie uzun ve titrek bir nefes verdi. Vücudu hafiflemişti.

“Bütün bunları nasıl içinde tuttun? *Neden* tuttun?” diye sordu Lexi, sesindeki kırgınlık Maisie’nin zaten kırılan kalbine bir darbe daha indirirken.

“Çok fazlaydı. Nick’le geçirdiğim o gecenin hiçbir anlamı olmaması gerekiyordu. Hiçbir şey olmasını umarak başladım. Eğlenceli, seksi ve anlık bir şeydi, sadece kendim için. Ama ilk öpücükten itibaren beklediğimden çok daha fazlasıydı. Derken

aylarca, onun için hiçbir şey ifade etmediğini düşündüm. Kim olduğunu öğrendiğimde onu Google'da aradım ve birinci lig bir sporcunun, düğünde tanıştığı rasgele bir kadına âşık olacağını sandığım için kendimi aptal gibi hissettim."

"Pardon," diye sert bir sesle sözünü kesti Lexi. "Sen rasgele bir kadın değilsin ve herhangi bir erkek, kim olduğu veya ne yaptığı umurunda değil, sana sahip olduğu için çok şanslıdır."

"Katılıyorum," Will'in sesi telefonda yankılandı ve Maisie'yi gülümsetti.

"Teşekkürler. Samimiyetinize inanıyorum ama o dönem, uyandığımda çoktan gitmiş olmasının yarattığı acıyı atlatmak için kendime her şeyi söylüyordum. Aylardır onu aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. İşle, annelerle aranda olan şeylerle kendimi meşgul ettim ve buraya gelip tüm ailemin kendileri için önemli olan kişilerle ne kadar mutlu olduğunu görene kadar bir aile, evlilik ve eş istediğimi bile fark etmemiştim. Nick'in kız kardeşi Ellie bile. Daha yeni boşandı ama Asher'la birlikte ve yeni işinden ve hayatından çok mutlu. Peki ya ben? Sadece fotoğraf çekiyorum." Yorganı geriye atıp bacaklarını yere indirdi. Madem oturup en yakın arkadaşına sızlanacaktı, en azından o gün giyeceği kıyafeti de seçebilirdi.

"Maisie, bana bak," dedi Lexi.

Maisie durdu, telefonu sabitledi ve en yakın arkadaşına baktı.

"Sen sadece fotoğraf çekmiyorsun. Muhteşem bir fotoğrafçısın. Bir sanatçısın. Çalışmaların ödüller kazandı ve istesen hâlâ Hollywood'da çalışıyor olurdun. Ya da New York'ta moda evleriyle. Yaptığın şeyi, sevdiğin şehirde kendi işini yönetmeyi sen seçtin çünkü istediğin şey bu. Kimsenin seni değersizleştirmesine izin verme."

Arkadaşının bu kendinden emin konuşması Maisie'yi neşelendirdi ve Nick'in bir önceki gece nasıl araya girdiğini hatırladı. Tıpkı kardeşleri gibi Nick de onun yanındaydı. Maisie kendini küçümsüyor ve bunu biliyordu. Annesi onun kendini yeterince zorlamadığını düşünebilirdi ama üniversitedeki işe başvurmak

Maisie için büyük bir adımdı ve fotoğraflarını bir galeriye sokmaya çalışmak da bir sonraki büyük adımı olacaktı.

“Yaptığım işi seviyorum. Film setlerinde veya podyumlarda geçen yorucu, uzun saatleri istemiyorum. Ama kariyerimin dışında daha fazlasını istediğimi düşünmeye başlıyorum.”

Lexi sırttı ve ona doğru eğildi. “Her şeye sahip olabileceğini hiç düşünmediğini itiraf eden ilk kişi olduğumu biliyorsun ama herkesin ‘her şeyi’ farklıdır. Sadece sana yetecek kadar olması gerekiyor. Ve bazen onu en beklenmedik yerlerde buluyorsun.”

Arkadaşının sözlerinde doğruluk payı vardı. Hailey ve Wes’in düğününe arkadaşının evliliğini kutlamak için gitmişti. Hayatını değiştirmesini bekleyerek değil.

Lexi ile biraz daha sohbet etti, ona mutlu Noeller diledi ve ayın yirmi yedisini onunla ve Will’le geçireceğine söz verdi. Sonra üstünü değiştirdi, yatağını düzeltti, ağacın altına koymak istediği hediyeleri yığdı ve aşağı inmeye hazırladı.

Bir yandan, kendine sadece güne odaklanmasını, annesiyle ilgili her şeyi bir kenara bırakmasını telkin etti. Buraya ailesiyle birlikte Noel’in tadını çıkarmak için gelmişti ve tam olarak da bunu yapacaktı. Biraz da Nick King ile. Bu harika değil de neydi?

“İyi misin?” Uzun, çiftlik tarzı yemek masasının yanında duran Nat, kalçasıyla onu dürttü.

“İyiyim.” Maisie, karnını işaret eden ve ELF BEBEK YOLDA yazan sevimli, yeşil bir tişört giyen ablasına bakmak için başını çevirdi. Nat ona şüpheli gözlerle bakıyordu. “Ne?”

“Sessizsin. Annem sinir bozucu davranıyor ve Nick’le arasındaki kıvılcımlar ta buradan bile kaşlarımı yakıyor.” Ablası sözlerini daha da vurgulamak ister gibi, mükemmel şekilde düzeltilmiş olan kaşlarını oynattı. Maisie kahkahalarla güldü.

“Kes şunu.”

Nat dudaklarını fermuarla kapatır gibi yaptı. Maisie bunun uzun sürmeyeceğinden emindi.

Masayı hazırlamayı bitirdi ve ellerini giydiği Noel temalı önlüğe sildi. Uzun masayı kurabiye süsleme istasyonları gibi donatmışlar ve kendi kurabiyelerini süslemek üzere hazırlamışlardı. Bir önceki akşam annesiyle yarattıkları gerginlik düşünüldüğünde, bu daha basit bir seçimdi. Sadece güzel, güvenli bir aile eğlencesi.

“Hey,” dedi Natalie, başını Maisie’nin omzuna yaslayarak. “Seni sevdiğimizi biliyorsun, değil mi? Lütfen annemizin kafana girmesine izin verme. Hayatın için neyin işe yarayacağına o karar veremez. Sen harika bir fotoğrafçısın. Düğün fotoğraflarımı sen çektin. Jake’inkileri de. Onlara bayılıyorruz. Dünyanın herhangi bir yerinde çalışabilirsin. Annem seni neyin mutlu ettiğini anlamak veya kabul etmek zorunda değil.”

Maisie’nin gözleri doldu. Başını Nat’in başına yasladı. “Teşekkürler.”

“Bana şu ateşli hokey oyuncusu hakkında biraz daha detay vererek teşekkür edebilirsin,” diye fısıldadı Nat.

Maisie, Jake içeri girerken gülerек geri çekildi. “Bakın kimi buldum.”

Jacob’ın arkasından babaları içeri girdi; onları anneleri, Colt ve Kyle takip etti.

Babalarına ilk sarılan Nat oldu, adam daha sonra Maisie’ye sarılırken odada heyecanlı bir hava esti.

“İşte diğer kızım da burada. Nasılsın, tatlım?” Babası geri çekildi, ellerini kızın omuzlarına koydu ve ona dikkatle baktı.

“İyiyim, baba. Sen de harika görünüyorsun. Gelmene çok sevindim. En az bir gün daha orada olacağını sanıyordum.” Maisie tekrar sarılmak için eğildi.

Babası kızının sırtını sıvazladı. “Ben de. İşleri erken bitirebildik, bu yüzden bulabildiğim ilk uçağa atladım.”

Babaları Peter, Ellie, Asher ve Nick ile tanıştırılırken ortalık bir daha karıştı. Sonra hepsi birden sohbet edip güncel konulardan bahsetmeye başladılar.

Nick, Maisie’nin yanında durmak için bahaneler buluyor, bu da Maisie’nin duyularını tetikte tutuyordu.

Sabırsızlanan Asher kurabiyeleri süslemeye başlamak istedi ki bir an önce yeme faslına geçebilsinler.

Plan, süslemeyi bitirdikten sonra Maisie ve ailesinin hediyeleri açması ve Nick'in kız kardeşini ve Asher'ı kasabaya götürüp kurabiyelerden bazılarını yerel işletmelerle paylaşmasıydı. Herkes ertesi sabah odak noktasının Asher olması konusunda hemfikirdi, uyandıklarında Noel Baba'nın bıraktıklarının tadını çıkarmasını izleyecekler ve sonra kahvaltı edeceklerdi.

Masal kitaplarındaki gibi mükemmel bir Noel olacaktı.

Grubu toplayıp üzerinde yığınla kurabiye, çeşitli renklerde kremlar, soslar, sıcak içecekler olan masanın etrafına yerleştiler. Arka planda hafif bir müzik çalıyordu.

Âdeta Hallmark filmlerinden fırlamış bir sahne gibiydi ve Maisie kamerasını alıp o ânı ölümsüzleştirmesi gerektiğini biliyordu. Fakat bunun yerine Nick'in yanında oturmaının, onun gülüşünü duymanın, kardeşiyle Colton'm birbirleriyle şakalaşmalarını izlemenin tadını çıkarmaya çalıştı. Kyle'ın Natalie'yi kontrol edişini, karısının rahat olup olmadığını ve ona bir şey getirip getiremeyeceğini soruşunu. Ellie'nin, Asher'ın yüzüne düşen saçları okşayıp onu yanağından öpmesini. Maisie'nin annesinin, süslediği kurabiyeyi babasına gösterip babasının da gülererek kurabiyeden bir ısırık almasını izledi.

Ailesine veda ettiğinde yalnız hissetmemek için anıları beynine yerleştirmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki Nick'in kulağına doğru eğildiğini fark etmedi.

"Benimki bir garip görünüyor," diye fısıldadı Nick. Üzerinde rengineyiği olduğunu tahmin ettiği kurabiyeyi kaldırdı. Hepsine ana hatları nasıl çizebileceklerini ve krema torbalarındaki çeşitli uçları nasıl kullanacaklarını göstermişti.

"Neden beş bacağı var?" Gözlerini kıstı.

"Bu onun kuyruğu," dedi Nick, biraz rahatsız olmuş gibi.

Maisie, adamın gözlerine baktı ve hissettiği sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştı. "Bacaklarının *arasında* gibi görünüyor."

Nick tekrar yaptığı kurabiyeye bakıp sessizce inceledi. "Uzun bir kuyruk."

“Bence de,” diye mırıldandı Maisie.

Nick yüksek sesle gülünce herkes onlara baktı.

“Eyvah. Müstehcen bir şey mi yaptın?” Ellie kontrol etmek için Asher’in üzerinden eğildi.

“Bilerek değil. Bu bir rengineyiği. Uygunsuz olduğunu söyleyen Maisie,” dedi Nick.

Nick, rengineyiği kurabiyesini gösterdiğinde diğerleri güldü.

Maisie masanın altından Nick’in baldırmı tekmeledi.

“Ben beğendim, Nicky Dayı. Beş bacağı olması sorun değil. Bob’un da üç bacaklı bir kedisi var.”

“Bob kim?” diye sordu Maisie’nin babası.

“Ağaç patronu,” dedi Colton.

“O kurabiyeyi dağıtmasak daha iyi olur belki,” diye önerdi babası.

Maisie babasına bakınca adam kızına göz kırptı. Annesi kadar başarılı, annesi kadar hırslı olan babası, kendi tutkusunu bulup yaşaması için onu hep teşvik etmişti. O da Maisie’nin diplomasını almasını ve yüksek lisansını yapmasını istemiş olsa da Maisie istediğinin bu olmadığını açıkça belli edince babası geri adım atmıştı. Şimdi bile, evden annelerinin olduğundan çok daha fazla uzak kalıyordu. Annesi eve yakın çalışıyor ve babası sürekli olarak diğer hastanelerde ders vermek için seyahat ediyordu.

Belki de evde daha fazla olsa, o da annesinin hayal kırıklığını paylaşırdı. Nick kızın dizini dürttü. Maisie ona bakınca Nick de başıyla kurabiyesini işaret etti. Maisie’nin adını yazmış ve yanına bir kalp koymuştu.

Neyse ki Maisie oracıkta erimedi. Ama daha da yaklaşıp her yerde tanıyacağını bildiği kokusunu içine çekti. Daha fazlasını istiyordu ama annesinin onun için istediği şekilde değil. Maisie, Nick’in bacağı bacağına yaslanmış hâlde ona bakarken, hayatını annesinin onayını almaya çalışarak geçirebileceğini fark etti. Ya da sadece hayatını yaşayıp tam karşısındaki şeyin tadını çıkarabilirdi. Kelimenin tam anlamıyla.

17. Bölüm

Yetişkin olmak ödülleri gelmeliydi. Ya da puanlarla! *Puanlar harika olurdu. Puanları biriktirip kendine ödüller verebilirdin.* Günlük işler için beş puan. Çok abartılı bir şey değil. Sadece iyi yapılmış bir işin takdiri. Ödenen faturalar? Beş puan. Can sıkıcı bir market alışverişi yaptığın için on puan. Alışveriş yaparken listenin dışında bir şey almadığın için on puan çünkü bu neredeyse imkânsız. Kaçırmayı tercih edeceğin bir etkinliğe katıldığın için yirmi puan. Annen sana kesinlikle istemediğin bir hediye verdiğinde nazik bir gülümsemeyle onu kabul ettiğin için elli puan.

“Bence çok eğleneceksin, tatlım,” dedi annesi Maisie’ye beklentiyle bakarak.

Maisie parmaklarını soluk sarı karton biletlerin üzerinde gezdirdi. Hâlâ herhangi bir şey için fiziksel bilet yapıldığını bile bilmiyordu. Ama işte buradaydı, elinde. Biri kendisi, biri de götüreceği başka biri için iki bilet. Bu özel akşam, hem bir akşam yemeğini hem de şansa Seattle’a gelen motivasyon konuşmacısı ve yaşam koçu Dr. Cornelius Bassier tarafından verilecek olan bir konferansı kapsıyordu.

“Cornelius ve babanız lisans eğitimlerini birlikte aldılar. Otuzlu yaşlardan önce fırsatları değerlendirmenin önemi hakkında birçok dergide yayınları var. Sandığınızdan çok daha komiktir,” diye devam etti annesi.

Maisie dudaklarında sahte bir gülümsemeyle etrafa baktığında ağabeyinin ağzının kasıldığını, ablasının acıyan bakışlarını, Kyle’ın haylaz gözlerini ve Colton’ın bakışlarındaki rahatsızlığı

gördü. Babası, ona hediye ettiği akıllı saatin talimatlarını okumakla meşguldü. Gerçek mânâda kullanışlı bir hediye.

“Harika olacağından eminim, anne. Teşekkür ederim,” dedi Maisie, hâlâ teşekkür etmediğini fark ederek.

Annesi gülümsedi. “Bence bir daha asla kullanmayacağın bir şeyden ziyade, bir deneyim hediye etmek daha güzel.”

Jake, Maisie’ye büyük, ince ve güzelce paketlenmiş bir hediye uzattı. “Al bakalım. Bu da bizimki.”

“Sıra bende değil,” dedi Maisie. Bir daire çizerek dönüyorlar, her biri hediyelerini birer birer açıyordu.

“Sen yine de aç,” dedi Colton, Maisie’nin moralini düzelterken kocaman bir tebessümle. Noel’i çok seviyordu. Bayılıyor, bayılıyor, BAYILIYORDU. Hiç kimse; hele de ne annesi ne de annesinin vaazları, bunu ondan alamazdı.

Kâğıdı ve sonra altındaki kutuyu açtı. İçinden göz alıcı, çiçek desenli bir Kate Spade marka çanta çıkardı. Soluk pembeydi; çiçeklerin her biri giderek artan bir koyu pembe tonundaydı. “Aman Tanrım. Bayıldım.”

Colton gülümsedi ve kardeşi uzanıp ambalaj parçalarını aldı. “Elinde her zaman kamera çantanı ve bir düzine başka şeyi taşıyorsun. Artık her şeyi buna koyabilir, kamera çantanı da diğer kolunda taşıyabilirsin. Çantanda milyon tane eşyayla hokkabazlık yapmana gerek kalmadı.”

Maisie ayağa kalktı, Colton ve Jacob’ı yanaklarından öptü. “Bayıldım.”

“Biletini de oraya koyabilirsin,” diye fısıldadı Colton, Maisie’yi güldürerek.

Hediye verme işinin geri kalanı sorunsuz geçti. Maisie ailesiyle vakit geçirmenin, anıları özümsemenin ve annesine karşı hissettiği hayal kırıklığını aşmanın tadını çıkardı. Öğleden sonra Nick, Ellie ve Asher da onlara katıldığında harika bir akşam yemeği yediler ve 34. *Caddedeki Mucize* filminin orijinalini izlediler.

Her şeyiyle çok güzel bir gündü. Filmi izlerken Nick’e sokulmak istemişti ama bu çok fazla dikkat çekmişti. Nick’in, Asher’ın

Noel Baba için kurabiye koymasına yardım etmesini içinde bir özlemle izledi ve üçü birlikte “Noel’den Önceki Gece”yi okudular. Birkaç gün sonra ne olacağını bilmiyordu. Nick ayın otuz birinde maçı olduğunu söylemişti, bu yüzden onun Seattle’da olacağını biliyordu. Bu hafta ne kadar harika olduğunu gördükten sonra Nick’i yeğeniyle birlikte izlerken artık adı gibi emindi: Nick King’e sıırıslıklam âşık oluyordu.

Annesinin tepkilerini kontrol edemediği gibi, Nick’le ilişkilerinin nereye evrileceği de kendi kontrolündeymiş gibi gelmiyordu. Maisie hediyeleriyle birlikte sessizce odasına çıktı. Nick için alıp bavuluna koyduğu küçük hediyeı çıkardı. Onu Amazon’dan bulmuş ve eve getirtmişti. Çok büyük bir şey değildi ama onu gülümsetmişti. Nick de onu gülümsetiyordu. Ona ne zaman vermesi gerektiğinden emin değildi. Yarın bir şansı olacağını umdu. Yorganın altına girip kitap okumaya çalıştı ama sonunda kendini tavana bakıp Nick’in, odasına gizlice girmesini dilerken buldu.

Yatak odasının kapısı açıldığında ne kadar süredir orada yatmışından emin değildi. Bir silüet yatağına doğru geldi. Maisie’nin kalp atışları hızlandı.

Daha gözleri karanlığa alışmadan, “Uyanık mısınız?” diye sordu Jacob.

Maisie yatakta doğruldu. “Ne yapıyorsun?”

“Gece yarısı kartopu savaşı,” diye fısıldadı.

Bir heyecan dalgası bedenini sardı. “Saat on.”

“Boş versene. Hadi, kalk giyin. Beş dakika sonra arkada buluşalım ve sessiz ol.”

Maisie karanlıkta kıkırdadı –tabii ki sessizce– ve bir yandan da taytını ve onun da üzerine eşofman altını giydi. Kar kıyafeti yoktu, bunlarla idare edecekti. *By the Cup* eşofman üstünü giydi. Bir salata dükkânının sahibi olan arkadaşı Hailey’nin ona yazın hediye ettiğı bir üsttü bu. Çok sıcak tuttuğı için en sevdiklerinden biriydi. Gerçi bu biraz ironikti çünkü Hailey, Kaliforniya’da yaşıyordu.

Saçlarını sımsıkı bir atkuyruğu yapıp odasından çıkarken kendini casus veya bir hırsız gibi hissetti. Bunu küçükken yaparlardı; gece yarısı gizlice dışarı çıkıp bahçede oyun oynar, kardan adam veya kartopu savaşı yaparlardı. Maisie Seattle'ı seviyordu ama bazen Jake ve Colt'un daha yakınlarda yaşıyor olmasını diliyordu.

Maisie, Nick'in kapısının önünde durdu. Onu da davet etmek istedi ama uyuduğundan ya da bunu garip bulup bulmayacağından emin olamadı. Belki döndüğünde onu uyandırırды.

Arka kapıdan gizlice çıkarken hem hızına hem de sessizliğine kendisi de şaşırdı ama altı kişinin sonuncusu olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Bir başkası Nick'i uyandırmıştı.

Ayıışığı, karları simli, parlayan bir dans pistine benzetiyordu. Nick'in, şapkasından botlarına kadar koyu renk kıyafetleri onu daha da iri gösteriyordu. Daha da cüretkâr.

Gözleri Nick'inkileri yakaladı ve ona kilitlendi, kalbi hızlanmaya başladı. Yanına gidip, "Seni uyandıracaktım," dedi.

Nick başka birinin fark edip etmediğini umursamadan kızın elini tuttu. "Çok yavaşsın, Smart. Çoktan geldim."

Nat'i görünce ablasının önce karnına, sonra da yüzüne baktı. "Bunu yapman doğru mu?" Maisie ablasının istediğini yapma özgürlüğüne müdahale edecek biri değildi ama başına kötü bir şey gelmesini istemiyordu.

"Biz kardan adam yapıyoruz," dedi Kyle, Natalie'yi kolunun altına çekerek.

"Bu daha iyi olur," dedi Maisie, eldivenli ellerini bir araya getirip diğerlerine dönerek.

"Bunu seni alt edeceğimi bildiğin için söylüyorsun," dedi Natalie.

Maisie güldü ama cevap vermedi.

Kyle başını iki yana salladı. "Siz üçünüz neden hep bu kadar rekabetçisiniz?"

"Rekabet ruha iyi gelir," dedi Nick, Kyle'ın sırtına vurarak. "Ee, ne yapıyoruz? Takımlara mı ayrılalım, yoksa tek mi oynayalım? Kartopuyla ilk kimi vurayım?"

"Bu ekipte hiçbir şey o kadar basit değil, Nicky," dedi, Jake'e sarılmış olan Colton.

"Basitlik sıkıcıdır." Jake cebinden bir şey çıkardı.

Herkes ne olduğunu görmek için yaklaştı.

"Ağaçları mı süslüyoruz?" diye sordu Nick.

Jake sırtıttı, ayışığının altında biraz ürkütücü görünüyordu.

"Cinnet filminden fırlamış gibisin," dedi Maisie.

"Tamam," dedi Jake, ciddi bir sesle. "İki takım oluyoruz. Her takıma iki süs düşüyor. Bunları ilk alanın giriş kapısı ile insanların ağaç satın aldıkları arazinin arasındaki ağaçlara saklamanız için tam on dakikanız var. Çok fazla gibi görünmese de yaklaşık yüz metrekarelik bir alandan söz ediyoruz ve hava karanlık. Süsleri göz hizasında, görünür bir şekilde asmanız gerekiyor. Bu süre dolduğunda oyun başlıyor. Diğer takımın iki süsünü de buraya, Kyle ve Nat'e ilk getiren takım kazanır. Diğer takım size kartopu atarsa, on saniye oturmanız gerekiyor. Hile yapmak yok." Eline doğru öksürürken boğuk bir sesle araya "Maisie" kelimesini sıkıştırdı. "Verandaya ulaşana kadar her an kartopu atılabilir. Orası güvenli bölge."

Ağaç çiftliğinin "Kendin Seç" kısmı evden çok uzakta değildi ancak geniş açık alanda kartopu yemeden süslerle koşmak zor olacaktı.

"Bir şey daha," dedi Jake. "Eğer biri süsünüzü kapmak üzerken ona kartopu atarsanız, onlar süreleri dolana kadar otururken siz gidip süsünüzü başka bir yere saklayabilirsiniz."

"Kulağa kolay geliyor," dedi Maisie, eskiden koştuğu gibi hızlı koşmayı umarak.

"Güzel. Sen King'le birliktesin. Colt'la da ben takımız."

Jacob ve Colton, sevdalı iki çöpçatan gibi onlara sırttılar.

"Anlaştık. Hadi şu avukat kıçlarını tekmeleyelim," dedi Nick, kolunu Maisie'nin omzuna atarak.

Natalie onlara söylediği anda iki süsü de alıp koşmaya başladılar. Elllerinde, baston şekerle garip şeyler yapıyormuş gibi görünen, çok yuvarlak, ters dönmüş bir cüce ve kocaman parlak

kırmızı burnu bir şeyi ima ediyormuş gibi görünen bir rengineyiği vardı.

Maisie, rengineyiğinin karnında hissettiği düğmeye bastı. Oyuncak süsün üzerindeki kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı.

Ağaç çiftliğinde sola dönüp fark edilmemek için gülerek ışığı kapatmaya çalışırken Nick ışığı elinden kaptı.

“Hatırlat da seninle asla banka soymayayım. Polisi ilk üstüne çeken sen olurdun.”

Işık söndü ve ilk ağaç sırasından gizlice aşağı indiler. Nick kızın elini yakalayıp kendine doğru çekti. Kıpırdamadan dururlarken Maisie’ye öyle bir sıcak bastı ki karları eriteceğinden korktu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Nick’e.

Nick başını eğdi, burunlarını birbirine yaklaştırdı. “Jake ve Colt’u dinliyorum. Daha da aşağı indiklerini gördüm. Kartopu hazırla. Onlara pusu kuracağız.”

“Bunu yapacaksak peşlerinden gitmeliyiz,” dedi Maisie, Nick’in göğsüne yaslandığı yerden çok memnun bir şekilde.

“Bu fazla basit olur. Hem kendi süslerimizi de saklamamız gerekiyor. O taptığım rekabetçi ruhun nerede, Maze?”

Maisie ağzı açık bir şekilde ona bakarken buz gibi havayı da içine çekti.

Ah, sarhoş rengineyiğinin üzerindeki tatlı Noel Baba aşkına. Başım çok büyük belada.

Nick’in boğazından kısık, boğuk bir hırıltı çıktı. “Bana öyle bakmayı kesmezsen seni içeri sürükleyip saklanmakta çok iyi olduğumuzu düşünmelerine izin vereceğim.”

Maisie “evet, lütfen yap bunu” diye bağırmamak için dudağını ısırды. Sonra dizlerinin üzerine çöküp kartopu yapmaya başladı. İkisi de birkaç tane yaptıktan sonra aşağı doğru gizlice yürüdüler, ağaç sırasının köşesinden etrafa göz atıldılar ama hiçbir şey göremediler. Dış kısımda aceleyle ilerlediler, bu sırada gözleri ağaçların kenarlarında herhangi bir süs parıltısı arıyordu.

“İki dakikamız kaldı. Bunu şuraya saklayalım,” dedi Maisie, süsü ağaca asmaya yeltenerek.

Nick arkasına sokuldu, elini onun elinin üzerine getirip süsü yirmi-yirmi beş santimetre kadar daha yukarı astı.

“Göz hizasında dediler,” diye fısıldadı Maisie, onu görebilmek için başını geriye doğru eğerek.

Nick ona bakıp sırttı. “Bu da göz hizasında. En azından *benim için*.” Sonra aralarındaki boşluğu kapattı ve kızın dudaklarına çok hızlı, soğuk havadan buz gibi –ve aynı anda nasılsa çok sıcak– bir öpücük kondurduktan sonra Maisie’yi kolundan çekip onu aşağı doğru sürükledi. “Diğerini de bu sıraya saklayalım. Bunu akıllarına getirmezler.”

Nick, telefonuna kurduğu alarm çalınca onu olabildiğince hızlı bir şekilde susturdu. Maisie, Colt’un alarm sesinin nereden geldiğini duymaya çalıştı. Oyun başlamıştı.

Nick arkasındaydı, sıraların arasında sürünerek süs eşyalarını veya saklananları arıyor, ayak seslerini dinliyorlardı. Derken ayrılmaya karar verdiler ve Maisie tam köşeyi dönerken Colt onun ödünü kopardı. Az kalsın çarpışacaklardı. Colt kartopu yapmak için eğildi ama Maisie’nin kartopu hazırды, bu yüzden onu sırtından vurdu ve koşmaya başladı.

“Vurulduğum,” diye bağırdı Colt, kızın yerini Jake’e belli ederek.

Maisie birkaç koridor boyunca koştu ve sonra çömeldi, çok yüksek sesle nefes almamaya çalışarak etrafı dinledi.

“Pişt.”

Arkasını dönünce dengesini kaybetti ve ağabeyi koluna bir kartopu fırlattı.

“Hain!” diye bağırdı Maisie. “Nick!”

Ayak seslerini, sonra daha da fazlasını duydu. Kahkaha atarak ona kadar saydı ve ayağa kalkıp ağaç koridorunun diğer ucuna doğru yürüdü. Havada keskin bir soğuk ve çam kokusu vardı. Ama heyecandan üşümüyordu bile. Tam köşeden dönecekken Jacob ve Colt’un süslerinden birini gördü. Onu aldı ve ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Diğerini de bulana kadar beklemeli mi yoksa koşmalı mıydı? Eğer kalbi bir fotoğraf ma-

kinesi olsaydı, şu an kesinlikle seri çekim modunda olduğu söylenebilirdi.

Koş. Git. Tam koşmaya başladığı an kendi ayaklarına takılıp sendeledi ama iki güçlü el onu kavrayıp yüzüstü düşmesini engelledi. Nick.

“Buldun mu?”

Maisie evet der gibi başını salladı. “Evet. Şimdi götüreceğim.”

Bir kartopu omuzlarının üzerinden vızıldayarak geçti. Nick eğildi, biraz kar aldı ve kartopunun geldiği yöne doğru nişan aldı.

“Git,” diye fısıldadı alçak ve sert bir sesle.

Karın üzerinde kayıp sürüklenen Maisie, sırlıslıkla olan eşofmanı ve ağır botlarının izin verdiği kadar hızlı koşarken kaptığı süsü göğsüne bastırdı. Eve vardığında Kyle, yaptıkları kardan adamın başını takıyor, Nat de ona birkaç ince dal götü-rüyordu.

“Bravo,” dedi Nat.

“Dikkat et,” dedi Kyle, Maisie’nin arkasını işaret ederek.

Maisie kendini yere attı ve kartopu onu es geçip kardan adama çarptı.

“Hey! O masum bir kurban,” dedi Natalie.

Colt’un kahkaha ile karışık “Üzgünüm” lafı kaybolurken Maisie sürünerek verandaya doğru gitti. Derin bir nefes alıp ağaçlara doğru koştu. Nick’i mi bulmalıydı? Yoksa bir sonraki süsü mü aramalıydı? Biraz kar toplayıp birkaç iri kartopu şekillendirdi ve bunun bir faydası olmasa da parmak uçlarında patikada ilerledi.

Bir ses duyunca döndü ve üst üste üç kartopuyla göğsünden vuruldu.

“Hey!” Bir tanesi hariç tüm kartoplarını düşürdü ve yere yığıldı.

Ağabeyi ona güldü. “Hiç üzgünüm diyemeyeceğim.”

Ağabeyi yanından geçerken Maisie, elinde kalan tek kartopunu onun tam sırtına isabet ettirmek için tüm gücünü kullandı ve çok tatmin edici bir çarpma sesi havada yankılandı.

“Bu sayılmaz,” diye seslendi.

“Yine de iyi hissettirdi.”

On saniyesi dolunca hızla ayağa kalktı, cephanesini topladı ve ortağını veya son süsü aramaya koyuldu.

“Puanlar bir-bir,” dedi Kyle’ın sesi yakınlarda bir yerden.

Maisie, sınırları çizilen bölgenin sonuna kadar gitti ve son patikada ilerledi. Birinin vurulduğunu işitti ve ardından birkaç oflama duydu; bunun Nick mi, Colt mu yoksa Jake mi olduğunu merak etti.

Tam aramayı bırakmak üzereyken bir süsün parıltısını gördü. Süsü tuttu, aşağı çekti ve ilk adımını attığı anda Colton onu tam sırtından vurdu.

“Onu bana ver,” dedi Nick aniden belirip Colton’a bir kartopu fırlatırken.

“Bu hiledir,” diye bağırdı Colton yere yığılıp.

Nick’in gürleyen kahkahası, çitten atlayıp eve doğru koşarken havada yankılandı. “Böyle bir kural yoktu ki.”

“Jake!” diye bağırdı Colton. “Kazanıyorlar--”

Maisie, ona avuç avuç kar atarak Colt’u susturdu. Nick’in verandadan gelen heyecanlı bağrıışlarını duyduklarında o ve Colton bir kar savaşının tam ortasındaydılar.

Güldüler, kaydılar ve sonunda Maisie, Colt’un üzerine yığıldı. Colt ona sarıldı ve başının tepesini öptü.

“Kazandık,” dedi Maisie.

“Evet, kazandık,” diye güldü Colton.

Üçü birden çitle çevrili alandan ayrılırken Jake ve Colton el eleydi. Maisie verandaya yaklaştıklarında etrafın neden bu kadar sessiz olduğunu ve Natalie’nin neden veranda ışığını açtığını merak etti. Bu hiç de gizli bir hareket değildi.

“Ups,” diye mırıldandı Jake köşeyi döndüklerinde.

Natalie ve Kyle kardan adamlarının yanında duruyorlardı. Nick merdivenlerde ayaklarını uzatmış, kahkaha atarken yakalanmamak için başını eğmişti. Maisie’nin babası polarlı bir sabahlık giymiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, terlikleri ayakta onları izliyordu.

“Yakalandık,” diye fısıldadı Colt.

“Ya siz holiganlar Asher’ı uyandırsaydınız?” diye sordu babası.

Hepsi aynı anda *özür dileriz*, diye fısıldayıp kıkırdamaya başladılar.

Babası da güldü ve başını iki yana salladı. “İçeri girerken yerleri su içinde bırakmayın.” Birkaç saniye daha onlara baktı, gözleri her birinin üzerinde gezindi. “Bu şimdiye kadarki en sevdiğim anlardan biri olabilir. Mutlu Noeller, sizi pis veletler.”

“‘Pis hayvanlar’ olacak, baba,” diye seslendi Jake.

“Kendi versiyonumu daha çok seviyorum,” diye karşılık verdi babaları.

Birbirlerine laf edip kahkahalarını bastırmaya çalışırlarken, her ne kadar Maisie’nin duyuları Nick’e karşı fazladan hassas da olsa, bu geceyi onsuz geçirdiğini, onunla bu anıyı yaratmadığını hayal dahi edemiyordu. Nick elini sıktı ve Maisie ona baktığında, gecenin henüz bitmediğini anladı. Teni beklentiyle âdeta uğulduyordu. *Onların* gecesi daha yeni başlıyordu.

* İngilizcede “pis hayvanlar” sözünün orijinali olan “filthy animals” yaygın bir deyiştir. “Pis veletler” ise “filthy brats”in çevirisi, yani orijinal kullanımın değiştirilmiş bir versiyonu olduğu için Jake, babasını düzeltir. -yhn

18. Bölüm

Nick şimdiye dek bu kadar eğlendiğini hiç hatırlamıyordu. Kendisini aşağı çeken tüm o pisliklerden kurtulduğu için mi, yoksa Maisie ile birlikte olduğu için mi bilmiyordu. Bunlardan herhangi biri veya ikisi de sebep olabilirdi ama Maisie'nin yanındayken daha rahat nefes aldığı gerçeğini göz ardı edemezdi. Kalbi hızlansa bile özgürce gülüyor, sinirleri geri planda kalıyordu. Aslında bu durum tehlikeliydi ve onu çok korkutması gerekirdi. *Korkutuyordu* da gerçi ama yine de onu istiyordu.

Tuhaf bir şekilde, bu durum ona en iyilerden olmanın tek hedefi olduğu ilk hokey günlerini hatırlattı. Çok çalışması ve sahip olması gereken azmi bulmak adına bazen çok derinlere inmesi gerekmiş ama sonunda buna değmişti. Sürekli kariyerini inşa ettiği için biriyle bir hayat kurmayı hiç düşünmemişti. Artık –ister bu yıl, ister önümüzdeki birkaç yıl içinde– kariyerinin sona yaklaştığını yavaş yavaş kabul ederken, yanında Maisie ile başka bir şey uğruna çalışma fikri onu yoğun bir enerjiyle dolduruyordu.

Hepsi merdivenleri çıkıp ıslak botlarını arka kapıda bırakmışlardı. Maisie sessizce odasına girerken herkes karanlık koridorda birbirine fısıldayarak iyi geceler diledi. Nick dizinin hafifçe zonkladığını hissetti ama bu iyiye işaretti. Eğlenceye kapılmış ve dizini unutmuştu.

Nick kendi kapısının önünde, nefesini düzene sokmaya çalışarak alnını ahşaba yasladı. Bu kadar çok şey hissetmek ve bunları Maisie ile paylaşmayı istemek ciğerlerini cehenneme çeviriyordu.

Hokey dışında, hiç böyle bir çekim hissetmemiştir. Maisie'deki her şey onu içine çekiyor, altüst ediyor ve sakinleştiriyordu. Onunla sadece tek bir gece birlikte olmuştu. Ve Maisie o geceden beri hiç aklından çıkmamıştı. Derken bir anda hiç beklemediği ve –en azından önceden– hak edip etmediğinden emin olmadığı bir Noel mucizesi gibi ortaya çıkıvermişti. Artık onun sevgisini ve güvenini hak etmek için emek sarf ettiğini biliyordu.

Yine de beklemek muhtemelen daha iyiydi. Noel'i atlatıp onu yemeğe çıkarır, ona değer verdiğini ve daha fazlasını istediğini söylerdi. Şu anda "daha fazlası"nın ne olduğunu bilmiyordu ve Maisie bazı cevaplar isteyebilirdi. Henüz gerçekten sahip olmadığı cevaplar. Başını sallayarak kendi kendine kızın uyumasına izin vermesi gerektiğini söyledi. İşe dönmesine bir hafta, ekibe yeniden katılmasına ise bundan da az bir vakit vardı. Bir şeyleri halletmenin zamanı gelmişti. Kendi odasına gitti.

Maisie, hâlâ nemli olan kıyafetleriyle orada öylece duruyor, saçları omuzlarına dökülüyordu. Oda, yatağın yanındaki okuma lambasından süzülen ışıkla aydınlanmıştı. Yanakları soğuktan pembeleşmişti, vücudu titriyordu.

"Emin olamadım..." dedi titrek bir nefesle.

Nick üç uzun adımda aralarındaki mesafeyi kapadı ve kızın yanına gelip elini saçlarının arasına soktu, diğer elini de sırtına doladı ve onu vücuduna bastırıp yüzünü görebilmek için başını eğdi. Kızın gözleri ve ona bakış şekli, tanıştıkları ilk andan itibaren, içinde olduğunu hiç fark etmediği bir şeyi iyileştiriyordu.

"Ben eminim."

"Nick," diye yalvarır gibi fısıldayan Maisie'nin nefesi kesildi ve parmakları adamın omuzlarına gömüldü.

Nick'in bedeni de titriyordu; soğuktan mı yoksa arzudan mı, bilmiyordu. Kızın bir eli yukarı doğru kaydı, adamın yanağını okşadı, tırnakları sakalında gezdi, parmak uçları dudaklarında gezindikten sonra ensesine gidip onu kendine çekti.

Maisie'nin dudakları soğuktu ve muhtemelen Nick'inkiler de öyleydi ama birleştiklerinde tüm vücudunu bir sıcaklık sardı.

Kız, Nick'in dudaklarına doğru inerken parmakları tişörtünü kavırıyor, Nick'in kendini dizginlemeye çalışması göğsünde havai fişekler patlatıyor, tüm vücudunu sarıyordu. Ve sonra geriye sadece Maisie kaldı.

Maisie vücudunu onunkine bastırdı ve Nick ikisini birden banyo kapısına doğru sürüklerken öpüşmeye devam ettiler. Maisie'nin elleri adamın saçlarını kökünden kavırıyor, sanki ona yeterince yaklaşamıyormuş gibi acıtacak kadar sertçe çekiyordu. Maisie'nin kazağı önce Nick'in elinde, sonra yerdeydi. Kendisininkini de çıkarıp attı. Sonra Maisie'nin tişörtünü çıkardı. Ardından sutyenini. Banyoya vardıklarında Nick ondan sadece uzanıp suyu açmak için ayrıldı.

Kıza geri döndüğünde, bakışlarındaki tatlılık içindeki bir şeyi çözüverdi. Ona bakmak, varlığının farkında olmadığı nazik bir sahiplenme duygusunu açığa çıkarıyordu. Belki de Maisie'ye rastlayana kadar bu duyguya sahip bile değildi. Duyguları Nick'i ele geçirmişti. Elini kızın saçlarından aşağı doğru kaydırdı; yine burada olmalarına, kızın ona, sanki isteyebileceği her şeymiş gibi bakmasına hayret etti.

"Bizi biraz ısıtmam lazım," dedi kızın dudakları dudaklarına değerken.

"Duş olmadan da bunu gayet iyi başarıyorsun."

Maisie'nin, soğuk tenine değen sıcak ellerinin çıplak göğsünde, göğüs kaslarında ve aşağı doğru, parmak uçlarıyla karın kaslarının kıvrımlarında gezinmesiyle Nick'in kahkahaları kesildi. Maisie, kalbinin üzerindeki dövmeleri öperken vücudu hafifçe titredi.

Maisie geri çekildi, ellerini saçlarına götürmek için kaldırdı ve *kahretsin*, Nick az kalsın dizlerinin üzerine düşecekti. Nefesini tutarak Maisie'nin bileklerini oynatmasını, saçını burup bir anda bir toka olmaksızın tüm o muhteşem tutamları başının üzerinde narin bir topuz yapmasını izledi. Muhteşemdi. Nick kendine hâkim olamadı. Maisie'nin elleri yukarıdayken, Nick ellerini kızın vücudu boyunca gezdirdi, avuçlarını yanlarından aşağı, mükemmel göğüslerinin dış kıvrımından karnına ve oradan da

kalçalarına doğru kaydırıldı. Dizlerinin üzerine çöktü, dudaklarını kızın karnına bastırdı; Maisie kesik bir nefes aldığı anda tenine karşı gülümsedi.

Elleri kızın eşofmanının beline gitti, aşağı çekti ve eşofmanın altında bir tayt buldu.

Başını geriye atarak kıza sıırttı. "Daha kaç kat kıyafet bulacağım?"

Maisie hafifçe kıkırdadı, sesi Nick'in kalbini sıkıştırdı. "Sadece iki. Hava soğuktu."

İkisini de aşağı doğru sıyırıp dudaklarını kızın kasıkları boyunca gezdirdi. Maisie'nin nefesinin değiştiğini, hızlandığını ve parmaklarının saçlarında gezindiğini hissetti. Sakallı yanağını kızın yumuşak tenine sürterken elleri sırtına kayd, onu daha da çekti ama bu yeterli değildi. Kızın teninden yükselen tatlı vanilya kokusunu içine çekti, ellerinin ve dudaklarının altında hissettiği vücudunun tadını çıkardı.

Maisie adını tekrar fısıldarken titriyordu ve Nick artık üşümese de –teni alev alevdi– kızın üşüyor olabileceğinden endişelendi. Külotunu da çıkardıktan sonra ayağı kalktı, kendi kıyafetlerinin geri kalanını da çıkarıp kıızı duşaya çekti.

Ağızları defalarca birleşti, dilleri birbirleriyle oynadı, nefesleri kesildi; elleri ulaşabildikleri her zerreyi keşfederken ılık su üzerlerine akıyordu. Nick duş jelini eline alıp biraz sıktı ve kıızı çevirdi, sabunu omuzlarından geçirdi, Maisie boynunu eğerken Nick de onun her kıvrımını okşadı. Suyun köpükleri alıp götürmesini bekledikten sonra dudaklarını boynunun kıvrımına bastırdı, ellerini karnına götürdü ve kız vücudunu tekrar ona doğru bastırırken her yerini okşadı.

"Maisie," diyerek inledi saçlarına doğru. Kız kollarında dönüp ellerini Nick'in ensesinde birleştirdi. Artık titremiyordu. Maisie dilini önce köprücük kemiğinin, sonra göğsünün üzerinde gezdirip onu yalarken Nick inleyerek küfretti ve bir şekilde ikisini de kurulamayı başarıp odasına, yatağına geri getirdi. Sonra yatağına girip birbirlerinde kayboldular.

Nick ellerini kızın saçlarına sokup dirseklerinin üzerinde doğruldu ve Maisie'nin güzel yüzüne bakıp ezberlemeye çalıştı. Kızın koyu gözleri de sanki aynısını yapıyormuş gibi onu ince-liyordu. Nick, onu hayatında hiç deneyimlemediği bir şiddetle arzuluyor ama yine de acele etmek istemiyordu. Zamanı yavaş-latmak, o anda, öncesinde, Maisie'nin beline sarıldığı, bacağını onunkine doladığı, sımsıcak bedenleriyle yan yana yattıkları ve Maisie'nin ona içini görebiliyormuş gibi baktığı ve buna rağmen ondan hoşlandığı ânın içinde donup kalmak istiyordu.

Nick parmaklarını yanağında gezdirdi. Maisie'nin gözkapak-ları kapandı ve koyu kirpikleri tenine değdi. Nick önce sırayla iki gözünü, sonra burnunu öptü ve Maisie'nin gözlerinin tekrar açılıp onun gözlerine kilitlenmesini zevkle izledi.

Maisie'nin kalp atışlarını göğsünde hissedenden Nick iki ayrı ritmin senkronize olduğundan neredeyse emindi. Maisie, daha fazla bekleyemeyecekmiş gibi onu öpmek için başını kaldırdı.

Nick geri çekilince homurdandı, onu kendisine çekineye ça-lışarak Nick'i güldürdü. Nick ağırlığıyla onu ezmeye dikkat ederek yatağın yanında bıraktığı spor çantalarından birine doğ-ru uzandı. Tek eliyle çantayı yoklarken dengesini kaybetmeme-ye çalışıyordu. Maisie de bu sırada dudakları, dili ve dişleriyle boynuna saldırıyordu. Nick çantadaki prezervatifi –sonunda-buldu, ona geri döndü ve Maisie Smart'ın da kendisi kadar arzu-dan deliye döndüğünden emin olmaya odaklandı.

Kız altında hareket ederken, nefesleri giderek daha düzensiz hâle geliyordu. Nick kendini hizaladı ve bakışlarını kızın gözle-rine dikti, böylece bir saniyeyi bile kaçırmayacaktı. İşkence eder-cesine ağır hareket ediyor, kızın ismini fısıldarken içini kaplayan duygular onu kasıp kavuruyordu. Maisie dudaklarında ismiyle keskin bir nefes aldı, sonra ellerini sabırsızlıkla adamın beline bastırdı ve ona her şeyi vermesi için yalvardı. Derken Nick ken-dini kaybetti. Dönüyor, düşüyor, Maisie'nin içine dolanıyordu. O an, sadece Maisie ve ona nasıl hissettirdiği vardı. Ona kötüyü unutturup ne kadar iyi, ne kadar mükemmel hissettirdiği.

Nick hayatında ilk kez nereye gittiğine dair hiçbir fikre sahip değildi ve Maisie altında onu sanki birbirlerinin can damarlarıymış gibi sıkıca tutarken, bedenleri, zihinleri ve ağızları birbiriyle uyumlu, eşsiz birer yapboz parçası gibi bağlıyken, nereye gittiği kesinlikle umurunda değildi.

Nick prezervatifi çıkardı, ellerini yıkadı ve aynaya baktı. Yansımasıyla tuhaf bir tanıdıklık içerisindeydi; sanki geçen haftadan beri yaşlanmıştı. Ama kötü anlamda değil. Sadece... farklı hissediyordu.

Duygularını, istediği ve ihtiyaç duyduğu her şeye en kısa sürede nasıl ulaşacağına dair bir plan yapma ihtiyacını dizginlemeye çalıştı. Maisie bir insandı, fethedip kazanabileceği bir oyun değildi. Muhteşem, komik, tatlı bir insandı. Hayatındaki her şeye daha mutlu, güneş misali bir parlaklık veren bir insandı.

Yatağa geri döndü ve ayakucunda durdu. Kalbi sanki her taraftan çekiştiriliyormuş gibi hissediyordu. Maisie yan yatmış, yastığına kıvrılmıştı. Ona kollarını uzatırken çok tatlı bir şekilde gülümsedi.

Nick geri döndü, paketlenmiş küçük bir kutuyu kaptı ve sonra kızın yanına kayarak vücudunun sıcaklığını içine çekti. Kutuya göz atan Maisie sırttı, sonra elini yastıklardan birinin altına sokup küçük, kare bir kutu çıkardı.

“Aslında buraya sana bunu vermek için gelmiştim,” dedi.

Nick doğruldu ve Maisie de ayrışını yaptı. Ne yazık ki bunu yaparken çarşafı göğsüne sıkıca bastırmıştı.

“Beni baştan çıkarmak gibi bir niyetin yoktu yani? Sadece bana bir hediye verip gidecektin, öyle mi?”

Kız yüz ifadesini düzelterek bakışlarını kaçırdı. “Hiçbir şey itiraf etmiyorum.”

Nick eğilerek onu öptü, hediyesini açmasını istediği için öpücüğü uzatmadı. Birbirlerine hediyelerini verdiler.

“Aynı anda?” diye fısıldadı Maisie.

İkisi de ambalaj kâğıdını yırtıp kutuları açtılar ve Nick o kadar yüksek sesle güldü ki Maisie onu susturmak zorunda kaldı. Kendi hediyesini kaldırdı ve sevimli bir gülümsemeyle inceledi.

Nick, Colt'tan almasını istediği narin, kristal rengeyiği figürüne baktı. Kızın beğenmesini umuyordu. "Bu sana, uğruna rengeyiği tulumu giydiğim tek kadının sen olduğunu hatırlatması için."

Maisie dudağını ısırarak kendini tuttu ama adamın, dolan gözlerini gördüğünden oldukça emindi. Nick, *Hokey Adam* yazılı anahtarlığı kaldırıp salladı. "Bu asla anahtarlığımdan ayrılmayacak."

"Fazla bir şey değil," diye fısıldadı kız.

Nick başını iki yana salladı. "Öyle deme. Bayıldım. Mükemmel. Tıpkı senin gibi."

Maisie rengeyiğini komodinin üzerine koydu, sonra anahtarlığı da alıp yanına yerleştirdi. Nick'e doğru dönüp elini uzattı. Nick oracıktaydı, tarif edilemez bir şekilde onu tekrar istiyordu.

Tutkulu öpüşmelerinin arasında tenine doğru fısıldadı. "Mutlu Noeller, Maisie."

Kızın gözleri yarı karanlıkta onunkileri buldu. "Şimdiye kadar geçirdiğim en iyi Noel."

19. Bölüm

Bunun kadar büyüğü bir Noel olamazdı. Maisie, gözlerini açmadan önce bile bundan emindi çünkü Nick'in yontulmuş vücut hatlarının kendi vücuduna değdiğini hissedebiliyordu. Adamın yumuşak nefesini duyabiliyor, elinin altındaki sıcak tenini, inip kalkan göğsünü hissedebiliyordu. Ah, evet, Noel Baba bu yıl gelmişti.

Maisie, Nick'in hafifçe koyu renk tüylerle kaplı geniş, kaslı göğsünü yavaşça keşfetmeye başladı ve daha Nick parmaklarını Maisie'nin kalçasına yeni kenetlemişken –şükürler olsun ki kapalı olan kapının ardından– Asher'ın sesi geldi.

"Noel geldi!"

Nick irkilerek ayıldı. Maisie yorganın altına girmeyi başardı ve yeğeni, her şeyden habersiz ve yalnızca çocukların bu kadar erken saatte hissedebileceği türden bir sevinçle –gerçi Maisie'nin uyandığında hissettiği sevinç de buna çok yakındı– kapıyı çarparak içeri girdi ve kendini yatağa attı.

Nick, "Oof!" diye bağırırken Maisie dudağını ısırды ve başını yorganın altından çıkarmadı. Nick son derece gergin bir şekilde, "Hey, dostum. Mutlu Noeller," dedi.

Asher zıpladığı için yatak sallanıyor, küçük ayağı Maisie'nin kaburgalarına ve mesanesine saplanıyordu.

"Kalk, kalk, kalk," diye tezahürat yaptı Asher.

"Asher." Ellie'nin kahkahası odaya yayıldı. "Bırak da kalksın, tatlım."

Bir sessizlik oldu. Küçük çocuk zıplıyordu. Maisie'nin mesanesi tehlikeli bir durumdaydı.

“Asher, hadi tatlım, aşağı inelim. Nick Dayın da hemen gelir.”

Maisie, kadının ses tonundan, Ellie’nin yataktaki ikinci bedenden, dört yaşındaki oğlu kadar habersiz olmadığını anladı.

“Günaydın, kardeşim,” diye homurdandı Nick. “Mutlu Noeller.”

“Bazılarımız için daha da mutlu olduğu kesin,” diye mırıldandı Ellie.

Sonra Asher’ın ayakları gitti, ağırlığı yataktan kalktı ve birkaç saniye sonra kapı kapandı.

Maisie, gülmekle ağlamak arasında kalıp saklanmaya devam etti. Yorgan açıldı ve Nick dirseğinin üzerinde doğrulup, son derece yakışıklı yüzünde geniş bir tebessümle ona baktı. Sabahları bile nasıl bu kadar iyi görünebiliyordu? Oysa Maisie dün gece saçlarını kurutmadığı için muhtemelen kafasına balon sürtmüş gibi görünüyor olmalıydı. Eli saçlarına gitti, düzeltmeye çalışırken Nick hâlâ ona bakıyordu.

Maisie’nin elini tutup saçlarından çekti. “Cidden mi? Yeğenim bizi sabahın köründe basıyor ve sen saçların için mi endişeleniyorsun?”

Maisie kaşlarını çatı. “Hepimiz senin gibi uyanmıyoruz.”

Nick’in alçak ve hırıltılı kahkahası kızın teninin her zerresini hafifçe ürpertti. “Tanrıya şükür. Bana benzeseydin yatağında uyanıyor *olmazdın*.”

Maisie tam gülecekti ki adamın dudakları, boynunun omzuyla birleştiği ve tüm mizah duygusunun bir anda kaybolmasına yol açtığı o noktaya değdi. Ve aynı hızla geri çekildi.

“Aşağı inmem gerek.” Alnını onun alnına bastırdı, gözlerini kapattı. “Mutlu Noeller, Maisie.”

Maisie ona ve içinde bulundukları âna sarılarak, bu kez onun eli adamın saçlarında, “Mutlu Noeller, Nick,” diye fısıldadı.

Nick dudaklarına çok hızlı bir öpücük kondurup ayağa kalktı. Eşofman altını giyerken Maisie salyalarına engel olmaya çalıştı. Nick arkasını dönünce Maisie’nin ona aç gözlerle baktığını fark etti ve göz kırptı. Maisie dudaklarını birbirine bastırırken

bir anda, Asher uyandıysa kendi ailesinin de kalkmış olacağı aklına geldi. Uzun zamandır birlikte geçirdikleri ilk Noel sabahı olduğu için Jacob veya Natalie muhtemelen her an odasına dabilirdi.

“Kahretsin,” dedi yataktan fırlayarak. *Kahretsin*. Giysileri odasındaydı.

Nick tişörtünü giyerken kaşını kaldırıp, “İyi misin?” diye sordu sessizce.

Maisie o tişörtü çalıp kendi vücuduna –Nick’in şu an yanaklarının alev alev yanmasına sebep olacak kadar dikkatle baktığı vücuduna– geçirmek istiyordu.

“Kardeşlerim muhtemelen birazdan odama dalar.” Başka seçeneği olmadığından, Nick’in kahkahalarını duymazdan gelerek yanından hızla geçti, kendi kapısını açtı ve çantasından bir iç çamaşır kapıp eline geçirdiği ilk atleti giyerek kendi yatağına daldı.

Yorganı daha yeni üstüne çekmişti ki kapısı açıldı. “Kalk bakalım, tembel elf,” dedi Natalie yatağa yaklaşıırken.

Ablası yanına çöküp Maisie’nin omzunu sarstı.

“Yetişkinler bu kadar erken kalkmaz,” dedi Maisie, sesinin yeterince uykulu çıkmasını umarak.

“Dört yaşında bir çocuk etrafta koşarken Noel Baba hakkında bağırıp duruyorsa kalkar. Hadi kalk bakalım.”

Natalie yataktan kalkınca Maisie doğrulup geriniyormuş gibi yaptı ve esnemeye çalıştı. Tam zamanında hareket ettiği için mutluydu. Kendi kendine güldü ve çantasından pijama altını almak için uzandı. Doğrulduğunda Natalie ellerini beline koymuş, seğiren dudaklarında alaycı bir tebessümle ona bakıyordu.

“Atletini düzeltmek isteyebilirsin. Ters giymişsin. Başkasının odasına bağlanan banyo kapısını açık bırakıp uyumuş olman da ne tuhaf.” Natalie kapıya doğru yürüdü ve içeri göz attıktan sonra Maisie’ye döndü.

Maisie ablasına parmak salladı. “Tek kelime etmek yok. Çık dışarı. Bir dakikaya geliyorum.”

Ablasının kahkahaları eşliğinde banyo kapısını kapattı ve biraz utanmasına rağmen, yere atılmış ıslak kıyafetlerinin ortasında beş saniyelik bir sevinç dansı yaptı.

Mutlu Noeller, Maisie.

Asher bir sonraki hediyeye atılırken paket kâğıtları başının üzerinde uçuşuyordu. Sevimli, küçük ağzı açık kaldı ve Nick'e baktı.

"Burada bir *Lego* hokey oyuncusu var!" Asher koca *Lego* kutusunu kenara bıraktı, dayısına koşup ona sarıldı ve yüzünü boynuna gömdü. Geri çekildiğinde, minnacık ellerini Nick'in yüzüne koyup, "Teşekkürler, Nick Dayı. Yapabilir miyiz?" dedi.

"Elbette, dostum. Ama önce hediyeleri verme işini bitirelim, tamam mı?"

Maisie ona bakmamak için elinden geleni yaptı ama kolay değildi. Asher'la arası çok iyiydi. Kız kardeşiyle de. Dış görünüşü sert ve biraz mesafeli gibi olsa da artık onun birçok farklı yönünü görmüş ve hepsini sevmişti.

Nick, Asher'ı kucağından indirdi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Küçük çocuk ağaca koştu, özenle paketlenmiş küçük bir kutu çıkardı. Ellie'nin yanına koştu. Görünüşe bakılırsa Asher'ın Noel sabahında başka bir hız ayarı yoktu.

"Bu benden, anneciğim ama parasmı Nick Dayı verdi."

Ellie oğlunun başının üzerinden ağabeyine bakarken diğerleri kahkahalarını bastırmaya çalıştılar.

"Çok tatlısın, Nicky," dedi ağabeyine.

"Bunu kimseye söyleme," diye espri yaptı bakışları Maisie'ye dönen Nick.

Maisie ona gülümsedi, içine bir mutluluk yayıldı çünkü o, Nick'in bu tatlı yönünü de biliyordu.

"Aç," dedi Asher, hediyeyi aralarına iterek.

Ellie güzelce paketlenmiş hediyeyi açtı ve içinden koyu gri bir kutu çıktı. Kutuyu açınca yüzü yumuşacık ve tatlı bir ifadeyle doldu.

Maisie önce Nick'e baktı, sonra kutudan ince, altın rengi bir bileklik çıkaran Ellie'ye döndü.

Asher, bileklikten sarkan küçük tılsımı işaret etti. "Bir numaralı anne' yazıyor. O sensin."

Gözyaşlarıyla mücadele ettiği çok belli olan Ellie, Asher'ı sımsıkı kucakladı. "Bayıldım, tatlım."

"Nick Dayı, haklıymışsın. Ağlıyor."

Bu sefer kimse kahkahasını tutamadı. Sabahın geri kalanı şaşırtıcı derecede hızlı geçti ve sonra herkes oturma odasını topladı. Colt ve Jake'in ona hediye ettiği kocaman peluş Örümcek Adam'ı kollarına almış yerde uzanan Asher'ın etrafından dolaşıyorlardı.

"Onu şımarttınız," dedi Ellie, göğsüne bastırdığı buruşuk kâğıtla odaya bakarak. Sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla gergindi.

"Yine ağlayacak mısın?" diye sordu Nick.

Colton ona kâğıttan bir top fırlattı. "Götlük yapma."

"Ama bu konuda çok iyi," dedi Ellie.

"Bunu özlemişim," dedi Maisie'nin babası ve herkesin dikkati koltuklardan birinde oturan adama döndü.

"Bunu yeterince yapamıyoruz," diye ekledi Maisie'nin annesi. Nat'e baktı. "Ve gelecek yıl, şımartacağımız küçük bir çocuğun olacak."

Maisie'nin göğsünden bir özlem dalgası geçti. Konu ziyaretlere, çocuklara ve yoğun programlara kayarken herkesin bakışlarından kaçınarak ortalığı topladı ve özlemini gizlemeye çalıştı.

Diğerleri mutfağa geçip başka bir film izleyerek yemek için atıştırmalıklar hazırlarken, Maisie eşyalarını toplamak için yukarı çıktı. Normalde ertesi sabah gidecekti ama bir yanı hemen şimdi gitmek istiyordu. Ya da en azından bu gece. Bundan daha mükemmel bir gün olamazdı ve uyandığında Nick'e, Asher'a ve Ellie'ye nasıl veda edeceğini bilmiyordu. Ya da kendi ailesine. Eşyalarını toplarken hafif bir tıkırtı duydu ve gelen kişinin Nick değil de annesi olduğunu görünce hem rahatladı hem de üzüldü.

“Ah, tatlım,” dedi annesi, Maisie’nin eşyalarını gelişigüzel yerleştirdiği yere doğru yürürken. “Kirli çamaşırların için ayrı bir torbaya ihtiyacın var. Hepsini üst üste yığamazsın.”

“Zaten hepsini yıkayacağım, anne. Önemli değil.”

Annesi ellerini kaldırıp geri çekildi. “Peki, tamam. Ne de olsa senin eşyaların.”

Onun eşyalarıydı. Onun hayatı, onun seçimleri. “Sanırım bu gece gideceğim.”

“Neden?”

Valize bir kazak daha attıktan sonra annesine baktı. “Sabah çok kaotik olacak. Bugün mükemmeldi. Bilmiyorum. Tam olarak açıklayamıyorum. Sadece harika bir Noel’in kapısını kapatıp kendi yatağında uyanmak istiyorum.” Nick’in yanında uyanmayı tercih ederdi ama ona baskı yapmak ya da paylaştıkları bu harika zaman baloncuğunu patlatmak istemiyordu. *Korkak*. Bunu itiraf edebilirdi. Kendine.

“Bir saniye otur, Maisie,” dedi annesi yumuşak bir sesle.

Maisie yatağın kenarına oturdu. Annesi de yanına oturup kızının elini tuttu. “Sana karşı sert davrandığımı biliyorum, tatlım. Umarım bu yüzden keyfini kaçırmamışımdır.”

Maisie’nin kalbi hızlandı. Annesi en küçük kızını eksik bulduğu için özür mü diliyordu? Ateşi mi var diye bakmamak için kendini zor tuttu.

“Teşekkürler, anne.”

Annesi tekrar elini sıktı. “Bence eğer bir gün birini bulursan ve eğer evlenirsen, özellikle de eğer çocukların olursa beni daha iyi anlarsın.” Maisie annesinin sözlerini algılamaya çalışırken saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Ne?” Annesine baktı. Acaba tüm o “eğerleri” doğru mu duymuştu?

“Kendine hâkim olamıyorsun. Çocukların kaç yaşında olursa olsun onlar için en iyisini istiyorsun. Seçimlerinin senin seçimlerin olduğunu biliyorum, tatlım ama kendini fazla zorlamaktan kaçındığını inkâr edemezsin. Oysa çok daha fazlası olabilirsin.

İstedğin her şey olabilirsin. Kendini sınırlamanı istemiyorum, bu yüzden sana karşı sert davranıyorum, umarım sen de kendinde benim gördüğüm potansiyeli görürsün.”

Maisie elini çekti, derin bir nefes aldı ama ciğerlerini tamamen dolduramadı. Ayağa kalktı, odanın karşı tarafına yürüdü ve soluk, çam ağacından şifonyere yaslandı.

“Sadece merak ediyorum, anne. Senin gözünde potansiyeli me ulaşmak tam olarak ne demek? Alanında en iyilerden biri olarak tanınmak mı? Ödüller kazanmak mı? Sektördeki ikonlarla çalışmamın istenmesi mi? Fırsatlar arasında seçim yapabilmek mi? Bir yol seçip onda başarılı olmak mı? Çünkü bunların hepsini yaptım. Ben doktor, veteriner veya avukat değilim ve on beş yıl fazladan okula gitmedim. Ama bunların hepsini yaptım. Çünkü sen, babam, Nat ve Jake gibi ben de yaptığım işi *seviyorum*. Tutkuluyum. Düz ve kolay bir yol olmadı ama istediğimi yapabiliyorum çünkü *işimde iyiyim*.”

“Maisie, sinirlenmene sebep olacak bir şey yok. Seninle aramızdaki havayı yumuşatmak istedim sadece. Baban ve ben kız kardeşine daha yakın bir yere taşınmayı düşünüyoruz. Bebek geliyor, hiçbir şeyi kaçırmak istemiyoruz ve ben de seninle aramızda sürekli bir gerginlik olmasını istemiyorum.”

“Siz... Seattle’a mı taşıınıyorsunuz?”

Annesi ayağa kalktı, ütülü keten pantolonunu düzeltti. “Dediğim gibi, hiçbir şeyi kaçırmak istemiyoruz. Başka torunumuz olacak mı, kimbilir?”

Maisie tamamen neşesiz bir kahkaha attı. “Doğru. Çünkü Nat senin tek şansın olabilir, değil mi?”

Annesinin yüzünde öfke belirdi. “Elbette hayır. Kardeşin ve Colton da evlat edinmeyi düşünüyorlar. Ve bu haberi paylaşmak onlara kalmış olsa da şunu da söyleyeyim, onlar da daha yakın olmak için taşınmayı düşünüyorlar. Bu Noel hepimiz için önemliydi, Maisie. Hiçbirimiz gençleşmiyoruz.”

Maisie’nin gözyaşları akmak üzereydi. Bir kez daha, herkes hayatında bir şeyler yapıyordu; büyük ve önemli bir şeyler ve

Maisie, olduğu yerde duran tek Smart'tı. Hiçbir şey yapmadan sadece fotoğraf çekiyor ve Seattle'dan çok uzakta, geri dönmesi gereken çok büyük bir hayatı olan bir adama âşık oluyordu.

"Mükemmel. Büyük ve mutlu bir aile olacağız. Ve sonra Colt ve Jake evlat edinirlerse, daha fazla torunun olacak. Bana pek güvenemediğın için bunu bilmek iyi oldu."

Annesi kollarını havaya kaldırdı. "Çok dramatiksın."

"Neler oluyor?" diye sordu Nat'le birlikte odaya giren Jake.

"Hiçbir şey," dedi Maisie, kalan eşyalarını toplamak için odada dolaşırken. "Annem bana herkesin hayat planını anlatıyordu. Jake, Colt'la ikiniz evlat edinmeyi mi düşünüyorsunuz? Tebrikler. Paylaştığın için sağ ol. Nat, anne ve babanın sadece sana daha yakın olmak için taşınıyor olmasma çok sevinmiş olmalısın. İkiniz de işleriniz, bebekleriniz ve harika ilişkilerinizle kendinizi aştınız. Gerçekten de onu gururlandıracak bir şey yapmam için gereken baskıyı üzerimden alıyorsunuz."

"Maisie," diye tısladı annesi.

"Neler oluyor?" dedi yanlarına gelen babası Jake ile tonda.

Maisie banyo kapısını hızla açtı ve bakım malzemelerini toplamak için harekete geçti. Birkaç adım ötede birbirleriyle konuşmalarını duyabiliyordu.

Elinde makyaj çantasıyla dışarı çıktığında babası karşısına geçip ellerini kollarına koydu. "Maisie, yavaşla. Konuşalım."

Güldü, makyaj çantasını valize tıktırdı ve fermuarını çekti. "İstemiyorum. Gerçekten istemiyorum." Valizi kaldırdı. "Hepinizi seviyorum. Birçok nedenden dolayı bu, muhtemelen hayatımın en iyi Noel'iydi. Ama artık gitmem gerek. Ellie ve Asher'a veda edip işleri daha da kötüleştirmeden eve gitmeliyim."

"Peki ya Nick?" diye sordu odaya sessizce giren Colt.

Maisie bakışlarını onunkilere çevirdi. "İnan bana, veda etmemi anlayacaktır." Bu sözlerinden ânında pişman oldu ve Nick onu duymadığı için sevindi. Çünkü haksızlık ediyordu. Ama ona veda etmesi mümkün değildi. Özellikle de şu anda.

“Bu tamamen saçmalık.” Maisie’nin annesi valizinin sapını tutmaya çalıştı ama babası onu durdurdu.

“Jacob, kız kardeşinin valizini taşımasına yardım et. Eğer gideksen bize sarılacaksın, düzgünce veda edeceksin ve sakınleşince bizi arayacaksın,” dedi babası.

Maisie babasının söylediğini yaptı. Her birine sarıldı, babası her şeyin yoluna gireceğini fısıldarken ağlamamayı başardı. Ama artık babası bunu söylediğinde ona inanmayacak kadar büyümüştü.

Jake valizini arabaya taşıdı. Colt, onu Ellie’nin sandviç yaptığı mutfağa götürdü.

“Hey. Jake az evvel eşyalarımı mı çıkardı?”

“Gitmem gerek,” diye fısıldadı Maisie.

Ellie önce ona, sonra Colt’a, sonra tekrar Maisie’ye baktı. “Nick, Asher’ı karda yürüyüşe çıkardı.”

Maisie güçlükle yutkundu. “Lütfen ikisine de onlara hoşça kal dediğimi söyler misin?”

Ellie ellerini bir beze sildi ve Maisie’nin yanına gidip ona sımsıkı sarıldı. “Böyle gitmenden nefret ediyorum,” diye fısıldadı kulağına. “Ama gitmen gerektiğini görebiliyorum. Ben de aynı durumdaydım. Farklı sebeplerdendi ama seni anlıyorum.” Geri çekilip Maisie’ye baktı. “Bu beni ilgilendirmez ama sana şunu söylemek isterim ki Nick, çok insanın yanına yaklaşmasına izin vermez ve seninleyken olduğu gibi gülümsediğini hiç görmedim. Ona veda ettiğini söyleyeceğim ama umarım bu sizin için bir son değildir.”

Sözleri Maisie’nin kalbine saplanan tırtıklı bir bıçak gibiydi. Aslında kaçtığı şey bu muydu? Bunun onlar için *son* olduğuna dair kendi korkuları mıydı? Annesinin gözündeki Maisie için olduğu gibi, daha fazlasının olmayacağı korkusu muydu?

Maisie’nin beyni bulanıklaşmış, gözleri yaşlarla dolmuştu. Hemen tezgâhın üzerindeki küçük bir bardaktan bir kalem alıp adresini ve telefon numarasını bir kâğıt parçasına karaladı.

Kâğıdı Ellie’ye verdi. Bunu Ellie için mi yoksa Nick için mi

verdiğini bile bilmiyordu ama şu an bunu düşünemezdi. Nick onu nerede bulacağını bilir ve onu görmek istemezse de Maisie hayatına devam ederdi. Yalnızlık üzerine geri çöktüğünde, geçirdiği o muhteşem geceye tutunurdu.

Cipine binip garaj yolundan geri geri çıkmadan önce motorun ısınmasını beklemedi. Ellie'nin evine çıkan yolun sonuna vardığında yalnızlığın onu boğmasını beklemiyordu.

Ama boğuyordu.

Düzenleme
Ny.ozlem

20. Bölüm

Nick kamyonetini, Seattle'ın daha iyi günler görmüş ama çok da kötü olmayan mahallelerinden birindeki bir sokağa park etti. Arabadan inip Maisie'nin solmuş tuğla binasına baktı. Kız kardeşinin, Maisie'nin gittiğini söylemesinin yarattığı o acıyı hâlâ hissedebiliyordu. Ona bir veda bile etmeden.

Nick, Maisie'nin adresinin yazılı olduğu kâğıt parçasını tezgâhtan kapmış ve eşyalarını toplamak için yukarı çıkarken Colt'la karşılaşmıştı. Colt onu sakinleştirmiş, göğsünü dolduran ve ciğerlerini kasıp kavuran panikle mücadele etmesine yardım etmiş ve Nick doğru düzgün nefes alabildiğinde ona da bir not yazdırmıştı. Sonrasında Nick iyice düşünmüş ve Maisie'yi bir günlüğüne rahat bırakmaya karar vermişti. Yapabileceği tek şey buydu. Ve bu bile inanılmaz derecede alçakgönüllülük gerektiriyordu.

Kariyerinin bir gün sona ereceğini bilmiyor değildi; sadece bunu düşünmek için fazla zaman harcamıyordu. Aklının bir köşesinde, Ellie'nin olduğu yere yerleşeceğini hep biliyordu. *Ya da*, diye düşündü etrafına bakarken, *Asher'la ikisinin birkaç saat uzağına*.

Maisie'ye veda etmeden gitmesi hakkında tam olarak ne düşündüğünü söyledikten sonra, Seattle'ın diğer bölgeleri hakkında ne hissettiğini soracaktı.

Evet. İkiyüzlülük ediyordu ama bu farklıydı. Apartmanının girişine çıkan birkaç basamağa doğru giderken biri yanından geçti ve bir anlığına ona baktı. Kafası neredeyse tamamen tıraşlı ve gür bir sakalı olan adamın bir elinde elektronik sigara vardı. Diğer elini Nick'e doğru uzattı.

“Nick King. Harikasin, dostum. Geçen sene seni Stanley Kupası’nda izlemiştim. Hayatımda gördüğüm en iyi maçlardan biriydi,” dedi.

Nick adamın elini sıktı. “Teşekkürler. Minnettarım.”

Göğsünde hiçbir korku veya sıkışma hissi olmadı. *Güzel.*

Adam çenesini kaldırdı ve sanki Nick hep maiyetiyle seyahat ediyormuş gibi etrafma baktı. “Burada mı yaşıyorsun?”

Öyle olsa söyleyecekti sanki.

“Hayır. Sadece bir arkadaşımı ziyaret ediyorum.”

“Harika. Bir sonraki maç için mi döndün? Aldığın o darbe televizyonda o kadar da kötü görünmüyordu ama epeydir oynamıyorsun.”

Herkesin kendine göre bir fikri vardı. Tanrım. Nick işini seviyordu ama şu an tek istediği Maisie’ye ulaşmakken –daha bir gün geçmesine rağmen onu nasıl bu kadar çok özleyebilirdi?– oracıkta durmak onu öldürüyordu.

“Plan bu. Tanıştığımıza memnun oldum. Şimdi gitmem gerek.”

“Tabii. Evet. Tabii ki. Tanıştığımıza memnun oldum, dostum.”

Adamın gidip köşeyi dönmesini bekledi ve Maisie’nin apartman kapısına gidip numarasını tuşladı.

“Yukarı gelin,” dedi Maisie.

Endişe ve onu görmek için hissettiği aciliyet duygusuyla kapıyı hızla açıp asansöre doğru aceleyle ilerledi. Kimin geldiğini sormaması hoşuna gitmemişti. *Uzun zamandır kendi ayakları üzerinde duruyor.* Yine de kanında kaynayan korumacı hisse engel olamadı. Onu önemsiyordu. Dürüst olmak gerekirse önemsemekten çok, çok daha fazlasını hissediyordu.

Asansör hızlı da olsa Maisie’nin onu görmek isteyip istemediğini merak edeceği kadar uzun sürdü. Ellie, Maisie’nin adresi kendisine mi yoksa Nick’e mi bıraktığından emin değildi. Ya onunla işi bitmişse ve öylece çekip giderek intikam almışsa? *Bu hiç Maisie’lik bir hareket değil.* Bunu iliklerine kadar biliyordu, bu onun tarzı değildi.

Üçüncü kattaki kapılar açılır açılmaz asansörden sola döndü,

bir kapının açıldığını duydu ve Maisie'nin koridora adım attığını gördü. Kalbi sapanla fırlatılmış gibi tekledi.

"Nick." Maisie'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı; kollarını göğsünde kavuşturmuş, ellerini kazağının içine sokmuştu, sadece parmakları görünüyordu.

Nick dip dibe gelene kadar Maisie'ye yaklaşıp aralarındaki mesafeyi kapattı. Maisie onu görebilmek için başını geriye atmak zorunda kalmıştı.

Takım arkadaşlarının gol atmak için mücadele ederken olduğu gibi, tüm sözleri ve hisleri üst üste yığılıyor, birbiriyle çarpışıyor, kontrolden çıkıyordu.

Bu kahrolası duygular için bir hakeme ihtiyacı vardı. "Belki de gelmemeliydim ama kendime engel olamadım. Biliyor musun, herkesin yukarı çıkmasına izin vermemelisin." *Gerçekten tutarlısın, dostum.*

Kızın kaşları ve burnu aynı anda kırıştı. Çok tatlıydı, bu yüzden eğilip onu çaresizce öpmemek için kendini zor tuttu. Önce cevaplar. Sonra öpüşme. Bol bol öpüşme.

"Ne?"

Nick en büyük kanıtmuş gibi asansörü işaret etti. "Ben zile basıyorum, sen 'yukarı gelin' diyorsun. Kendine bakabileceğini biliyorum ama bu yaptığının güvenli olmadığını bilmen gerek."

"Bu yüzden mi buradasın?"

Nick başını iki yana salladı. "Hayır. Tabii ki hayır." Bir elini Maisie'nin beline koyup derin bir nefes aldı, nabızı kızdan yükselen sabun kokusundan ve ona bu kadar yakın olmasından dolayı sakinleşiyordu.

Maisie elini hafifçe adamın göğsüne bastırdı, sonra döndü ve dairesine girdi. "Yemek bekliyordum. Senin kurye olduğumu sandım."

Arkalarından kapıyı kapattı ve Nick'e döndü. Nick, Maisie içeriye herhangi birini almadığı için kendini daha iyi hissediyordu. Ama bunu en başından beri biliyordu, değil mi? Maisie Smart kalbine herkesi almazdı ve Nick içten içe kendisini içeri

alacağını biliyordu. Şimdi çözmesi gereken, kalbinde kalmasına izin verip vermeyeceğiydi.

Nefesi yavaş yavaş düzelirken ceketini çıkarıp rahatlaması gerektiğini hatırladı. Sakin kalması gerektiğini. Kıza odaklanıp ona gerçekten baktığında Nick dudaklarının titrediğini gördü ve bakışlarındaki duygu parıltısını yakaladı. Daha fazla dayanamayıp Maisie'yi kollarına çekti. Ona hiç direnmemişti.

"Bir yanım, benden intikam almak için gittiğini düşündü," dedi, kızın kaskatı kesildiğini hissederek. Elini sırtında gezdirdi, onu kendine çekerken omuzlarındaki gerginliği de aldı. "Ama sen öyle bir şey yapmazsın. Sonra Colt'la karşılaştım ve bana olanları anlattı." Nick, ona bakıp yüzünü görebilmek için biraz geri çekildi. "Neden beni beklemedin?"

Kızın gözünden bir damla yaş düştü ve Nick onu başparmağıyla yakaladı. Göğsü sıkıştı.

Maisie ellerini adamın sırtına koydu ve burnunu çekti. "İstedim ama oradan bir an önce çıkmam gerekiyordu. Bunu kaldıramayacağımı düşündüm, özellikle de o anda. Eğer bana hoşça kal demiş olsaydın hislerimizin umduğum gibi çıkmadığını kabullenmek zorunda kalacaktım. Çok fazlaydı. Özür dilerim. Gittiğim için özür dilerim ve seni kırdıysam özür dilerim."

Sessiz koridorunun loş ışığında Nick'in kalbi, onun gittiğini öğrendiğinden beri ilk kez düzgün atmaya başladı. Çenesinin altına parmağını koyarak kızın gözlerini kendisine çevirdi. "Ne umuyordun, Maisie?"

Kızın yüzündeki inatçı kararlılığı gördü. Onun tatlı, güzel Maisie'si kendine fazla güvenmek istemiyordu. Nick, onu iyice görebilmek için iki elini de saçlarına götürüp yüzünden çekti. "Benim de sana âşık olmamı mı umuyordun? Bu haftanın bana da yetmediğini mi? Yine sana sarılmış hâlde uyanmamızı mı? Çünkü bunların hepsini ben de umuyordum, bebeğim."

Kızın gözleri yaşlarla doluydu, parmakları adamın tişörtünü kavradı. "Nick. Ben bunların hepsini umuyordum, hâlâ da umuyorum ama senin hayatın benimkinden çok farklı. Sen San

Jose'de yaşıyorsun. Sürekli yollardasın. Tanrım. Sen ünlü bir hokey oyuncususun. Ben hiç kimse değilim." Son cümlede sesi çatladı ve adamın kalbi de onunla birlikte çatırdadı.

Onun *her şeyiyken* nasıl böyle düşünebilirdi? Nick onu kollarına aldı, önündeki kanepeyi fark edince oraya götürdü. Oturdu, onu kendine çekti, kollarını bir mengene gibi ona sıkıca doladı ve öylece tuttu. Kızın kokusunu içine çekti ve vücudunu hissetti.

Derken kapı çaldı. Nick başını kaldırıp kızın gözyaşlarıyla ıslanmış muhteşem yüzüne baktı. "Yemeğin mi?"

Maisie başını salladı.

"Şuraya basıp içeri alabilirsin. Ben kapıyı açarım. Sen de git yüzünü yıka. Konuşmamız gerek."

"Ne kadar da buyurgansın."

Nick gözlerini kıstı, onu kucağından indirdi. Dudakları seğirdi ve kız uzaklaşırken neredeyse bir tebessüme dönüştü.

Kapıyı açtı ve bekledi, tıpkı onun beklediği gibi. Uzun, tel tel saçlı, yirmili yaşlarda bir adam asansörden elinde bir paket yemekle indi. Sokaktaki adam gibi, o da ikinci kez dönüp Nick'e dikkatle baktı.

"Dostum. Sen Nick King'sin. Maç için bu kadar erken mi geldin?"

"Onun gibi bir şey," dedi Nick, ona cömert bir bahşış vererek.

"Bol şans." Genç adam döndü ve asansöre doğru ilerledi.

Nick kapıyı arkasından kilitledi ve yiyecekleri hemen soldaki mutfığa taşıdı.

Geçerken oturma odasına baktı. Burası şirin bir yerdi. Güzel bir kanep ve karşısında tuğla bir şömine vardı. Kanepede parlak, renkli battaniyeler ve kenarda büyük boy, gri bir koltuk duruyordu.

Yemekleri küçük, yuvarlak masaya koydu ve şömine rafındaki fotoğraflara doğru yürüdü.

Her biri yaklaşık sekize onluk, ince siyah çerçeveli, üç siyah beyaz fotoğraf, tuğlanın yüzeyinde uzanan ahşabın üzerine dizilmişti. Onlara bakarken nefesi kesildi.

İlkinde dizlerini göğsüne çekmiş bir kadın vardı, koyu saçları dizlerinin etrafına doladığı ellerinin üzerine yumuşak dalgalar hâlinde dökülüyordu. Yüzünün çoğu gizliydi. Yüzü tamamen görünmeyen bir şey nasıl bu kadar çok duygu uyandırabilirdi? Arka planda insanlar dolaşıyordu. Yüzleri bulanıktı, bu da kadını ilgi odağı yapıyordu. Kadın, insan kalabalığının içinde yalnızdı.

İkinci fotoğraf, yıkılmış veya hiç tamamlanmamış bir yapının iç kısmıydı. Maisie, kabaca yontulmuş A şeklindeki ahşap yapıyı yakından fotoğraflamış, böylece her engebeli ve kusurlu oluk görünür hâle gelmişti. Ham ve gerçektir. Güzellik eksikliğine rağmen güzeldi.

Son fotoğrafta iki el vardı: Bir çocuğunu andıran küçük bir el, daha büyük olana uzanıyordu. Arka planda ağaçlar ve yeşillikler vardı ama eller, neredeyse birbirlerine değecek ya da belki de ıskalayacak şekilde, âdeta ona sesleniyordu. İçeriden sızladı.

“Hey,” diye fısıldadı Maisie arkasından.

Nick döndü. Geldiğinde ne giydiğine pek dikkat etmemişti ama üstünü değiştirdiğinden oldukça emindi çünkü bu sefer üstündeki kısa kolluydu. Karnını tam olarak örtmediği yerde teninin küçük bir parçası görünüyordu. Geçen gece yaptığı gibi dudaklarını o bölgede gezdirmek istedi. Onunla tekrar uykuya dalmak ve ikisinin de tek kelime etmeden çekip gitmeyeceklerini bilerek uyanmak istiyordu.

Omzunun üzerinden arkayı işaret etti. “Bunlar harika.” Kızın yanına gitti, ciddi olduğunu görebilmesi için gözlerinin içine baktı. “*Sen harikasın.*”

Kızın altdudağı yine titredi. “Burada gerçekten ne yapıyorsun, Nick?”

Nick tam önünde durdu, ona henüz tam anlamıyla dokunmamak için parmaklarını avuçlarının içine aldı.

“Buradayım çünkü sana gitmeni istemediğimi söyleyemeden gittin. O tek gece yeterli değil. İki gece de yetmeyecek. Sana tüm cevaplara sahip olmadığımı ama onları *seninle birlikte* bulmak is-

tediğimi söyledim. Seninle olmak istiyorum ve ikinci kez gitmene izin vermeyeceğim.”

Kızın ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. “Teknik olarak, ilk seferinde sen gitmiştin.”

Nick uzandı, onu kendine çekti; esprili tavrı ve kollarını beline doladığında bakışlarını kaçırmadığı için minnettardı. “Öyleyse ödeştik. Artık ikimiz de bir daha çekip gitmeyeceğimiz konusunda hemfikiriz.”

Kızın gözlerinde temkinli ama umut dolu bir kıvılcım parladı, zaten göz kamaştırıcı olan kahverengi gözleri daha da ışıldadı. “Açım,” dedi birkaç saniye sonra.

Nick onu bırakıp peşinden mutfağa gitti. “Paylaşacak kadar var mı?”

Maisie dolaptan iki tabak çıkardı. “Seni doyurmaya yetmez ama kesinlikle paylaşmaya yetecek kadar var.”

“Sorun değil,” dedi Nick yiyecek poşetini açarken.

Onunla birlikte mutfakta dolaşp tabaklarına pilav, sebze, çin böreği ve *chow mein** yığmak tuhaf bir şekilde rahatlamasına neden oldu. Maisie dolaptan ikisine de gazoz aldı ve kanepeye yerleştiler.

Nick ilk birkaç lokmasını alana kadar ne kadar aç olduğunu fark etmemişti bile. Bir kez yedikten ve sinirleri biraz olsun rahatladıktan sonra, çatalıyla tekrar fotoğrafları işaret etti.

“Bunlar muhteşem. Ne kadara gidiyorlar?”

Maisie eriştesini yerken güldü. “Ne demek *ne kadara gidiyorlar?*”

Nick karnabahardan bir ısırık aldı. “Bana eserlerini sattığını söyle, Maze. Muhteşemler. Bir fotoğrafa bakarken kendimi asla yalnız veya umut dolu hissetmemiştim ve o ilk fotoğraf bana ikisini birden hissettirdi.”

Maisie derin bir nefes aldı. “Bu, birinin bana eserlerim hakkında söylediği en güzel şey olabilir. Teşekkür ederim.”

* Bir tür kızarmış erişte yemeği. –*yhn*

“Sana sadece gerçeği söylüyorum. Bunu her zaman yapacağım, Maisie. Ve gerçek şu ki bunlar kesinlikle bir galeride sergilenmeli.”

Maisie yutkundu, çenesi kasıldı. Tabağını tekrar aldı. Erişteleri karıştırdı, çatalında döndürdü. “Aslında, şehir merkezindeki galerilerden birinde bir yarışma var ve ben de katılmayı düşünüyorum.”

“Kesinlikle katılmalısın. Bu tür bir yeteneği paylaşmamak suçtur, bebeğim.”

Maisie ona baktı, gözleri kilitlendi. Nick’in kalbi, kızın gözlerinde gördüğü şaşkınlık ve minnetle sıcacık oldu.

“Teşekkür ederim.”

Nick etrafa bakmaya devam ederken birkaç dakika daha sessizce yemek yediler. Odada yumuşak yastıklar, fotoğraflar dışında canlı renkler vardı. Rahattı ve stil sahibiydi. Bu ona yakışıyordu ve Nick’in bu mahalle hakkında biraz daha iyi hissetmesini sağladı.

Maisie tabağını sehpayaya koyduğunda içinde hâlâ biraz yemek vardı. “Ee, şimdi ne olacak? Birkaç gün daha ateşli bir ilişki yaşadıktan sonra sen hayatına, ben de kendi hayatıma geri dönmenden önce düzgün bir veda mı istiyorsun?”

Aman Tanrım, bu kız onu güldürüyordu. Kıza sıırttı, tabağını bıraktı, gazozundan uzun bir yudum aldı. Kızı tekrar kucağına çekti.

“Aklından geçenleri söyleyebilmen hoşuma gidiyor.”

Maisie bacaklarını adamın beline doladı. “Zaman kazandırıyor.”

Nick’in elleri kızın kalçasına yerleşti ve onu iyice kendine çekti. “Bu hafta çalışıyor musun?”

Kız başını iki yana sallayıp ellerini adamın omuzlarına koydu. “Hayır. Yeni yıla kadar çalışmıyorum. Ocak ayının yedisinde üniversitedeki işe başlıyorum.”

“Bu hafta burada kalmama ne dersin?” Nick’in kafasında o kadar çok düşünce ve fikir dönüyordu ki... Mesleki olarak şimdi-

ye kadar düşünmediği ve keşfetmek istediği fırsatlar vardı. Ama en çok, Maisie ile *bunu* keşfetmek istiyordu.

Maisie'nin elleri yanaklarını kavradı. Onu alnından öptü ve Nick, sanki içine tamamen dalsa onu boğabilecek bir duygu dalgasıyla mücadele eder gibi gözlerini kapattı.

Gözlerini açtığı anda Maisie ona bakıyordu. "Bence bu harika olur ama sonunda veda etmek beni mahvedebilir."

Uzanarak ellerini bileklerine doladı. "Sana veda etmek istemiyorum, Maisie. Bu yüzden buradayım. Bir çözüm bulalım diye."

Emekliliği düşündüğünü söylemeli miydi? Bu, sürekli beyninin bir köşesinde duran ve onu etkileyen bir düşünceydi. Ellie dışında, her şeyi paylaşabileceği kadar derin bir güven duyduğu tek kişi Maisie idi. Ama bir sonraki adımının ne olduğundan emin değildi ve emin olana kadar da bir şey söylemek istemiyordu.

Tutamayacağı sözler vermek istemiyordu. "Takımım yılbaşı gecesi burada oynuyor. Burada ekstra fizyoterapi alacağım ve dizimin tamamen temiz çıkması için bir doktora görüneceğim. Otuzuna kadar takımla olmak zorunda değilim."

"Oynayacak mısın?" diye sordu Maisie nazikçe.

"Oynamak istiyorum." *Oynamaya ihtiyacım var.* Aradığı cevapları almasının tek yolu bu olabilirdi.

Maisie ısrar etmedi. Bakışlarındaki kolay kabulleniş, Nick'in ona daha fazlasını anlatmasını sağladı.

"Seninle zaman geçirmek istiyorum, Maisie. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sezonda böyle bir zaman dilimi sık sık olmaz. Ellie bunun kader veya onun gibi bir şey olduğunu söylediler."

Maisie güldü. "Çok çekicisin."

Nick sırttı. "Öyleyim. Kalmama izin ver. Bana şehrini göster."

Maisie başını yana eğince Nick elini kızın saçlarına daldırmadan edemedi. Saçları ipek gibiydi, parmaklarının arasından kayıyordu.

"Kulağa neredeyse çıkıyormuşuz gibi geliyor."

Maisie'yi kendine doğru çekerken gülümsedi, burnunun ucunu onunkinde gezdirdikten sonra ağzının kenarını öptü. "Sanırım çıkıyoruz." Bir sonraki kelimeleri söylemek için kendini zorlarken sinirleri göğsünde arı gibi vızıldıyordu. "Sana resmen kız arkadaşım olmanı teklif etmem mi gerekiyor?"

Kızın vücudunun onunkinde erimesi ve gözlerinin parlaması, neredeyse otuz beş yaşında bir adam değil de tuhaf bir delikanlı gibi hissetmesine değmişti.

"Eğer istersen," dedi Maisie.

"Evet, lütfen. Biraz paslandım ve burada uyanacağım için sana uyandığında çiçek de getiremeyeceğim."

Kız güldü ve adam ağzının diğer köşesini de öptü, dilini dudakları boyunca gezdirdi. Tam anlamıyla öpmeden, Maisie geri çekildi.

"Ya seni içeri almasaydım? Ya da seni görmek istemeseydim?"

Bu sözleri duyunca Nick'in midesi kasıldı. "O zaman gider ve bana bir şans tanıman için sana bir sebep vermediğime pişman olurum. Muhtemelen hayatım boyunca."

Kızın ağzı küçük bir O şeklini aldı. Sonra dudaklarını tekrar onunkilere yaklaştırıp fısıldadı, "Güzel cevap, King."

Öpüşürlerken Nick iç çekti. Kızın vücuduna yapışan vücudunu, saçlarında dolaşan, omuzlarına inen ve tişörtünü çekiştiren ellerinin tadını çıkardı. Kızın ellerini yavaşlatmaya, öpücüklerini yumuşatmaya, ona bunun sadece seksle ilgili olmadığını göstermeye çalıştı.

Bunu açıklayamıyor ama sadece seksten ibaret olmadığını biliyordu. Nick daha önce birinin yanında olmaya hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştı ve şu an göğsünü dolduran duyguların saldırısı altında ne yapacağını bilmiyordu.

Pes edip tişörtünü tamamen çıkardı ve Maisie de onun yaptığını yapıp kendi tişörtünü yukarı çekti ve yere fırlattı. Nick derin bir nefes aldı, nasırlı parmak uçlarından birini kızın boyun çukurundan göğüslerinin arasına, oradan da göbek deliğine kadar yavaşça gezdirdi.

Bakışlarını kaldırdığında, kızın gözlerindeki yumuşaklık onu dürüstlüğe davet ediyordu. "Senden hoşlanıyorum, Maisie," diye fısıldadı, sesindeki kırılganlıktan endişe duyarak ama Maisie'nin bakışlarındaki mutluluk parıltısı çok hoşuna gitti.

Maisie kalçasını ona doğru sürttü ve kanını kaynatan küstah bir gülümsemeye karşılık verdi. "Belli oluyor." Nick ellerini kızın kalçalarına koyup güldü. Dudakları yanaklarında ve boyunda gezinen Maisie, kendisi dışında başka bir şeye odaklanmasını imkânsız kılıyordu. Dişleri kulakmemesini yakaladı ve Nick ayağa kalkarken bacaklarını beline doladı. "Belli oluyor mu emin değilim ama ben de senden hoşlanıyorum," diye fısıldadı kulağına.

"Yatak odan nerede, Maisie?" Nick kızın bacakları beline dolmuş hâlde kanepeden kalkarken sesi boğuk ve sabırsızdı.

Maisie boynunu öpmeye devam etti ve Nick koridora doğru iki adım attığında, "Kimin umurunda?" diye fısıldadı.

Nick kızı duvara yaslayıp başını kaldırdı, ona gülümserken bakışları gözlerine kaydı. Boynuna doladığı kollarını aldı, kalçalarından sıkıca tutup onu yerleştirdi ve sonra bileklerini kavrayıp başının üzerine yasladı. Ağzını boynuna, köprücük kemiğine, kulağının hemen altına, her yerinin titremesine neden olan o noktaya dayayarak kızı delirtmeye başladı.

Kızın kalçaları Nick'in kalçalarına doğru gerildi ve Nick kızın iniltisini onu öperek yuttu. Kendini dizginlemek için elinden geleni yaparak başını kaldırdı. "Söyle. Bunu düzgün yapabilmek için alana ihtiyacım var."

Maisie güldü ve adamı daha sıkı kavradı. "Seninle yatakta, yerde, duşta ve duvara yaslanarak sevişmiş şanslı bir kadın olarak bunun doğru olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Senin alana ihtiyacın yok."

Nick güldü ve kızın kalçasını sıkıca kavrayıp duvardan uzaklaşırken ilk gecelerini hatırladı. Yanlarındaki kapıyı itti. Sadece iki kapı vardı ve diğeri açıktı. İçeride küçük bir banyo vardı.

Onu odasına taşıdı ve birlikte yatağa devrildiler. Bunun bir

hata olma ihtimali vardı, ikisine de zarar verebilirdi çünkü ilişkiler söz konusu olduğunda Nick aslında ne yaptığını bilmiyordu ama Maisie'nin çekim alanından uzaklaşması imkânsızdı.

Ve Maisie ona sarılmış adını fısıldıyorken Nick, ikisi için de bunun riske girmeye değer olmasını umdu.

21. Bölüm

Maisie zaman kavramını yitirmişti ama erken bir saat olmadığını biliyordu. Nick'in bir süre önce yataktan kalktığını hissetmiş ama çarşafa sinen kokusu, onu saran sıcaklığı ve uyandığında yanında olacağını bilmenin verdiği huzurla derin bir uykuya dalmıştı.

Yatak sallanıp yer çekimi, Nick'in elleriyle birlikte onu adama doğru kaydırana, sırtı adamın vücuduna yaslanana kadar, bir kolunu kızın başının altına yastık gibi sokup diğerini beline dolayana ve parmakları birbirine kenetlenene kadar bir daha uyanmadı.

Vücudunda hiç kemik yok gibiydi ama zihni ve kalbi çok hızlı atıyordu. Bu bir rüya değildi. Nick buradaydı. Bir önceki gece çok fazla konuşmamışlardı ve Maisie konuşmaları gerektiğini biliyordu ama adamın ona sarıldığını, dudaklarının boynuna sürttüğünü hissetmesi gerçek gibi gelmiyordu. Nick haftayı onunla geçirmek istemişti; yani konuşacak vakitleri vardı. *Ve daha çok âşık olacak.*

Maisie, Noel günü öğleden sonra giderken öncelikli düşüncesi o evden bir an evvel çıkmaktı. Eve dönüş yolculuğu boyunca, annesinin sözlerinden ve yetersizlik hissinden Nick'le geçirdiği zamana, annesinin kastettiği şekilde değil de Nick'le çok daha fazlasını istediğinin farkına varmasına kadar, zihninde o bir haftanın anıları dönüp durmuştu.

Nick'in söylediğini yapıp bu kez ona geri geleceğine dair küçük de olsa bir umudu vardı. Eğer gelmeseydi çok canı yanardı

ama temiz bir ayrılık yaşar ve ihtiyaç duyduğu cevabı da almış olurdu.

Şu an oyunun sonunu hâlâ bilmiyordu ama Nick buradaydı ve Maisie'nin kalbi sevinçten patlayıp taşmak üzereydi.

Nick kıpırdadı, onu bırakmak istemiyormuş gibi yanına sokuldu. Maisie birlikte olmalarını o kadar çok istiyordu ki nefesini tuttu. Asla kötümser biri olmamıştı. Bu, doğasına aykırıydı. Çocukken bile sade olanda bir güzellik, bozuk olanda potansiyel ve sıradan olanda bir tür sihir görürdü. Ebeveynlerinin değişen hayal kırıklıklarını yok sayar ve kendisini ona neşe veren şeylerde kaybederdi. Nick de ona hayal bile edemeyeceği bir neşe getirmişti.

"Fazla düşündüğünü hissedebiliyorum. Belki de dün gece seni gerektiği kadar yormamışımdır," diye fısıldadı adam dudaklarını kulağında gezdirerek. Tenine değen sakalları hışırdıyor, Maisie'yi gıdıklıyordu.

Adamın elini sıktı. "Hiç şikâyetçi değilim. Pek iyi bir evsahibi sayılmam. Tekrar uyuyakaldığım için üzgünüm."

Nick'in kolu gerildi. "Üzülme. Biraz da olsa dinlenmene sevindim. Ben de bu sırada koşuya çıktım, bir fırın buldum, kahve getirdim, biraz yoga yaptım ve duş aldım."

Yan dönüp adamın yüzüne baktı. "Yoga mı yapıyorsun?"

Ortak bir noktaları vardı. Bu hoşuna gitti.

"Vücudu esnetmek önemlidir."

Maisie adamın elini bıraktı ve ona doğru dönüp bu sefer ellerini adamın çıplak göğsüne koydu. Nick bacaklarından birini kızın bacaklarının arasına kaydırıp ve Maisie adamın ağırlığının tadını çıkardı.

"Bütün güne yetecek kadar çok şey yapmışım. Şimdi yatağa dönüyorsun herhalde."

Nick kızın saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak güldü. "Şu anda formda kalmam her zamankinden daha önemli."

Hafif bir heyecan hisseden Maisie, parmaklarıyla adamın teninde sekiz rakamını çizerek onu okşadı. "Bundan da hiç şikâyetçi değilim."

Nick eğildi, dudaklarını kızınkilere değdirdi ve Maisie sabah nefesini aklına dahi getiremeden adam elini saçlarına kaydırđı ve onu sırtüstü yatırıp sıkıca sardı.

Başını yavaşça kaldırdı ve Maisie'nin bakışları tekrar adamın gözlerine odaklandı. Bir eli boynunun yan tarafına, diğeri omzuna dolanmış hâlde ona baktı. "Burada olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı.

Kızın alnından öpen Nick, dudaklarını saç diplerinden kulağına doğru gezdirdi.

"Ellie bana gittiğini söylediğinde ne yapacağımı bilemedim. Seni görme ihtiyacı nefes alamıyormuşum gibi hissettirdi."

Suçluluk duygusu Maisie'nin yüreğini bir bıçak gibi kesti. "Bunu akıl edemedim, Nick. Panikatak mı geçirdin?"

Nick kaşlarını çatı. "Geçirmek üzereydim ama Colt'un yanında olması yardımcı oldu." Tekrar ona bakmadan önce parmağını yanağında gezdirdi. "Panikataklardan nefret ediyorum. Senin görmüş olmandan, Colt'un görmüş olmasından nefret ediyorum. Onları kontrol edemiyor olmamdan nefret ediyorum."

Maisie yanaklarını kavrayabilmek için kollarını kaydırđı, adamın sakalı avuçlarına hafifçe değdi. "Panikatağın olmasından ve sana kötü hissettirmesinden ben de nefret ediyorum ama seni öyle gördüğüm için üzgün değilim ve Colt'un da üzgün olmadığını biliyorum. Herkesin bir şekilde kaygısı vardır. Son birkaç ayda çok fazla şey yaşadın. Sanırım iriyarı, sert hokey oyuncularını aynı anda bu kadar çok şeye maruz kaldıktan sonra kendilerine toparlanmak için zaman tanımıyorlar. Bu muhtemelen vücudunun, *Hey, biraz da benimle ilgilen, deme şekli.*"

Nick, bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi ona baktı. "İriyarı, sert hokey oyuncularını mı?"

Maisie başını salladı, ellerini adamın teninde gezdirdi ve vücudunda hissettiğı ürperti çok hoşuna gitti. "Evet. Annenin ölümü, Ellie'nin boşanması. Bunlar seni etkiledi. Biriyle konuştun mu? Yoksa içindekileri dökmek için ilk panikatağına kadar bekledin mi?"

Nick eğildi ve kızın çenesinin altını öptü, dudakları kulağına doğru hareket etti ve kulakmemesini ısırıldı. Altında yatan Maisie hafifçe irkildi. Nick başını kaldırdı. Kızın mükemmel dudaklarında yumuşak ama ciddi bir gülümseme vardı. "Kaygı hakkında ne kadar çok şey biliyorsun?"

Maisie omuz silkti. "Utanılacak bir şey olmadığını ve insanlar seni herhangi bir düzeyde önemsiyorsa bunu sana karşı kullanmayacaklarını veya seni farklı görmeyeceklerini bilecek kadar. Bu durumda sen neden kendine karşı kullanasın ki?"

Nick'in bakışlarını dolduran duygular Maisie'nin ciğerlerindeki havayı emdi. Adam ellerinden birini saçlarına götürürken, başparmağı Maisie'nin yanağında ileri geri hareket etti. "Benden gerçekten hoşlanıyorsun. Her şeyimden. En kötü yanlarımdan bile."

Maisie, Nick'i dürtüp sırtüstü yuvarladı. Bacaklarını kalçalarının iki yanına koyup avuçlarını göğsüne dayadı. Nick'in bakışları aşağı kaydı ve ardından elleri de onu takip etti ama kız onları yakaladı, tamamen doğruldu ve parmaklarını adamın kılere kenetledi.

"Hoşlanılacak çok şeyin var," diye fısıldadı.

Nick oturmak için doğrulurken karın kasları nefis bir şekilde kasıldı, ellerini Maisie'nin ellerinden çekip onu sardı.

Ve onu sanki soluduğu havaymış gibi öptü. Maisie de aynı şekilde. Ta ki karnı guruldayana ve Nick gülene kadar.

Parmakları kızın saçlarına dolanmış olan Nick geri çekildi. "Başka bir şeye aç gibisin. İyi ki iriyarı ve sert bir hokey oyuncusuyum da duygularım kolay kolay incinmiyor."

Maisie çok utanmasına ve çok garip hissetmesine rağmen kendini savundu. "Mutlu olmak beni acıktırıyor."

Nick kızı belinden tutup kucağından kaldırdı ve yere bıraktı. Maisie'nin bacakları titriyordu. Özellikle de Nick yatakta son derece seksi ve dağınık bir hâlde otururken. Nick bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalktı ve yeniden kıza sokuldu. Maisie'nin düşünceleri birbirine karıştı. Yemeğe ihtiyacı yoktu.

Nick onun yüz ifadesinden ne düşündüğünü hemen anladı. "Yok. Önce yemek."

Kızın surat asmasına gülünce Maisie onun tişörtünü kapıp kendisi giydi. Eğer onunla dalga geçecekse üstsüz de kalabilirdi. Nick hiç aldırış etmeden spor şortunu giydi ve kızı kapıya doğru dürttü.

"Fırından ne aldın?"

"Her şeyden birer tane."

Maisie gülerek omzunun üzerinden geriye baktı. "Şaka yapıyorsun."

Nick uzanıp onu belinden yakaladı, boynunun kıvrımını öptü. Adamın sakalı Maisie'nin hassas tenini gıdıkladı. "Aldım. Uyandığında gülümsemen için bir sebebin olduğundan emin olmak istedim."

"Nick," diye fısıldadı Maisie, adamın belinde duran ellerini tutarak. Duyguları sesine de yansımıştı. "Senin sayende zaten gülümseyerek uyandım."

"Ben de," diye fısıldadı adam.

Maisie dayanamadı ve Nick'e doğru dönüp onu, hissetmekten daha fazlasını yapabilme yeteneğini çalan bir başka hararetili öpücüğe boğdu. Ona âşık olmamaya çalışmak için artık çok geçti. O tren çoktan kaçmıştı.

Nick'in dudakları kızın çenesinden boynuna, sonra da aşağı doğru indi. Maisie'nin sımsıcak olan teninde ufak ve hoş ürpertiler yarattı.

"Senin yanında uyanmayı seviyorum," diye fısıldadı kızın ağzına doğru.

Kızın ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. "Bana dokunduğunda, bana şu anki gibi bakıp böyle şeyler söylediğinde, gardımı almamı imkânsız hâle getiriyorsun. Kendimi sana âşık olmaktan alıkoymaya çalışmamı."

Nick kızın gözlerinin içine baktı. Maisie nefesini tuttu.

"Gard indirtme konusunda uzmanımdır," diye dalga geçti. Sonra tekrar dudaklarını onunkine dokundurdu. "Bunları tek yaşayan sen değilsin, Maisie."

Kız onu bir kez daha öperken Nick de ona sıkı sıkı sarıldı. Ellerini kızın giydiği kendi tişörtünün altına sokup hassas tenini okşadı.

“Tişörtümü giymeni seviyorum,” dedi sıcak nefesini kızın kulağına doğru vererek.

“Komik çünkü ben de onu *giymemeni* seviyorum,” dedi kız.

Eğer Maisie’nin telefonu çalmasa ve tiz bir ses onları ayırmaydı, bir şeyler yemeyi memnuniyetle unutulardı.

“Bu benim Lexi zil sesim,” dedi Maisie nefes nefese.

Nick kaşlarını kaldırdı. “Benim de zil sesim var mı?”

Kız gülerek kollarından sıyrıldı. “Cevap vermezsem buraya gelir.”

Maisie’nin dudaklarına sert bir öpücük konduran Nick, “Kahveni getireyim,” deyip gitti.

Maisie onun yatak odasından çıkışını izledi ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Nick’i destekleyen kocaman bir tezahürat ekibi göğsünde tepiniyormuş gibi hissediyordu. Telefonunu komodinden alıp arkadaşına merhaba dedi.

“Kapıyı aç da yukarı geleyim. Çörek getirdim.” Lexi bunu söyler söylemez telefonu kapattı ve Maisie pantolonunu almak için koştu ama tişörtünü değiştirmeye zahmet etmedi.

Nick elinde kahveyle mutfaktan çıktı –Maisie’nin evi çok büyük değildi ve Nick gibi iri bir adam içeride dolaşırken daha da küçük görünüyordu– ve yüzünde tatlı bir ifadeyle kahveyi Maisie’ye uzattı.

Maisie kahveden bir yudum alıp masaya koydu. “Lexi geliyor.”

“Ne?” Arkasına bakınca Maisie güldü. “Şimdi mi?” dedi Nick.

“Evet. Muhtemelen benim için endişelenmiştir. Belki de üzerine bir şeyler giymelisin,” dedi Maisie, gözleri adamın kaslı göğsünde gezinerek. Üstünü örtmeden önce onu hafızasına kazımaya çalışıyordu.

“Senin olanı görmesini istemiyor musun?” Sesindeki alaycı

ton Maisie'nin sisteminde şok dalgaları yarattı ve gözleri adamın gözlerine kilitlendi.

Elini uzattı ve adamın sıcak tenine bastırdı, kalp atışlarını vücudunun her zerresinde hissediyordu. "Arkadaşımı görmezden gelip seni yatağa geri götürmemi sağlamaya mı çalışıyorsun?"

Nick kıkırdadı, bir öpücük için eğildi. "Böyle bir seçeneğimiz var mı?"

Tam o sırada Lexi kapıyı çaldı. Maisie geri çekildi ve yatak odasını işaret etti.

"Tişört."

"Ama benimkini giyiyorsun," dedi Nick, kızın üzerindeki uzanıp onu güldürerek.

"Başka da vardır. Lexi'yi içeri alacağım."

"Peki, tatlım," dedi Nick. Sesindeki neşe Maisie'yi güldürdü.

Maisie kapıya doğru giderken bundan sonra olacaklarla başa çıkmak için birkaç seçenek düşündü. Will'le ilk tanıştığı ve ne kadar doğrudan olduğuna şaşırdığı zamanı hatırladı. Geri ödeme vakti gelmiş olabilirdi ve arkadaşının intikam alma ihtimali de yüksekti.

Kapıyı açtı ama Lexi'ye konuşma fırsatı vermedi. "Misafirim var."

Kucağında parlak, güzel bir hediye paketiyle içeri adım atan Lexi aniden durdu. "Misafir derken?"

Maisie dudağını ısırdı.

Lexi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tek gecelik ilişki olması gerekirken âşık olduğun o cehennem kadar seksi hokey oyuncusu gibi mi?"

Maisie kaşlarını çattı. "Ben tam olarak *öyle* ifade etmedim."

"Vay canına. Kızlar gerçekten de birbirlerine her şeyi anlatıyormuş," dedi Nick arkalarından.

Arkadaşının gözlerinin daha da büyüdüğünü ve dişlerini gösteren bir gülümsemenin yüzüne yayıldığını fark eden Maisie, Nick'in kollarını kavuşturmuş bir şekilde duvara yaslandığını gördü. Üzerinde yine bir Guardians tişörtü vardı. Galiba sahip olduğu bütün tişörtler böyleydi.

“Kesinlikle,” dedi Lexi, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatırken.

“Bu nedir?” dedi Maisie paketin içine bakmaya çalışarak ama Lexi paketi havaya kaldırdı. Maisie zaten arkadaşından birkaç santimetre kısaydı ama bu kadar yukarı kaldırıncı içinde ne olduğunu görmesi imkânsız hâle gelmişti. “Hediyeler yarın demiştik.”

Lexi önce Nick’e, sonra Maisie’ye baktı ve dudaklarını büzdü. Bu onun düşünceli yüz ifadesiydi.

“Ne?”

Lexi hafifçe öne eğilerek ona, “Bu senin erkekler-de-ebeveynler-de-berbattır-Noel-de-kıçımı-yiyebilir yardım paketin,” dedi.

Nick kahkahayı bastı.

Lexi başını kaldırdı. Paketi Maisie’ye doğru itti ve elini uzatıp, “Ben Lexi Danby. Sen de Nick olmalısın,” dedi.

Maisie iç çekti. Bundan kaçmanın bir yolu olmadığını biliyordu ama zaten kaçmak istediğinden de çok emin değildi. Tokalaşmalarını izledi. Peşlerinden oturma odasına gitti ve Lexi büyük koltuğa otururken Nick, kanepede Maisie’nin yanına oturdu. Yani, hemen dibine. Yanlış anlaşılmaya yer yoktu. Kelimenin tam anlamıyla. Aralarında sadece bir eşofman altı vardı çünkü Nick spor şortu giymişti.

“Böyle şeylerde hiç kendimi tutamıyorum,” dedi Nick, paket kâğıdının altına bakmaya çalışarak.

Maisie adamın elini sıktı. “Hey. Bu kutsal bir şey. Eğer gelmeseydin kanepemden hiç kalkmayacağım için bu pakettekileri tüketerek hayatta kalmaya devam edecektim.”

Lexi homurdanarak güldü. Nick de gülümseyerek Maisie’nin yanağına bir öpücük kondurdu. “Vay canına. Benden gerçekten hoşlanıyorsun.”

Lexi biraz agresif bir şekilde, “Bu haftaya dek hakkında tek kelime etmemesine yetecek kadar,” dedi, beline kadar olan muhteşem, koyu gri yün ceketini çıkarırken.

“Bu ceket çok güzel,” dedi Maisie, Lexi’nin daha fazla bir şey söylememesini umarak.

Arkadaşının yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Will'in kız kardeşlerinden bir hediye."

Maisie, Nick'e doğru döndü. "Lexi ve Will bir önceki eylül ayında tanıştılar. Şimdilik en yakın arkadaşımın uslu durması için tamamını anlatmayacağım, çok uzun ve eğlenceli bir hikâye. Sadece sonunun nişanlanmalarıyla bittiğini söyleyeceğim. Will'in ailesi, Seattle'daki aileler için olan bir kuruluşun, Grand Babies'in sahibi. Ve yeni ailesi artık Lexi'ye gösterişli hediyeler aldığı için bu muhtemelen benim hediyemi sıkıcı gösterecek."

"Öyle söyleme," dedi Lexi. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun. Hâlâ bir nişanlım olduğuna, yakında görümcelerimin ve kocaman bir ailemin olacağına inanmakta zorlanıyorum, hepsi bu. Ama Will ile tanıştığında senin de hiç uslu durmadığını hatırlıyorum."

Maisie bunu duymazdan geldi ve arkadaşına, "Gwen nasıl?" diye sordu. Sonra da Nick'e dönüp, "Annesi," diye açıkladı.

"İyi. Noel sabahını baş başa geçirdik. Will *bruncha* geldi ve sonra onu akşam yemeği için birkaç saatliğine Will'in evine götürdük." Lexi paketi işaret etti. "İçinde standart şeyler var. Bazılarını dondurucuya koyman gerekiyor."

Nick paketi göstererek, "Dondurma olacağını tahmin etmiştim," dedi. Omuzlarını dikleştirerek Lexi'ye baktı. "Benim de bir kız kardeşim var. Dondurma, her türlü duyguyu uyandırır ve olmazsa olmazdır."

Lexi başını salladı. "Bu çok cinsiyetçi bir yaklaşım, Nick."

Nick özür dilemeye başlayacaktı ama Maisie güldü. "Ama yanlış değil."

Paket kâğıdını çıkarıp yere fırlattı. Sonra içindekileri sehpanın üzerine boşaltmaya başladı. Bir kutu *brownieli*, naneli, çikolata parçacıklı dondurma. Sıcacık, tüylü çoraplar. Bir tanesi insanın hayatını değiştirecek, ev yapımı bir yüz bakımı vadeden iki dergi. Biri ekşi, biri sakızlı iki paket şeker. Bir şişe şarap, iki tane çikolata, küçük bir pakette banyo topları, bir kutu çay ve gözleri, sırttan bir ağzı olan, avuçiçi kadar kamera şeklinde bir peluş.

Maisie gözyaşlarını engel olamadı. "Bu harika. Noel hediyemin bu olmadığına inanamıyorum."

"Dondurmayı buzluğa koyayım," dedi Nick. Ayağa kalktı, Maisie'nin başının üstünden öptü ve bacaklarının üzerinden geçti.

Lexi hafifçe eğildi. "Dökül. Çabuk."

Maisie ona doğru uzandı. "Az önce geldi. Hafta boyunca kalacak. Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok ama başım büyük belada, Lex. Will ve Lexi tarzı bir beladan söz ediyorum."

"Vay canına. Tamam. O zaman Will ile tanışması gerek."

Maisie başını salladı. Bu sağlam bir fikirdi. Aileyle tanışmıştı. Şimdi sıra arkadaşlardaydı. Bir şans istiyorlarsa Nick'in, Lexi ve Will'i tanınması gerekiyordu. Çünkü yeri geldiğinde ikisi, kendi ailesinden daha çok onun bir parçası sayılırlardı.

Nick tekrar yanlarına geldi, başparmağını kızın omzuna koydu. "Geri döneyim mi? İkinize yeterince zaman tanıdım mı?"

Lexi sırtıttı. "Bolca zaman tanıdın. Otur. Sana üç yüz tane sorum var."

Maisie homurdandı, başını kanepeye yasladı ve tavana baktı. Nick yanına sokuldu, kolunu kızın omzuna attı ve bundan korkmadığını belli eden bir şekilde gülümsedi.

Lexi'ye baktı. "Üç soru hakkın var."

Lexi başını salladı. "Kalbini kıracak mısın?"

Nick, "Kasıtlı olarak asla," dediğinde Maisie gözlerini kapattı.

Tekrar açtığında Lexi'nin bu cevaptan emin olmadığını gördü. "Evli misin, nişanlı mısın ya da bir tür yan hayat falan yaşıyor musun?"

"Aynı anda altı soru sordun gibi oldu ama hayır. Hayatım hokeyden, spor yapmaktan ve fırsat bulduğumda kız kardeşim ve yeğenimden oluşuyor."

Arkadaşının gözlerindeki parıltı Maisie'nin gerilmesi için yeterliydi, tıpkı gerçek kız kardeşinde olduğu gibi, Lexi'nin de onu bir şekilde utandıracağını biliyordu. "Maisie'nin hokey hakkında ne kadar az şey bildiğinin farkında mısın?"

“Lexi!” Oturma odası Nick’in gür kahkahalarıyla dolup taşarken Maisie yüzünü ellerinin arasına aldı. Nick’in, ellerini yüzünden çekmesi için gösterdiği çabaya elinden geldiğince direndi.

“Bu doğru mu?” Sesi endişeli gibiydi ama seğiren dudakları onu ele veriyordu.

Maisie yüzünü buruşturdu. “Şapka numarasının* ne olduğunu biliyorum.”

Nick küstahça sırttı. “Evet çünkü dün gece sana göstermiştim.”

Lexi kahkahayı bastı, Maisie’nin teni yiyecekleri kızartacak kadar ısınmıştı. Nick’i göğsünden iterken adamın kahkahasını avuçlarında hissetti.

“Ah, sorun değil bebeğim. Hiçbir şey bilmemen umurumda değil. Böylece sana ben öğretebilirim.”

Maisie hain arkadaşını işaret etti. “O da hokey hakkında hiçbir şey bilmiyor.”

Lexi çörek paketini kaptı. “Bu doğru değil. Annem aşk romanlarına takıntılıdır. Başkasının formasını giyersen onu çıldırtacağını biliyorum mesela.”

Nick kızgınlığını belirten alçak bir ses çıkarıp, “Neden başkasının formasını giysin ki?” dedi.

Lexi ve Maisie göz göze gelip kahkahayı bastılar.

“Şuna bak,” dedi Maisie. “Annen haklıymış, Lex. Aşk romanlarında okudukları gerçek olabilir.”

Nick başını iki yana sallayıp poşetten bir çörek aldı. Bu, Maisie’nin şimdiye kadar dinlediği tüm sesli aşk romanlarından daha iyiydi. Sonunda her şeyin yoluna gireceğinden emin olabiliirdi.

* Buz hokeyinde “şapka numarası”, bir oyuncunun aynı maç içinde üç gol birden atması demektir. -yhn

22. Bölüm

Nick, Maisie ile arkadaşını yalnız bırakıp bırakmaması gerektiğini düşündü. Hem acilen yapması gereken bazı şeyler vardı; halkla ilişkiler sorumlusunu, menajerini ve takım fizyoterapistini aramak gibi. Ama onun gitmesini istemiyor gibiydiler. Nick, Lexi'nin onun söylediği her kelimeyi, her hareketini, Maisie'ye attığı her bakışı dikkatle incelediğinden şüpheleniyordu.

Bu durum, birkaç nedenden dolayı Nick için yeniydi. Ellie'nin çocukken en yakın arkadaşı Colt'tu. Nick, bu anlamda en yakın arkadaşına göz kulak olan başka bir kadın tanımamıştı. Bunda, hatırlayamadığı kadar uzun zamandır düzenli bir ilişkisi, hatta aynı kadınla birkaç buluşmadan fazlasının bile olmaması etkiliydi.

Sinirlerinin gerildiğini hissetti. Terapistin ona öğrettiği gibi, bunun bazı kaynaklarını tam olarak saptayabiliyordu: Maisie'ye olan hisleri, haftanın sonunda maça çıkacak olması, takımıyla yeniden bağ kuracak olması, Maisie için çok önemli olan biriyle tanışması. Bir de beyninde koca bir yığın hâlinde iç içe geçmiş diğer tüm saçmalıklar.

Nick, sanki bir hafta değil de yıllardır ayrı kalmışlar gibi arkadaşıyla arayı kapatan Maisie'nin elini avucunun içine aldı. Bu onu gülümsetti.

"Bu gece Side Tap'e gitmeliyiz. Sonra Will'le tanışırsın. Ne kadarlığına buradasın? Yakında oynaman gerekiyor mu? Takımın geri kalanı nerede?"

Lexi'nin bu art arda gelen soruları karşısında Maisie, Nick'in

duyduğu rahatsızlığı hissetmiş olacaktı ki Nick'in elini sıkıca kavrayıp hafifçe eğilerek arkadaşına imalı bir bakış attı.

"Sakin ol, Nancy Drew. Takımdan kısa bir süreliğine ayrıldı. Daha kahvaltı bile etmedik, Side Tap için sana sonra döneriz, olur mu?" Nick'e baktı. Adam onun "biz" kelimesini bu kadar kolay kullanmasından etkilenmiş gibiydi. "Bu akşam yemek yememiz lazım zaten ama harika kurabiyelerim dışında pek şey pişiremem," dedi Maisie ona.

"Yine de benden daha iyi olduğu kesin," diye araya girdi Lexi.

"Gerçi onun asıl problemi yemeği servis etmekte, bu yüzden eğer bir gün denemeye kalkarsa sana hiçbir şey getirmesine izin verme. Sudan bahsetmiyorum bile. Kesinlikle sıcak bir şey de olmasın," dedi Maisie.

Nick iki kardeş gibi atışan kızları, bakışlarını bir ona, bir diğerine çevirerek izledi. Kendi arkadaşlarını özlediğini hissetti. Takım arkadaşlarının hepsi onu arayıp sormuştu, hatta birkaçı diğerlerinden daha fazla. Fakat Nick olan bitenden bahsetmek istemediği için mesajlardan ve telefonlardan kaçmıştı.

"İnkâr etmek istesem de edemem. Neyse ki artık garsonluk yapmıyorum, bu yüzden bunun için endişelenmene gerek yok," dedi Lexi.

Nick'in kahkahası kendi kulağına bile yapmacık geldi. Kanepede hafifçe kıpırdanan Maisie'nin de bunu fark ettiğini anladı.

"Seni seviyorum, Lex ama dediğim gibi daha kahvaltı bile etmedik, o yüzden sana akşamki yemek için daha sonra mesaj atarım."

Lexi ikisine de dikkatle baktı. Sanki arkadaşının sözlerini tartıyor, altında gizli bir anlam arıyordu. Ayağa kalktı, ceketini giydi ve çantasını aldı.

"Elbette. Will bugün ofiste, ben de uğrayıp ona sürpriz yapacağım."

Nick, Maisie ile aynı anda ayağa kalktı. Elini uzattı. "Tanıştığıma memnun oldum."

Lexi elini sıkarken bakışlarını gözlerine dikti. "Umarım bu gece gelebilirsiniz. Eminim programın çok yoğunudur ama nişanlımla ve Side Tap'in sahibi olan patronumla iyi anlaşacağını düşünüyorum."

Nick başını salladı, gitmek istemese bile Maisie ne isterse onu yapacaktı. Ve bu da onun için yeni bir şeydi.

Maisie arkadaşını kapıya kadar geçirirken Nick de telefonunu kontrol etti.

Koç

Seni zorlamamaya çalışıyorum ama yılbaşı maçında olmanı istiyorum. Kendini nasıl hissediyorsun?

Nick

Hazırım.

Vakti gelmişti. Geçen gece karda ve bugün de dışarıda koştuktan sonra bile dizinde bir rahatsızlık hissetmemişti.

Koç

Takım yarından sonraki gün şehirde. Öğlen arenada buluşalım. Üç saatlik bir antrenman boşluğumuz var.

Nick

Orada olacağım.

Koç

Doktorla konuştun mu?

Terapisti kastediyordu.

Nick

Düzenli olarak konuştum ama bu hafta değil. Mesaj bıraktım.

Koç

İyi misin peki? Güzel bir Noel geçirdin mi?

Nick

İyiyim, Koç. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Koç

Hiçbir zaman uğratmadın, Nick. Ama kışını kaldırıp antrenmana gel. Herkes seni özledi.

Nick

Anladım, Koç.

“Her şey yolunda mı?”

Telefonunu cebine koyan Nick, Maisie'nin mutfığa açılan küçük kemerde durduğunu gördü. Kahretsin, bu kız çok güzeldi. Wes ve Hailey'nin düğününde tanıştığı geceki gibi güzel ve göz alıcıydı. Düğünde soluk yeşil bir elbise giymiş, o muhteşem saçlarını süslü bir şekilde toplamış, kenardan hafif dalgalar bırakmış ve hiç göze batmadan fotoğraflarını çekmişti. Rengeyikli pijamayla, kabarık bir montla, saçlarını bir şapkanın altında topladığında ve yanakları soğuktan kıpkırmızıyken olduğu gibi inanılmaz sevimli de olabiliyordu.

Ama şu an üzerinde tişörtü, altında bol kesimli eşofmanı, makyajsız yüzüne dağılmış saçlarıyla karşısında dururken o kadar ışıltılı ve tatlıydı ki Nick'in yüreğini sızlatıyordu. Nick bunu daha sık hissetmek istiyordu.

Maisie ona bir adım yaklaştı.

“Nick?” diye fısıldadı.

“Evet, bebeğim?”

Kız kollarını Nick'in boynuna doladı ve ona sıkıca sarılıp göğsüne sokuldu. Nick'in kolları da otomatik olarak kızı sardı. Âdeta kollarının hayattaki tek amacı Maisie Smart'ı sarmakmış gibi.

“Çok fazla şey yaşadığını biliyorum,” dedi kız, yüzünü adamın göğsüne yaslayarak. “Ve yüklerine bir tane daha eklemek istemiyorum–”

Adam yüzüne bakmak için kızı hafifçe geri çekti. “Bana yük falan olduğun yok, Maze. Öyle düşünme. Öyle söyleme. İyi günümdeysem bile birlikte olunması kolay biri değilim zaten ama şu son birkaç aydır kolayın ciddi mânâda tam tersiyim. Seninle olmak, seni tekrar görmek ve bu hafta hayatımda olman sonunda nefes alabilmemi sağladı. Yüklerim hâlâ var ama seni görmek, onları biraz olsun toparlamamı, daha yönetilebilir hâle getirmemi sağladı. Eğer mesafeliysem, eğer zorsam da sorun sen değilsin.”

Maisie gerildiğinde hep yaptığı gibi dudağını ısırды. Nick elini kızın yanağına koyup ısırдыğı noktayı öptü.

“Yarından sonraki gün arenada olmalıyım. Bu gece seninle ve arkadaşlarınla dışarı çıkmak istiyorum. Seattle’da neleri sevdiğini görmek istiyorum. Ve yılbaşı gecesini benimle geçirmeni istiyorum.”

Maisie gerçek olduğuna inanmıyormuş gibi ona baktı. “Çalışmıyor musun?”

“Buzda olsam da olmasam da vakit geçirmiş olalım. Orada olmam gerekiyor. Ama sen de orada olursan bu benim için çok şey ifade eder.” Bunu söylerken telefonu tekrar çaldı ama Nick, Maisie’ye odaklanmaya devam etti. İlişkiler konusunda tecrübesiz ve beceriksiz olabilirdi ama gözlerindeki gerçeğı Maisie’nin de görmesi gerektiğini biliyordu.

Maisie ellerini Nick’in göğsüne doğru kaydırarak başını salladı. “Başka hiçbir yerde olmak istemem zaten.”

Nick başını eğdi ve öpüşmeleriyle ikisi dışındaki her şey bir anda kayboldu. Nick, Maisie’ye nasıl hissettirdiğini tahmin edebiliyordu ama ya Maisie onu nasıl etkiliyordu? Maisie âdeta karanlığa ışık tutuyor ve Nick’e yolunu bulmasında yardımcı oluyordu.

23. Bölüm

Maisie, Nick'in asansör kabininden Space Needle'in tepesindeki cam zemine adım attığında verdiği tepkiyi izledi. Buraya kaç kez geldiğini sayamıyordu ama yine de nefesi kesiliyordu. Başka birinin bunu ilk kez görmesini izlemek heyecan vericiydi. Bir başka heyecan verici şey de Nick'in tüm yol boyunca elini tutması, sanki uzakta olmasını istemiyormuş gibi onu yanında tutmasıydı. Maisie tehlikeli bir oyun oynadığının farkındaydı ve bunun kendi lehine nasıl sonuçlanabileceğini kafasında kurmaya çalışıyordu. Bir şansları olacaksa halletmeleri gereken çok şey vardı. Bu şans, daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu.

Nick bir şeyler fısıldadı. Maisie onun ne söylediğini anlayamadı ama ses tonu Seattle'a baktığında neler hissettiğini söylüyordu. Güneş parlıyor, Maisie'nin sevdiği bu şehre fazladan bir ışıltı veriyordu.

"Bu inanılmaz." Nick dış kenara doğru ilerlerken kızın elini tutmaya devam etti.

Görülecek çok şey vardı: Güneşin üzerinde parıldadığı su, taze karla kaplı dağlar, beton bir lâbirent gibi uzanan şehrin kendisi. Bazen, kendini yalnız hissettiğinde veya ilham gelmediğinde Maisie buraya gelir, manzarayı seyrederken başkalarını dinlerdi.

"Burası çok hafife alınıyor," dedi Nick sonunda. Kızı önüne çekti; Maisie sanki o noktada olması için yaratılmış gibi sırtını ona yasladı. Nick kollarıyla onu sardı ve sıkıca tuttu.

"Louvre veya Empire State Binası değil ama oldukça dikkat

çekici,” dedi Maisie ona doğru eğilerek. “Şimdiye kadar gördüğün yerler arasında en çok nereyi sevdin?”

Nick çenesini kızın başının üzerine yasladı. Maisie o an kendilerini tam bir çift gibi hissetti ve sevinçten dans etmek istedi ama bunu sadece kafasının içinde yapmakla yetindi.

“Colorado’yu severim. Çok güzeldir. İspanya açıklarında birkaç hafta geçirdiğim küçük bir ada vardı. Orası da harikaydı. Peki ya sen?”

“New York’a çok düşkündüm. Bir yıl orada yaşadım, moda işlerine girdim. Şehir inanılmaz ve asla durmuyor. Ama burada mutluyum. Sıcak bir yerde ya da bir plajda birkaç hafta geçirmek için can atmayacağımdan değil ama Seattle bana iyi geliyor.”

Nick alçak sesle mırıldanırken burnunun ucu kızın kulağına değdi. “Peki, sözünü ettiğin plajda, yok gibi bir bikini mi giyiyorsun?”

Maisie bir kahkaha attı. “Muhtemelen hayır.”

“Fantezimi mahvetmesene,” dedi Nick, çenesini hafifçe eğip kızın kulağının hemen altını öperek.

Ona daha fazla alan açmak için başını eğen Maisie elini adamın kolunda gezdirdi. “Tamam, o zaman fantezileri birleştirelim. Bikini giyiyorum ama Margot Robbie’ye benziyorum.”

Nick onu daha sıkı sardı. “Kendin olarak bikiniyle muhteşem görünürsün.”

“Ben biraz–”

Sözünü bitiremedi çünkü Nick onu kendine çevirdi ve ellerini sırtına koyup onu vücuduna yasladı.

“Muhteşemsin, Maisie. Çok hem de. Sen çok muhteşemsin. Bikiniyle, çöp poşetiyle ya da benim en sevdiğim hâlinle,” dedi sessizce, ağzını kulağına yaklaştırarak. “Yani üstünde hiçbir şey yokken.”

Maisie kışın üşümemenin püf noktasının Nick King’in yakınında durmak olduğunu hatırlamalıydı. Çünkü kesinlikle çok sıcaklamıştı ve onunla başka bir yerde baş başa olmayı diliyordu.

King, ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi ona sırıttı.

Maisie kendilerine yaklaşan iki adamı hissedince başını çevirip baktı. Muhtemelen onun yaşlarında ve Nick'ten daha kısaydılar. İkisi de Seattle Kraken formaları giymişti ve Nick'e bakıyorlardı.

Kraken temalı örgü bere de takan adam, arkadaşma elinin tersiyle vurdu. "Sana söylemiştim."

İlkinden daha iri, ince bıyığı üstdudağını fazla büyük gösteren diğer adam, alaycıdan başka şekilde tanımlayamayacağı bir ifadeyle sırıttı.

"Bu hafta oynuyor musun?" diye sordu adam, sanki Nick'in sözünü kesip ona soru sorma hakkı varmış gibi.

Nick, Maisie'yi kendine doğru çekti. "Kız arkadaşımıyım, dostum."

Adam kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu bir cevap sayılmaz, değil mi?"

Maisie'nin alnı kırııştı. Adam neden sebepsiz yere pislik gibi davranıyordu? Nick gergin değildi ama sesi Maisie'nin hiç duymadığı kadar sertti.

Adam yine de ısrar etti. "Sözleşmeni feshedecekleri doğru mu?"

Nick, Maisie'ye baktı ve ona gergin bir şekilde gülümsedi. "Hadi gidip bir şeyler içelim."

Adamlardan uzaklaştılar. Nick kolunu kızın omzuna atarak onu kendine çekti.

"Aynen, King. Uzaklaş. Zaten uzaklaşmak konusunda buzda kaymaktan daha iyisin."

Öfke, karanlık bir odadaki şimşek gibi Maisie'nin içinden geçti. Tam adamlara dönecekken Nick kıkırdadı, omzuna attığı kolunu hiç çekmeden ona görmezden gelmesini söyledi.

Maisie, "Aptallar," dedi arkasına bakmaya çalışarak ama Nick onu çok sıkı tuttuğu için kafasını çeviremedi.

"Bebeğim, onlar Kraken taraftarı. Birkaç gün içinde burada bir maçımız var. Böyle şeyler her zaman olur. Sadece takımlarına sadık kalıyorlar."

“Sadık pislikler,” diye mırıldandı Maisie.

Seyir terasının diğer tarafında, bir aileyle bir çiftin arasında durdular, hepsi manzaraya bakıyordu. Yani, çoğu manzaraya bakıyordu. Ailesiyle gelen küçük bir çocuk yerde oturmuş, küçük bir arabayı itiyordu.

Nick dudaklarında bir gülümsemeyle çocuğa neşeyle baktı. “Bu, işimin bir parçası. Bazıları seni sever, bazıları senden nefret eder. İkisini yapmak için de seni tanımalarına gerek yok.”

Nick’in cebindeki telefon titreşti. Sürekli çalıyordu. Bu normalde Maisie’yi çileden çıkarırdı ama Nick görmezden gelme konusunda çok iyiydi.

Ancak bu kez cebinden çıkarıp ekrana baktı. “Bunu açmam gerek. Bize birer sıcak çikolata almak ister misin?” derken diğer eliyle cüzdanına uzandı.

Maisie yanağını öpmek için parmak uçlarında yükseldi ama adam yine de biraz eğilmek zorunda kaldı. “Ben hallederim. Sen telefonu aç.”

O adamlarla tekrar karşılaşmamak için bilerek ayrıldıkları yoldan geri dönmedi. Daha önce hiç hokey maçına gitmemişti. Televizyonda hiç baştan sona bir maç *izlediğinden* bile emin değildi. Kahretsin. Nick ona kız arkadaşım ve *benim kızım* demiş, bir fırın açmasına yetecek kadar hamurışı almıştı. Üstelik üstsüzken bıçakla yontulmuş bir mankene benziyordu. Maisie’nin bir hokey dersine kesinlikle ihtiyacı vardı.

Kafede sırada beklerken kendi telefonunu çıkaran Maisie, Google’da *Aptallar için Hokey* diye aratıp *videolara* bastı. Birkaçını sonra izlemek için kaydetti. “Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye seslendi biri önünden. Maisie telefonunu cebine koydu ve kasiyerin gülümseyen yüzüne baktı. Kızın üzerinde bir Space Needle tişörtü ve genç yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Bronzlaşmış teni ve ultra uzun, koyu kirpikleriyle göz kamaştırıcıydı. Saçları başının tepesi boyunca sıkı bir örgü hâlinde toplanmıştı ve Maisie kızın bunu kendi başına yapıp yapmadığını merak etti. Çünkü kendisi bir yan örgüden fazlasını yapamıyor-

du. Genç kadın ona neşeyle baktı, kusursuzca şekillendirilmiş kaşlarından birinin kenarında altın bir halka parlıyordu.

Evet. Maisie'nin dikkati çok kolay dağılıyordu. "İki büyük boy sıcak çikolata, lütfen."

Kıza teşekkür eden ve kirpiklerini öven Maisie, o adamların Nick'e davranış şekli yüzünden hissettiği rahatsızlığı üzerinden atamamıştı. Nick belli ki hem olumlu hem de olumsuz hayran etkileşimlerine alışkındı. Bu hayranlarla karşılaşmanın anksiyetesini tetiklememesi ilginçti. Geri döndüğünde Nick'i cam banklardan birinde oturmuş, başparmakları telefon ekranında hareket ederken buldu. Yanına oturduğunda Nick gülümsedi ama ifadesi gergindi.

"Hey," diye selamladı onu Nick, sıcak çikolatasından bir yudum alırken. "Mmm. Bu çok lezzetli." Maisie eğildi ve dudaklarına hafif, tatlı bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken dudaklarını yaladı. "Evet. Leziz."

Bu sefer Nick'in gülümsemesi gözlerine ulaştı ve kahkaha atarken göz kenarları kırıştı. "Leziz mi?"

Maisie başını salladı. "Kesinlikle. Görüşmen nasıl gitti?"

"Arayan halkla ilişkiler uzmanımdı. Zaten şehirde olduğumdan yarın için bir son dakika röportajı ayarlamış. Öğlen birde radyo istasyonunda olmam gerekiyor. İyi haber şu ki eskiden Seahawks'ta oynayan bir arkadaşım Noel için ailesini ziyarete şehre gelmiş, bu yüzden onu da görmüş olacağım."

"Tamam." Nick başka bir şey söylemeyince Maisie ısrar etmek istemedi çünkü Nick işini çok sevse de bu konuda konuşmanın onu zaman zaman gerdiğini hissediyordu. "Bu gece Side Tap'i ekebiliriz."

Nick sıcak çikolatasından bir yudum daha aldı ve bankın üzerine koydu. "Kesinlikle hayır. Arkadaşlarıyla tanışmak istiyorum. Gitmek istiyorsan, gideriz."

Maisie bakışlarını ondan ayırmadan, beyninin içine bakıp tam olarak ne düşündüğünü bilmeyi diledi, böylece tahmin yürütmeyi bırakabilirdi. "Oynayacağın için endişeli misin?"

Nick iç çekti. "Evet. Endişeliyim. Panikataklarım sakatlanmadan önce başlamıştı ama o zamandan beri daha da şiddetlendi. Dizim ve oyun hakkında endişelenmenin yanı sıra ne kadar çabalasam ve hazırlansam da yine atak geçiririm diye de endişeleniyorum."

Maisie, aralarında duran sıcak içeceklere dikkat ederek Nick'in elini tuttu. "Bu zor olmalı."

Nick karşıya bakarak başını salladı. "Buza geri dönmem gerek. Takımdan uzak kalmak ve oynamamak kafamda olan biteni artırıp korkumu daha da kötüleştiriyor."

Maisie'nin yüreği sanki biri yarasına bastırmış gibi sızladı.

"Biriyle görüşüyor musun?"

Nick başını çevirdi. Göz göze geldiler. Kalabalığın içinde bile, ona bakış şekli etrafta sanki ikisinden başka hiç kimse yokmuş gibi hissettiriyordu. "Görüşüyorum. Önerdiği bazı taktikleri kullanıyorum ve bir şeyler üzerinde çalışıyorum ama bu, maça girerken ne olacağını bilmediğim gerçeğini değiştirmiyor. Hatta antrenmanda bile. Takımımı birkaç haftadır görmedim."

"Seni aradılar mı?"

Nick bakışlarını kaçırdı. "Evet. Onlar iyi adamlar. Biz bir aileyiz. Ama çok zor çünkü kimse gerçekten neler olduğunu bilmiyor. Yani, fiziksel olarak iyileştiğimi ama kafamın karışık olduğunu onlara nasıl söyleyebilirim ki? Üstelik takımımın yanında bile olamazken bir de yarın bir DJ ve olup bitenden haberi olmayan biriyle hokey konuşmam gerekiyor."

Maisie, Nick'in ses tonundaki öfkeden nefret etti çünkü Nick'in öfkesinin kendisine olduğunu düşünüyordu. "Biri sende akıl sağlığı konusunda sessiz kalmanı mı istedi?"

Nick tekrar ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden takımda yakın olduğun arkadaşlarınla veya hiç kimseyle olan biten hakkında konuşmadın?"

Nick kızın elini bıraktı. Ona bakışı, Maisie'nin midesinin rahatsız edici bir şekilde kasılmasına neden oldu. "Çoğunlukla başa çıkabildiğim için. Herkesin uğraşması gereken bir sürü der-

di var zaten. Benimki özel değil. Son birkaç maça ve antrenmana katılmayarak onları hayal kırıklığına uğratmak yeterince zordu. Tüm ayrıntılara ihtiyaçları yok.”

Gözleri büyüyen Maisie biraz daha doğruldu. Nasıl cevap vereceğini düşünerek birkaç saniye daha Nick’e baktı. Sonunda dürüst olmaya karar verdi. “Vay canına. Senin daha akli başında biri olduğunu sanıyordum.”

“Bu ne demek?” dedi Nick doğrularak.

“Profesyonel sporların ruh sağlığı üzerindeki etkisi hakkında internette çok fazla bilgi var. Sadece sporcular için değil, genel olarak insanlar için ruh sağlığı mücadelelerini normalleştirmeyi amaçlayan organizasyonlar, destekler ve devasa bir yönelim mevcut. Bu adamların senin ailen olduğunu söyledin. Duyguların ve çözümler gereken hislerin olduğu için neden *herhangi biri* senin hakkında kötü düşünsün ki?”

Nick başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Yani, evet, etrafta çok fazla bilgi olduğunun farkındayım. Terapistim de aynı şeyi söyledi ama bu herkesin işime karışmasını istediğim anlamına gelmiyor. Takım arkadaşlarımla bile. Ben her zaman mahremiyetimi korudum ve açılış da açılmasam da zaten kariyerimin sonundayım. İnsanların buzdaki becerilerimden ziyade anksiyete ataklarımla hakkında konuşmasına ihtiyacım yok. Bırakmak istediğim miras bu değil. Herkesin beni böyle görmesini istemiyorum.”

Maisie derin bir nefes aldı ve büzülmüş dudaklarının arasından yavaşça verdi. Sıcak çikolatasını alıp parmağını kapağın kenarında gezdirdi. Belki söylediklerinin bir kısmını anlamamıştı ama hissettiği şey has insan şefkatiydi. Nick takımına karşı dürüst değildi, bu da takımının, onu anladıklarını kanıtlayamadığı mânâsına geliyordu. Onu desteklediklerini. Acaba Nick, Ellie dışında bunu yapacak birine güveniyor muydu?

“Pislik gibi davranmak istemedim,” dedi Nick, daha da yaklaşarak.

Maisie gözlerini kaldırıp ona dikti. “Bana mı, kendine mi?”

“Ne?”

“Seni gördüm, Nick. Evde, kavurucu güneşin altında su içmeden on kilometre koşmuşsun gibi kapıya yaslanmıştın. Dışarıdan biri için görünmez gibi olsa da kırık bir kol veya bacak kadar gerçekti. Bunu küçümsememeli, kendini değersiz hissetmemelisin. Ayrıca takımındakiler gibi seni önemseyen insanlardan da bunu saklamamalısın. Sana yardımcı olabilirler. Onlar hakkında en kötüsünü düşünüyorsun. Seni, kontrolün dışında olan bir şey yüzünden yargılayacaklarını sanıyorsun.”

Nick gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece yanında oturdu, oradaydı ama aynı zamanda değildi ve Maisie endişenin boğazına tırmandığım, ciğerlerini sıkıldığını hissetti.

Nick tekrar ona baktığında gözleri net ama aynı anda boştu. “Bu konuyu hiç açmamalıydım. Güzel bir günü mahvediyorum.”

Maisie’nin omuzları çöktü. “Bence birkaç geleneksel flört aşamasını atladık, Nick. Bugün bana kız arkadaşım ve *benim kızım* diye hitap ettin. Senin için gerçekten öyle olmak istiyorum. Birbirimizin aileleriyle tanıştık ve birkaç kez tartıştık bile. Beni giyinik ve çıplak gördün. Ben de seni ayrı şekilde. Annem sadece kim olduğuma değil ne yaptığıma da saldırırken en savunmasız anlarımda beni gördün ve ben de seni yoğun bir panikatağın ortasında gördüm. Kendiliğinden geçeceğini mi sanıyorsun? Tamam. Ama eğer bu işte benimle birlikteysen, söylediğin gibi olmak istiyorsan saklanmana gerek yok. En azından benden. Çünkü böyle yaparsan ilişkimiz yürümez, özellikle de senin seyahat programın ve farklı eyaletlerde yaşamamız nedeniyle birimizden epeyce ayrı kalacaksak ve sen dürüst olmak yerine içine kapanacaksan.” Maisie ayrı kalma düşüncesinden nefret ediyordu. O kısımla başa çıkabileceğinden bile emin değildi ama eğer Nick tam anlamıyla iletişim kuramazsa çıkamayacağı kesindi. Çocukken babasını kaç kez özlediği, başka bir yerde, daha önemli bir yerde olduğu için ne kadar çok şeyi kaçırdığı düşüncesi beyninde şimşek gibi çaktı. *Şimdi bunları düşünemezsin.*

Maisie öfke ve üzüntüden sendeleyerek ayağa kalktı. Sıcak çikolatasını aldı, kalanını içti ve çöp kutusuna doğru gitti. Bardağını çöpe fırlatıp geri döndü ve Nick'in göğsüne çarptı. Nick kendi bardağını fırlatırken diğer eliyle kızın kalçasını kavradı ve onu sıkıca tuttu.

Sonra Maisie'ye baktı, bakışları sıcak ve yoğundu. "Çok sertsin, Maisie Smart."

Maisie güldü. "Bir şeyi veya birini önemseyim, evet. Sanırım öyleyim."

Nick ellerini kızın kollarına koydu, dirseklerinden tutup onu kendine doğru çekerek öptü ve onu nefessiz bıraktı. Maisie için bunun hiçbir sakıncası yoktu. Çünkü Nick King onu çok önemli biriymiş gibi öpüyorsa nefes almak ikinci planda kalabilirdi. Nick geri çekildi ve duygu dolu gözlerle kızın saçlarını okşadı.

"Önemsediklerin listesine girdiğim için mutluyum. Hak ettiğimden emin değilim ama deniyorum."

Maisie zengin, çekici, somurtkan hokey oyuncularının bile güvensizlikleri ve şüpheleri olduğunu fark ederek başını salladı.

"Düşündüğünden daha fazlasını hak ediyorsun. İzin verirsen sana bunu hatırlatmaya devam edeceğim."

Nick alnını kızın alnına dayadı. "Seninle ilgili pek fazla seçeneğim olmadığını anlamaya başlıyorum. Senin gördüğün adam gibi olmak istememi sağlıyorsun, aslında olduğum gibi çökmüş bir adam değil."

Nick'in kendisi hakkında böyle konuşması Maisie'nin gözlerinde yaşların birikmesine sebep olmuştu. Parmak uçlarında yükselip kollarını boynuna doladı.

"Sen bozuk değilsin, balım. İnsansın. Yaptıkların seni bütünüyle tanımlamaz. Sen sadece hokeyden ibaret değilsin, Nick. Sen bir dayısın, bir ağabeysin, bir atletsin, bir arkadaşsın. Harika bir adamsın ve her saniye güçlü olmak zorunda olmadığımı fark etmek seni zayıf yapmaz. Bu seni gerçek yapıyor. Ben de gerçeği istiyorum, Nick. Seninle."

Nick sanki yavaşça başını sallıyormuş gibi alnını kızın alnına

sürttü. “Senin öyle olduğundan emin değilim. Gerçek olduğundan. Ya da ikinci bir şansı hak etmek için ne yaptığımdan ama bana bir şans daha verdiğin için çok mutluyum.”

Seattle şehri onları çevrelerken öylece durdular ve Maisie, ona ihtiyaç duyduğu kadar şans vereceğini biliyordu çünkü Nick, onun için her şeydi. Ve Nick’in de kendisine ikinci bir şans vermesini umdu. Ve takım arkadaşlarına da. Onu önemseyen insanların, savunmasından içeri girmesine izin vermesini umdu, böylece ona destek olabilecekler ve Nick’in bu desteği hak ettiğini ona gösterebileceklerdi. Fakat Maisie şimdilik Nick’e sadece, Maisie’ye sahip olduğunu, kendisinin onun yanında olduğunu göstermeliydi. O istediği sürece ki bunun sonsuza dek sürmesini istiyordu. Bu kadar fazla şey hissetmek için henüz çok erkendi ama Nick gibi o da başka seçeneği olmayabileceğini öğreniyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

24. Bölüm

Nick dört yıldır Guardians'taydı. Mahallesinde işlerini yaparken rastladığı insanlar onu sık sık tanır ama normal karşılardı zira Kaliforniya hem ondan çok daha ünlü kişilerle doluydu hem de takımı topluluğun olabildiğince bir parçası olmaya çalışıyordu. Seattle'daysa durum farklıydı. Çok da kötü değildi ama kesinlikle farklıydı. Nick burada kendini... daha tetikte ve çevresinin fazlasıyla farkında hissediyordu. Maisie'nin bu etkileşimlerin herhangi birinden rahatsız olmasını istemiyordu. Ama kızın baştan ayağa –bir elli beşlik boyunun tamamıyla– korumacı tavırlar takınmasını da inanılmaz sevimli buluyordu.

Maisie'nin, avucunun içindeki elini çekiştirip kıza bakınca Side Tap'e girerlerken kızın da ona baktığını gördü.

"Bunun sorun olmayacağından emin misin?"

Nick onu kendine çekip hafifçe öptü ve daha uzun öpebilmeyi diledi. "Her şey yolunda, Maze. Arkadaşlarla birer içki, değil mi? Sıradan bir çiftin yapacağı bir şey." Bu kadar basit bir şeyin bu kadar güzel olabileceğini fark etmesinin bu kadar uzun sürmesi ne kadar tuhaftı.

Arka taraftaki yükseltilmiş alana doğru ilerlerken etrafına bakındı ve bir kez daha etkilendi. Seattle hazinelerle doluydu, üstelik bu hazineler sadece önden giden muhteşem kadınla da sınırlı değildi. Side Tap'in rahat, sakin bir atmosferi vardı. Parıldayan ışıklar, uzun ahşap masalar ve sohbete davet eden çeşitli oturma yerleriyle rustik bir tür çiftlik havasına sahipti.

Nick'in bakışları tavana kadar uzanan taş şömineye takıldı.

Maisie'ninkine benzer ahşap şömine rafının üzerinde birkaç fotoğraf vardı.

"İşte geldi," dedi bir ses, Maisie'nin önüne çıkarak.

Maisie elini Nick'in elinden çekti ve uzun boylu, sarışın bir adama sarıldı. Sonra tekrar Nick'in elini tuttu ve ona sırtıttı.

"Bu Ethan. Ethan, bu da--"

Ethan elini uzattı; tebessümü, Maisie'ye sarıldığında olduğundan bile daha genişti. "Nick King. Biliyorum. Büyük hayranım. Barıma geldiğin için teşekkürler."

Nick adamın elini sıktı.

"Memnun oldum. Hakkında harika şeyler duydum. Ama sen buralısın, büyük hayranım olduğunu söylemene izin var mı?"

Ethan güldü ve Maisie, Nick'e, onun bile hayranlık duyduğunu görebildiği bir ifadeyle baktı. Kalbi sanki Nick'in bunu fark etmesini istiyormuş gibi garip bir şekilde sıkıştı. Zaten Nick'in, Maisie'yi ve onun kendisini etkileme şeklini fark etmemesi mümkün değildi.

"Yerel takıma bağlılık önemlidir ama yetenek yetenektir. İlk içkiler benden." Ethan, Maisie'nin yanağını öptü ve içki göndereceğini söyledi.

Maisie bir şeyler söylemeye başladı ama Nick'in ağzı, daha beyni müdahale edemeden devreye girmişti. "Onunla çıktın mı?"

Kızın dudakları yavaşça kıvrılırken güzel gözleri kahkahayla ışıldadı. "Hayır. Eminim *senin* memleketinde olsak ve biriyle karşılaşsak bunu söyleyemezdin."

Nick kızı bir kez daha kendine çekti; eli çenesine, parmakları kulağının hemen altına gitti. "Bence şaşırırdın."

Burunları birbirine değdi ve Nick dudaklarında kızın nefesini hissetti. "Sürprizlerle dolusun, Bay King."

Nick hafifçe inledi ama şu an bunun ne yeri ne de zamanıydı. Kontrolsüz bir ergen değildi ama Maisie ona öyleymiş gibi hissettiriyordu.

"Hadi gel," diye fısıldadı kız.

Şömineli alana çıkan iki merdiven vardı; şöminenin etrafında

rahat görünen, farklı renk ve desenlerde birkaç tane yüksek arkalıklı koltuk duruyordu. Alanın arkalarına yakın bir yerdeki Lexi ayağa kalktı ve yürümeye başlarken onlara el salladı. Gömleği ve koyu renk kot pantolonu “para” diye bağırarak, uzun boylu, koyu saçlı bir adam da onlara doğru baktı.

Maisie ve Lexi, sanki daha *bu sabah* birbirlerini görmemişler gibi sıkı sıkı sarıldılar. Nick, kız kardeşi Ellie’nin de böyle bir arkadaşının olup olmadığını merak etti. Olmasını umdu. Kardeşinin yalnız olması ve güvenebileceği birinin olmaması düşüncesinden nefret ediyordu. Colt ve kendisi hep onun destekçisiydi ama bu aynı şey değildi.

Burada yaşamak, onu ve Asher’ı çok daha fazla görmeni sağlayacak. Emekli olmak için bir sebep daha.

“Gelmenize sevindim,” dedi Lexi geri çekilip Nick’e gülümseyerek.

“Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler,” dedi Nick. *Biz. İkimiz. Kız arkadaşım ve ben.* Artık yepyeni bir kelime dağarcığı vardı ve buna bu kadar kolay alışmak onu bile şaşırtmıştı.

“Gel de Will ile tanış.” Lexi döndü ve Will olduğu belli olan adama doğru birkaç adım attı.

“Will, bu Nick King. Nick, bu nişanlım Will Grand.”

El sıkıştılar. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Will içtenlikle. Elini geri çekti, sonra eğilip Maisie’ye sarıldı. “Mutlu Noeller.”

“Mutlu Noeller,” dedi Maisie.

Ceketlerini çıkarıp sandalyelerin yanındaki askıya astılar ve ortasında hafifçe titreyen bir mumun olduğu, koyu renkli, ahşap bir masanın etrafına yerleştiler.

Tam oturmuşlardı ki Nick’in görebildiği *her yerinde* sayamayacağı kadar çok küpesi olan, uzun boylu, sıska bir adam elinde bir tepsi içeceklerle belirdi.

“Ethan size bir seçki getirmemi söyledi,” dedi adam.

“Teşekkürler, Zane,” dedi Lexi.

“Rica ederim.”

Garson her birinin önüne dört farklı bira koydu.

“Yemek sipariş etmeye hazır olduğunuzda bana haber verin.”

Garson gülümsedi ve yeni oturan diğer müşterileri karşılamaya gitti.

Nick önce bira seçeneklerine, sonra Lexi ve Will’e baktı.

“Harika servis.”

Will güldü. “Ethan ve ben yakın arkadaşız. Üniversiteye birlikte gittik. Ayrıca Lexi, Ethan’ın ikinci şubesinde operasyon müdürü ve iki şubesinin de pazarlama müdürü olarak çalışıyor.”

Nick etkilenmiş bir şekilde başını salladı. “Bunlar harika unvanlar. Çok meşgul olmalısın.”

Lexi’nin yüzünde bir gurur ifadesi belirdi.

Maisie, üzerinde *Yuletide* yazan bir biraya uzanıp kaldırdı. “Söylemeye çalıştığı şey, Lexi’nin benim en yakın arkadaşım olduğu gibi Ethan’ın da onun en yakın arkadaşı olması.”

Lexi yüksek sesle güldü ve Will başını iki yana sallayıp Nick’e baktı. “Bence hiçbir kankalık seviyesi bu ikisinin yanına yaklaşamaz.”

Nick’in etiketini göremediği başka bir bira alan Lexi, içkisini uzattı ve Maisie’ninkiyle tokuşturdu. “Yanılmıyor. Ama bunun seni denemekten alıkoymasına izin verme.”

Nick güldü ve kalan tüm endişe ve gerginliği de uçup gitti.

Maisie’yi tanıdığı için arkadaşlarının da rahat ve sakin tipler olacağını bilmeliydi.

İlk başta Noel hakkında sohbet ettiler, biraları tattılar ve aromalarını tartıştılar. Nick *Yuletide*’ı pek sevmemişti, ağızda kalan belirgin bir tadı vardı. Garson geri gelince hepsi Side Tap burger ve patates kızartması sipariş etti.

Maisie, Lexi ve Will’e hazine avını anlatırken Nick, sonsuzluk kadar önce olmuş gibi gelen şeyin aslında sadece birkaç gün önce yaşandığını fark etti.

“Hâlâ bizim kazandığımızı düşünüyorum,” dedi Maisie.

Nick başını çevirip ona sırtıttı. “Nasıl yani?”

Maisie gözlerini kıstı. “Uygulama bozuldu. Ben o fotoğrafları yüklemiştim.”

“Maisie kaybetmeyi sevmez. Hele kardeşleriyleken korkunç olur,” dedi Lexi.

Maisie şaşkınca bir çığlık atıp hızla arkadaşına döndü. “Hey! Korkunç çok güçlü bir kelime.”

“İki veya üç Noel önce bir oyunda ablanın bir tarafını kanatmıştın.”

Nick, Maisie’nin yanaklarının kızardığını görme zevkine nail oldu. Kıza doğru uzandı, elini sırtına koydu ve kahkahasını tutamayarak sırtını ovuşturdu.

“Sadece eli çizildi. Önemli bir şey değildi. *Ve* kazara olmuştu,” dedi Maisie hafif tiz bir sesle.

“Tabii ki kazara oldu, bebeğim. Sana söylemiştim, rekabetçi ruhunu seviyorum. Ama hep aynı takımda olsak daha iyi olur, değil mi?”

Will ve Lexi güldüler, Maisie’nin seğiren dudakları onun da birazdan güleceğini gösteriyordu.

“Her neyse. Ablam da ağabeyim de hile yapar ve ben en küçükleri olduğum için kimse bana inanmıyor.”

Nick tam cevap verecekti ki bakışları televizyona takıldı ve Vancouver-Edmonton maçının yayımlandığını gördü. Kanada’da oynadığı yıllardan çok keyif almıştı ama kesinlikle San Jose’nin havasını tercih ederdi.

Söylenen her kelimeyi anlaması için spikerin sesine ihtiyacı yoktu. Vancouver diskisi aldı, Hughes onu Petterson’a attı ve tam ağlara gitti. Barın alt katının uzak köşesinde bir masa dolusu insan tezahürat yapıyordu. Maisie o tarafa baktı, televizyonu gördü, sonra tekrar Nick’e döndü.

“İyi misin?”

Nick başını sallayıp birasını aldı. Maçları özlemişti ama izlediğinde veya maç hakkında düşündüğünde içini saran o buruk duygudan kurtulamıyordu.

“Takımınız bu hafta burada oynayacak, değil mi?” diye sordu Will.

“Evet. Otuzunda şehirde olacaklar,” dedi Nick.

“Otelde mi kalacaklar?” diye sordu Maisie.

Nick başını çevirdi. “Evet. Telefonumda tüm detaylar var. O gece benim de onlarla kalmam gerekecek. Seni gizlice içeri sokmam ve muhtemelen sokmamalıyım da.”

Kızın bakışlarında bir anlık şaşkınlık belirince Nick, bunu uluorta söylemekle hata mı yaptığını merak etti. Ama bu onun işiydi ve bu da işin bir parçasıydı.

Maisie başını salladı, daha da çok gülümsedi ama her zaman ki ışıltısı yoktu.

Nick uzanıp kızın elini tuttu ve önce Will’e, sonra Lexi’ye baktı. “Maisie Yılbaşı maçına geliyor. Muhtemelen planlarınız vardır ama siz de gelerseniz çok sevinirim.”

Lexi, Will’e doğru eğildi ve Will kolunu Lexi’nin omzuna doladı. “WAG*’lerin yanında oturabilecek miyiz?”

Will yüksek sesle güldü. “Harika. İşte şimdi tam bir *Real Housewives* bölümündeyiz.”

Lexi ona yan yan baktı. “Bunda yanlış bir şey yok. Onlara WAG deniyor. Eşler ve kız arkadaşlar.”

Will onu öptü ve biralarından birini aldı. “Kimsenin karısı veya kız arkadaşı değilim ama istersen maça gitmekten mutluluk duyarım.”

“Maze,” dedi Nick sessizce, kızın hiçbir şey söylemediğini fark ederek. Arkadaşlarını oyuna davet etmenin onu daha rahat hissettireceğini sanmıştı.

Maisie hızla gözlerini kırpıştırarak başını çevirdi. Nick, onu kollarına alıp her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordu. Onunla emekli olma olasılığı hakkında konuşmamasının bir hata olup olmadığını bir kez daha merak etti. Ama bu kararı verip vermemesi gerektiğini buz pistine döndüğünde anlayacağını biliyordu. Ve Maisie’ye söylerken emin olmak istiyordu. Emekli olmazsa ayrı kalacakları dönemleri nasıl idare edeceklerini çözmeleri gerekecekti.

* WAGs (Wives and Girlfriends): Yüksek profilli sporcuların eşleri ve kız arkadaşları için kullanılan bir kısaltmadır. -yhn

Garson yemeklerle geldi ve hamburgerleri önlerine koyup boş bardakları topladı. Akşam yemeğiyle birlikte birer kola istediler.

Konuşma, Will ve Lexi'nin işte neler yaptıklarından, nasıl bir araya geldiklerinden bahsetmeleriyle yeniden dengelendi. Nick, Maisie'nin gülüşünü duymaktan ve arkadaşlarıyla rahatça şakaşmasını izlemekten keyif alıyordu.

İki kadın konudan konuya o kadar hızlı dalıyordu ki bu tavırları Nick'e buz üzerindeki ısınma hareketlerini hatırlattı. İçeri, dışarı, ileri, geri. Onları konuşurken izlemek büyüleyiciydi.

"Seattle'ı ne sıklıkla ziyaret ediyorsun, Nick?"

Nick ellerini sildiği peçeteyi tabağa bıraktı. "İş için olmadığı sürece hiç ziyaret etmiyordum. Ama kız kardeşim yılın başında bir ağaç çiftliği satın aldı. Artık çok daha sık geleceğim."

"Maisie oranın harika bir yer olduğunu ve çok iyi yönetildiğini söyledi," dedi Lexi, Will'e doğru eğilerek.

Nick göğsünün gururla kabardığını hissetti. "İyi yönetiliyor çünkü kardeşim daha azına razı olacak biri değildir. Bağımsızlığın tadını aldı ve yardım tekliflerimi reddetmekten de çekinmiyor."

Will, Nick'in anlamadığı bir gülümsemeyle başını salladı. "Kız kardeşler sinir bozucu derecede inatçı olabiliyor."

"Will'de iki tane var," dedi Lexi. "Çok tatlılar. Ablasıyla evli olan gelinleri de öyle."

"O nasıl?" diye sordu Maisie. Sonra da Nick'e dönüp, "Gelinleri Rachel hamile," diye ekledi.

"Harika," dedi Will. Onun da göğsü biraz kabarmış gibiydi. "Dayı olmak için sabırsızlanıyorum."

"Daha havalı bir his yok," dedi Nick, Asher'ın doğduğu zamanı düşünerek. Bakışları Maisie'nin gülümsemesine takıldı ve Maisie'nin çocuk isteyip istemediğini merak etti. Birbirleri hakkında hâlâ öğrenecekleri çok şey vardı ama kendini bu konuşmaları yaparken görebildiği ilk kadın oydu.

Çiftler birbirine iyi geceler diledi ve maça görüşeceklerini söylediler; sonra Nick ve Maisie, Nick'in kamyonetine doğru

yürüdüler. Maisie yolcu kapısına uzandı ama Nick elini kapıya koyarak açmasını engelledi. Maisie dönüp ona baktı.

“Ne yapıyorsun?” Sokak lambalarının ışığı, kızın tüm vücudunu kaplayan bir hale gibi etrafını sarıyordu. Nick’in nefesi ke-sildi, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

“Sana bu ilişki olayını nasıl yapacağımı bilmediğimi ama de-nediğimi hatırlatıyorum, Maisie.”

Maisie bakışlarını indirince Nick işaretparmağıyla kızın çenesini kaldırdı. Maisie yutkundu ve dudaklarını yaladı. “Biliyorum. Özür dilerim. Sadece seninle olabildiğince çok vakit geçirmek istiyorum ve daha çok zamanımız olduğunu sanıyordum.”

Nick derin bir nefes aldı. “Ama bunun bu kadarla kalmayacağını biliyorsun, değil mi? Kariyerim hakkında vermem gereken bazı kararlar var. İşleri gerçekten çözebilmem için önce buza geri dönmem gerekiyor. Ama ne karar verirsem vereyim, sen benim için bundan sonra olacakların bir parçasısın. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

Maisie ona doğru eğildi. “Anlıyorum. Aklında çok şey olduğunu biliyorum. Benimle konuşabilirsin, biliyorsun.”

Nick alnını kızın alnına bastırdı, onunla fiziksel bağ kurmaktan mutluluk duyuyordu. “Biliyorum. Ve bu, benim için sana anlatabileceğimden daha fazla şey ifade ediyor. Buzun üzerine geri döndüğümde ne yapmam gerektiğini bilecekmişim gibi hissediyorum.”

“Bu kulağa karamsar geliyor,” dedi Maisie. Ellerini Nick’in göğsüne yasladı.

“Öyle olmasını amaçlamamıştım ama artık genç değilim, be-beğim. İyileşmesi, gerekenden daha uzun süren bir sakatlıktan dönüyorum ve kaygı sorunumdan bahsetmiyorum bile. Spor sunuculuğu ve analiz şovları için sürekli teklifler alıyorum.”

Gözleri kocaman açılan Maisie geri çekildi. “Hokeyi bırakmayı mı düşünüyorsun?”

Maisie’nin bu sorusu gerçeği paylaşmasını kolaylaştırmış oldu. “Gerçekten bilmiyorum. Bunu henüz cevaplamasam sorun olur mu?”

Kız uzanıp elini Nick'in boynuna doladı. "Elbette olmaz."

Nick, kız kardeşi ve Colt dışında, daha önce hiç kimsenin yanında bu kadar rahat, bu kadar kendisi gibi hissetmemişti. Maisie onu olduğu gibi kabul ediyor, bu da onu daha çok istemesine neden oluyordu. Vermesi gereken karar onu zorluyor olsa da Maisie, uzun tünelin diğer ucundaki ışıktı ve ona, sabah kalktığında onu hokeyden daha önemli şeyler beklediğini hatırlıyordu.

25. Bölüm

Nick kapı pervazına yaslanmış, yatağında uzanan Maisie'ye bakıyordu. Battaniye ve çarşaflar beline dolanmıştı ve küçük atletik seksi omzundan kayıyordu. Daha önce hiç kimseye bakıp bu kadar çok şey hissetmemişti. Bu korkutucuydu ama yine de daha fazlasını istiyordu. Daha fazla onu. Daha fazla onları. Daha fazla kahkaha, yakınlık, seks, öpücükler, anlar. Maisie ile. Her şey Maisie ile daha iyiydi. İnsanlar *gördüğünde anlarsın* derken bunu mu kastediyorlardı?

Maisie kıpırdandı, kollarını başının üzerine uzattı, uykulu bir gülümsemeyle gözlerini kırptırdı. Bakışları Nick'e kaydı ve o gülümseme büyüyüp Nick'in, kalbinin göğsüne sığmayacak kadar kocaman olduğunu hissetmesine yol açtı.

"Ne zamandır uyanıksın?" Sesi biraz pürüzlü ve fazlasıyla seksiydi.

"Birkaç saattir. Spor yaptım, duş aldım, bir işimi hallettim, bugünün detayları için halkla ilişkiler sorumlumu aradım."

Maisie kollarını uzattı. Bu o kadar tatlıydı ki Nick'in başı döndü. Bu kadın her yeriyle onu sarmıştı ve Nick bunu ona nasıl söyleyeceğini bile bilmiyordu. Ellie ona, eylemlerin sözlerden daha etkili olduğunu söylemişti. Bu yüzden Maisie'ye onun için ne ifade ettiğini nasıl göstereceğini bulması gerekiyordu.

"Buraya gel," diye fısıldadı Maisie, Nick'in teninden kayar gibi hissettiği bir sesle.

Nick bol bir eşofman altı ve sade bir tişört giymişti. Dizini yatağa koydu, sürünerek Maisie'nin üzerine çıktı, dudaklarının

karnında oyalanmasına izin vermek için durdu. Sonra yukarı doğru hareket etti ve dudakları kızın dudaklarıyla buluşurken Maisie de ona doğru eğildi. Nick onu günlerce öpebilir ve bir şey kaçırdım mı diye umursamazdı bile.

Nick geri çekilirken Maisie ellerini onun saçlarında tutmaya devam etti. "Her zaman bu kadar tembel değilimdir. Genellikle ben de erken kalkarım."

Nick burnunu kızın yanağına sürttü. "Tatildesin. Dinlenmen gerekiyor. Ayrıca seni geç saatlere kadar uyutmuyorum."

"Buna bir itirazım yok," diye fısıldadı Maisie boynunu öperken. Parmakları aşağıya, kollarının altına ve sırtına doğru kaydı. Nick, Maisie'nin ona dokunmayı sevmesini çok seviyordu.

"Benim hazırlanmam gerek." Nick doğrulup yataktan kalktı.

"Seninle gelmemi ister misin?"

Başını iki yan asalladı. "Hayır. Direkt gidip halledeceğim, çok uzun sürmemeli."

Saatine baktı, sonra Maisie'nin, arkadaşlarıyla Noel kutlaması yapacağını hatırladı. "Bu gece Lexi ve Will'desin, değil mi?"

Maisie yataktan kalkıp incecik bacaklarını ve güzel tenini örten bir flanel pijama altı giydi.

"Planı değiştirdim." Maisie pijamasının ipini bağladıktan sonra ona döndü. "Burada olduğun sürece seninle olmak istiyorum."

Nick kızın yüzüne düşen saçlarını geriye doğru itti. "Çok naziksin. Teşekkür ederim."

Sonra Maisie, sık sık yaptığı gibi ona sokuldu ve göğsüne yaslandı. Kızın bu şefkati Nick'i her seferinde mahvediyordu. Daha gitmemiştii bile ama şimdiden ona geri dönmek istiyordu.

"Sana bir hediyem var," dedi Nick geri çekilirken.

Kızın gözleri parladı. "Öyle mi?"

Nick gülerek onu elinden tutup oturma odasına götürdü.

"Kahve mi?"

"Kahve ve simit de var ama hediyen bu değil."

Geçen gece ekip asistanlarından birine sipariş ettiği paketi kızın kucağına koydu.

Maisie koltuğunda zıpladı. İçinde ne olduğunu bile bilmiyordu ama heyecanlıydı. Nick'in göğsünde bir baskı oluştu ama bu sefer kaygıdan değil, sevinçtendi. Kahretsin. Bu gerçekten iyi hissettiriyordu.

Maisie paketi çekiştirdi ve üzerinde Guardians logosu olan bir bez çanta görünce durdu.

Hafifçe kıkırdadı. "Bana spor çantası mı aldın?"

Nick başını sallayıp çantayı açmak için paketten çekerken sırtıttı. "İçine bak."

Maisie, çantanın kenarından bakıp içeri uzandı ve arkasında Nick'in adının yazılı olduğu mavi-gri Guardians formasını çıkardı.

Nick yüzüne bakınca Maisie'nin gülümsemesinin kaybolduğunu ve ağzının açık kaldığını gördü. Maisie hızla gözlerini kırpıştırdı Nick bir an için her şeyi mahvettiğini düşündü. Daha önce maçlarına hiçbir kadını getirmemişti. Maisie geldiğinde, onu formasının içinde görmek istemişti. Yoksa aptalca bir hediye miydi? Çok mu azdı? Ya da çok mu fazlaydı? Maisie bu yaptığı şeyin onun için ne kadar önemli olduğunu anlamış mıydı?

Koltuğunda kıpırdanan Nick elini ensesinde gezdirdi ve boğazını temizledi. "Ben--"

Daha fazlasını söyleyemedi çünkü kız ona doğru atıldı ve kollarını boynuna dolayıp her yerini öpmeye başladı. Nick gülecek geriye doğru düşerken elleri kızın beline gitti.

Saçları yüzünü perdeleyen Maisie ona öpücükler kondurmaya devam etti, sonra durdu ve yüzünü Nick'in boynuna gömdü.

Nick ona sıkıca sarıldı. "Galiba hoşuna gitti?"

Maisie başını kaldırdı; parlak, ışıldayan gözleriyle ona baktı. "Bayıldım." Nick, kızın dudaklarının titrediğini gördü. Onun da içi kıpır kıpırdı.

Derin bir nefes alıp kızı daha sıkı sardı. "Keşke şu anda gitmek zorunda olmasaydım."

Maisie dudaklarını Nick'in dudaklarına bastırdı; bu sıkı sarılmaya rağmen son derece nazik ve tatlı bir öpücüktü.

“Döndüğünde burada olacağım,” diye fısıldadı.

Nick, aracını 93.3 Seattle Sound istasyonunun ön kapısına yakın bir yere park etti. Gelirken radyoyu dinlemiş ve harika bir klasik rock listesi çaldıklarını duyunca memnun olmuştu. Cam kapıdan içeri girdi ve resepsiyon görevlisinin telefon konuşmasını bitirmesini bekledikten sonra yaklaştı. Kadın su mavisi, kare çerçeveli bir gözlük takmış, parlak kırmızı bir ruj sürmüştü. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

“Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Bir saniye bekledi çünkü eğer burası San Jose olsaydı, radyo istasyonundaki resepsiyonist onun kim olduğunu bilirdi. Tanrım, belki de kariyerinin sonuna gelmesi, egosunu biraz olsun dizginleyebilecek olması açısından iyi olmuştu. Ellie, adını hemen söylemediğini görse ona gülerdi.

“Ben Nick King. Röportaj için geldim,” dedi.

Arkasındaki kapı açıldı ve yüksek, gür bir ses doğrudan ona hitap etti. “King gelmiş!”

Nick, dudaklarında bir gülümsemeyle döndü ve eski dostu Drew Decker’ı gördü. Son beş yıldır Seahawks’ta forma giyen Decker, geçen sezonun başında San Francisco Renegades’e katılmıştı.

Yardım için düzenlenen bir golf etkinliğinde tanışmışlardı – Wes Jansen’la da aynı etkinlikte tanışmıştı– ve o zamandan beri arkadaşılar.

Adam kocaman bir dev gibiydi ve devasallığını kullanarak onu kendine çekip hiçbir anlamda küçük olmayan Nick’i bir bez bebekmiş gibi havaya kaldırdı.

“Nicky,” diye bağırdı.

“Sanırım sağır oldum,” dedi Nick kahkahasının arasında.

Drew’un yanındaki, omuz hizasında kahverengi saçları ve dramatik şapkası gözlerinin üzerine kadar inen uzun boylu kadın gülüyordu. “Onu yere bırak, Drew.”

Drew kadının sözünü dinledi –muhtemelen sadece kendisi istediği için– ve sonra Nick’in omzuna vurdu. “Seattle’da ne yapıyorsun?”

“Ellie buradan birkaç saat uzaklıkta bir ağaç çiftliği satın aldı. Noel’de oradaydım.”

Arkadaşının yüzü yumuşadı. Herkesin kız kardeşine ve yeğenine karşı bir zaafı vardı. “Ellie nasıl? Asher nasıl?”

“İyiler. Mutlular.”

Drew başını salladı, gülümsemesi o kadar genişti ki Nick tüm dişlerini görebiliyordu.

Seattle’da olmasına rağmen normalde soluk olan teni şimdi Kaliforniya bronzluğuna sahipti ve en son görüştüklerinde bıraktığı keşisakalı olmadan arkadaşı, daha genç görünüyordu. Nick’ten bir yaş büyüktü ve Nick, kendisinin son zamanlarda sık sık olduğu gibi onun da yaşlandığını hissedip hissetmediğini merak etti.

“Kavuşmanızı böldüğüm için özür dilerim çocuklar ama kabine girmemiz gerekiyor,” dedi kadın. Telefonunu kaldırdı, parmağını bir listeyi kontrol ediyormuş gibi kaydırды, sonra Nick’e baktı. “Ben Liv Bennett. Kardeşiyle evleniyorum ve her yere zamanında gelmesinin tek sebebi benim.”

Nick kahkahayı bastı, kolunu arkadaşının omzuna attı. “Bu çok mantıklı. Tanıştığımıza memnun oldum, Liv.”

Kısa, gri halılara sahip, cam panelli odaları olan bir koridordan geçtiler. Sadece kapısında durdukları 4 numaralı kabinin üzerindeki “yayında” tabelası yanmıyordu. DJ Thayer Rain ile tanıştıktan sonra –bu kesinlikle sahne adı olmalıydı– komuta merkezinin karşısındaki koltuklarına yerleştiler. DJ onlara soruların özetini vermişti ama çoğunlukla bu iki yıldız oyuncu ile sohbet etmek ve onların kendi sporları hakkındaki düşüncelerini öğrenmek istiyordu.

Thayer birkaç düğmeye bastıktan sonra mikrofona, “Bu en sevdiklerimden biriydi,” dedi. “Bu şarkı ben on altı yaşındayken çıkmıştı. Kaç yaşındayım, anlayın. ‘Bana yaşını söylemeden yaşını söyle,’ mantığı. Bugün stüdyomuzda iki özel konuğumuz

var. Arayıp birkaç soru sorabilirsiniz. Yapımcımız sorularınızın bazılarını paylaştık ve siz de ayrıntıları öğreneceksiniz. İşte başlıyoruz.

“Seahawk’ın eski sıkı oyuncusu Drew Decker –ya da hayranlarının deyimiyle Double D– bugün bizimle. Geçen sezonun sonunda zümrüt şehrimizi terk edip San Francisco’ya gitti ama takımı Super Bowl için hazır görüldüğünden belki de güzel bir seçim oldu. Yanında çok iyi dostu, yıldız NHL sağ kanat oyuncusu Nick King var. Nick sakatlığı nedeniyle son birkaç maçtır forma giyemiyor. Bugün bu ikilinin burada bizimle olmasından mutluluk duyuyoruz, o yüzden başlayalım. Dinleyicilerimize merhaba deyin, beyefendiler.”

Yüksek masada onların tarafındaki ışık yanıp söndü. Söze önce Drew girdi ve gülerek, “N’aber, Seattle? Nick, en son ne zaman biri sana ‘beyefendi’ dedi?” diyerek konuşmaya başladı.

Nick cevap verirken kendini tutamayıp güldü. “Hemen hemen seninle aynı zamanlarda. İyi günler, Seattle.”

DJ onlara mevcut sezonları, yaklaşan maçlar için tahminleri ve nasıl tanıştıkları hakkında sorular sordu. Nick yavaş yavaş alışıyor ve kendini oldukça iyi hissediyordu.

“Nick,” dedi Thayer, “eski bir diz sakatlığı nedeniyle forma giyemedin, değil mi?”

Nick’in vücudu kaskatı kesildi ve mikrofondan biraz uzaklaştı. “Doğru. Beklediğimden biraz daha uzun bir iyileşme süreci oldu ama oyun için geri döndüm.”

Kafasından Maisie’nin sözleri geçti. *Ayrıca takımındakiler gibi seni önemseyen insanlardan da bunu saklamamalısın. Yardımcı olabilirler. Onlar hakkında en kötüsünü düşünüyorsun. Seni, kontrolünün dışında olan bir şey yüzünden yargılayacaklarını sanıyorsun.*

Bir Seattle radyo istasyonunda gereğinden fazlasını anlatacak değildi ama kızın sözleri aklına takıldı.

“İlk başta düşünüldüğünden daha ciddi bir sakatlık mıydı?” diye sordu Thayer ve Nick itiraf etmek zorundaydı; adamın ses tonunda hiçbir yargılama yoktu, sadece gerçek bir merak vardı.

Drew beden dilini mi okudu yoksa sadece söyleyecek bir şeyi mi vardı, Nick bilmiyordu ama arkadaşının cevap vermek için eğilmesini takdir etti.

“Dinle, dostum. Eskisi kadar genç değiliz. Bazıları bu yaşta oynadığımız için bile bize kızıyor ama biz deneyim ve yeteneğin özel bir bileşimine sahibiz. Yaptığımız işi sevsek ve devam etmek istesek de vücudumuz eskisi gibi iyileşmiyor. Lanet olsun...lanet olsun diyebilir miyim?”

“Az önce iki kere dedin zaten,” dedi Thayer.

Nick kahkahasını, ağzını eliyle kapatarak gizledi.

“Eskiden antrenmana giderdim, arkadaşlarımla takılırdım, birkaç tek atar, neredeyse hiç uyumazdım ve yine de o topu koştururdum. Şimdi, sabahları yataktan kalkmak bile canımı acıtıyor.”

Nick güldü. “Açık olmak gerekirse, şu anda kendi adına konuşuyor. Ben hâlâ işten izin almama gerek kalmadan hapşırabiliyorum.”

Drew ona ters ters bakınca Thayer güldü.

“Ama dürüst olmak gerekirse,” dedi Nick. “Vücudunuzun ancak belirli bir miktara kadarını kaldırabileceği konusunda haklı; bu yüzden evet, dışarıdan küçük bir sakatlık gibi görünebilir ama daha fazlası vardı.” Özellikle de sorunlarının ne kadar derin olduğunu paylaşmadığı için öyle görünebilirdi.

Bir süre daha muhabbet ettiler, yapımcının aktardığı birkaç dinleyici sorusunu yanıtladılar ve yarım saat içinde kabinden çıkmışlardı. Neredeyse hiç acı çekmeden.

İstasyondan birlikte çıkarken Liv, önlerinden hızlı hızlı yürüyordu. Drew adımlarını yavaşlattı, asistanının bindiği arabaya girmeden önce durdu.

Drew elini arkadaşının koluna koydu. “İyi misin, dostum?”

Nick elini saçlarının arasından geçirip iç çekti. “İşimi bitirdim gibi hissediyorum. Hiç böyle hissedeceğimi düşünmemiştim.”

Drew onun gözlerine bakıp başını salladı. “Her darbe, kalkmayı daha da zorlaştırıyor. Her şeyimizi yaptığımız işe veriyor-

ruz; fiziksel, zihinsel, duygusal olarak. Lanet olsun, sosyal olarak bile. Neden bir kadınla yuva kurmadığımı sanıyorsun?"

"Kimse seni almayacağı için mi?" dedi Nick, bunun doğru olmadığını biliyordu ama fırsatını bulduğunda arkadaşıyla uğraşmayı severdi.

Drew omzunu itti. "Sen kendine bak. Ama gerçekten, artık genç değiliz. Normal iş standartlarına göre yaşlı değiliz, dostum ama yaptığımız iş normal standartlarda değil. Bedenlerimiz yorğun. Bunda utanılacak bir şey yok. Tanıştığımızda ne demiştik?"

Nick bunu düşündü; hayat biraz daha kolayken yaşadıkları güzel günleri düşündü. Sonra ne söylediklerini hatırladı.

"Oynayamadığın âna kadar oynarsın. Her gün kalkıp işe gidersin; ta ki bir gün uyanıp, 'Neyi kaçırıyorum?' diye düşünene kadar. Bu olduğunda, farklı bir yola hazır olduğunu bileceksin."

"Ben bilge, çok bilge bir adamım, dostum," dedi Drew küstah bir sırıtışla.

"Arada sırada."

"Neyi kaçırdığını merak ediyor musun, Nick?" Drew'un bakışları ciddiydi.

Nick neyi kaçırdığını biliyordu: Ağrısız uyanmayı, kalbini altüst eden ve onu gülümseten bir kadınla vakit geçirmeyi, kız kardeşini, Asher'in büyümesini izlemeyi.

"O raddeye geliyorum gibi."

Drew, Nick'in omzunu sıktı. "Bunda yanlış bir şey yok. Ben de Super Bowl'a gidiyorum. Sonra tamamım."

Nick geri çekildi. "Ne?"

Drew başını salladı. "Sahada aksamadan yürüyebildiğim noktada ve zirvede bırakmak istiyorum. Bu oyunu seviyorum. Ama ona farklı bir noktadan bakmaya hazırım."

"Hiç bilmiyordum," dedi Nick, gerçekten şaşkın bir ifadeyle.

"Nereden bileceksin ki? Yaşadığımız zorlukları yeterince sık paylaşmıyoruz. Bir şeye ihtiyacın olursa buradayım, kardeşim."

Nick ona sıkıca sarıldı. "Bunu kabul edebilirim. En azından konuşmak için. Ve ben de aynı şekilde. Bir şeye ihtiyacın olursa yanımdayım."

El sıkıştılar ve yakında görüşüp daha detaylı konuşmak üzere sözleştiler. Ve Nick, Maisie'nin evine doğru yola koyuldu; tüm benliğiyle sadece onun yüzünü görmek istiyordu. Seattle sokaklarında ilerlerken, saygı duyduğu ve takdir ettiği bir arkadaşını görmenin ne kadar güzel olduğunu düşündü. Ve yalnız hissetmemenin ne kadar iyi geldiğini. Maisie'nin haklı olup olmadığını düşündü... Akıl sağlığı konusunu açsa Drew ona ne derdi? Yoksa Nick herkesi hafife mi alıyordu? Kendisi de dahil?

26. Bölüm

Maisie, Nick'in hediyesini paketlemeyi bitirdi. Bu sabah Nick onu formasıyla şaşırtmadan önce vermeyi planlamıştı bile. Bu ne kadar lisevari bir olaydı. Lisede hiç erkek arkadaşı olmamıştı ama kızların, erkek arkadaşlarının kolej ceketlerini giydiğini çok iyi hatırlıyordu. Nick onun, üzerinde isminin ve numarasının yazılı olduğu kendi formasıyla maçına gelmesini istiyordu. Küçük stüdyosunu topladı. Koridorun karşısındaki dairesine geri dönmek üzereyken telefonu çaldı ve ablasının yüzü ekranda belirdi.

Taburesine çöktü ve telefonu açtı. "Selam, Nat."

"Selam. Nasılsın?"

Nick'in gelmesi tüm odağını kapladığı için ablasının beklediğinden daha iyiydi. "İyiyim. Stüdyomda çalışıyorum." Aslında yalan değildi. Galeri yarışmasına katılmak için düşündüğü bir dizi fotoğrafı kontrol ediyordu. "Üniversiteye başlamadan önceki son birkaç günümün tadını çıkarıyorum. Bir sonraki fotoğraf çekimim Şubat'ta."

Arka planda bir hışırtı duydu ama şaşırmadı çünkü ablası hiç yerinde duramıyordu. "Annemlerle konuştun mu?"

"Hayır."

Çünkü aramamışlardı. İçinde babasının arayacağına dair bir umut vardı.

Ses tonundan ebeveynlerine duyduğu hayal kırıklığı belli olan Nat, "Sanırım sana sakinleşmen için zaman tanıyorlar," dedi.

Ailesi ve onların fikirleri söz konusu olduğunda, Maisie'nin kalbinin etrafına ördüğü duvarlarda çatlaklar oluşuyordu. Sahip

olduğu için şanslı hissettiği küçük stüdyosuna bakarken gözleri, sergilediği poster boyutundaki siyah-beyaz fotoğraflara, çerçeveli fotoğraflarla dolu köşe rafına, bazılarının bir parçası olduğu fotoğraf albümlerine ve farklı kameralara takıldı.

“Yaptığım işi seviyorum, Nat.”

“Biliyorum. Ve işinde harikasin. Bazen, büyükbabam için hiçbir şey –annemin doktorasını alması bile– yeterince iyi olmadığı için annemin, hepimizin başarısını kendi hanesine yazıp ona gerçekten gününü gösterebileceğine inandığını düşünüyorum. Seninle gurur duyduğunu biliyorum, Maisie. Tatilin böyle bittiği için üzgünüm.”

Maisie’nin telefonu gelen bir mesajla titredi ama bakmadı. “Ben de. Onu haftaya ararım. Belki gerçekten biraz zamana ihtiyacım vardır.”

Birkaç dakika daha sohbet ettiler ve Maisie telefonu kapattığında Nick’in mesaj attığını gördü.

Nick

Bizim için yiyecek bir şeyler alsam olur mu?

Maisie

Eğer almazsan ya dışarıda bir şeyler yememiz ya da markete gidip alışveriş yapmamız gerekecek. Cidden markete gitmem gerekiyor.

Nick

Sevmediğin bir şey var mı?

Maisie ekrana gülümsedi.

Maisie

Balıklı şeyler, soğan ve mantar.

Nick

Çok spesifik bir liste.

Maisie

Beğendiğim şeylerin listesi daha uzun.

Nick

O listede ben de var mıyım?

Maisie'nin kalp atışları hızlandı. Ah, Nick'in hiçbir fikri yoktu.

Maisie

Muhtemelen.

Nick

Yakında görüşürüz o zaman?

Maisie

<3

Nick ona geri kalp göndermedi ve Maisie de bunun için kafasının karışmasına izin vermemeyi seçti. Madem şu an eve geliyordu ve onunla bir gece daha birlikte olacaktı, kalp emojisini nasıl bulacağını bilmiyor mu diye merak ederek vakit kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

Nick geri döndüğünde Maisie stüdyosunu toplamış, yarışma için çevrimiçi formu doldurmuş, annesini arama konusunda tereddüt etmiş, bunun yerine Lexi'ye mesaj atmış ve Nick'in hoşuna gidebileceğini düşündüğü bir şey giymişti. Nick kapıyı çaldığında zaten bekliyordu ve hemen açtı.

Nick bir elinde kahverengi bir kesekâğıdı, diğerinde bir çiçek buketiyle ona gülümsedi.

Maisie adını bilmediği mavi, kırmızı, mor ve beyaz çiçeklere baktı. Kimse ona daha önce çiçek vermemiştir. Maisie başkalarına alırdı çünkü çiçekler, birinin gününü güzelleştirmenin çok hoş ve basit bir yoluydu ama şimdiye dek ona alan *hiç* olmamıştır.

“Üzerine *sadece* benim formamı mı giydin?” dedi Nick boğuk bir sesle ve kızın dikkatini çiçeklerden kendisine yöneltti.

Yoğun duygularının, içinde bir deniz feneri gibi parladığını bilen Maisie, onun gözlerine baktı. “Bana çiçek mi getirdin?”

“Başkası için getirmediğimden eminim.”

Maisie güldü ama içinde nefes alacak kadar yer yokmuşçasına göğsü sıkıştı.

“İçeri girmeme izin ver, Maisie,” dedi Nick alçak ve hararetle bir sesle.

Kız geri çekildi ve Nick içeri girdi, doğrudan mutfağa gidip elindekileri bıraktıktan sonra Maisie’ye döndü. Kız daha hiçbir şey söyleyemeden Nick’in elleri kalçalarındaydı. Bakışları formanın bacaklarında bittiği yere, sonra aşağıya, çıplak bacaklarına ve kırmızı ojeli ayak parmaklarına kadar indi.

Gözleri tekrar gözleriyle buluştuğunda Maisie, bakışlarının içine işlediğine yemin edebilirdi. “Sen lanet bir fantezinin vücut bulmuş hâlisin.”

Nick uzanıp Maisie’nin yüzünü iki eliyle kavradı ve onu ruhunun derinliklerine kadar hissettiği bir şevkle öptü. Bu adam emoji kullanmıyor olabilirdi ama çok iyi öpüştüğü kesindi. Öpüşmenin Stanley Kupası’nda karşılığı neydi? Birisi bunu yapmalıydı. Maisie’nin elleri adamın bileklerini kavradı, duyduğu arzudan bacakları titriyordu. Adamın onu duvara yaslayıp çok az şey giymiş olmasından faydalanmasına kesinlikle hazırды –tıpkı birlikte oldukları ilk geceki gibi– ama Nick onu şaşırttı. Ağzını Maisie’nin dudaklarından çekip yanaklarını, burnunun ucunu ve alnını öptü.

Sonra da toparlanmak ister gibi derin bir nefes aldı. “Makarna getirdim,” dedi.

Maisie’nin beyni hâlâ muhteşem-öpüşme-sonrası modun-

daydı, bu yüzden gerçekten akşam yemeği yiyeceklerini anlaması biraz vaktini aldı.

“Makarnayı severim,” dedi anlamsızca.

Nick ona gülümsedi. “Güzel.” Ellerini indirdi ve kızın elini tutup onu mutfığa çekti.

Nick tabakları, çatal bıçakları ve bardakları yerlerinden çıkarırken Maisie hâlâ sersemlemiş hissediyordu. Nick bu küçük daire için fazla iriydi ama yine de burada olması Maisie’ye doğru geliyordu. Gideceğini düşününce kaburgalarının altında keskin bir acı hissetti.

“İyi misin, bebeğim?” Nick kesekâğıdını indirdi ve içeriye nefis kokular doldurdu –sarımsak ve kekik– ve Maisie’nin karnı yüksek sesle guruladı. *Cidden mi?* Nick güldü.

“İyiyim. Sadece açım, sanırım.” Eskiden akşam yemeklerini tek başına yemeyi hiç umursamazdı. Ama şimdi, aynı şekilde hissetmeyeceğini biliyordu. Yalnızlık çok kötü gelecekti çünkü Maisie *kimi* özlediğini biliyor olacaktı.

“Masada yemek ister misin?”

Karşısına oturdu ve Nick’in tabaklara penne makarna ve lazanya koyup yanlarına sarımsaklı ekmek eklemesini transa geçmiş gibi izledi.

Nick tabakları ona doğru itti. “Cidden, Maze. İyi misin?”

Maisie altdudağını dişlerinin arasına alarak Nick’in gözlerine baktı ve vücudunu ele geçirmekle tehdit eden duyguyu nefes alarak uzaklaştırmaya çalıştı.

“Seni burada görmek çok hoşuma gidiyor,” diye fısıldadı.

Nick uzanıp elini boynuna dolayarak onu kendine çekti. Dudaklarına doğru, “Burada olmak benim de çok hoşuma gidiyor. Geri döneceğim, bebeğim,” dedi.

Bu ne anlama geliyordu? Bir hafta burada, bir hafta orada mı olacaktı? Hatta belki bir hafta bile değil? Birkaç gün mü? Uzak mesafe ilişkileri hiçbir zaman yürümezdi. *Annenle babaninki yürüyor. Hem Jacob da bazen iş için seyahat ediyor.* Ama pek çok uzak mesafe ilişkisi yürümüyordu. Onları özel yapan neydi? O, lanet

olası bir NHL oyuncusuydu. Kendisiyse, annesinin defalarca söylediği gibi, sadece bir fotoğrafçıydı. *Kes şunu, kes şunu, kes şunu.*

Nick ona doğru döndü ve Maisie'nin ellerini tuttu. "Tamam. Söyle bakalım. Ne için endişeleniyorsun?"

Ona her şeyi anlatma fırsatı bulmasına rağmen kelimeler ağzından çıkmıyordu. Ellerini çekti, çatalını aldı ve yemeğine gömüldü. Nick de aynısını yaptı ama bakışları sık sık ona döndü.

"Bu gerçekten çok güzel," dedi lazanyadan büyük bir ısırık aldıktan sonra Nick.

"Bu civarda bir sürü iyi restoran var. Burayı sevmemin en büyük sebeplerinden biri de bu."

"Öyle mi? Seattle'ın başka hangi bölgelerini seviyorsun? Kendini nerede yaşarken hayal edebiliyorsun?"

Maisie çatalına birkaç penne batırırken bunu düşündü. "Seattle harika bir şehir ve sevdiğim birçok bölgesi var. Ablam Bainbridge Adası'nda yaşıyor ve orası gerçekten muhteşem bir yer. Kıyı kenarlarında yaşamayı çok isterdim ama o kadar izole olmak istediğimden emin değilim. Belki Queen Anne olabilir. Gösterişçi olmamakla beraber çok güzel bir yer."

Nick kendini işaret etti. "Benim gibi mi?"

Kız yüksek sesle bir kahkaha attı. "Evet. Tıpkı senin gibi."

Nick ona bunun bir son olmadığını defalarca söylemişti. Endişelenerek vakit kaybetmek yerine birlikte geçirdikleri zamanın tadını çıkarması gerekiyordu.

"Sırada ne olacağından emin olmadığını biliyorum ama kendini hokey dışında yaparken gördüğün bir şey var mı?"

Nick bir gazoz almak için ayağa kalkarken Maisie de sandalyesine yaslandı. Masaya dönen Nick, düşünceli bir ifadeyle Maisie'nin yanına oturdu.

Omuz silkerek gazozu açtı. "Yine sporla bağlantılı bir şey olmalı. Tanıdığım birçok adam yayıncılık yapıyor. Ama bilirsin, işin içindeyken ve sevdiğin şeyi yaparken dışarıda başka ne gibi fırsatlar olduğunu düşünmüyorsun."

“Mantıklı. Haklısın. Ben de normal çekimlerimin dışında bir şey düşündüğümde, konu yine fotoğrafçılıkla iç içe oluyor.”

“Ailenle konuştun mu?”

Maisie başını iki yana salladı. “Bugün stüdyomdayken Nat aradı. Şimdilik sadece küçük balonumun içinde kalmak istiyorum. Gerçeklik yüzüme gelecek hafta çarpabilir.”

Yemeklerini bitirdikten sonra Nick ona elini uzattı. “Bana stüdyonu göster.”

Maisie onun elini tuttu ve bu ârı vücudunu vücuduna bastırmak, onu sarmak için kullandı. Adamın eli saçlarından aşağı indiğinde iç çekti ve ona daha çok sokuldu.

“Annenin, yaptığın şey için sana kendini bu kadar kötü hissettirmesine üzülüyorum ama eğer teselli olacaksa, sevdiğin şeyi yapman konusunda seninle aynı fikirdeyim. Mümkün olan her türlü akademik dereceye sahip olabilirsin ama hiçbiri tutkunun peşinden gitmek kadar derin bir tatmin duygusu vermez.”

Maisie geriye doğru çekilip ona gülümsemek için kendini zorladı. “Teşekkür ederim. Hadi gel. Sana sihir yaptığım yeri göstereyim.”

Koridorun karşısındaki, bir zamanlar binanın depolama alanı olan küçük odasına girdiler. Bina yöneticisine burayı stüdyo olarak kullanıp kullanamayacağını sorduğunda, adam ona depo olarak zaten bodrum katını kullandıklarını çünkü ihtiyaç duydukları şeyler için sürekli belli bir kata çıkmanın anlamsız olduğunu söylemişti. Maisie de burayı temizlemesi karşılığında alanı kullanabileceğine dair bir anlaşma yapmıştı. Seattle’da kiralar ucuz değildi, bu yüzden anlaşmayı yaptığında çok heyecanlanmıştı.

Nick içeri girip yavaşça döndü. Sağa doğru hareket ederek, Maisie’nin çektiği gelin ve damat fotoğrafına baktı. Maisie o fotoğrafı çok seviyordu. İkisinin de yüzü görünmüyordu ama birbirlerine sarılma şekilleri, birbirlerine kenetlenmeleri nefes kesiciydi. Gelinin çıplak kolları damadın boynuna dolanmış, damat da ona sarılmak için belinden hafifçe eğilmişti. Güzel bir esintiyle güneş-

li bir havanın hâkim olduğu, hiç yağmur yağmayan o mükemmel günlerden biriydi. Çiftin aşkı ve bağlılığı etraflarına yayılıyordu.

“Bu muhteşem,” dedi Nick, alçak ve ciddi bir sesle.

“Teşekkür ederim. En sevdiklerimden biri.”

Çok uzağa gitmesi gerekme de mekânın içinde ilerlemeye devam etti ve Maisie’yi daha iyi tanımak için ezberlercesine her şeyi inceledi.

Açılır kapanır bir paravan ve onlara dönük bir ışıklandırmanın bulunduğu birkaç tabureden oluşan küçük düzenine bakıp Maisie’ye döndü ve sırttı.

“Poz vermemi ister misin?”

Maisie güldü ve yanına gidip ellerini göğsüne koydu. “Zaten sanırım bana bir seans borçlusun.”

Nick’in elleri kızın kalçalarına gitti. “Öyle mi?”

Başını sallayan Maisie, ellerini adamın göğüs kaslarından kollarına doğru gezdirdi, yüzünü ve gözlerini izledi. “Üstsüz olursan daha iyi olur. Işıklandırma açısından.”

Nick gülümsedi. “Öyle mi?”

Maisie ciddi ifadesini korumaya çalışarak tekrar başını salladı. “Kesinlikle. En iyi... yanını yakalamak istiyorum.”

Nick eğildi, dudaklarını yavaşça onunkilere değdirdi, sonra geri çekildi. “Hangi yanımış peki bu?”

Dudaklarını büzen Maisie bir elini indirdi ama diğerini adamın kolundan aşağı doğru kaydırarak etrafında yürümeye başladı. “Bir bakayım.” Eli sırt kaslarından aşağı, kıkına, kalçasının iki yanına ve tekrar koluna doğru hareket etti ve sonunda tekrar adamın önünde durdu. Bu sefer elini göğsüne koyduğunda, derin nefes alıp verişlerini hissetmişti.

Arzuları iyice yoğunlaşırken Maisie başını salladı. Nick’in tişörtüne uzandı ve çıkarmaya başladı. “Üzgünüm. Bu şekilde doğru bir değerlendirme yapamam.”

Nick hevesle uzanıp tişörtünü başının üzerinde sıyırdı ve dikkatlice yere fırlattı. Nick onu baştan aşağı süzdü ve gözleri buluştuğunda durdu.

“Teknik olarak bu benim formam, bu yüzden senin de çıkarman lazım. Adil olmalıyız.”

“Ama formanı bana verdin.”

Nick başını salladı ve ellerini kıza çok büyük gelen forma-
nın eteğine götürdü. “Ve artık senin. Ama şimdi, gitmesi gere-
kıyor. Işıklandırma için.” Formayı başının üzerinden çıkarırken
dudakları kızın ağzına yapıştı, bir yandan onu kendine doğru
çekerken bir yandan da saçlarını kavradı. Tenleri temas ederken
Maisie, oynamaya devam etmek istese de onu öpmek, ona do-
kunmak ve onu ne kadar istediğini göstermek dışında bir şey
yapma yeteneğini kaybetti. Nick’in elleri her yerindeydi ve onun
elleri de en az Nick’inkiler kadar vahşiydi. Nick kontrolün ken-
disinde olmasına alışkındı ama bu sefer Maisie bırakmasını ve
kontrolü kendi eline almayı istiyordu. Kendisinin Nick’i arzu-
ladığı gibi, Nick’in de onu arzulamasına ihtiyacı vardı. Böylece
ayrı olduklarında Nick de onu, kendisinin Nick’i özleyeceği ka-
dar özleyecekti. Kendinden bir parça gibi.

Nick kızın kalçalarını avuçladı ama Maisie geri çekildi. Nick’in
gözlerine baktı ve adamın bakışlarının basit bir ilgiden çok daha
güçlü bir şeyle dolu olduğunu görmekten memnun oldu.

“Maisie,” diye fısıldadı Nick kısık ve boğuk bir sesle. “Beni
cıldırtyyorsun.”

Maisie başını salladı, tırnağını Nick’in köprücük kemiğinden
göğsünün ortasına, oradan da kot pantolonunun düğmesine doğru
gezdirdi. “Benim istediğim de bu. Düşünme. Sadece hisset.”

Nick onu tekrar kendine çekmeye başladı ama Maisie diren-
di, dizlerinin üzerine çöktü ve Nick ona doğru, şimdiye kadar
aldığı herhangi bir Noel hediyesinden çok daha iyi gelen, arzu
dolu bir sesle inledi.

Sonrasında Maisie’nin yatağında birbirlerine dolanmış hâldey-
ken, Nick’in parmakları kızın beline tüy kadar hafif hareketlerle
daireler çizdi. Birbirlerine dönük oldukları için nefesleri bile birbi-

rine karışıyordu, bacakları birbirine öyle bir dolanmıştı ki Maisie, ikisi tek bir kişiymiş gibi hissediyordu.

“Sana bir hediyem var,” dedi. Boğazı kurumuştı. Suyu ihtiyacı vardı. Uzuvarını tekrar kullanabildiğinde suyu da hediyesini de getirecekti.

“Ve hediye harikaydı,” dedi Nick alına bir öpücük konduarak.

Maisie uykulu bir kahkaha attı. “O değil. Tekrar hareket edebildiğimde getireceğim.”

“Bana bir şey almana gerek yoktu. Anahtarlığım mükemmel.”

“Beğenmene sevindim ama bu daha anlamlı bir şey. Büyük bir şey değil. Ama beğeneceksin.”

“Tamam, şimdi şeyden bahsetmediğini anlamaya başladım--”

Maisie güldü, Nick’i göğsünden itti ve kalkıp doğruldu. Nick’in, odasının köşesindeki sandalyenin üzerine attığı tişörtlerinden birini kaptı, üzerine geçirdi ve önce mutfığa gitti. Bir şişe su kaptı, sonra hediyeleri ağacın arkasına sakladığı yerden aldı ve yatak odasına geri döndü.

Nick doğrulmuş, yatak başlığına yaslanmıştı. Koyu saçları dik dik olmuş, sakalı sanki parmaklarını arasından geçirmiş gibi görünüyordu çünkü geçirmişti. Onu beline kadar bir battaniye, göğsü ve karın kasları açıkta ve en önemlisi, gördüğü şeyden fazlasıyla hoşlanmış gibi kendisine bakan gözlerle görünce, Maisie’nin içi sevinçle ürperdi. Hissettiği şey basit bir hoşlanmadan çok daha fazlasıydı, bundan emindi.

“Burada üç tane hediye var,” dedi Nick.

Maisie yanına yığıldı ve su şişesini komodinin üzerine koydu. “Ah, güzel. Sayabiliyorsun.”

Adamın yüksek sesli kahkahası kızın göğsünü farklı bir sevinçle doldurdu. Hediyeleri yere koyduktan sonra suyu onunla paylaştı. Ardından hediyeleri işaret etti ama Nick onlara temkinli bir şekilde bakıyordu.

“Bana hiçbir şey vermek zorunda değilsin.”

“Vay canına. Bu egonla hediye istemeyeceğin kimin aklına gelirdi?”

Nick’in kaşları kalktı. “İkisi tamamen alakasız şeyler.”

Maisie hediyelerden birini alıp Nick’in kucağına koydu. “Artık bir Guardians formasının gururlu sahibiyim, yani aniden hediye veren tek kişi ben değilim.”

Maisie, Nick’in başkaları için bir şeyler yapmakta iyi olduğunu ama kendisi için pek bir şey yapmadığını ilk kez fark etmiyordu.

Nick ilkinin yavaşça açtı ve yüzünde beliren gülümseme, Maisie’nin kazanabileceği herhangi bir ödül, herhangi bir yarışmadan veya annesinden alabileceği herhangi bir övgüden çok daha iyiydi.

“Bu inanılmaz,” dedi Nick, hayranlık dolu bir sesle.

Hangisini açtığını görmek için Maisie adamın kolunun üzerinden baktı. Ellie ve Asher’ın dışarıda bir fotoğrafını çekmişti. Ellie oğlunu koltukaltlarından tutarak havaya kaldırmış, onunla birlikte dönüyordu, ikisinin de yüzleri gerçek bir mutlulukla doluydu. Renkleri biraz nostaljik ama keskin ve net görünecek şekilde ayarlamıştı.

“Daha fazlası var,” dedi bir sonrakini uzatırken.

Bu, Asher’ın hokey diskini ağlara sokmaya odaklandığı bir fotoğraftı. Maisie, Nick’le Asher’ı oyun odasında prova yaparken yakalamıştı. Asher’ın küçük yüzü çok ciddiye ve sopayı, daha önce öğretildiği belli olan bir açıyla tutuyordu. Nick’in suratı görünüyor, Asher’ın hemen yanında duruyordu. Yüzünde gurur ve sevgi dolu bir ifade vardı. Adam çerçeveyi yere koydu, uzandı ve kızı kendine çekip sertçe öptü, sanki duygularını kelimelerle dışa vurmak istemiyormuş da direkt hissetmesini istiyormuş gibi.

“Bunu çok sevdim.”

Seni seviyorum. Kelimeler Maisie’nin kafasının içinde bir yük treni gibi hızla geçiyor, kalbinin dengesizce çarpmasına neden oluyordu.

Nick üçüncüyü hiç sormadan alıp açmaya başladı. Maisie dudaklarını ısırdı, daha hızlı açması için paketi adamın elinden kapmamak adına ellerini kucağında kavuşturdu.

Sonuncu fotoğraf, Nick ve Ellie'nin dışarıda kahkahalarla güldüğü bir âna aitti. Kahkaha atarken ikisinin de başları arkaya düşmüştü; özellikle Nick o kadar kaygısız ve mutlu görünüyordu ki fotoğrafa bakmak bile Maisie'yi gülümsetmeye yetiyordu.

"Ellie'ye dijital birer kopyasını gönderdim," dedi.

Nick bakışlarını ona çevirdi ve onu, zaten diken üstünde olmasa kıvrandıracak bir yoğunlukla inceledi.

"Kimsenin sana başka bir şey yapman gerektiğini söylemesine asla izin verme. Birinin yeteneği, o kişi yaptığı işi gerçekten sevdiğinde gelişir. Fotoğrafçılığa olan tutkun, başkalarının göremediklerini görebilme yeteneğin beni büyülüyor. Bunların hepsine bayıldım. Teşekkür ederim."

Maisie dudakları titremesin diye onları sıkıca birbirine bastırdı ve teşekkür edercesine başını salladı. Nick fotoğrafların her birini alıp çerçeveleri yanındaki komodinin üzerine dikkatle koydu, sonra hediye paketlerini buruşturup fırlattı.

Ardından Maisie'ye dönüp uzandı. "Buraya gel, Maisie. Sana teşekkür etmeliyim."

Onu yatağa sırt üstü yatırdı, saçlarını yüzünden geriye doğru itti, işaretparmağının ucunu saç diplerinden çenesine doğru gezdirdi ve gözlerinin içine baktı.

"İsteyeceğimi hiç hayal edemeyeceğim şeyleri istememe neden oluyorsun."

Sen de. Gerçi Maisie için bunlar, asla *sahip olabileceğini* hayal etmediği şeylerdi.

Maisie uzandı, adamın çenesini kavradı, başparmağını yumuşak sakalında gezdirdi.

"Öp beni," diye fısıldadı. Orada, yatak odasının sessizliğinde, Nick'in kollarında kaybolmuşken ne iş yaptıkları ve kim oldukları önemli değildi. Birbirlerine âşık olmanın verdiği yeni heyecanın içinde kaybolmuş bir çifttiler. Maisie paraşütsüz atla-

yacak biri değildi ama onu atlamaya ikna edebilecek biri varsa, o da Maisie'nin ne kadar özel olduğunu fısıldayan bu adamdı. Sonunda nereye varacaklarını kimse bilmiyordu. En önemli kısmın varış noktası değil de yolculuğun kendisi olduğuna dair bir söz yok muydu? Nick King, Maisie'nin yaşayabileceği en iyi maceraydı.

27. Bölüm

Nick, ayın otuzunda Climate Pledge Arena'nın ziyaretçi otoparkına girerken yağmur yağıyor olması çok yerinde görünüyordu. Dün, Maisie ile bütün günü birbirlerinde kaybolup birlikte takılarak geçirmişlerdi. Bugün gergindi ama şu âna kadar nefes alıp verişleri düzenli devam etmişti. Bu sabah Maisie'nin yanından erkenden ayrıldığında –ki bu berbat bir şeydi çünkü ona her baktığında, gözlerindeki endişeyi ve sorulmamış soruları görebiliyordu– terapistiyle bir saatten fazla sohbet etmişti. Nick'in her seferinde bir adıma odaklanması gerekiyordu. *Kamyonetten in. İçeri gir. Arkadaşlarını selamla.*

Nick önüne bakarak takım girişine doğru yürürken yanına iki adam geldi. İriyarı adamlar. Aradan sadece birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen çok özlediği takım arkadaşları.

"İşte burada," dedi Guardians'ın kalecisi Aaron Gable, kolunu Nick'in omzuna atarak.

Aaron'ın ikizi ve Guardians'm orta oyuncusu Charlie Gable de aynı anda diğer tarafında belirdi. "Vay canına, dostum. Sen daha da mı çirkinleştin ne?"

Üçü de güldü. Üç yıl önce *People* dergisi Nick'e yakışıklı çocuk demiş ve arkadaşları, derginin parlak sayfalarını soyunma odasının her yerine yapıştırmışlardı.

"Hâlâ senin kadar çirkin değilim," dedi Nick. Sinirleri gergin olmasına rağmen göğsündeki baskı azalmıştı. *Sevdiği* bir şey insana bu kadar çok duyguyu nasıl bir arada yaşatabilirdi?

Aklına ânında Maisie geldi ve tökezledi.

“Eyvah. Daha betonla baş edemezken patenle ne yapacaksın bakalım?” diye sordu Aaron, kapıyı açarken.

Nick kaldıkları yerden kolayca devam etmelerinin minnetiyle başını iki yana salladı. Duygulanmıştı.

İçeri girdiklerinde soyunma odasından kahkahalar ve konuşmalar yükseliyordu. Adamların ter kokusu etrafı sarmıştı, üstelik daha başlamamışlardı bile. Nick’in gözleri yüzleri taradı ve bir yanı arkasını dönüp gitmek istedi. Acaba arkadaşları ona içerlemiş miydi? Acaba onları hayal kırıklığına mı uğratmıştı?

“Nick!” dedi birkaç arkadaşı aynı anda ve sonra etrafı sarıldı. Arkadaşları ona beşlik çaktılar ve nasıl olduğunu, Noel’inin nasıl geçtiğini sordular. Antrenmanlara gelmediği veya maçlarda yedek kulübesinde oturmadığı için ona kızmış gibi görünmüyorlardı.

Geriye doğru taranmış, grileşmeye başlamış sarı saçları ve zamanında kendisine de yakışıklı çocuk yorumları yapılmasına sebep olan keskin çenesiyle dağ gibi bir adam olan Koç odaya girdiği anda içeriye ani bir sessizlik çöktü.

Yardımcılardan biri tüm ekipmanları çoktan çıkarıp koymuştu ama Nick formasına değil, Koç’a baktı. Derrick West iyi bir adamdı. Eski bir oyuncu olarak, onlardan ne istediğini biliyordu. Çok şey talep ediyor, daha fazlasını bekliyor ve tüm oyuncular ona saygı duyuyordu. Nick’e birkaç günde bir durumunun nasıl olduğunu sormak için mesaj atmıştı ve onu bir terapistle tanıştıran da Koç’tu. Ona zihninin, vücudunun bir parçası olduğunu ve bir atlet olarak tüm vücuduna iyi bakması gerektiğini söylemişti.

Nick’in alnında ter damlaları birikti ama Koç gözlerine bakıp ona hafifçe başını salladığında rahat bir nefes aldı. Takım, bir gün önce Kaliforniya’da birlikteydi; bu yüzden konuşmalara, nutuklara veya özel bir şeye gerek yoktu. Hepsi için sıradan bir iş günüydü. Nick hariç çünkü o kendini gruptan çekip çıkarmıştı ve âdeta çaylak yılmdaymış gibi hissediyordu: Biraz kaybolmuş, fazlasıyla bunalmış ama aynı zamanda heyecanlı. Hevesli. *Bu sadece antrenman. Buza çık. Baskı yok, taraftar yok. Sadece arkadaşların, disk ve buz.*

Nick gözleri kapalı kayabilirdi ve ayakları buza değip kaydığı anda, son birkaç haftadır kendini bu basit zevkten mahrum bıraktığı için çok sinirlendi. Kendine biraz serbest paten yapmak, pistte kendisiyle aynı şekilde ileri geri kayan arkadaşlarının arasından geçmek için zaman tanıdı ve omuzlarını gevşetti. Bunu yapmak, onun için nefes almak gibi gelişen bir kas hafızası ve refleksti. Bir NHL takımının parçası olarak buza ilk çıktığı zamanı hatırladı. Dünya üzerinde bununla karşılaştırılabilecek başka hiçbir yer olmadığını düşünüp hayran kalmıştı. Buzda savrulan bıçaklar en sevdiği seslerden biriydi. Durdu, yavaşça döndü. Oynamayı artık daha az sevmiyordu. Sadece eskisi kadar ihtiyacı yoktu. Artık onsuz da nefes alabiliyordu.

Bu farkındalıkla birlikte göğüskafesinin içinde bir şeyler kıpırdandı. Düdük çaldı ve hepsi oyuna girdi. Çalışma vaktiydi.

Otel restoranındaki akşam yemeği beklediğinden daha sadeydi. Normaldi. Nick geceyi sonlandırmaya karar verdiğinde, daha genç oyuncular hâlâ masadaydı. Nick, Maisie'nin yanına geri dönüp akşamı onun yanında kıvrılarak geçirebilmeyi diledi. Ancak bunun yerine odasına gitti, televizyonu açtı ve Maisie'yi aradı.

"Merhaba," dedi ilk çalışta telefonu açan Maisie. Sadece sesi bile Nick'in rahatlamasına ve göğsünün gevşemesine neden oldu. Tıpkı bugün patenlerini çözdüğü anda olduğu gibi.

"Sana da merhaba. Günün nasıldı?"

"İyiymi. Lexi ve Will ile biraz takıldım, sonra o galeriye uğradım. Sahibine özellikle ne istediğini ve yarışma hakkında birkaç soru sordum ama katılmayacağım."

Nick doğruldu, boynunu yana eğdi. Takımdan ayrıyken de egzersizlerine devam etmişti ama bugün çok fazla çalışmıştı. "Nedenmiş o?"

Hoparlörden Maisie'nin kıkırdaması gelince telefonu sıkıca kavradı. Kahretsin. Onu özlemişti. Bu normal miydi? Onu daha yeni görmüştü.

“Çünkü bana çalışmalarımı sergilemekten onur duyacakları, saygın bir yetenek olduğumu söyledi. Yarışma, gelecek vadeden yetenekleri öne çıkarmak içinmiş. Kadın, alanında yeni olanlara mentörlük yapacak, tanınmış profesyonellerin olduğu bir tür grup kuruyormuş.”

Nick gözlerini kapattı, göğsü gururla doldu. “Bu harika, Maze. Ve bunu fazlasıyla hak ettin. Çalışmaların ne zaman sergilenecek?” Gözlerini açtı ve daha rahat bir şekilde yatağına yaslandı.

“İlkbaharda. Ona aklıma gelen yepyeni bir fotoğraf serisinden bahsettim ve bayıldı.”

“Nedir?” Bilmek istiyordu. Tüm bunları anlattığı ilk kişi olmak istiyordu. Güvenebileceği kişi. *Belki de bunun gerçekleşmesi için ilk adımı sen atmalısın, korkak. Yarın gece.*

“Yüz yüzeyken anlatacağım.”

“O hâlde yarın?” Kumandayı eline alıp televizyon sessizdeyken kanalları değiştirdi.

“Yarın seni göreceğ miyim ki?”

“Yılbaşı gecesini birlikte geçirmeyecek miyiz?” Kumandayı yatağına fırlattı, kaşlarını çatı. Planları vardı. Daha önce hiçbir kadına yılbaşını birlikte geçirmeyi teklif etmemişti. Çok fazla insanla çıkmamıştı ama böyle tatillerin insanlar için bir anlam ifade ettiğini biliyordu.

“Evet. Sanırım geçireceğiz. Yani, bu nasıl oluyor bilmiyorum. Maçını izleyeceğim ama öncesinde seni görmeyeceğim, değil mi? Sonrasında göreceğ miyim? Bir yerde mi buluşacağız? Maçtan sonra bir şeyler içmeye falan mı gidersiniz, yoksa soyunma odasında havlularınızla takılıp muhabirlerle mi konuşursunuz?”

Nick’in zihninde dönen her şey bir anda durdu ve derin bir kahkaha attı. “Bebeğim, sporu sadece filmlerde mi gördün?”

“Ama sahne arkası kısımları pek göstermiyorlar,” dedi Maisie, neredeyse sert bir tonla. Bu, Nick’in gülümsemesini daha da genişletti.

“Aslında gösteriyorlar. Tabii ne aradığını biliyorsan. Bir ziyaretçi odamız var. Senin, Will’in, Lexi’nin ve Ethan’ın adı benim

listemde. İstersen maçı bir saat önce gel. Yiyecek ve içecek de var. Maç yedide. Birkaç saat sürecek, sonra duş alıp soyunma odasından çıkacağım. Basın toplantısında konuşmam gerekeceğine eminim çünkü bir süredir yoktum ve insanlar merak ediyor. Sonra seninle ve arkadaşlarınla buluşurum ve sen ne istersen onu yaparız.”

Kulağına derin bir iç çekiş geldi. “Tamam. Bunların hepsi halledilebilir görünüyor. İyi misin? Bugün iyi geçti mi? Bir şeye ihtiyacın var mı? Oteline gizlice girmemi ister misin?”

Nick, az kalsın evet diyecekti. Kapının çaldığını duydu, bu yüzden yataktan kalktı.

“Çok isterdim ama iyi bir fikir değil. Ben iyiyim. Bugün beklediğimden daha iyiydi. Maça gelecek olmana gerçekten sevindim. İhtiyacım olan tek şey bu. Orada olacağını bilmek.” Kulağında telefonla kapıyı açtı ve Koç’u gördü. Ona parmağıyla içeri girmesini işaret etti.

“Tamam.”

“Tamam ne?”

“Şu an buradayım ve yarın da orada olacağım.”

Nick gülümserken beyninde er ya da geç söylemesi gerektiğini bildiği sözcükler dönüp duruyordu. Ama adım adım ilerleyecekti. “Şimdi gitmem gerek. Yarın görüşürüz.”

“İyi geceler, Nick.”

Telefonu kapattı, bir dakika ekrana baktı ve sonra dönüp Koç’un kapıyı arkasından kapattığını gördü.

“Kız kardeşin mi?”

Nick yanaklarının ısındığını hissetti ve kızarıp kızarmadıklarını merak etti çünkü otuz dört yaşındaydı ve bu biraz tuhaf olurdu. Koç kaşlarını çatı ve ona bilmiş bilmiş gülümsedi.

“Kız kardeşin değilmiş,” dedi çalışma masasının sandalyesini çekerek. “Otursana, Nick.”

Koç gülümsüyor olmasına rağmen yatağın ucuna oturan Nick’in midesi kasıldı. Bir eliyle telefonunu sıkıca kavrarken, diğer elini kasmamaya çalıştı.

“Neler oluyor?”

“Bugün iyiydin. Sakatlığına rağmen tek bir adımı bile atlamadın.”

Nick nefesini tuttu. “Evet. Antrenmanlarıma ve egzersizlerime devam ettim. Dizim iyi.”

“Göremediğimiz şeyler nasıl, Nick?”

Boğazı kurudu, nabızı tekledi. “Giyindim. Buza çıktım. İyi bir antrenman geçirdim.”

“Evet.” Koç ona bakmaya devam etti. Gözlerinin içine bakıyor, onu tartıyor ve çok iyi okuyordu. Bu adam defalarca kez yanında olmuştu. Nick’i, en iyi versiyonu olması için zorlamış ve olamayacağını hissettiği zamanlarda sırrını saklamıştı. “Benim zamanımda, ruh sağlığı hakkında pek konuşmazdık, Nick. Dürüst olmak gerekirse, kariyerimin son on yılında da bu pek konuşmadığım bir konu. Ama Ellory’nin spor terapisinde yaptığı araştırmalar gözlerimi açtı.”

Ellory, Koç’un gelini ve aynı zamanda Nick’in terapistiydi. Takımın danışmanı, doktorları ve antrenörleri vardı ama Nick takım psikoloğuyla görüşmek istememişti. Koç nedenini bile sormamış, ona sadece Ellory’nin iletişim bilgilerini göndermişti.

“Bu konudaki tüm yardımların için sana minnettarım, Koç.” Sözleri boğazını yaktı. Dürüstlüğü hak eden biri varsa, o da bu adamdı.

Koç başını salladı. “Söylediklerimde ciddiydim, Nick. Zihnin vücudun bir parçasıdır. Eğer o bozursa sen de bozaksundur. Ama seninki gayet iyi görünüyor ve sadece bilmeni isterim ki bundan sonra ne olursa olsun, yarın gece ne olursa olsun, seninle gurur duyuyorum. Hem de anlatamayacağım kadar.”

Nick aniden ayağa kalktı. “Emekli olacağım.” Kahretsin. Bunu pat diye söylemek istememişti. Neden önce Maisie’ye söylememişti ki? *Çünkü gördüğün an anlarsın ve sen ancak şu an anladın.* Tıpkı Maisie’de olduğu gibi. Bir anda anlamıştı.

Çenesi kasılan Koç ona baktı. Nick de ona bakıp bir şey söylemesini beklerken saniyeler, saatler gibi geldi. Koç yavaşça ayağa

kalktı. Daha da yavaş bir şekilde Nick'e doğru yürüdü, önünde durdu, sonra uzanıp elini Nick'in omzuna koydu.

Koç'un bakışları parlaktı. "Dediğim gibi, evlat. Seninle gurur duyuyorum. Yarın gece buzda olmanı istiyorum. Çıkıyorsun ve işini doğru düzgün yapıyorsun."

Nick, gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissederek şaşırdı. Bu da neydi böyle? Başını salladı, "Teşekkürler, Koç," diyebildi güçlkle. Koç onu sertçe kendine çekip sıkı sıkı sarıldı.

"Biraz uyu," dedi Koç, geri çekilip kapıya doğru yürürken. Hoşça kal bile demedi.

Nick derin bir nefes verdi, sonra ciğerlerini tekrar havayla doldurdu. Ver. Al. Adım adım. Her adımı, onu tam olarak gitmesi gereken yere götürüyordu.

28. Bölüm

Maça bir saatten fazla zaman vardı ama güvenlik görevlisi onları koridordan aşağı götürürken gri blok duvarlardan şimdiden elektrik akımı gibi bir enerji yayılıyordu. Lexi yanındaydı. Will ve Ethan kendi aralarında, bir oyuncunun istatistikleri hakkında tartışıyorlardı.

“İyi misin?” diye sordu Lexi sessizce.

“Sadece gerginim. Nedenini bilmiyorum. Başkası adına gergin olmak mümkün mü?”

“Kesinlikle,” dedi Will arkalarından. “Lexi dün gece mutfaktan elinde tatlı tepsiyle gelince onun adına endişelendim. Ve geri kalanımız adma da.”

“Hey,” dedi Lexi kahkaha atarak. “Ben gayet iyiydim, teşekkür ederim.”

“Arada sırada Side Tap’te bir şeyler servis etmeyi teklif ediyor ve her seferinde, herkes aynı anda ‘hayır’ diye bağırıyor,” diye takıldı Ethan.

“Hepiniz çok kötüsünüz,” dedi Lexi gülümseyerek. Garsonluk becerilerinin zayıf olduğunu ilk itiraf eden hep o olurdu.

Hepsi birden güldüler, kahkahaları hoparlörlerden yükselen müziği bastırdı.

Gözlerine kadar indirdiği bir beyzbol şapkası olan uzun boylu, sakın güvenlik görevlisi bir odayı işaret etti. “Ziyaretçi odası.”

Sonra da onları kendi başlarına bıraktı. Oda çok büyüktü ve Nick’in söylediği gibi, bir duvar boyunca açık büfe tarzında yiyecekler dizilmişti. Maisie hızla içeri göz atınca küçük bir mut-

fak, birkaç tuvalet, çeşitli oturma yerleri ve duvardan duvara buza bakan pencereler olduğu için son derece garip gelen birkaç televizyon da gördü.

Her türlü sosyal duruma kolayca uyum sağlayabilen Ethan ve Will, diğer insanlarla konuşmaya daldılar. Maisie buza bakmak için yürürken Lexi de yanındaydı.

Lexi'ye, ellerinin titremesine neden olan her şeyi anlatmak istiyordu ama bu ona düşmezdi. Nick buza çıkacak mıydı? İyi olacak mıydı?

“Gerçekten streslisin,” dedi Lexi sessizce, Maisie'ye yaslanarak.

“Verdiği aradan beri bu onun ilk maçı. Sadece iyi geçmesini istiyorum.”

Lexi başını Maisie'nin omzuna yaslayıp serçeparmaklarını birbirine kenetleyince Maisie ağlayacak gibi oldu. Maisie sahip olduğu herkes için minnettardı. Ailesi her zaman istediği gibi değildi ama yanındaydı. Nick'in kimi vardı? Ellie ile yakın olduklarını biliyordu ama aynı zamanda küçük kız kardeşi olduğu için Nick'in onu korumak adına bazı şeyleri sakladığını da biliyordu. Maisie, Nick'in dayanağı olmak istiyordu ama adam gerçek hayatına dönmek isterse, kendisinin bu hayatın neresinde olacağını merak ediyordu. Nick de babası gibi onun doğum günlerini veya Noelleri kaçırarak mıydı?

“O da sana, senin ona olduğun kadar düşkün,” dedi Lexi başını kaldırarak.

Maisie başını çevirip arkadaşına baktı. “Elbette. Olmaması aptallık olurdu, değil mi?”

Lexi, en yakın arkadaşının bu cesaret denemesini fark ettiğini anlamasına yetecek kadar uzun süre Maisie'nin gözlerine baktı. Bu sırada içeri daha fazla insan akın ediyordu. Bazıları Guardians formaları giymişti. Taylor ve Travis olayları dışında sporu takip etmediği için Maisie oradaki insanları tanımıyor, oyuncuların eşleri veya kız arkadaşları olup olmadıklarını bilmiyordu.

“Kaliforniya’da bir maça gitmeyi hiç düşündün mü?” diye sordu Will, yanlarına gelip Lexi’nin omzuna kolunu atarken. Ethan da Maisie’nin yanında durdu.

“Pek sayılmaz. Her seferinde bir adım ilerlemeye çalışıyorum.” Tünellerden birinden, Zamboni marka bir buz parlatıcısı buzun üzerine çıktı. Maisie’nin, hızlandırılmış bir şekilde *Aptallar için Hokey* videosunu izlediğini itiraf etmesi imkânsızdı ama bu makinenin adını bu yüzden biliyordu. Büyürken, spor derslerinde yaptıkları dışında hiçbir sporla ilgilenmemiştir. Onun işi her zaman fotoğrafçılık olmuştur. Küçüklüğünden beri fotoğrafçılığı çok seviyordu. Şimdi bile, insanların gerçek maçı izlemek için ne kadar heyecanlı olduklarını görüyordu ama düşünebildiği tek şey Nick’ti. Şu anda ne yapıyordu? Formasını giymiş miydi? İyi miydi?

Will, Maisie’ye bakmak için Lexi’nin önüne doğru eğildi. “Galeri sergisi için tebrikler.”

Maisie kolayca gülümsedi. “Teşekkür ederim. Çok heyecanlıyım. Kadın teklif edene dek bu yolu bu kadar keşfetmek istediğimi fark etmemiştim.” Kırık olanın içindeki güzelliği bulmaya odaklanacak yeni bir fotoğraf serisi fikri vardı. Bu fikir aklına, betondaki bir çatlaktan büyüyen bir kır çiçeği gördüğü an yüreği titrediğinde gelmişti.

Ethan omzunu dürttü. “Büyük galeri sergileri bir hokey oyuncusuyla çıkmak falan. Kızımız bize toz yutturacak.”

Maisie, Ethan’a bakıp gözlerini devirdi ve gülümsedi. “Yapma. Seattle’ı seviyorum. Burası benim yuvam.”

“Nick’le bu konuda konuştun mu?” diye sordu Lexi.

Maisie’nin midesi kasıldı. “Hayır. Henüz değil. Önce bu gecenin geçmesi, onun buza geri dönmesi gerekiyor. Sonra her şeyi çözeriz.” Her şeyi çözeceklerine inanmak zorundaydı çünkü daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştir. Zaten sadece o, tek gecelik ilişkisine âşık olurdu. Gelmiş geçmiş en kötü tek gecelik ilişki insanıydı.

“Herkes bitirmeden önce bir şeyler yiyelim,” dedi Ethan, uzaklaşırken.

Burnunun üstünde güzel çilleri olan, kıvrımlı, kızıl saçlı bir kız kocaman bir gülümsemeyle, "Endişelenme," dedi Ethan'a. "Doldurmaya devam ediyorlar."

"Burası favori mekânım olabilir," dedi Ethan, kadınla birlikte açık büfeye doğru yürürken.

"Biriyle tanışması tam on dakika sürdü," dedi Maisie. Will ve Lexi güldü.

Tribünler dolar dolmaz insanları izlemeye başladılar; biraz uzakta olsalar da Maisie hâlâ heyecanı ve artan enerjiyi hissedebiliyordu. Odaya daha fazla insan doluştu. Aralarında Guardians formaları, şapkaları ve köpük parmaklarıyla süslenmiş, oldukça neşeli adamlar da vardı. Bu odanın yanında lisanslı bakıcıların bulunduğu bir oyun odası olmasına rağmen birkaç çocuk, yetişkinlerin arasında dolaşıp duruyordu. İnsanlar içki ve yemeklerin tadını çıkarırken coşmuşlardı. Hepsi aynı sebepten dolayı oradaydı. Ortamda birlik, bir beraberlik havası vardı. Keşke Colton ve Jake de burada olsaydı, diye düşündü Maisie. Ve Nick için Ellie ve Asher da.

Takımlar buza çıkmaya başladığında işler iyice kızıştı ve Maisie heyecanlı mı olduğunu yoksa midesinin mi bulandığını anlayamadı. Guardians'ın tünelden çıkışını izlerken ellerini göğsüne bastırmış, kalp atışları neredeyse çılgına dönmüş bir şekilde Nick'i bekliyordu; onu buzun üzerine çıkarken görmek, adam kendisini görmese veya duymasa bile onu desteklemek istiyordu.

Göremeyince, Guardians'ın yedek kulübesine bakmak için televizyona döndü.

"Kaç numaraydı?" diye sordu Lexi.

"Otuz üç." Başparmağıyla formasının arkasındaki sayıyı gösterdi. "Sahada değil." Kalp kasları acı verici bir şekilde sıkıştı. Nick neredeydi?

"Burada Bayan Smart diye biri var mı?" diye sordu kapıda duran bir adam, aksanlı sesi kalabalığın arasından yükselerek. Onları içeri getiren kişinin giydiği güvenlik üniformasından giymişti.

“Benim,” dedi Maisie. Sesi de kalp atışları gibi, normalden daha yüksekti.

Kimse duymasın diye kendisine doğru eğilen adamın yanına yaklaştı. “Bay King sizinle konuşmak istiyor.”

Konuşmak mı istiyordu? İyi de maç başlıyordu. Yüreği ağzına geldi. Nick sahaya çıkamayacaktı, panikliyordu. Maisie başını salladı ve cevap vermeden güvenlik görevlisini takip etti. Tırnaklarını yememek için parmaklarını birbirine kenetledi. Görevli onu önce bir koridordan, sonra bir başka koridordan geçirdi, köşeyi döndü ve ZİYARETÇİLER yazılı bir tabelanın altında durdu.

İki opak cam kapıyı işaret etti. “İçeri girebilirsiniz.”

Titreyen elleriyle kapılardan birini açtı. Her iki taraftan da erişilebilen, yuvarlak, buğulu, pleksiglas bir oda bölücüsü vardı, bu yüzden Maisie sağa doğru gitti ve açık soyunma odasına girdi. Nick, bir sıra dolabın önündeki banklardan birine oturmuştu. Teninin her santimetresini tırmalayan endişeye rağmen, onu formasıyla görünce derin bir nefes aldı. Koyu renkli formasının içinde omuzları daha geniş görünüyordu. Patenleri bağlıydı, Maisie bunun iyiye işaret olabileceğini düşündü. Kaskını takmadığı için başını kaldırdığında gözleri onun gözlerine kilitlendi ve bir mıknatıs gibi onu Nick’e doğru çekti.

Uzandı ve adamın kararsız görünen gözlerine baktı. Maisie elini saçlarının arasından yüzüne, oradan da aşağı doğru kaydırdı, çenesini avuçladı, sakalı yumuşacıktı. Nick gözlerini kapattı, kızın ellerine yaslandı. Maisie’nin kalbi sevgi, şefkat ve bu adam için her şeyi yoluna koyma ihtiyacıyla dolup taşıyordu.

“Ne oldu, canım?” diye fısıldadı, içeride sadece ikisi olmasına rağmen.

Nick’in elleri belini kavradı, onu daha da yakınına çekti. Gözlerini açtı, sanki gerçek olduğundan emin değilmiş gibi ona baktı. “Ya sahaya çıkamazsam?” Çatallı sesi Maisie’nin teninde yankılandı.

“Sorun değil.” Parmaklarını tekrar Nick’in saçlarının arasından geçirdi.

“Sorun,” diye itiraz etti Nick sert bir sesle.

Maisie, tıpkı Nick’in onu gerçekten görmek istediğinde yaptığı gibi, iki eliyle adamın yanaklarını avuçladı. Adamı *gördüğünden* emin olmak için. “Neden?”

Nick sorusunu anlamamış gibi ona baktı. “Benim neyim var, Maze? Burada olmak istiyorum. Buzda olmak istiyorum. Bu benim takımım. Kalbim patlayacak gibi.”

“Senin hiçbir şeyin yok, Nick. Hiçbir şeyin. Eğer olmak istediğin yer orasıysa, seni oraya götürürüz. Sadece nefes al. Nefesine ve şu anda nerede olduğuna odaklan. Ne görüyorsun? Şu an bunu unut. Her şeyi unut. Sadece nefes al.”

Kollarını kızın etrafına doladı ve Maisie’nin ona daha da âşık olmasını sağlayacak bir şey yapıp yüzünü karnına gömdü, kolları kızın sırtını bir mengene gibi sıktı. Maisie bir eliyle adamın ensesinden tutuyor, diğer eliyle de omuzlarını ovuyordu. Kendisi de derin nefesler alıp veriyordu. Nefesleri senkronize oldu ve orada öylece kaldılar. Muhtemelen sadece birkaç saniye geçmişti ama daha uzun geldi. Ardından Nick’in kolları gevşedi. Tekrar kıza baktı. Maisie başparmaklarıyla adamın kaşlarını düzeltti, eğilip alnını öptü, sonra geri çekildi.

“Sahaya çıksan da çıkmasan da bu senin kim olduğunu değiştirmez,” dedi ona.

“Ben *buyum*. Ya da *buydum*.” Nick, kendi sözlerinden incinmiş gibiydi.

“Öncelikle, hokey olduğun *kişi* değil. Yaptığın *şey*. Yaptığın işi sevebilirsin ama bu seni sen yapan tek şey değil. Bunu konuştuk. Ve özünde kim olduğunu bilsen bile insanlar değişebilir, dönüşebilir ve büyüyebilir. Her zaman olduğun kişi olmak zorunda değilsin. Neden korkuyorsun?”

Nick’in gözlerinin sulandığını görmek onu şaşırttı ve kalbinin sıkışmasına neden oldu. “Bu benim son maçım,” diye fısıldadı Nick.

“Ne?” Maisie başını iki yana salladı, doğru duymadığından emindi.

Nick onu daha sıkı kavradı. “Emekli oluyorum. Bunu uzun zamandır düşünüyordum ve sana söylemek istiyordum ama yüzde yüz emin değildim ve dün gece seninle konuştuktan sonra Koç odama geldiğinde anladım. Buraya kadar. Kariyerim bitti.”

Aman Tanrım. Maisie’nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki onu kulaklarında hissetti.

İki elini adamın omuzlarına koydu ve kendi kendine, eğer Nick’in cesur olmasını istiyorsa, ne kadar korkutucu olursa olsun, savunmasız olmanın sorun olmadığını ona göstermesi gerektiğini söyledi.

“Buraya kadar değil. Henüz değil. Şu an buradasın, giyindin ve hazırsın. Ve yalnız değilsin. Bu gece buza çıksan da çıkmasan da. Sakatlanırsan yanında olacağım. Başarısız olamazsın çünkü denedin ve önemli olan tek şey de bu. Dün buza çıktın. Sen o an kazandın. Sen omuzlarında çok fazla yük taşıyan, güçlü ve harka bir adamsın. Takımına güvenmenin seni daha güçlü kıldığını herkesten daha iyi bilmelisin. Ben de senin takımındayım, Nick. Lexi, Will, Ethan, Colt, Jacob, Ellie ve Asher da öyle. Asher’ın dünyada en sevdiği iki kişiden birisin ve bunun gerçekleşmesi için tek yapman gereken şey, var olmak. Onun kendisine böyle bir baskı yapmasını ister miydin? Oyna. Oynama. Umurumda değil. Sana karşı hissettiklerimin kariyerinle hiçbir ilgisi yok. Ben seni seviyorum. Kalbini ve zihnini, gülüşünü ve bana bakış şeklini. Burada oturup ilerleyip ilerleyemeyeceğinden emin olmaya çalışmanı, sabahın erken saatlerinde yeni uyandığın hâlde bana kahve almak istemeni, gecenin ilerleyen saatlerinde uykuya dalmadan hemen önce, sanki hâlâ yanında olduğumdan emin olmak ister gibi bana sıkıca sarılmanı seviyorum. Seni sevmemin birçok nedeninin hokey oynamanla hiçbir ilgisi yok. Yani, işin bitmedi. Daha yeni başlıyorsun ve yolunu kendin seçiyorsun. Sen sadece yeterli değil, her şeysin.”

Dudaklarını adamın dudaklarına bastırırken yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden geldi. Nick’in bakışları artık boş değildi. Gerisini Nick’in kendisinin halletmesi gerektiğini ve içini

tamamen döktüğünü bilerek uzaklaştı. Ama bunu isteyerek ve memnuniyetle yapmıştı. Çünkü birini sevdiğinde yaptığıın şey buydu; onunki sallantıda olduğunda kendi gücünü ona verirdin. O inancımı kaybettiğinde, sen ona kendi inancını verirdin. Ve her ne olursa olsun, onun yanında olacağına söz verirdin.

Maisie artık sadece bekleyip nereye varacaklarını görmek zorundaydı.

29. Bölüm

Nick yedek kulübesine geldiğinde maç başlamıştı. Kalabalığın ve spikerlerin neredeyse sağır edici gürültüsü arasında duyabileceğinden değil ama hiç kimse bir şey söylememişti. Artık gürültünün rahatlatıcı olması ona tuhaf gelmese de tüm sesleri geri plana itip oyuna odaklandı.

Disk Guardians'taydı. Gable onu çizginin üzerinden geçirdi, Rezzi çengelledi ve disk filenin arkasına uçup geri döndü. Kraken kalecisi bir saniye erken iki dizinin üzerine çöktü, Rezzi şutu Dennon'a attı, o da tam ağlara gönderdi. Bir gürültü koptu, Rezzi ve Dennon takımlarının zafer hareketini yaparken Nick güldü ve omuzlarının gevşediğini hissetti. Bu sesleri tanıyordu. Bunlara bayılıyordu. Gerginliği geçti, bir yudum su içip şişeyi bıraktı ve eğildi. Hazırdı.

Derken artık buzun üzerindeydi, pozisyona doğru uçuyordu. Orta oyuncuları ve Kraken defansından biri tahtaya kilitlenmişti. Tahtaların etrafından dolaşarak o tarafa doğru hareket ederken Nick'in kalbi güçlü bir Maserati gibi hızla atıyordu. Orta saha oyuncusu diski doğrudan sopasına gönderirken hazır vaziyette bekledi. Döndü, kanındaki adrenalinden faydalandı ve fileye doğru koştu, Gable'a pas verdi, savunmayı hızla geçti, Gable ona pas verdiği anda diski geri aldı ve Kraken ağlarına gönderdi. Dizleri titriyordu ama ayakta kaldı. Gable ona sevinçle omuz attı ve Nick, onu yetiştiren oyunun içinde kaybolurken her şey silinip gitti.

Kazandılar. Tünelden geri dönerken Nick'in yüzünden ter damlıyordu. Kazanmışlardı. Koç ve Maisie dışında kimse bunun son maçı olduğunu bilmiyordu ve her ne olursa olsun Nick buza çıkmayı başardığı için –daha doğrusu bunu Maisie başarmıştı– çok heyecanlıydı ama kazanmak pastanın üzerindeki krema gibi gelmişti. Soyunma odasındaki enerji Nick'i titretiyordu. Sırtına vurular, tezahüratlar, atışmalar, kahkahalar. Nick hepsinin tadını çıkardı, duş aldı, düğmeli ekose bir gömlek ve koyu renk bir kot pantolon giydi. Sonrasında ne yapacakları konusunda kesin bir plan yapmamışlardı, bu yüzden Nick düzgün giyindiğinden emin olmak istiyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Maisie de şık giyinmemişti ve her ne kadar giydiği her şey Maisie'ye çok yakışsa da onu kendi formasıyla görmek gibisi yoktu.

Daha önce hissettiği kaygı kaybolmuş, arka planda kalmıştı. Maisie onu seviyordu. Kazanmıştı, *Maisie* onu seviyordu. Nick gözlerini kapattı. Nefes aldı, nefes verdi.

"İyi misin, dostum?" diye sordu takım arkadaşlarından biri.

Nick gözlerini açıp ona baktı. "Harikayım. Kazandık."

"Evet, kazandık."

Soyunma odasından çıktı, koridorun hemen yanındaki basın odasına yöneldi ve Koç soruları yanıtlarken kenarda bekledi. Telefonunu çıkarıp Maisie'ye nerede buluşacaklarını söyleyen kısa bir mesaj atarken eli hafifçe titriyordu.

Koç ona işaret ettiğinde yanına çıktı ve kendisine öz babasından daha çok babalık yapan adamın yanına oturdu.

Gruptan sorular yükseldi. Nerelerdeydi? İyi miydi? Sakatlığı nasıldı? Bu geceki galibiyetleri hakkında ne düşünüyordu? Seattle'da birlikte görüldüğü kadın kimdi? Neden bu kadar uzun süre sahalardan uzak kalmıştı? Bu kadar aradan sonra oynadığı ilk maçta nasıl hissetmişti?

Nick elini kaldırdı ve oda sessizleşti. Muhabirlere bakarken nabzının, vücudunun her yerinde attığını hissetti.

"Haber verildiği gibi, birkaç yıl önce ameliyat olduğum sol dizimdeki ön çapraz bağımı sakatladım. Rehabilitasyona gidi-

yordum ve kendimi bu geceki gibi oynayabileceğim noktaya getirmek için çalışıyordum. Biraz zaman aldı.” Derin bir nefes aldı ve sorular tekrar başladı. Bekledi. Gözler ona dikilmiş, telefonlar her kelimesini yakalamak için çıkarılmıştı. Kuruyan boğazındaki yumruyu yutkunarak geçiştirdi. “Bazı ruhsal sağlık sorunlarıyla mücadele ediyordum... Ediyorum. Buza geri dönmek konusunda biraz endişeliydim. Fiziksel sakatlıklardan daha zorlu bir yoldu ama bu geceki performansımdan memnunum. Tüm takım arkadaşlarımla çok iyi bir iş çıkarttık. İyi hissettirdi. Kendimi iyi hissediyorum.” İlk oturduğunda çok soru sorulduğunu sanmıştı ama şu an başına gelenlerle kıyaslanamazdı bile.

Koç uzandı, omzunu sıktı ve mikrofona dokundu. “Şimdilik bu kadar yeter. Bu adamlarla gurur duyuyorum. Onlar sadece bir takım değil. Onlar kardeşler ve bu gece bir araya gelip birbirlerini desteklediler. Başka soru yok.”

Koç ayağa kalkınca Nick de kalktı. Odadan çıkarken hâlâ arkalarından sorular yağıyordu. Nick, titremesinler diye ellerini yumruk yaptı.

Koç koridorda ona buruk bir gülümsemeyle baktı. “Yarın takımla birlikte geri dönmeni istiyorum. Böylece resmi açıklama yapmadan evvel takım arkadaşlarıyla konuşacak vaktin olur.”

Nick başını salladı, ona sarıldı ve Maisie’yi bulmak için uzaklaşırken derin ve eşit nefesler almaya odaklandı. Maisie’ye, diğerlerini alıp kendisinin ve arkadaşlarının girdiği çıkışın etrafından dolaşmasını söylemişti. Kapıyı iterek açtığında, bir grup adam konuşup gülüyordu. Bazıları adını söyleyip etrafına toplandı. Nick’in bakışları her birinin yüzünde gezindi, sanki onları hafızasına kazır gibiydi. Her şey farklı hissettiriyordu. Sanki olanları uzaktan izliyor, cam bir duvarın arkasından her şeyi özömsüyor gibiydi. Sonra bakışları, otoparkın karşısında Ethan, Lexi ve Will ile birlikte duran Maisie’ye kaydı.

Adamlardan ayrılıp çantasını yere attı, doğruca kızın yanına gidip onu kucaklayarak havaya kaldırdı. Kollarını sırtına dolar-

ken parfümü ve Maisie'nin saf kokusu duyularına nüfuz etti. Nick onu yere indirdi.

"Kazandın," diye fısıldadı kız kulağına.

"Kazandık." Nick kazanmıştı. Bu geceki maçtan daha fazlasını kazanmıştı ve kollarındaki bu kadın onun gerçekte ne hissettiğini bilmiyordu. Sözcükler, göğsünde kaynayan bir kazan gibi taşmaya hazır olsa da henüz her şeyi nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

"King, hadi dostum. Gidelim!" diye seslendi birkaç adam ona.

Maisie'yi bıraktı, Will ve Ethan'la el sıkıştı ve Lexi'den tebriklerle birlikte bir de kucaklama aldı.

Aaron ve Charlie yanlarına gidip Nick'in omzuna vurdular. "Sadece sen hiç çabalamadan bir kadın bulurdun zaten," dedi Aaron.

Maisie'nin altdudağı dişlerinin arasına gitti. Nick onları tanıştırdı. Ethan ve Will, Gable kardeşlerle tanışmak için Lexi veya Maisie'den daha heyecanlıydılar.

"Hadi gidelim, dostum. En son ne zaman bir galibiyetten sonra birlikte Yılbaşı kutladık?" diye sordu Charlie.

"Hayır. Ben Maisie ve arkadaşlarıyla takılacağım. Yarın takımla birlikte geri döneceğim. O zaman takılırız." Nick, şu an Maisie'yi ne kadar çok kendine saklamak istediğine şaşırarak kıza baktı.

"Yarm gidiyor musun?" diye fısıldadı Maisie.

"Hepinize yer var," dedi Aaron. Diğerlerine baktı. "Hadi. Yeni yıla bir saat kaldı ve balo salonlarından birinde büyük bir parti var. Gelin. Hepiniz. Bolca yiyecek ve içki de var. Güzel vakit geçireceğiz."

"Ben varım," dedi Ethan avuçlarını ovuşturarak.

Maisie, Nick'e yaklaştı. "Sen de git. Takımınla kutlama yapmalısın."

Nick kızın yüz ifadesini okuyamadı. Yarın gideceğini söylediğinde Maisie'nin yine hazırlıksız yakalandığını biliyordu. Bu ilişki meselesi için gerçekten bir kılavuza ihtiyacı vardı.

Çenesini kızın kulağına doğru götürdü. "Sensiz gitmem."

Maisie aralarına minik bir mesafe koydu. "Öyleyse gidelim."

"Biz de sizinle gelebilir miyiz? Otobüsten daha iyi olur," dedi Charlie.

Böyle gecelerde protokoller biraz gevşerdi. Normalde hepsi birlikte ayrılıp onları evlerine götürecek bir otobüse veya uçağa binerlerdi ancak yılbaşı gecesi olması nedeniyle takım yönetimi, adamların gecenin son kısmının tadını çıkarabilecekleri düzenlemeler yapmıştı.

"Mükemmel. O zaman siz Nick'le gidin, ben de arkadaşlarımla. Orada buluşuruz," dedi Maisie. Geri çekilirken eli Nick'in elinden kaydı. "Benimle gel," dedi Nick alçak bir sesle ve istediğinden biraz daha telaşlı bir şekilde. Neden arkadaşlarıyla gitmek istiyordu ki? Yoksa onu sevdiğini söylediğine pişman mıydı? Kahretsin. Nick daha bunu söyleyememişti bile.

Maisie geri çekildi ve biraz fazla geniş bir şekilde gülümsedi. "Arkadaşlarıyla git. Otelde görüşürüz."

Nick, Ethan ve Will'e bakınca onların da kendisine baktıklarını gördü. Çenesi kasıldı ama hafifçe başını salladı. Maisie zaten birazdan yine yanında olacaktı.

"Hadi gidelim o zaman." Otele ne kadar çabuk varırlarsa ve Maisie'ye hislerini ne kadar çabuk söylerse o kadar iyi olurdu. Asher'la maçını izlerken çektikleri *selfie*yi ona mesaj atan Ellie'yi düşündü ve birinin aslında kim olduğunun, yaptığı şeylerle anlaşıldığını sürekli ona hatırlattığı aklına geldi. Eğilip Maisie'nin yanağını öptü. "Birazdan görüşürüz."

Maisie başını salladı. Geri çekilirken gözleri sulanmış gibiydi. Nick bunun sadece otopark ışıkları ve heyecandan kaynaklanmasını umdu. Onu ağlatacak hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ve artık ona ne istediğini söylelemeliydi.

Ama önce, hayatının çok büyük bir bölümüne veda etme vaktiydi.

30. Bölüm

Maisie fiziksel olarak etrafında dönmüyordu. Beyni, yetişemeyeceği kadar hızlı daireler çiziyordu. Otele varmış ve sanki yüzlerce kişi kutlama yapıyormuş gibi görünen özel balo salonuna alınmışlardı. Maisie, her maçtan sonra böyle olup olmadığını merak etmişti ama Ethan, tatil nedeniyle kutlamaların daha da yoğunlaştığını söyleyerek onu temin etti.

Henüz Nick'i görmemişti. Lexi, Will ve Ethan onu yakından izliyordu ve bu, Maisie'nin normalde hissettiğinden çok daha bağımsız hissetmesine neden oldu. Ethan ve Will içki almaya giderken Lexi onu köşeye sıkıştırdı ve suratına yapıştı. En iyi arkadaş yakınlığı. Ve bu yakınlıktan kaçış yoktu.

"Neler oluyor?" Lexi'nin elleri Maisie'nin omuzlarına dayandı.

"Ona, onu sevdiğimi söyledim," dedi, kelimeler ağzından hızla dökülmüştü.

Lexi'nin gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Kahretsin."

Maisie de başını salladı. "Evet. *Kahretsin.*"

Lexi'nin hem tutuşu hem de yüz hatları yumuşadı. "Seviyor musun peki?"

Maisie hafif bir nefes alarak yavaşça başını salladı. "Gerçekten seviyorum. Sana da böyle mi olmuştu?"

En yakın arkadaşı ona zafer kazanmış gibi hafifçe sırttı. "Senin başına gelince o kadar da sakın olamıyormuşsun, değil mi? Bana sakın olmamı ve aşkı kabullenmemi, her şeyin yoluna gireceğini ve âşık olmanın bir lütuf olduğunu söylemiştin."

Maisie ona dik dik baktı. "Bunların hepsini söylemedim ama belli ki neden söz ettiğimi bilmiyormuşum." Will ve Ethan'ın onlara doğru geldiğini gördü. "Neyse ki işine yaramış."

Kollarını indiren Lexi başını eğdi. "Neden senin de işine yarayacağını düşünmüyorsun?"

Maisie omuz silkti. Bu, iletişim kurmanın etkili bir yolu değildi ama tüm endişelerini nasıl kelimelere dökebilirdi ki?

"Hey. Hokey işine girmeliydim," dedi Ethan, etrafına bakarak.

"Hiç oynadın mı?" diye sordu Lexi. Will'den şarap kadehini alırken Maisie de Ethan'dan birasını alıyordu.

"Hayır," dedi Ethan sırtarak.

"Bence doğru yerdesin," dedi Will, Lexi'yi kendine doğru çekerek.

Ethan dudaklarında bir tebessümle başını salladı. "Kesinlikle öyleyim. Sizi seviyorum, çocuklar ama gece yarısı hiçbirinizi öpmek istemiyorum, bu yüzden bana izin verin." Birasını neşeyle kaldırıp yanlarından ayrıldı.

Maisie'nin kahkahası boştu. Nick'e hissettiklerini söylemesinde bir sakınca yoktu. Nick'in ona aynı şeyi söylememesinde de bir sakınca yoktu. Yarın gitmesi sorun değildi çünkü defalarca söylediği gibi geri dönecekti. Emekli olduğuna inanamıyordu. Bu ne anlama geliyordu? Hem Nick hem de *ikisi* için?

"İyi misin?" diye sordu Will, ona yaklaşarak.

Will'e bakan Maisie ağlamaklı oldu ve göğsünün sıkıştığını hissetti. "Evet. Şanslısın, sen ve Lexi birlikte olduktan *sonra* kalbimi kaptırdım. Ama şu an, böyle hissederken, Lexi'ye aşkın peşinden gitmesini söyler miydin, bilmiyorum. Bu çok korkutucu."

Will kolunu omzuna atıp sıktı. "Ama değer. Zor olsa bile."

Maisie sanki onu hissetmiş gibi döndü ve Nick'in kapıdan girdiğini gördü. Kalbi göğsünde çılgınca atıyor, göğüs kafesine çılgın bir ritimle çarpıyordu.

Nick âdeta odadaki başka kimseyi görmüyordu, sadece onu... Nick gözlerini kıza kenetledi ve ona doğru ilerledi. Maisie'nin kalp atışları sağlıklı bir ritme ulaşmıştı. Ve işte, sanki ondan başka hiçbir şey yokmuşçasına ona bakarken karşısında duruyordu.

Nick onu hafifçe yukarı kaldırıp vücudunu kendisine bastır-
dı. Dudaklarını onunkine yaklaştırdığında, gözlerindeki bakış
yumuşadı ve o kadar şefkatli bir hâl aldı ki Maisie çözüldüğünü
hissetti. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Nick, beyninde-
ki tüm düşünceleri onu tutkuyla öperek silmeden hemen önce.

Maisie, ikisinin aynı anda var olabileceğini bilmediği bir çare-
sizlik ve mutlulukla onu öptü.

Geri çekildiğinde Nick alnını alnına yaslandı. "Buradan gide-
bilir miyiz? Yarın erkenden uçağa yetişmem gerekiyor ve gerçek-
ten seninle yalnız kalmak istiyorum."

Lexi ve Will'i ararken beyni hâlâ sersemlemiş hâldeydi. İkisini
de uzun bir masada gördü. Ona sırtıyorlardı. Lexi el salladı ve
dudaklarını *bay bay* der gibi oynattı.

Maisie gülerek Nick'e döndü. "Evet. Hadi gidelim."

Bir şeyleri çözmeleri gerekiyordu ama Nick'in de aynı şeyleri
hissettiğini bilmek, az önce onu tüketen korku ateşine su dök-
müştü. Nick onu, onun da Nick'i istediği gibi geri istediği sürece,
başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Maisie, Nick'in yataktan kalktığını hissetti. Bulanık gözlerle saatin
sabahın beşi olduğunu gördü. Evet. Takımla birlikte Kaliforniya'ya
dönüyordu. Dün gece ona haberi takımıyla paylaşacağını ve iki
gün içinde resmi bir açıklama yapacağını söylemişti. Bugün halkla
ilişkiler sorumlusuyla, takımın sahibiyle, diğer koçlarla ve yönetim
kuruluyla görüşecekti. Halletmesi gereken işleri vardı.

Böylece sana geri dönebilir.

Nick eğildi, ellerini onun iki yanına koydu. "Selam," diye fı-
sıldadı sabahın erken saatlerindeki sessizliğin içinde.

Maisie uzanıp adamın yüzüne dokundu. "Selam."

"Kamyonetimi ve anahtarları burada bırakıyorum. Kendi sa-
atli bomban yerine benim kamyonetimi kullanmalısın."

Maisie kaşlarını çatı. "Junie hakkında kötü konuşma. Onu
seviyorum."

“Cipinin devri kapanmak üzereymiş gibi görünüyor, bebeğim.”

Ona şımarık bir gülümsemeyle bakan Maisie, başını kibirli bir şekilde eğerek adamın gözlerine kilitlendi. “Asıl senin öyle. Bak, benim cipim tam burada benimle kalıyor.”

Nick güldü ve dudaklarını onunkilere yaklaştırarak hafifçe öptü. “Birkaç güne döneceğim. Biliyorsun, değil mi?”

Onu ne kadar özleyeceğinin farkına varınca Maisie’nin midesi kasıldı. *Sadece birkaç gün.* “Elbette. Ne de olsa kamyonetin burada,” diye takıldı, gitmesini onun için de kolaylaştıracağını umarak.

Nick’in yüz ifadesi ciddileşti. “Geri döneceğim çünkü kalbim burada. Seni seviyorum. Bu gece eve vardığımda seni arayacağım.”

Maisie onu kendine doğru çekti. “Seni seviyorum, Nick. Döndüğünde seni burada bekleyeceğime söz veriyorum. Kaliforniya’da yanında olmasam bile, bir şeye ihtiyacın olursa buradayım. Bazı şeyleri halletmemi istersen, hallederim.”

“Sana minnettarım. Hem de tahmin ettiğinden daha fazla ama her şey yolunda gidecek.”

Maisie ağlamayacaktı. Sadece birkaç gündü. O da en fazla. “Git,” diye fısıldadı. “Böylece hemen geri dönebilirsin ve ben de seni özlemeyi bırakırım.”

Nick başını salladı. “Yakında görüşürüz.”

Sonra gitti ve Maisie gözlerini kapattı. Nick’in sözleri kafasında tekrarlanırken yanaklarından birkaç damla yaş süzüldü. Onu seviyordu. Yakında görüşeceklerdi. Geri döndüğünde, sonsuza dek mutlu yaşamının sadece aşk romanları ve peri masallarında olmadığını kanıtlayacaklardı.

31. Bölüm

SPOR HABERLERİ

3 Ocak

Kral'ın Saltanatı Sona Eriyor

Nick King, bugün hokeyden emekli olduğunu açıkladı. San Jose Guardians'ın sağ kanat oyuncusu, neredeyse on beş yılı kapsayan parlak bir kariyere sahipti. Bu süre zarfında, neredeyse rekor kırarak 1.800 puana ulaştı ve Gordie Howe'nin hemen ardında yerini aldı. Kariyerine Vancouver Canucks'ta başlayan King, buzda büyümüştü ve Guardians'a takas edilmeden önce New York Rangers'ta oynamıştı.

King, geçen yılın sonunda şüpheli bir şekilde birkaç maçta yer almadı. Kazadan sonraki ilk –ve aynı zamanda son– maçının ardından düzenlediği basın toplantısında, yaşadığı bazı zihinsel sağlık sorunları hakkında dürüst ve açık bir şekilde konuştu.

Her yaştan oyuncunun yaşadığı fiziksel, duygusal ve zihinsel gerginlik, profesyonel spor dünyasında yeterince konuşulmayan bir konu. King, bugün Antrenör Derrick West'in de katılımıyla Guardians stadyumunda bir basın toplantısı düzenledi. Görünür bir şekilde duygusal olan West, King'in kariyeri hakkında yorum yaptı.

"Nick King bir efsane. Onu çalıştırmak, takımımızda büyümesini ve gelişmesini izlemek bir onurdu. Oyunun ruhunu ve sportmenliğin anlamını temsil ediyor. Herkes tarafından özle-

necek ama bir sonraki adımında ona iyi şanslar diliyoruz. Bunu hak etti.”

–Derrick West, Antrenör, San Jose Guardians

Hokeyin kendisi için ne anlama geldiğini ve hayatını nasıl daha iyi yönde değiştirdiğini paylaştıktan sonra King, geleceğinin sonraki adımları hakkında belirsiz konuştu. Ancak Kaliforniya’da kalmayacağını doğruladı.

King, bundan sonra neye karar verirse versin, hokeyin ve izleyicilerinin onun sayesinde çok daha iyi olduğunu biliyoruz. Bazı oyuncular kalbinizde iz bırakır ve King de onlardan biriydi. Halkın içinden bir Kral.

Maisie, Nick’in emekliliğiyle ilgili internetteki makaleyi okurken yanaklarından yaşlar süzüldü.

Sanki onu düşündüğünü tahmin etmiş gibi –ki bu oldukça yüksek başarı oranına sahip bir tahmindir– telefonu çaldı. Başparmağını ekranda kaydırarak görüntülü aramayı yanıtladı. İki lanet olası gün geçmiş ve onu tahmin edebileceğinden çok daha fazla özlemişti. Belki de yakında döneceğini bildiğinden ve aynı zamanda bu süreçte yanında olamamaktan nefret ettiğinden.

“Selam, bebeğim,” dedi, muhteşem yüzü ekranı dolduran Nick. Gözleri yorgun görünüyordu, saçları sanki elleriyle karıştırmış gibiydi.

“Merhaba. Nasılsın?”

“İyiyim. Biraz yorgunum. Günün nasıldı?”

Maisie ona üniversitedeki pozisyonu için evrak işlerini tamamlamak, fotoğraflarını düzenlemek ve önümüzdeki aylar için programını ayarlamak gibi yaptığı sıradan şeyler hakkında bilgi verdi.

“Ellie bana gönderdiğin fotoğrafları aldığını söyleyen bir mesaj attı. Çok sevmiş ve bana tam olarak ‘seninle ilgili kafamı kuma gömmediğim için’ benimle gurur duyduğunu söyledi.”

Maisie güldü. “Onu seviyorum.”

“Beni seviyorsun,” dedi Nick. Sesinde hayranlık vardı ve Maisie bakışlarındaki yorgunluğu görebilmesine rağmen mutluluğu da görüyordu.

“Gerçekten seviyorum. Seni görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi. Evinin ikisi için küçük olup olmadığını onunla konuşmak istiyordu. Acaba Nick, bir süreliğine kendine ait bir evi mi olsun isterdi?

“Ben de seni seviyorum. Yarınla ilgili,” dedi, telefonunu ayarlarken ekranı biraz titretti.

“Yarına ne olmuş?” Maisie’nin birkaç görüşmesi vardı ama gerekirse onu SeaTac’ten alabilirdi.

“Menajerim bana yerel haber kanalımızın yöneticileriyle son dakikada bir toplantı ayarlamayı başardı. Daha detaylı bir spor bölümü eklemeyi düşünüyorlar.”

Maisie’nin boğazı kurudu ama ses tonunu sabit tutmaya çalışarak bunu geçiştirdi. “Bu, Kaliforniya’da kalacağın anlamına mı geliyor?”

Nick başını eğdi. “Maisie. Sen oradasın. Tabii ki burada kalmıyorum. Sadece yarın için buradayım. Şu anda hiçbir fırsata kapıyı kapatmamam gerektiğini hissediyorum. Ayrıca, haber yeni yayıldığı için bana ulaşan çok insan var ve ben tüm bunlarla ilgilenmek istiyorum ki oraya vardığımda hemen geri dönmek zorunda kalmayayım.”

İş, hayatın bir parçasıydı. Nick artık aktif bir oyuncu olmayacaktı ama yine de bir hayatı vardı ve hokey de o hayatın bir parçasıydı.

“Peki. Tamam.” Maisie’nin telefonu gelen bir mesajla titredi.

“Cuma gecesi oradayım. Tamam mı?”

Maisie başını salladı. Sorun yoktu. İlk döneceğini söylediği gün gelmeyeceğini söyledi diye hemen endişelenmesine gerek yoktu.

“Konuş benimle.” Endişesi, ifadesinden ve ses tonundan belliydi.

“Sorun yok. Gerçekten. Bunları yapmak zorundasın ve eğer bir yayıncılık işi bulursan belirli aralıklarla seyahat etmen bunun

bir parçası olacak, değil mi?" Nick kendini buraya taşınmak zorunda mı hissediyordu?

Nick omuz silkti. "Belki, evet ama pandemiden beri işleri uzaktan yapma konusunda herkes artık çok daha esnek. Bu, bir ev stüdyosu yapmak anlamına gelebilir. Ama henüz o noktada değiliz."

Maisie başını salladı. Tamam. Adım adım.

Maisie uzanıp parmak uçlarını ekrana bastırdı. "Seni özledim," diye fısıldadı.

"Ben de seni özledim."

Programlarını gözden geçirdiler ve Maisie'nin endişeleri, Nick'in ortak bir takvim oluşturmayı önermesiyle hafifledi. Böyle, tam çiftlere özgü bir şey yapmak heyecan vericiydi ve Maisie'ye, adamın bazen uzakta olması konusunda rahatlaması gerektiğini hatırlatıyordu.

Nick'in telefon ekranına e-posta bildirimleri geliyordu. Maisie onun gitmesine izin vermesi gerektiğini düşündü ama Nick, Seattle bölgesinde bir emlakçı bulmaktan bahsetmeye başladı. Ev bakmıştı!

"Kıyı şeridinde birkaç tane var," dedi Nick ona.

"Burada da pek çok güzel yer var."

"Ama sahil kenarında yaşamak istiyorsun, değil mi?" diye sordu Nick.

Maisie'nin içinde bir şeyler kıpırdandı. "Nick."

Nick başını salladı ve ekrana eğilince yüzü daha da büyüdü. "Senin yanında uykuya dalmak ve aynı şekilde uyanmak istiyorum. Eve, senin yanına gelmek istiyorum, Maisie. Seni seviyorum ve hayatımın yeni bir evresine başlarken seni yanımda istiyorum. Hafta sonunu kız arkadaşının evinde geçirmek isteyen yirmi yaşında bir ergen değilim. Dairen küçük ve açıkçası dünyanın en iyi muhitinde de değil."

Her şeyi sanki bir münazaradalmış gibi sıraladı.

Maisie'nin karnında artık çırpınmalar yerine havai fişekler vardı. "Senin yanma taşınmamı mı istiyorsun?"

Aman Tanrım. Maisi de tabii ki bunu istiyordu. Ama bunları onun ağzından duymak, bunun kaçınılmaz olduğunu açıkça söylemesini dinlemek baş döndürücü bir deneyimdi.

Yüzünü ekrana o kadar yaklaştırmıştı ki Maisie sadece dudaklarını görebiliyordu ve Nick yavaşça, "Dudaklarımı oku," dedi.

Maisie güldü. Tek görebildiği adamın öpülesi dudaklarıydı. "Seni seviyorum, Maisie Smart ve seninle yaşamak istiyorum." Geri çekildiğinde sırtıyordu. "İyi miyiz?"

"Evet, canım," diye takıldı.

Nick kibirli bir memnuniyetle başını salladı. "Mükemmel. Listedeki evlerden bazılarını sana gönderirim."

Birkaç dakika daha sohbet ettiler ve Maisie kendisi uyuyakalana kadar telefonda kalmayı isteme dürtüsüne direndiği için kendisiyle gurur duydu.

Sonsuza dek onun yanında uyuyacaktı ve bu sonsuzluk sadece birkaç gün içinde başlayacaktı. O kadarcık bekleyebilirdi.

Nick King kesinlikle beklemeye değerdı. Sadece birkaç gün daha.

Ablası birkaç gün sonra öğle yemeği için buluşmak istediğinde Maisie şaşırılmıştı. Nat'ın programında hafta içinde şehirde buluşmak için genellikle fazla boş vakti olmazdı. Küçük lokantaya aceleyle girerken ablasını kapıda gördü. İçeri girerken ona el salladı ve masaya ulaştığında ıslak paltosunu çıkardı. Aptal yağmur. Belki de Nick'e yılın bir kısmını Kaliforniya'da geçirmeyi teklif etmeliydi.

"Selam," dedi Nat ayağa kalkıp Maisie'ye sarılarak. Karnı aralarında, iki hafta öncesine göre bile daha fazla yer kaplıyordu.

"Sana da selam. Bebek nasıl?"

İkisi de oturdular ve Nat suyunu içti. "Aktif. Sabah üç gibi mesanemi sıçrama tahtası olarak kullanıp aerobik yapmayı seviyor." Maisie güldü, tam yorum yapacaktı ki annesinin yanlarına

geldiğini gördü. Bakışları ablasına kaydı. Onun da annelerini gördüğünü fark etti, zira suçluluk duygusu yüzündeki buruk gülümsemeden okunuyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı ablası, Maisie annesine sarılmak için ayağa kalkmadan hemen önce.

“Anne. Burada ne yapıyorsun?”

Diğer kızına da sarıldıktan sonra mantosunu çıkarıp yanlarına oturan Laura Smart cevap vermeye hazır olana kadar bekledi.

“Burası çok güzelmiş,” dedi.

“Anne,” dedi Nat ona, uyarır gibi.

Bir garson yaklaşıp siparişlerini aldı. Üçü de çay sipariş etmişti. Çünkü tam bunun havasıydı. Ayrıca Maisie, annesinin yönünden gelen ekstra soğuk hava dalgasıyla birlikte sıcak bir şeye ihtiyaç duyuyordu.

İçecek siparişlerini verdikten sonra annesi, Maisie’ye odaklandı. “Baban da benimle gelmek istedi ama bir ameliyata yardımcı olması için çağrıldı.”

Maisie cevabını yuttu. Babasının annesi kadar sinirlerini bozmadığını düşünüyordu ancak bunun nedeninin, babasının yanında yeterince olmaması olabileceğini fark etti.

Maisie hiçbir şey söylemedi, bu yüzden annesi devam etti. “Kardeşlerin ve baban sana karşı çok sert davrandığını düşünüyorlar.”

Bu cümlede o kadar çok yanlış şey vardı ki Maisie nereden başlayacağını bilemedi. Kelimelerin ağzından bir anda dökülmesini hiç beklemiyordu.

“Boston’dan buraya kadar bana, ailemizde yaptığım işi destekleyen insanların seni, bana nasıl davrandığına bakmaya zorladıklarını söylemek için mi geldin? Bana karşı bu kadar sert olmaman gerektiği veya beni sevdiğin ve benimle gurur duyduğun için değil de onlar söyledi diye mi? *Onlar* bana karşı çok sert davrandığını düşündüklerini söylediler diye mi bu kadar yol geldin? Onlara katılıyorum ama biliyor musun? Hiç de umursamadığımı fark ettim. Benim yaptığım işi sevmek zo-

runda değilsin, anne. Çünkü ben seviyorum ve önemli olan tek şey de bu. Hazır buradayken, sana birkaç haber daha vereyim. Tabii ki bunu babamla sen paylaşmak zorundasın çünkü onun her zaman gideceği daha önemli bir yeri var.” Olup biteni anlayıp anlamadığını görmek için ablasına baktı. Ablasının azarlarıyla daha sonra uğraşacaktı. Sonra yine annesine döndü. “Nick Seattle’a taşınıyor. Birlikte yaşayacağız. Ona âşığım. Ona çaresizce, gülünç bir şekilde âşık oldum. Ve Noel’deki, ilk tanışmamız değildi. Geçen yaz arkadaşım Hailey’nin düğününde onunla tek gecelik bir ilişki yaşadım. Yaşadığım hayat için bahaneler üretmeyi bıraktım çünkü bu çok iyi bir hayat. Değer verdiğim bir işim, beni gerçekten seven ve benim de sevdiğim bir adam, harika arkadaşlarım ve son olaylar aksini gösterse bile çoğu zaman arkamı kollayan bir ailem var.”

Maisie konuşurken annesinin gözleri yavaş yavaş büyüdü.

Nat şaşkın bir çılgılık attı. “Ona âşık mısın? Ben sizin sadece—”

Maisie ablasını bir bakışla susturdu ama, “Evet. Âşığım,” diyerek sorusunu cevapladı.

Garson çaylarını getirdi. O gittikten sonra Maisie tekrar konuşmaya başladı, kendini kaptırmıştı.

Annesi elini kaldırdı. “Maisie, lütfen. Biraz düşüneyim.” En küçük kızına baktı. “Öncelikle neden ‘gerçekten’ dediğini bilmiyorum. Tabii ki o da seni seviyor. Sen güzel ve zekisin. Komik, yaratıcı ve mutluluk enerjisiyle dolusun. Onu sevdiğin için asıl o şanslı, bu yüzden ortada ‘gerçekten’ diye bir şey yok.”

Maisie’nin ağzı bir karış açık kaldı. Annesi çayına krema ve şeker eklemek için hiç acele etmedi ve karıştırırken Natalie ile Maisie’ye baktı.

“Özür dilerim, Maisie,” dedi annesi sonunda ve Maisie ağzının çayla dolu olmadığına sevindi yoksa şimdiye onu kesinlikle püskürtürdü.

“Teşekkür ederim?” Maisie, en az kendisi kadar şaşırmış görünen Nat’e baktı.

Annesi Nat’e döndü. “Ebeveynlik için bir rehber yok, bili-

yorsun,” dedikten sonra tekrar Maisie’ye baktı. “Hepinizin her şeye sahip olmasını istiyorum. Babanız ve ben her zaman kendinizi zorlamanız, biraz daha fazlasını yapmanız gerektiğine inanıyoruz. Daha fazlası için çabalamak, rehavete kapılmamak önemlidir. Nasıl büyüdüğümü biliyorsun ve o öğrenme tutkusunu –aslında sevgisini– size aşlamak istesem de bu kadar vurgu yapmamalıydım. Başarılı olmanın kesinlikle başka yolları da var ve bunları daha iyi anlamaya çalışıyorum. Aramızdaki bu ilişkiden hoşlanmıyorum ve bunun büyük ölçüde benim hatam olduğunun farkındayım. Ama bunun seni değersiz hissettirmesini asla istemedim. Bunun için üzgünüm. Odaklanmam gereken şey senin mutluluğundu. Ama ben mükemmel değilim ve sana karşı adil davranmadım.”

Maisie’nin gözleri doldu. “Teşekkürler, anne,” diye fısıldadı.

“En küçük sen olduğun için seni gözden kaçırdığımızdan endişelendim. Tüm enerjimizi kardeşlerine harcadığımız hissiye kapılacağından endişelendim ve muhtemelen bu yüzden seni olması gerekenden daha fazla zorladım. Öğrenmek senin için kolay olmadı; sen her zaman çok sanatsaldın ve dürüst olmak gerekirse biraz da başına buyruktun. Odaklanmana yardımcı olmam, seni daha fazla zorlamam gerektiğini sandım. Böylece kendini küçümseyip hak ettiğin fırsatları kaçırmayacaktın.”

Maisie derin bir nefes aldı. “Teste girmeyi planlamıyorum çünkü bu noktada zorluklarımla başa çıkmanın yollarını buluyorum ancak öğrenme güçlüğümün olması ihtimali çok yüksek. Öğretmenlerimin okul yıllarım boyunca sana bunu birkaç kez söylediğini biliyorum.”

Annesinin yüzü soldu. “Ama ben bunu önemsemedim. Çünkü sıkı çalışmanın her zorluğun üstesinden gelebileceğine inanıyordum.”

Birkaç damla gözyaşını silen Maisie, daha önce hiç söylemediği bir şeyi itiraf etti. “Gerçekten çok uğraştım. Belki de bu kadar inanılmaz derecede zor olmasaydı, okuldan daha fazla keyif alırdım ve farklı bir yola girebilirdim. Ama şu an gerçekten başka

bir şey yapmayı hayal edemiyorum. Fotoğrafçılık bana, sana öğretmenliğin, Nat'e de hayvanlarla çalışmanın verdiği hazla aynı şeyi yaşıyor."

Annesi sulanan gözlerini peçeteyle sildi. "Yeterince iyi olanla yetinmeni istemedim ama gerçek şu ki eğer seni mutlu ediyorsa *yeterince* iyidir ve sana bundan daha farklı hissettirmemeliydim."

Olayların bu ani ve hızlı gidişatı karşısında ne yapacağını bilemeyen Maisie, ablasına baktı.

"Maisie farklı bir alana yönelseydi onu ittirmeye devam eder miydin? Çalışmalarının ne kadar inanılmaz olduğunun farkında mısın? Bunlar sadece fotoğraf değil, anne. Bunlar sanat. O, etrafını hiçbirimizin göremediği şekilde görüyor ve sonra bunu etrafındaki insanlarla paylaşmanın bir yolunu buluyor. Bu bir lütuf."

Annesi başını salladı. "Biliyorum. Sadece, bu işin sana hak ettiğin ve ihtiyaç duyduğun geleceği ve güvenliği sağlayabileceğinden emin değildim. Dünya yaşanması kolay bir yer değil ve paranın işleri kolaylaştırdığını söylemek ne kadar yanlış olsa da gerçek bu. Çocuklarımın geçim sıkıntısı çekmesini veya bir sonraki kazançlarını nereden sağlayacaklarını düşünmelerini istemiyorum."

Maisie uzanıp annesinin elini tuttu. "Anne. Neredeyse bir yıl sonrasına kadar doluyum. Geçenlerde bir galeri sergisi yapmam istendi ve galerinin sahibi bugün bana iki fotoğrafımı önsatışta sattığını söyledi. Pazartesiden itibaren üniversitede çalışmaya başlıyorum ve geçenlerde belediye başkanının asistanı, fotoğraf aracılığıyla tarihlerini vurgulayacak, farklı Seattle mahallelerini konu alan bir müze retrospektifine katılma olasılığı hakkında konuşmak için benimle iletişime geçti."

"Vay anasını," dedi Nat.

"Doğru konuş," dedi annesi.

"Aman Tanrım, anne. Doğru konuşmamam sorun değil. Maisie'nin doktor olmaması veya babamın kravatının senin elbisenle uyumsuz olması sorun değil. Küçük şeyler için endişelen-

meyi bırak ve eşlerine inanılmaz derecede âşık iki kızm ve aynı şeyi söyleyebilen bir oğlun olduğu gerçeğine odaklan,” dedi Natalie. Sonra durup Maisie’yi işaret etti. “Bu konuya geri döneceğiz, Önemli Detayları Gizleyen Sinsi Hanım.” Uzanıp annesinin diğer elini tuttu. “Mutluluğun kesin bir tarifi yok, anne. Yaptığım işi seviyorum ama işim tüm dünyam değil. Tüm dünyam Kyle ve bu bebek. Maisie on tane diploma alsa da yine mutsuz olabilir. Para ve prestij mükemmellik demek değildir. Kesinlikle mutsuz milyonerler var. Bu bebeği doğurduğumda, dünyalara sahip olmalarını isteyeceğimi biliyorum ama dürüst olmak gerekirse asıl istediğim güçlü, mutlu ve sağlıklı büyümesi.”

Anneleri bir kahkaha attı, iki eliyle de kızlarının ellerini kavradı. “Eh, belli ki her şeyi bilmiyorum. Hâlâ öğreneceğim çok şey olduğunu veya bana onları öğretecek iki güzel ve *başarılı* kıza sahip olacak kadar şanslı olduğumu bilmiyordum mesela.”

Garson çekingen bir şekilde bir şey yemek isteyip istemediklerini sorana kadar birkaç saniye daha birbirlerine garip bir şekilde baktılar.

Natalie güldü. “Evet, özür dileriz. Kesinlikle yemek istiyoruz.”

Hemen sipariş verdiler. Sonra Nat’in bakışları Maisie’ye kilitlendi. “Pekâlâ. Bastırılmış duygular ve aile dramı bitsin. Şimdi detaylara gelemim. Şu yakışıklı hokey oyuncusu hakkında her şeyi bilmek istiyorum.”

“Natalie,” diye fısıldadı Maisie sert bir sesle ve başıyla *annelerini* işaret etti.

Anneleri çayını aldı. “Ah, hayır tatlım. Siz çocukların ‘fazla bilgi’ dediğiniz şeye ihtiyacım yok ama ben de bir şeyler bilmek isterim. Bu arada, buraya gelmemin asıl sebebi babanla ikimiz için bir daire bakmak çünkü emekli olup buraya kalıcı olarak taşınmaya karar verdik. Baban muhtemelen yine sürekli meşgul olacak ama ben torunumun büyümesini izlemek için yakınlarda olmak istiyorum. Ve eğer Nick hayatımızın bir parçası olacak ve belki de bana daha fazla torun verecekse, onun hakkında ve seni nasıl bu kadar mutlu ettiğiyle ilgili daha fazla detay bilmek isterim.”

Nat, “Her detayı,” diye fısıldadı ve Maisie’yi güldürdü.

Sonuç olarak, inanılmaz özel ve rahatlatıcı bir gündü. Öğle yemeğinden sonra biraz alışveriş bile yaptılar ve Maisie, küçük yeğeni için birkaç sevimli tulum aldı. Cebinde telefonunun titre-
diğini hissetmişti ama gerçekten ailesiyle birlikte olmak ve o ânu yaşamak istiyordu.

Junie’ye binip ısınmasının ne kadar uzun sürdüğü konusun-
da biraz endişelene kadar telefonuna bakmadı.

Nick’ten birkaç mesaj ve bir de ses kaydı vardı, bu yüzden önce ona bastı.

“Selam, bebeğim. Birkaç kez aramayı denedim ve sana bir mesaj bıraktım. Sana söz veriyorum, sonsuza kadar böyle olma-
yacak ama iki şey çıktı. İkisi de iyi haber. Birincisi, kanal nasıl olacağını görmek için bir ekran denemesi yapmak istiyor. Bir tür deneme çekimi gibi ama canlı, onların önünde. Diğer haberim de gelecek ayın sonunda çekmem gerektiğini söylediğim reklamın yarına alınmış olması. Muhtemelen on dört, on beş saat kadar sürecektir bir çekim. Bu tür şeyler uzun sürebiliyor. Ama bu şe-
kilde bu işlerim bitmiş olacak ve geri dönmemi gerektirecek bir sebep daha ortadan kalkacak. Üzülmeni istemiyorum. Seni se-
viyorum. Bunu aldığında beni ara, tamam mı? Umarım ablanla öğle yemeğin iyi geçmiştir.”

Maisie’nin yanaklarından yaşlar süzüldü. Kaçırılan tüm Noelleri, doğum günlerini, mezuniyetleri, annesinin vermesi gereken bir dersi olduğu için hastalandığında yanında kalamadığını veya babasının son dakika birine yardım etmek için şehir dışına gitmesi gerektiği zamanları düşündü. O ve Nick, henüz birlikte geçirecekleri hayatlarına başlamamışlardı bile ve Nick, daha şimdiden iki kez geri dönüşünü ertelemişti. Maisie, onu kendisinden uzaklaştıracak bir şey olup olmayacağı endişesiyle yaşamak istemiyordu. *Hokey oynamaya devam etse bu, olağan bir şey olurdu. Korkularının kalbini ele geçirmesine izin verme. Seni seviyor. Geri dönecek.* Maisie sadece, ne zaman döneceğini bilmiyordu.

32. Bölüm

Nick telefonu kapattı, Maisie'nin sesinin bu kadar üzgün gelmesinden nefret ediyordu. Reklam çekimi nedeniyle şehre dönmeceğini söylediğinden beri telefonda kovalamaca oynamışlardı. Onu görmeyeli, sarılmayalı veya deli gibi öpmeyeli dokuz gün olmuştu. Onu çok özliyordu ama doğru seçimleri yaptığına ve sonunda buna değeceğine inanmak zorundaydı.

Yine de Maisie'nin mesajlarının kısalığından veya onu geri aramayıp doğrudan sesli mesaj atmasından hoşlanmıyordu. Sonuncusunda sadece yorgun olduğunu ve döndüğünde onu göreceğini söylemişti. Kızın hüzünlü sesinden nefret etmişti. Bunun sebebinin kendisi olduğunu bildiğinden, bu durumdan daha da nefret ediyordu. Göğsü sıkıştı ama kendine sadece birkaç saat kaldığını hatırlattı.

"İyi misin, dostum?" dedi büyük odada yanına gelip omzuna vuran Will.

Bu, gerçekten de büyük bir odaydı. "Evet. Geçen gün indiğimde doğrudan Maisie'ye gitmeme kararımdan şüphe ediyorum. Ayrılırken ona üç gün içinde döneceğimi söylemiştim. Sonra işleri yoluna koymak için süreyi uzatmak zorunda kaldım. Hâlâ Kaliforniya'da olduğumu sanıyor. Sağlam bir ilişkimiz olduğunu, ona söylediğim her kelimedede ciddi olduğumu ve birkaç gün daha idare edebileceğimizi bildiğine inanmalıyım." Yine de tam o anda, ikisinin bir daha asla bu kadar uzun süre ayrı kalmayacaklarına sessizce yemin ediyordu. Bu çok fazlaydı. Ama buna değmesini umuyordu.

“Öyle âşıksın ki seninle dalga geçmek istiyorum ama neredeyse üzücü bir durumdasın,” dedi odanın verandasından içeri giren Ethan sırtarak.

Puget Boğazı’na bakan verandadan. Maisie bu evi çok sevecekti.

“Sıra sana da gelecek,” dedi Will, kollarını göğsünde kavuşturup yavaşça arkadaşına dönerken. “Bu ev harika. Maisie bayılabacak, Nick. Bu gece gelip bakacak mı?”

Nick’in beş gün önce emlakçısı aracılığıyla bulduğu ev, gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu. Beş yatak odası vardı, iki katlıydı, doğrudan suyun üzerinde olmasa da manzarasına sahipti. Nick sanal bir tur yapmış ve Maisie ile bu duvarların arasında bir hayat kurduğunu hayal edebilmişti. Anlaşmayı olabildiğince çabuk halletmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı ve evrak işleri henüz bitmemiş olsa da ev onundu. Onlarındı. Ama yeniden bir araya gelmelerini birkaç gün ertelemek zorunda kalmıştı; bu yüzden Maisie’yi ilk gördüğü an, “sonsuz dek”lerine başlayacakları bu evde olacaktı.

“Gelecek,” dedi Nick. “Umarım bana çok kızmamıştır. Aramak yerine mesaj bırakmasından nefret ediyorum ve son sesli mesajımda sesi çok üzgün geliyordu.”

“O zaman tencere kapak gibisiniz,” dedi Ethan, elini şömine rafında gezdirirken. Beyaz taş şömine, yerden yüksek tavana kadar uzanıyordu.

“Seni pataklamak için ekipmana veya patene ihtiyacım olmadığını biliyorsun, değil mi?” diyerek gülümsedi Nick. Will bir kahkaha attı.

“Ethan’ın seni kandırmasına izin verme. Aslında içten içe o da bizim gibi kendisine katlanacak bir kadın bulmayı arzuluyor.”

Nick başını salladı. “Bu denklemde kesinlikle şanslı olanlar biziz.”

“Sana göre,” dedi Ethan. “Ben bekârlığı seviyorum.”

Will, “Göreceksin,” diye mırıldandı yine kendi kendine ve Nick’i gülümsetti.

Artık insanın ne zaman âşık olacağını tahmin etmesinin imkânsız olduğunu bildiği için gülümsüyordu.

“Yan taraftaki ev satılık,” dedi Nick.

Will güldü. Ayakkabıları, odanın tüm pencerelerden daha aydınlık olmasını sağlayan koyu laminant parkede hiç ses yapmıyordu.

“Sen ve Lexi oraya taşının, ben de senin evine taşınayım,” dedi Ethan.

“Sakin ol, her şey adım adım. Önce bu ikisini yerleştirelim,” dedi Will.

Nick, onun işinde neden bu kadar iyi olduğunu anlayabiliyordu. Odaklıydı, hırslıydı ve Ellie’ninkiyle yarışabilecek bir organizasyon yeteneği vardı. Will’i arayıp ondan evi incelemesini, mülk ve mahalle hakkında dürüst bir geri bildirimde bulunmasını rica ettiğinde Will sadece kabul etmekle kalmamış, sürpriz bozulmasın diye Lexi’ye de söylememişti.

“Bu gece için hazırlanmam gerek,” dedi Nick, iki yeni arkadaşına bakarak.

“Lexi ve kız kardeşlerimi getirme vakti geldi,” dedi Will.

Nick tereddüt etti. Arkasında koca bir grubun değil, birkaç kişinin olmasına bile hiç alışık değildi. Uzun zamandır o ve Ellie birbirleri için oradaydı, tabii bazen de Colt.

“Ona güven,” dedi Ethan, telefonundan başını kaldırarak. “Bu gecenin mükemmel geçmesi için işi uzmanlara bırak. Lexi, Maisie gibi yaratıcı değildir ama Will’in kız kardeşleri öyle. Bunu, Lexi’nin en iyi arkadaşı hakkındaki bilgisiyle birleştirince mükemmel bir ortam hazırlayacaklardır.”

“Şimdi düşününce,” dedi Will, Ethan’a doğru bir adım atarak. “Bu adam da romantik ortam yaratmakta oldukça iyi. O ve Maisie, Lexi’yi geri kazanmaya kararlı olduğumda Side Tap’tе mükemmel iş çıkarmışlardı.”

“Yakında o hikâyenin tamamını dinlemek istiyorum,” dedi Nick. “Yakında. Ama bu gece değil. Hadi, destek ekibini arayın.”

Saatler sonra Nick, en son ne zaman bu kadar gergin olduğunu bilmeden evin giriş holünde volta atıyordu. Bu ironiyi fark edince olduğu yerde durdu. Şu an onu altüst eden kadının kendisini sakinleştirmesinin üzerinden üç haftadan az zaman geçmişti. Hatta konuşmasına bile gerek kalmamıştı. Sadece onu görmek bile Nick'in içindeki her şeyi çözüp düzeltmişti.

Telefonu çaldı. Bir yanı açmaya korkuyor, Maisie onsuz bir eve bakmak istemeyeceğini söyleyecek diye çekiniyordu.

Ama arayan Ellie'ydi.

"Hey," dedi Nick.

"İyi misin?"

Ellie de onun en güvendiği insanlardan biriydi ve artık Asher'la ikisine daha yakın olacağı için çok mutluydu.

"Maisie'nin gelmesini bekliyorum." Kapının yanındaki pencereden dışarı baktı. Garaj yolu hâlâ boştu.

Nick'i havaalanından Will almıştı.

"Senin adına çok mutluyum. Artık bize, Asher'ın bir süre yanında kalabileceği kadar yakınsın. Sen ve Maisie için prova gibi olacak--"

Nick'in boğazından çıkan garip bir ses, kız kardeşinin sözünü yarıda kesti. "Önce şunu bir halledeyim, olur mu?"

Ellie kıkırdadı. "Halledersin, Nicky."

Nick gülümsedi. "Şımarık bir velet gibi davranmayı bırakmanın bir sakıncası yok, biliyorsun."

"Pek emin olma, ağabey."

Nick eve bir aracın yanaştığını duydu. "Geldi. Gitmem gerek."

"Yaşasın! İyi şanslar! Gerçi ihtiyacın olmayacak."

Nick telefonunu cebine soktu. Maisie'ye, emlakçının evi gezdirmek için onunla buluşacağını ve vardığında evi birlikte görebilmeleri için kendisini görüntülü aramasını söylemişti.

Maisie kapıyı çaldığı an Nick'in kalbi tekledi.

Hayatlarının bir sonraki bölümü için kapıyı açma vakti gelmişti.

33. Bölüm

Maisie ellerini önünde kavuşturmuş, Nick'in emlakçısının kapıyı açmasını bekliyordu. Titriyordu. Henüz kar yağmamıştı ama hava yeterince soğuktu. Burada olmak istemiyordu. Onsuz olmazdı. Maisie, güvensizliğinin kendisini ele geçirmesine izin vermemek için elinden geleni yapıyordu. Nick bir iki güne kadar dönecekti. Söz vermişti. Fikrini değiştirmeyecekti. Hokeyden onun için vazgeçmemiş ya da Seattle'a taşınmaya onun için karar vermemişti. Maisie sadece, Nick'in hayatının bir sonraki bölümüne başlamak istediği şehirde yaşıyordu ve bu gerçekten çok iyi olmuştu.

Ve Nick hayatının bir sonraki bölümüne onunla birlikte başlamak istiyordu. Maisie buna inanmaya devam etmeliydi. Kapı açılmaya başladığında zihni yavaşladı. Sonra nefesi kesildi.

Koyu gri bir pantolon ve soluk mavi, ince çizgili bir gömlek giymiş olan Nick kapıda duruyordu. Saçları yüzünden geriye itilmişti ve sakalını kısaltmıştı.

"Selam," dedi.

Neredeyse on gün aradan sonra açılışı böyle mi yapıyordu? Maisie ona doğru atıldı ve Nick'in onu sıkıca kucaklayıp kolayca havaya kaldırmasına hiç şaşırmadı.

"Burada ne yapıyorsun? Reklam çekiminin olduğunu söylemiştin," diye ciyaktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Nick ona sıkıca sarıldı. "İki gün önce çektik. Sana sürpriz yapmak istedim ama birkaç gün sürdü. Tanrım, seni özledim." Onu yere bırakıp yüzüne düşen saçları geriye doğru okşadı.

Maisie daha cevap bile veremedi başını eğdi ve sanki birbirlerine aşklarını ilan edip on uzun gün boyunca ayrı kalmışlar gibi onu öptü. Maisie ona gömüldü; elleri göğsünde yukarı doğru hareket ediyor, parmakları gömleğinin kumaşına dolanıyordu. Nick geri çekildi, sonra onu tekrar öptü, yine geri çekildi, adını fısıldadı, sonra elini kızın kabarık montunun içine sokup kalçasına doğru kaydırды ve onu sıkıca kendine çekti.

Başını kaldırdığında ikisi de derin nefesler alıyordu ve Nick'in bakışları, Maisie'nin beyni gibi sersemlemiş vaziyetteydi.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı Maisie.

Nick kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Buradayım. Ve hiçbir yere gitmiyorum. Sensiz asla."

Maisie sırıttı, gülümsemesi Nick'in içini sızlatacak kadar genişti.

Nick elini Maisie'nin montunun önüne götürdü ve fermuarını açmaya başladı. Maisie de onun düğmelerine uzandı ama Nick güldü ve kızın ellerini itti.

"Dur," dedi gülerek.

"Sen başlattın," dedi Maisie, sesindeki somurtkanlığı engelleyemeden. Nick fermuarını açıp Maisie'nin montunu çıkardı ve kızın kollarını arkasına götürdü. "İşimizi daha sonra bitiririz. Ama şimdi değil. Başka planlarım var." Burnunun ucunu öptü.

Merakı arzusuyla savaşıyordu ama adamın gözlerindeki heyecanlı bakış, hareketlerindeki enerji Nick'in ne planladığını bilmek istemesine neden oluyordu. Artıları ve eksileri listelemiş ve Nick'le bir hayat kurmanın –Nick bazı şeyleri kaçırsa bile– onsuz bir hayattan çok daha iyi olduğunu fark etmişti. Şu an onunla aynı yerdeyken çekip gitmeyi hayal bile edemiyordu. Nick kızın montunu kapı koluna astı ve elini tuttu. Sonra elinin tersini dudaklarına götürüp öptü ve çevirip avucunun tam ortasını da öptü. Maisie'nin kalbi hızlanmaya başladı.

"Hadi," dedi Nick yolu göstererek.

Maisie ne beklemesi gerektiğinden emin değildi –dürüst olmak gerekirse hiçbir şey beklemiyordu– ama onu karşılayan

manzara kesinlikle beklediği bir şey değildi. Nick'i görmenin verdiği heyecanla, adamın bu eve yaşayacakları yer olarak bakmasını istediğini unutmıştu. Arabayı garaj yoluna çektiğinde eve hayretle bakmıştı. Zira ev, dışarıdan kesinlikle muhteşemdi.

Şu an evin kemerli girişinde duran Maisie koyu renkli, laminant parkeli, yerden yüksek tavana kadar uzanan pencerele-re ve beyaz taş şömineli büyük odaya bakıyordu. Solda, Puget Boğazı'na bakan bir verandaya açılan cam kapılar vardı. Şimdi bile ay, uzaktaki sudan yansıyor. Sağda, oturma alanından büyük bir adayla ayrılmış mutfak oldukça geniş bir yer kaplıyordu.

Ama onu hayrete düşüren şey evin özellikleri veya güzelliği değildi. Beyaz bir masa örtüsüyle kaplı, üzerinde uzun mumlar yanan yuvarlak masaydı. Masada iki tane şık, gümüş kubbeli servis tabağı karşılıklı duruyordu ve yanlarında birer kadeh şarap vardı. Adada, sayamayacağı kadar çok pembe, beyaz ve sarı gül vardı. Cam veranda kapısının yanındaki gömme raflarda daha fazla mum yanıyordu. Bir yerlerden müzik sesi geliyordu. Duvarlardan geliyor gibiydi ama hoparlör göremedi. Şömine rafının üzerinde, fotoğraflarında kullandıklarına benzer üç muhteşem siyah çerçeve vardı. Ama içleri boştu.

Tüm duyguları ve sözleri içinde hapsolan Maisie, Nick'e baktı.

Nick, Maisie'nin tutarlı bir cümle kuramamasını umursamıyor gibiydi. Uzanıp kızın saçlarını omzunun arkasına itti ve elini tuttu.

"Gülleri kırmızı almadım çünkü çok klişe geldi ve bunlar senin dairende en çok gördüğüm renklerdi."

Maisie başını salladı, boğazı düğümlenmiş, kalp atışları hızlanmıştı.

Hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen Nick onun ne kadar etkilendiğini anlamış gibi gülümsedi. Belki de onu anlamıştı. Hem de herkesten daha iyi.

"Lexi en sevdiğin yemek konusunda yardım etti. Tüm çiçekleri Will'in kız kardeşleri getirdi ve Ethan'ın şaşırtıcı miktarda mumu vardı."

Maisie dudağını ısırđı, gözyaşları akmak üzereydi.

Nick çerçevelere baktı, sonra tekrar Maisie'ye döndü. "Bu ev olmak zorunda değil. Aslında nerede yaşadığımızın bir önemi yok, yeter ki birlikte olalım. Ama bu ev gerçekten harika. O çerçeveler sembolik. İçleri boş çünkü sırada ne olduğunu gerçekten bilmiyorum ama seninle olmasını istediğimi biliyorum. O çerçeveleri birlikte yarattığımız anlarla, senin yakaladığın anlarla dolduralım istiyorum. Seni seviyorum, Maisie. Hiç kimseye karşı böyle hissedeceğimi düşünmemiştim. Özellikle de hayatımdaki her şeyden bu kadar kopuk hissettiğim bir zamanda. Sen beni sakinleştiriyorsun ve neyin önemli olduğunu hatırlatıyorsun. Mesleki olarak ne yapacağımı bilmiyorum ama seninle konuşmak istediğim birkaç seçeneğim var. Ama özel hayatımda ne istediğimi tam olarak biliyorum ve bu gerçekten çok basit. Seni. Seni istiyorum, Maisie Smart."

Maisie derin bir nefes aldı, dengesini kaybetmiş gibi hissediyordu. "Ben de seni istiyorum, Nick. Bazen yayıncılık işi için seyahat etmen veya önceki taahhütlerin için geri dönmen gerekecek ve bunun zor olacağını biliyorum ve itiraf ediyorum, bu hafta orada kalışını uzatman konusunda zorlandım ama sen benim için her şeysin ve bunu başaracağız. Seni seviyorum."

Nick eğildi. "İş kabul etmedim, Maisie. Uygun değildi. İleride benim için birçok profesyonel fırsat olacak. Burada bir yerde, evime daha yakın, senden günlerce ayrı kalmak zorunda kalmayacağım bir yerde."

Her şey gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu. Nick de öyle. "Emin misin?"

Nick onu kendine çekince Maisie tamamen sakinleşti. "Çok eminim. Emekli olmaktan, burada olmaktan, seni sevmekten eminim. Ve bir gün, yolun biraz daha ilerisinde, seninle evlenip hayatımın geri kalanını sana, beni sevdiğin için ne kadar şanslı olduğumu göstererek geçirmek istediğimden de eminim. Sana istediğin her şeyi vereceğim. Seni mutlu etmek ve üzgün olduğunda sığınacağın liman olmak için her zaman elimden gelenin

en iyisini yapacağım. Bu hafta benim yüzümden üzüldüğünü biliyorum ve bundan nefret ettim. Ama bunu senin için yapmak istedim çünkü sen hayatını başkalarının mükemmel anlarını yakalamakla geçiriyorsun ve ben senin için mükemmel anlar yaratan kişi olmak istiyorum.”

Maisie bir elini ağzına götürdü, yavaş nefeslerle kalp atışlarını düzenlemeye çalıştı. Nick ona baktı, gözlerinde o kadar çok sevgi parlıyordu ki Maisie bunu *hissedebiliyordu*. Mükemmel kareyi yakaladığını bildiği zamanki gibi. Bu olduğunda fotoğrafın nasıl çıkacağını, bastırıldığında ortaya çıkacak güzelliği görebiliyordu. Ve şu anda onları bekleyen geleceğin de büyüülü olacağını görebiliyordu.

“Bir şey söyle,” diye fısıldadı Nick.

Maisie ona doğru bir adım attı. “Seni gördüğüm an âşık oldum. Birkaç hafta öncesine kadar fark etmemiş olabilirim ama şimdi biliyorum. O ilk gece, fotoğrafını çekmiştim. Barda durmuş, içkini yudumluyordun. Hailey ve Wes’in dansını izliydun ve bakışlarında, çenenin duruşunda bile beni çeken bir şey vardı ve gözlerimi senden ayıramadım. O an, hayatımın geri kalanında hep sana bakabileceğimi ve bu manzaradan asla bıkmayacağımı anladım.”

Nick onu kendine çekti ve öptü. “Sen daha kendine bile itiraf etmeden, benim sana âşık olduğumu fark ettiğime dair bahse girerim.”

Maisie gülerek başını geriye attı. “İkimizin de bu kadar rekabetçi olmamızın bizim için iyiye işaret olmadığını biliyorsun, değil mi?”

Nick kollarını onun beline doladı. “Katılmıyorum. Bu, her zaman kendimizin en iyi versiyonu olmak, diğerimizin ihtiyaç duyduğu şey olmak için kendimizi zorlayacağımız anlamına geliyor. Zor zamanlarda pes etmeyeceğiz demektir çünkü diğerimizin de pes etmeyeceğini bileceğiz.”

Maisie ellerini Nick’in omuzlarına koyarak başını salladı. “Doğru söyledin. Ama ilk önce senin âşık olduğuna dair hiçbir kanıtın yok, bu yüzden konu tartışmaya açık.”

Nick ellerini indirip uzaklaştı, bu da Maisie'nin kaşlarını çatmasına neden oldu. "Bunu söyleyeceğini biliyordum," dedi arka cebine uzanıp telefonunu çıkarırken. Ekran dokundu, parmağını oynattı ve sonra ekranı görebilmesi için Maisie'ye doğru çevirdi.

"Bu ne?" Maisie ekrana değil, ona bakmaya devam etti.

"Sen kız kardeşimin evinden gittikten sonra verdiğim bir söz. Colt beni daha önce hiç böyle görmediğini söyledi ve sakinleş-tirmeye çalıştı. Duygularımı bir kâğıda yazmamı önerdi, ben de yazdım ve ona verdim."

Maisie'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ekranı bakmak için eğildi. Hızlıca yazılmış kelimelerin olduğu bir kâğıt parçasıydı. Gözlerini kıstı. Yazı eğik ve özensizdi.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Maisie'ye âşığım ve tüm bu duygularla ne yapacağımı bilmiyorum. İlk seferinde ondan uzaklaşmak aptallıktı ve bu hatayı bir daha yapmayacağım. Herkesin bir ruh eşi olduğuna asla inanmazdım ama Maisie benim için o kişi. Ona fena hâlde âşığım.

NICK

Başını kaldırıp Nick'e bakarken Maisie'nin gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Bunu beni görmeye gelmeden önce mi yazdın?"

Nick telefonunu bir kenara koydu ve Maisie'yi kollarına almak için uzandı. "Evet. Haklıydı. Yazmak iyi geldi. Yazdıktan sonra senin, emekli olmak ya da olmamak, takas edilmek ya da edilmemek gibi, yapacağım tüm seçimlerin bir parçası olduğunu anladım. Sen benim bir parçamsın."

Nick, Maisie'nin gözyaşlarını durdurmaya çalışarak başparmağını nazikçe yanağında gezdirdi. "Seni seviyorum. Şu anda emin olduğum tek şey bu ve senin ruh eşim olduğun, bu yeterli mi?"

Maisie parmak uçlarında yükseldi. "Seni seviyorum. Yeterli mi dersen, yeterliden çok daha fazla. *Sen* yeterliden çok daha fazlasın. Hem de çok, çok daha fazlasın. Sen her şeysin."

Nick onu kendine doğru bastırmak için kaldırdı ve birbirlerini öptüler. Etraflarındaki mumlar titreşti ve akşam yemekleri soğudu ama ikisinin de umurunda değildi. İstedikleri her şey ellerindeydi ve ikisi de bırakmayacaktı.

Kapanış

Noel'i ne kadar çok sevse de Maisie'nin en sevdiği şey, Seattle'daki yaz mevsimiydi. Etrafına bakıp Side Tap Brewery'nin bahçesinde dolaşan, gülen ve sohbet eden büyük kalabalığı izlerken, son altı ayda ne kadar çok şeyin değiştiğine hâlâ hayret ediyordu.

Bir haber ekibi otoparka girdi ve Maisie, kalabalığı tarayarak bugünkü etkinlik hakkında röportaj verecek olan Nick'i aradı. Bakışları sanki otomatik olarak ona kaymış gibi adamın, gözlerini ona kenetleyip yüzünde seksi bir gülümsemeyle kendisine doğru geldiğini gördü.

"Haber ekibi geldi," dedi Maisie ve doğrudan kollarına atılıp kendini ona gömdü.

Âşık olduğunda bundan daha fazlasının olacağını fark etmemişti. Çok daha fazlasının. Daha fazla aşk, daha fazla büyüme, daha fazla kahkaha, daha fazla an. Her şey mükemmel değildi ama bu, durumu daha da güzelleştiriyordu. Birbirlerinin yanında kendileri olabiliyorlardı... Sis perdesi yoktu.

"Gelip merhaba demek ister misin?" diye sordu Nick, kızın saçlarına bir öpücük kondururken.

Maisie başını geriye atıp gözlerini kısıtı ve Nick gülerek güneş gözlüğünü başının tepesinden burun kemiğine doğru itti.

"Böyle daha mı iyi?"

"Evet, teşekkür ederim. Ve hayır, teşekkür ederim. Kameranın arkasında kalacağım. Seninle gurur duyuyorum," dedi Nick'e.

"Bizimle gurur duy. Bunu biz yaptık. Yolun her adımında bana yardım ettin." Kızı daha sıkı sardı.

Maisie başını iki yana salladı. "Hayır. Sen güçlerini iyiye kullandın çünkü inanılmazsın."

Nick ağzını onunkine yaklaştırdı ve sadece arkadaşı değil, aynı zamanda meslektaşları olan muhabiri selamlaması gerekse bile kızı yavaş yavaş öptü.

Yerel bir televizyon programı olan *Seattle Sounds Off* ta haftalık spor analisti olarak yer alıyordu. Ayrıca analist olarak iki konuk pozisyonuna daha sahipti ancak ikisi de uzaktandı; bu yüzden o programlara, evde ofise dönüştürdüğü bir odadan katılıyordu. Maisie için stüdyoya dönüştürdükleri odanın hemen yanındaki odadan. İkisinin de çok sevdiği evlerindeki.

Nick geri çekildi ve ona gülümsedi, gözleri sevgiyle doluydu ve Maisie bunu görmekten asla bıkmayacağını biliyordu. Bu adamın tamamen ona ait olması ve hislerine karşılık vermesi onu büyülüyordu. Ruh eşini bulan herkesin böyle hissettiğini tahmin ediyordu ama bazen stüdyosunda oturup onu çektiği ilk fotoğrafa bakıyordu. Nick o fotoğrafı astığı için Maisie ile dalga geçiyordu ama onun ofisinde de Maisie'nin birkaç fotoğrafı vardı.

"Sen yaptığım her şeyin bir parçasısın. Bana bunun sadece mümkün değil, aynı zamanda iyi bir fikir olduğunu da hissettirdin."

"Nick," diye seslendi Ethan çimenliğin karşısından.

"Git," diye fısıldadı Maisie adamın çenesini öperek. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Maisie onun uzun adımlarla muhabir ve kameramana doğru gidişini izledi. Natalie yanına gelip ona su uzattı.

"Her gün onun yanında uyandığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu ablası gülümseyerek.

Maisie suyu aldı ve eğilip Mari'nin -tatlı yeğeninin- başının tepesini öptü. Yumuşak saçları Maisie'nin dudaklarına değen bebek henüz altı haftalıktı, bebek pudrası ve iyilik kokuyordu.

"Annen sert davranıyor ama o da babanı çok seviyor," dedi yeğenine.

“Yanılmıyorsun. Kyle, kızlarının ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduğundan emin olmak için her gece benimle birlikte kalıyor. Bazen sadece yanıma oturup birlikte yatağa girebilmemizi bekliyor. Nasıl sevmeyeyim ki?”

Maisie başını ablasının omzuna koydu. Ailesindeki herkes bugün Nick’in etkinliğine gelmişti. Ellie ve Asher da birkaç günlüğüne ziyarete gelmişti ama Ellie oğlunu bir kapalı su parkı olan *The Great Wolf Lodge’a* götüreceğine söz verdiği için bu gece gideceklerdi. Ellie çimlerin diğer tarafında, Lexi’nin annesiyle sohbet ediyordu. Bunu görmek Maisie’yi mutlu etti.

Bugün için aylarca çalışılmıştı ve Nick’in birçok sporcu arkadaşı bu muhteşem olayı desteklemek için gelmişti. Nick, tüm gelirinin liseli sporculara rehberlik, danışmanlık ve atölyeler sunan bir vakıf olan Sporcu Zihinler’e gideceği, yıllık olarak düzenleneceğini umduğu bir golf turnuvası başlatmıştı. Nick’in, vakfın sözcüsü olmasının nedenlerinden biri de gençken semptomları ve belirtileri fark edip onlarla başa çıkmak için stratejiler öğrenmiş olsa, yetişkin olduğunda kaygısıyla yüzleşme şansının daha yüksek olacağını hissetmesiydi.

Maisie, Nick’in ona, bir karar verdiğinde her şeyini ortaya koyduğunu söylediği anları hatırladı; bugün de bunun bir örneği.

“Hey,” dedi Lexi uçuşan, çiçek desenli bir elbiseyle onlara doğru yürürken. Saçları gevşek ve zarif bir şekilde başının üstünde toplanmıştı.

Pırlantası güneş ışığında parıldıyordu. Will ile kasım ayında bir düğün tarihi belirlemişlerdi. Maisie baş nedime olacaktı. Lexi yanlarına gelip elini Mari’nin başında nazikçe geçirdi. “Çok uslu bir bebek. Maisie, senin yeğenine ve erkek arkadaşına bakıp sizin ne zaman bebek sahibi olacağınızı merak etmek yerine fotoğraf çekmen lazım.”

Natalie’nin kahkahası bebeği ürkütünce annesi onun sırtını ovuşturdu. Maisie, Lexi’nin omzunu dürterek kamerasının kayışını ayarladı.

“Çok otoritersin. Ve bebek olayına benden daha yakınsın.”

Lexi, Will’i ararken yüzünde âşık bir gülümseme belirdi. Ethan’la birlikte duruyor, Nick’in röportajını izliyordu. Side Tap için de harika bir tanıtım olmuştu. Gerçi buna ihtiyaçları yoktu. İkinci mekânla birlikte Lexi’nin işleri iyice artmıştı ve daha fazla personel alma sürecindeydiler.

“Evet, öyle. Bu noktaya nasıl geldik?” diye sordu, bakışları hâlâ Will’de olan Lexi.

“Şans,” dedi Natalie, Kyle’a bakarak.

Zamanlama, şans, bağlar. Doğru kişiyle tanışmanın formülünün ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Maisie bunun, kendisi için mümkün olduğunu hiç düşünmemişti ama yanıltmış olduğu için çok minnettardı. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce Hailey’nin düğününe gidip tek gecelik ilişki yaşama şansını denediği için çok minnettardı. Bazen insanı evine götüren şey aslında en beklenmedik, hatta farkında bile olmadığı bir yol olurdu.

Maisie bir şort pijama ve atletini giydi. Mükemmel bir gündü. Şu an Nick’le birlikte, adamın yatak odalarındaki şöminenin üzerine monte etmekte ısrar ettiği büyük ekran televizyonla bir randevuları vardı. Favori film ve dizilerini paylaşıyorlardı. Nick, Maisie’yi *Yellowstone*’u, *Transformers* filmlerini –Maisie, Mark Wahlberg’in oynadığı filmi seviyordu– ve *Mystery, Alaska*’yı izlemeye ikna etmişti. Maisie’nin şimdiye kadarki seçimleri arasında *Suits*, *The Rookie* ve *Definitely, Maybe* vardı. Bu gece sıradaki filmi ya da diziyi kimin seçeceğini taş kâğıt makas oynayarak belirleyeceklerdi.

Maisie kollarına losyon sürerken, hissettiği mutluluğun tadını çıkardı. Son birkaç aydır vakıf etkinliklerine ve Nick’in daha önce söz verdiği diğer etkinliklere katılmışlardı. Maisie, özellikle Nick yanındayken süslenmeyi seviyor ve insanların onları izlemesinden her zaman keyif alıyordu. Ancak birlikte yaptıkları tüm şeyler arasında en sevdiği, devasa yataklarında birbirlerine

sokulup yatak odalarının verandasının önünde akan suyun sesini duyarken bir dizi izlemek ve sadece birlikte olmaktı. Basit. Tatlı. Mükemmel.

Odaya girdiğinde Nick yatakta oturuyordu. Saçları loş ışıktaki daha koyu görünüyordu. Yıpranmış Guardians tişörtü Maisie'yi gülümsetti.

"Duş nasıldı?" diye sordu Nick, yatak başlığına yaslanarak.

"Seninle olduğu kadar harika değildi ama oldukça iyiydi. Yapman gereken her şeyi yaptın mı?" Yatağa girdi ve Nick'in kolunun altına doğru ilerledi. Eve vardıklarında, Nick ona halletmesi gereken birkaç şey olduğunu söylemişti.

Nick onu yumuşak bir şekilde öptü. "Yaptım." Sonra geri çekilip Maisie'nin gözlerinin içine baktı.

Maisie elini adamın göğsüne koydu ve onu tekrar öptü. "Güzel. Öyleyse taş kâğıt makas vakti, tabii benim seçtiğim *Bir Erkek 10 Günde Nasıl Kaybedilir* filmi izlemek istemezsen."

Nick alaycı bir şekilde güldü. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

Maisie kaşlarını kaldırdı. "Kate Hudson?"

Nick dudaklarını büzdü. "Belki."

Maisie güldü ve kumandayı almak için adamın üzerinden uzandı.

Nick onu tuttu. "Aslında ben seçimimi çoktan yaptım."

Maisie ekrana baktığında, televizyonun açık olduğunu ve küçük ekran koruyucusunun ekranda zıpladığını gördü.

"Bu adil değil. Hilebaz."

Nick güldü ve onu yanağından öptü. "Beğeneceğine söz veriyorum."

Maisie biraz yorgun olduğu ve ne izlediklerini umursayamayacağı için omuz silkti.

Nick kumandayı kaptı ve oynat tuşuna bastı.

Oda müzikle doldu ama ekran karanlıktı. Maisie sevdiği bir şarkının enstrümantal versiyonu olduğunu anlar gibi olmuştu ama tam olarak çıkaramamıştı. Derken ekran aydınlandı ve televizyonda fotoğraflar hareket etmeye başladı. Maisie ve Nick'in fotoğrafları.

Maisie doğrularak başını çevirdi. "Bu ne?"

Nick kızın burnunun ucunu öptü. "Sadece izle."

Ekрана tekrar dönen Maisie, çektiği birçok fotoğrafı gördü. Noel pozları, düğündeki Nick, hatta bugünün fotoğrafları bile vardı. Aileleri; Asher'ın gülümseyen yüzü, Lexi ve Will, Ethan. Bir Ed Sheeran melodisinin eşlik ettiği gösteri, ilişkilerinin fotoğrafık bir zaman çizelgesi gibiydi.

Maisie kendisinin çekmediği, hatta daha önce hiç görmediği bir fotoğrafı görünce boğazı düğümlendi. Nick ona sarılmış, alnını alnına dayamıştı. İkisi profilden görölüyordu. Maisie o ânı hatırladı... Natalie doğum sancıları çekerken hastanede bekliyorlardı. Saatler geçtikçe Maisie kendini tamamen çaresiz hissetmeye başlamıştı. Nick onu kendine çekmiş ve yapabileceği tek şeyin ablasının yanında olmak olduğunu söylemişti. Bazen bir insanın ihtiyacı olan tek şey, birinin yanında olduğunu bilmesiydi.

Fotoğraflar müziğin ritmine göre hareket ediyor, üst üste kayıyordu. Maisie'nin başını geriye atmış, ağzı hafifçe açılarak güldüğü ve Nick'in ona büyük bir sevgiyle baktığı fotoğraf ekranda sabit kaldı. Sonra fotoğrafın üzerinden sözcükler akmaya başladı.

Maisie,

Benimle

Elenir misin?

Hızlı bir nefes alan Maisie, Nick'e bakmak için döndü ve adamın, yüzünde bir gülümsemeyle, parmaklarının arasında bir tektaş tuttuğunu gördü.

"Seni seviyorum," dedi Nick.

Maisie, ani ağlama isteğini bastırmak için dişlerini altdudağına bastırdı. Ama bu işe yaramamıştı. Nick kızın sol elini almak için dönerken Maisie'nin yanağından birkaç damla gözyaşı süzölüdü.

“Seninle bir ömür dolusu fotoğraf ve anımız olsun istiyorum, Maisie. Benimle evlenir misin?”

Basit. Tatlı. M kemm l. Onların  apka numarası da buydu. Sulu bir kahkaha eşliğinde ağzından, “Evet,” kelimesi fırlamadan önce başını hızla salladı. “Evet. Evet. Evet.”

Nick’in y z kparmağına taktığı pırlanta kare kesimdi ve ince bir altın  eridin üzerinde duruyordu. Yüzüğü taktıktan sonra Nick kızın elini dudaklarına götürdü ve öptü. Maisie gülerken bir yandan da yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyordu.

Nick onu kendine çekip ellerini yüzüne götürdü. “Beğeneceğini söylemiştim,” diye fısıldadı.

Maisie ellerini adamın bileklerine doladı ve güldü. “Bayıldım. Seni seviyorum.”

 p  t ler. Nick onu nazikçe öperken ikisi de ellerini bulundukları yerden çekmedi. Nick kızın dudaklarına doğru i  çekti, sonra biraz uzaklaştı ve alnını kızın alnına dayadı.

Maisie gülümseyerek eğildi ve onu tekrar öptü. “Tüm fotoğraflarımızdan bir slayt gösterisi yaptığına inanamıyorum. Bu kadar çok fotoğrafımız olduğunu bile bilmiyordum.”

Nick güldü, ona sımsıkı sarıldı. “Fark ettirmeden fotoğraf  ekbilen tek kişi sen değilsin.”

Maisie onun yanağını öptü, sonra yanağını yanağına bastırır ve Nick ona sımsıkı sarılmaya devam ederken i  çekti.

“M kemmeldi. Seninle tanı tığımda, bu kadar romantik olduğunu asla tahmin etmemi tim.” Nick romantikliğini ona defalarca kez göstermişti.

“Bence zaten değildim.” Geri  ekildi. “Sen gelene kadar.”

Maisie onu öperken,  u andaki mutluluğunu tam olarak yakalayabilecek bir fotoğraf olmadığını bilerek gülümsedi. Ama bu  nın hafızasına kazındığını ve bu adama olan hisleri gibi asla solmayacağını biliyordu.

SON. ŞİMDİLİK.

Teşekkür

Teşekkür edilecek çok insan var ve her kitabı yazarken, o yolculukta beni cesaretlendiren ve yukarı çeken insanları kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Genellikle listeyi nereye koyduğumu veya hangi dosyaya kaydettiğimi unutuyorum ya da bir liste yaptığımı bile unutuyorum, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapacağım. Bunu tek başıma yapmadım.

Çünkü yazmak, bir balonun içinde var olarak yapılmaz. Maisie ve Nick'in âşık olmasını yazarken, ailemin içinde hem iyi hem de zor zamanlar yaşanıyordu, dünyada hem iyi hem de zor şeyler oluyordu ve hikâyede de hem iyi hem de zor şeyler oluyordu.

Yani, konu sadece bana yardım eden harika insanlara teşekkür etmekle ilgili değil. Ama onlara buradan teşekkür edeceğim: Çalışmalarımın parlamasını sağlamak için Ashley'nin de ona eşlik ettiği inanılmaz editörüm Alex. Menajerim ve özellikle yüzüstü düştüğümü hissettiğimde arkamda duran ve harika bir kadın olan Fran. SMP'de bu kitabı fikir aşamasından rafa taşıyan gerçek ekip. Hepsine minnettarım.

Sayfaların dışında ailem ve arkadaşlarım bana inanılmaz bir destek, kahkaha ve sevgi kaynağı oldu. Ayrıca bilgisayara ara vermem gerektiğini hatırlatıyorlar ve genellikle bu anlarda aklıma daha fazla fikir geliyor, bu yüzden çok işime yarıyor.

KİTAPLARIMI OKUYAN blog yazarları, okurlar ve çok sayıda insan var. Ve sonra onları paylaşıp tavsiye ediyorlar. Kaç tane yazarsam yazayım, dünyadaki tüm seçenekler arasında benim

kitaplarımın sizin yolunuzla kesişmiş olması beni her zaman hayrete düşürecek. Bunu seçmiş olmanız.

Bu yolculuğu harika kılan bazı kitap kurdu arkadaşlarıma çok özel teşekkürler. Özellikle bu insanlar, son kitabımı parlatmam için ekstra çaba sarf ettiler ve ben çok... Dürüst olmak gerekirse, destek için ulaştığımda ve her biri evet dediğinde çok duygulandım. Ne mutlu bana. Kitaplarda önemli olan bağlardır ama bu, hayat için de geçerlidir. İnternet çok komik bir yer çünkü bir yandan karanlık, yalnız ve korkutucuyken diğer yandan en harika insanlardan bazılarıyla orada tanıştım ve onlar hayatımda olduğu için çok şanslı hissediyorum.

Bana bir WAG olmak ve genel olarak harika olmak konusunda bazı fikirler verdiği için Alexa Martin'e teşekkür ederim. Özel ve hak edilmiş teşekkürlerim; Christine, Danielle, Greta, Lauren, Steph, Molly, Brooke, Alexis, Jessica, Sheryl, Lizzie, Kristyn, Gina, Nicole, Jennifer, Katheryne, Sarah, Nikki, Hannah, Quinn, Viviana, Maria, Nikki ve Sami'ye gidiyor. Eşimin akrabaları olan dostlarıma. Anlayan anladı. Ve onlar da anladı.

Ben gerçekten Noel'in, yılın büyülü bir dönemi olduğuna inanıyorum. İnsanlar birçok acıyı bir kenara bırakıp yılın geri kalanına göre iyiyi daha sık bulmaya çalışıyorlar. Bunun çok zor bir dönem olabileceğini de biliyorum ama bu yüzden sahip olduklarına şükretmek, onlara tutunmak ve anıları beslemek çok daha önemli. Nick ve Maisie aracılığıyla tatil sezonunuzun bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım sizi gülümsetirler.

